JENS LAPIDUS

Salonul VIP

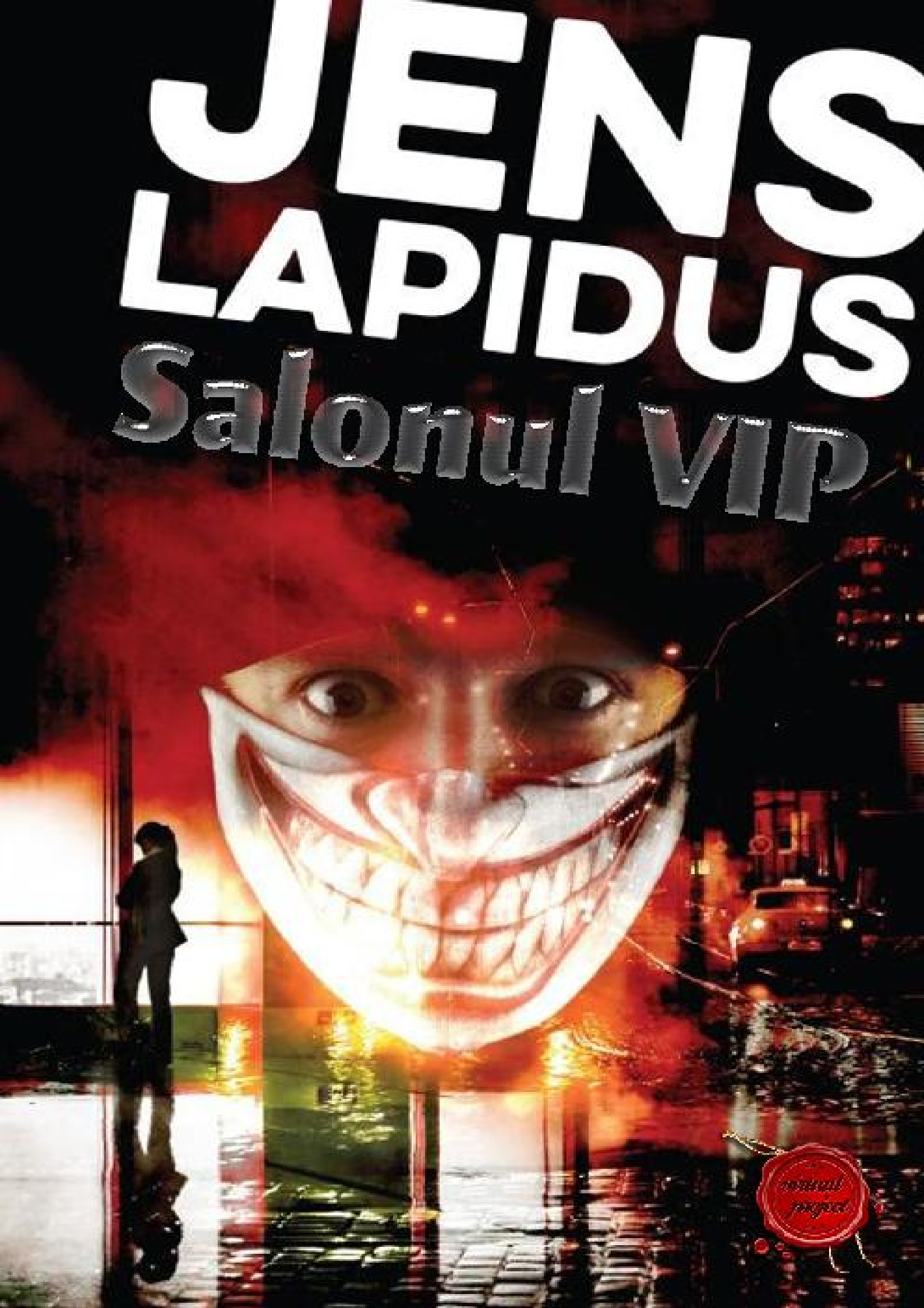

JENS LAPIDUS

SALONUL VIP

Original: *Vip-rummet* (2014)

Traducere din suedeză de:
GABRIELA EFTIMIE

virtual-project.eu

2016

Hard diskul

(Cu opt ani în urmă)

Preț de o secundă, Cecilia simți tăcerea care se așternu după ce opri motorul ca pe un fel de liniște. Apoi oftă zgomotos. Niciodată nu fusese mai neliniștită ca acum.

Mașina era parcată pe pietrișul din curtea grădiniței la care mergea Micuța, Lillan.

În mod normal și-ar fi înșfăcat geanta care zăcea de obicei în compartimentul dintre scaune și s-ar fi repezit să-și ia fiica de la grădiniță. Întotdeauna pe fugă, întotdeauna cu gândul la următorul punct din agendă.

Dar în ultimele săptămâni n-a mai suportat. Puzzle-ul ăsta de zi cu zi nu mai părea un puzzle, ci un cutremur care amenința să-i azvârle întreaga familie în haos și umilire.

Iar astăzi chiar că ar fi trebuit să se arunce din mașină și să-și ia copilul, pentru că se aflau în pericol. Dar, în loc de asta, se lăsă pe spate și rămase în mașină. Liniștea îi făcea bine și știa că niciunul dintre cunoscuții ei n-ar fi putut s-o vadă acolo și să se întrebe de ce moțăia în mașină la patru după-amiaza.

Dar nu putea să închidă ochii.

Se temea de ce ar fi putut vedea după pleoape.

Cu aproximativ o oră în urmă se întâmplase ceva ce a schimbat totul. Din nou.

O luase pe jos de la Kungsholmen până la T-Centralen, cu gândul să ia metroul până la serviciu. Îi spusese șefului ei că trebuie să ajungă la medic din cauza unei dureri de spate.

Ploua mocnit și stropii de ploaie îi înțepau fața ca niște ace minuscule. Băltoacele de pe stradă arătau ca niște pete lucioase, întunecate.

Trecu pe lângă primărie și numără șapte autocare cu turiști parcate în fața clădirii. Un grup de femei îmbrăcate în geci matlasate atât de groase, încât păreau niște exploratori polari, stăteau adunate în jurul unui ghid. Stăteau toți îngrămădiți unii în alții cu umbrelele lor desfăcute ca un scut comun, menit să-i apere de vremea rea.

Cecilia traversă strada ca să nu trebuiască să se înghesuie. În timp ce o luă cu pași repezi pe celălalt trotuar, fu cuprinsă de un sentiment ciudat. La zece metri în spatele ei, un bărbat traversă la rândul lui strada, cu căciula de iarnă trasă peste ochi. Și el grăbi pasul. Oare nu pe el l-a văzut fumând în față la 7-Eleven, vizavi de intrarea maternității? De parcă ar fi așteptat ceva. Să iasă ea, oare?

În clipa următoare îi sună mobilul. Număr secret.

— Cecilia Emanuelsson?

Era o voce de bărbat.

— Da, eu sunt.

— Bine. Voiam să zic doar că bărbatul tău e la noi.

— Ce?

— Întoarce-te.

Cecilia făcu stânga-mprejur și văzu turiștii îndreptându-se spre intrarea principală a primăriei. Îl căută cu privirea. Pe trotuarul celălalt se vedea un bărbat la costum, cu o umbrelă. Apoi îl zări. Era bărbatul cu căciulă. La o azvârlitură de băț de ea, sprijinit de un stâlp electric. Ploaia nu părea să-l deranjeze deloc. Stătea cu telefonul mobil lipit de ureche. Când văzu că-l descoperise, ridică telefonul, de parcă ar fi vrut să-i facă semn cu el.

Apoi îl auzi în receptor:

— Taci din gură și ascultă aici. E foarte simplu. Mats e la noi. Îți urmărim fiecare mișcare. Dacă tu sau altcineva vă duceți la poliție, vă omorâm imediat. Voiam doar să știi.

•

Ar trebui să deschidă repede portiera și să se ducă după Micuța și Benjamin. Și-apoi ar trebui să ia primul avion spre ai ei, de la Arlanda. Să sune la poliție nu era o opțiune viabilă, își dădu seama după ce se gândi la consecințe. Și-apoi voia să-i știe pe copii într-un loc sigur, departe de Stockholm.

Cu toate astea, nu era în stare să iasă din mașină.

Se întreba cum de-a ajuns în situația asta.

18 ianuarie

Pantofii: Zegna.

Smochingul: Corneliani.

Cămașa: Fray.

În seara asta, Philip Schale arăta *top notch.* Nimeni nu mai era ca el.

Întregul *outfit* îl costase treizeci și două de mii de coroane la Hans Allde – dacă nu lua în calcul și cămașa pe care o comandase direct din Italia.

O primise deja cu o săptămână în urmă, împreună cu trei cămăși de purtat la serviciu. Sea Island Quality, bumbac *two fold,* cu nasturi din perle adevărate, detalii cusute cu mâna pe umeri și guler. Îl ușurase de o mie nouă sute de euro. Un chilipir.

Dar acum cineva îi vărsase bere pe smoching și pe cămașă. Sau poate un cocktail. Sau o fi fost doar apă? Chestia e că nici măcar el nu-și mai amintea. Nu-și amintea nici *unde* s-a întâmplat. Știa doar c-a simțit ceva umed pătrunzând prin lâna de calitate superioară.

Philip aruncă o privire în jur. Era sâmbătă seara, în cel mai tare loc din oraș. Ringul de dans din salonul VIP de la Clara era superfull.

Axel nu apăruse încă. S-o fi dus acasă direct după cină – toată lumea știa că ura evenimentele caritabile.

În schimb, Carl dădea din brațe de zor pe ringul de dans: fruntea lui umedă de transpirație reflecta razele de lumină ale stroboscopului, ca o oglindă.

Și Ian – Philip întoarse capul – ah, da, stătea chiar lângă el, la masa plină cu băuturi.

Gulerul smochingului abia atingea gâtul lui Ian – ca într-o reclamă pentru colecția de iarnă de la Brioni. Nodul papionului era încă perfect, deși era deja patru și un sfert. Ian mereu a ținut la chestiile astea.

Ian se aplecă înainte și îi țipă în ureche:

— Sorry, plătesc eu pentru curățătorie. Nu-i problemă.

Deci fusese vina lui.

— Ce cămașă marfă. Știi că nouăzeci și cinci la sută din prostime n-a pupat în viața ei cămașă făcută la comandă. Și cincizeci la sută habar nu au ce-i aia Fray. Tâmpiți puturoși și vai de curu' lor.

Philip nu înțelegea despre ce vorbea Ian. O fi luat cam mult la bord, sau poate era doar o manevră să-i distragă atenția de la faptul că vărsase băutura pe el, sau poate că era doar ca de obicei.

•

Din difuzoare: Avicii pompa un ritm vertical.

În nări: coca intensifica senzația orizontală – părea că podeaua se rotește în jurul propriei axe. Philip prizase o doză cu douăzeci de minute în urmă, aplecat peste masă. Era în separeul special, cu S mare. Nimănui nu-i păsa de ce făcea.

So wake me up when it's all over. Oamenii acompaniau melodia ca niște descreierați, urlau ca niște porci. Săreau în sus și-n jos, se agățau de sentimentul ăsta, al lipsei de griji.

Ian se aplecă înainte din nou.

— Uită-te la ei. Cât de ușor poți să-i duci de nas. Țărani. I-di-oți.

Philip nu-i mai suporta văicărelile. Sorbi puțin din cocktail. Gustul de lămâie i se părea înviorător

– mai luă o gură și încercă să se concentreze pe ringul de dans.

Văzuse pe cineva care i se păru cunoscut.

Stroboscopul îi injectă în cap imagini noi. Întâlnirea la care fusese mai devreme în cursul zilei – private banking, Fernström & Qvist, parchetul de stejar care scârțâia și lambriurile de pe pereți. Prânzul gratuit, plus un pahar de Sancerre cu un buchet proaspăt. Săli și fațade vechi, istorice. Tipul de la bancă, cel cu cravată Salvatore Ferragamo de culoare roz și fața pământie, care încerca să-l învețe cum să facă investiții.

Ce-i drept, avea ceva lichidități în conturile câtorva dintre firmele lui. Dar făcuse și niște investiții proaste care acum îi mâncau banii.

Îl băteau la cap mai ales cu schimbatul administratorului de cont și al consilierului financiar. Dar când familia își ținea banii la aceeași bancă de șaizeci de ani, nu-ți venea să faci schimbări spectaculoase cu una, cu două, ar fi trebuit să-și dea seama și ei de asta. Oricum, Philip l-a ascultat politicos, nu voia să-l supere pe băiatul de la bancă, plus că se dusese acolo cu un scop anume. Atâta tot, că nu știa dacă scopul lui era să găsească o bancă mai avantajoasă, sau altceva.

O zări din nou preț de câteva secunde. Fata pe care o întâlnise cu câteva săptămâni în urmă. Privirea ei îl căuta. Nu-și amintea exact numele ei. O chema Nina, sau poate Anina.

Pe ringul de dans: rafale de fum, năvălind spre centru. Carl dansa cu două gagici și se unduia ca un acrobat.

Îi văzu din nou fața în lumina unui spot, dizolvată parcă în marea de oameni, se contopea cu ceața, cu tot locul ăsta. Cu toate astea, îi zări clar privirea.

Îi turuise o grămadă, îi umpluse capul cu ce-o să facă dacă o să termine facultatea. Nu-și mai amintea ce studia, îi spusese pe cine cunoaște și nu

cunoaște, care bodyguarzi erau de treabă și care lucrau în domeniul ăla doar pentru că aveau niște înclinații sadice.

Și acum: ochii ei, cât se poate de clar.

Nu-i spuse nimic lui Ian.

•

Pe ecranul publicitar cel mare de pe clădirea hotelului Scandic Anglais se difuza o reclamă la salopete pentru schiat. Zăpada din imagine era atât de luminoasă, încât Philip fu nevoit să-și ferească privirea.

Unde erau toți ceilalți?

Localul închisese. Ian se cărase deja – în mă-sa, doar el îi dăduse să bea și-l convinsese să mai stea.

Philip trebuia să ajungă acasă. Se uită după un taxi.

Era frig.

Pixelii mici care alcătuiau imaginea de pe ecran îl iluminau ca un reflector. Îi venea să închidă ochii. Să se întindă pe jos.

Să se odihnească puțin.

Văzu câteva persoane apropiindu-se.

Cercetă strada. Trebuia să treacă pe acolo o mașină, cât de curând.

Cineva se ciocni de el.

— *Ey,* omule.

Era un tip scund cu căciulă neagră, trasă peste ochi și un fular care-i acoperea parțial gura.

Philip făcu un pas într-o parte.

— Scuze, spuse el, mai mult din obișnuință.

Tipul se întoarse.

— Care-i problema ta?

Mergea cam pe patru cărări.

— Cu mine vorbiți? îl întrebă Philip.

— Care-i problema ta, te-am întrebat. Ce te bagi în mine?

Tipul se apropie de el.

— Nu, din greșeală, probabil. Aștept un taxi, atâta tot.

— Taci din gură. Dacă nu vrei belele.

— Dar nu știu ce…

Pumnul îl nimeri peste ochi.

Philip se apucă cu mâinile de cap și țipă.

În același timp, își dădea seama că tipul e chiar lângă el.

Încercă să se retragă.

În clipa aceea, cineva îl apucă din spate.

Încercă să se elibereze, să se zbată și să dea din picioare. Dar fără folos. Cineva, sau poate mai mulți, îl ținea pe loc.

Apoi unul dintre ei se înfățișă înaintea lui.

Cu un obiect în mână: o armă.

Bărbatul lipi țeava pistolului de burta lui și se apropie și mai mult de el.

Se aplecă spre fața lui Philip. Acesta simți ceva ciudat pe ureche. Își dădu seama imediat ce era. Bărbatul îi lingea lobul urechii.

— Îți place? Îți place, nu-i așa?

Vocea se auzea de aproape, cu toate astea, i se părea foarte străină.

Îl îmbrânciră. Mai numără patru persoane. Toți purtau haine închise la culoare și căciuli sau glugi trase peste ochi. Probabil că păreau un grup tare ciudat, cum se plimbau pe acolo, pe Birger Jarlsgatan. Doar că la ora aia nu prea umbla nimeni pe stradă, să-i vadă.

Nu știa cât era ceasul exact, dar știa că în Stockholm niciun local n-avea voie să țină deschis mai târziu de cinci. Pe ici-colo, vedea oameni singuri, aplecați în fața unor porți sau pe bănci, probabil că vomitaseră și acum voiau să-și mai revină înainte să plece spre casă.

Bărbații nu-i mai spuseră nimic. Îl încadrau strâns, de parcă ar fi fost gărzile lui de corp. Țeava dură a armei îi împungea spatele.

Poate că știa despre ce era vorba.

Tipii îl împingeau înainte.

Îl trăgeau după ei.

Unde-l duceau?

Trecură pe lângă Riche pe partea stângă. Înăuntru, lămpile erau stinse și scaunele fuseseră înșirate pe mese. Probabil că plecaseră acasă și ultimii bodyguarzi pentru că nu se vedea nici picior de om pe nicăieri. Philip se gândi la prânzurile pe care le lua împreună cu partenerii lui de afaceri. Făceau acolo o friptură Rydberg foarte bună.

Dar nu și acum – acum nimic nu era bine.

Merseră mai departe spre Nybroplan. Câteva taxiuri goale se învârteau pe acolo în așteptarea unora ca el. Clienți de localuri care au uitat să plece acasă.

Se gândi că poate ar putea să-i strige sau să le facă semn. Dar părea o idee cretină. Chiar dacă nu știa cine sunt, oamenii ăștia țineau o armă ațintită asupra lui. Nu putea să facă nimic fără să-și riște viața.

Simți transpirația scurgându-i-se pe frunte, în ciuda frigului. Starea de rău îi răscolea stomacul ca un șarpe.

Traversară strada și se opriră lângă ghereta unde se vindeau bilete pentru turiștii care voiau să facă o plimbare cu barca. Aici era mai întuneric, iluminatul stradal nu ajungea până la ei. Parcul Berzelii era doar o pată neagră pe partea cealaltă a străzii. Crengile singuratice ale copacilor se întindeau spre cerul înnorat al nopții și zăpada murdară aștepta lumina înceată a dimineții.

— Coboară, spuse bărbatul care ținea arma.

La început, Philip nu s-a prins la ce se referea.

Apoi un altul îi făcu semn spre debarcader.

Voiau să coboare pe suprafața înghețată.

— Nu, nu. Nu pot.

— Pune piciorul jos, am spus.

— Ați înnebunit? N-o să mă țină. O să mă înec.

Bărbatul cu arma îl ocoli și se postă în fața lui. Ridică arma din nou și o lipi de abdomenul lui Philip.

Gata, s-a terminat, se gândi Philip. N-o face, n-o face. Cuvintele pulsau în capul lui.

Bărbatul spuse pe cel mai firesc ton:

— Cobori în secunda asta.

Philip simți cum îi tremură picioarele. Cu toate astea, se lăsă pe vine pe marginea debarcaderului și se târî mai aproape de gol.

Până la gheață mai erau sigur vreo doi metri. Philip își dădu drumul și ateriză pe suprafața alunecoasă.

Gheața scârțâi. Philip privi în jos. Gheața părea umedă și fragilă.

Se gândi la lecțiile de patinaj din copilărie de pe patinoarul acoperit al Sălii Sporturilor din Östermalm. Acolo se simțea în siguranță, acolo era pământ sub gheață.

Habar n-avea cât era de subțire gheața de aici, dar știa că nu fusese o iarnă din aia geroasă care să facă gheața stabilă.

Chestia asta era sinucidere curată.

— Nu se poate. Vă rog.

Bărbatul ascunsese arma. Stătea cu mâinile în buzunar, împreună cu ceilalți trei, și se holba la el de pe marginea debarcaderului.

— Mai mergi puțin, spuse acesta.

21 ianuarie

Era o zi senină cu cer perfect albastru. Genul de zi care îi făcea pe locuitorii Stockholmului să uite de ultimele trei luni cenușii cu zăpadă fleșcăită.

Dejan abia aștepta să plece, nu doar datorită persoanei pe care urma s-o întâlnească la destinația finală, ci și pentru că îi plăcea la nebunie să conducă.

Își scoase mănușile și roti cheia în contact. Mașina porni cu o smucitură. Volanul era rece de parcă ar fi fost din metal, așa că-l ținu doar cu vârfurile degetelor de la mâna dreaptă. Și tot tremura de frig. Modelele mai noi aveau și sistem de încălzire a volanului, dar, gata, trebuia să se mulțumească cu aerul condiționat dat pe temperatură maximă și să aștepte până când căldura umplea mașina.

Împrumutase mașina de la Tomas pentru că a lui se făcuse praf săptămâna trecută după o coliziune în serie. Dar și asta tot BMW era, seria 5 pe deasupra, așa că n-avea niciun motiv să se plângă. Unii oameni conduceau mașini japoneze sau Opel.

O luă spre nord pe drumul european E4. Dacă cineva l-ar fi trezit noaptea din somn și i-ar fi spus să recite pe de rost numele suburbiilor ăstora în ordine inversă, s-ar fi descurcat din prima.

Puțin mai încolo coti spre E18. Acum traversa cartierele din nordul Stockholmului. Aici nu mai era pe teritoriul lui.

•

Cu puțin înainte de Åkesberga, coti spre închisoarea Österåker. O renovaseră, de la ultima lui vizită. Trebuia să recunoască – în ultimii ani făcuse mai puține vizite decât ar fi trebuit.

Se gândi la Teddy. În ultima vreme nu mai stăteau de vorbă la fel de des ca înainte. Teddy, sau Najdan, cum îl chema, de fapt – care devenise Nalle și apoi Teddy – se descurca și singur, îi spunea. Și Dejan nu s-a îndoit o secundă. Teddy se *descurcase* mereu singur. Și când erau copii, și mai târziu, cât au lucrat împreună. Teddy nu cerea niciodată ajutorul nimănui.

Cu mulți ani în urmă, Teddy și Adam au fost săltați pentru câteva spargeri. Furaseră vin și șampanie, în valoare de peste un milion, de la niște centre de conferință – o treabă serioasă. O joacă de copil să pătrunzi prin ușa de la bucătărie în locurile de genul ăsta. Și codurile de la crame le primiseră de la un om de serviciu îndatorat din cauza unei dependențe de jocurile de noroc.

Poliția îl interogase de cel puțin șapte ori pe Dejan, l-a luat cu „polițai bun/polițai rău”, a găsit urme ADN inexistente și a încercat să-i atâțe pe unul împotriva altuia. „Adam a zis c-ai luat o mașină de la el în seara aia”, „Teddy zice că i-ai împrumutat telefonul”, și așa mai departe. Erau replici de bulangii sută la sută, dar pe vremea aia nu știa încă. I-au dat trei luni, cu restricții totale, cu toate că n-avea decât șaptesprezece ani pe vremea aia. Nu l-au lăsat să vorbească cu părinții lui nici măcar o dată, în celulă erau șaisprezece grade tot timpul și un individ din celula de vizavi începea să înjure cu organe sexuale în persană și o ținea tot așa până când aduceau micul dejun. *Koskesh.* Dejan învățase și el măcar un cuvânt util. Pițipoancă.

Experiența aia l-a cam terminat. Starea de rău și alergatul constant la veceu, ca să se pișe, când îi creștea glicemia și ceilalți nu-l lăsau să se miște cum voia în celulă. Sau când îi scădea, că nu se încumeta să mănânce poșirca aia. De fapt, se numea hipoglicemie, nivelul scăzut al concentrației de zahăr în sânge. Era cel mai frumos cuvânt pe care-l știa și, în același timp, și cel mai urât, un efect al bolii de care suferea.

Voia să se întoarcă acasă, nu doar ca să-și poată trata diabetul. Voia să scape de coșmaruri și de membrele înțepenite. Voia să mănânce un kebab cu o porție mare de sos de usturoi și să fumeze când avea el chef. Și să fie ținut în brațe de mama lui.

Așa că a început să vorbească. Doar era prima oară când era la pârnaie.

Când l-au eliberat, a aflat că și Adam turnase.

Dar unul din ei și-a ținut gura, a respirat pe nas și n-a scos niciun cuvânt, nici pâs n-a zis. L-au ținut închis până la proces, deși pe Dejan și pe Adam îi eliberaseră de mult. L-au ținut acolo atâta timp, că după ce i-au condamnat pentru furt calificat, el deja își ispășise pedeapsa cu vârf și îndesat, fără să fi vorbit măcar odată cu altcineva în afară de conducătorul anchetei și cu avocatul.

Teddy.

Mai târziu i-a povestit că a rezistat făcând câte o sută de flotări de trei ori pe zi și citind cărți în orele din pauze.

După ziua aceea, au știut cu *toții,* deși niciunul n-a vorbit despre asta în public. Că unul din ei era un adevărat.

Și nu era doar asta. Citise și o grămadă de cărți, cică. Asta era firea lui Teddy: uneori vorbea exact ca taică-său, sau ca un profesor.

Era din alt material.

•

Dejan făcu virajul spre drumul îngust. Vilele apărură strâns lipite unele de altele, dar se răriră cu cât se apropia de închisoare. Zăpada nu era mare

aici, exact ca în oraș. Drumul se pierdea prin pădure și Dejan apăsă pe accelerație, mai mult în glumă.

Conturul brazilor se ștergea tot mai mult în timp ce se concentra să ia curbele. Așa viață mai zic și eu, se gândi. Și acum spera că o să fie și mai bine. Teddy era genul care punea roțile în mișcare, și nu doar prin puterea pumnilor. Făcea lucrurile să se miște prin felul în care gândea.

În curând, Dejan avea să ajungă la închisoare și să-și ia în primire cel mai bun prieten. Cel mai dur om din Stockholm.

Najdan „Teddy" Maksumic urma să fie eliberat după opt ani.

Era o zi frumoasă.

*

Cheia abia dacă se auzi în yală, dar pentru Teddy era un zgomot puternic, un sunet pe care îl aștepta de foarte mult timp. Deschise ușa metalică și rămase uimit de cât de ușor i se păruse, de parcă ar fi fost din hârtie.

Ieși și miji ochii spre lumină. La un metru de capul lui se vedea camera de supraveghere. Știa că cei din camera de control îi urmăreau fiecare mișcare. Spera că-i doreau să-i meargă bine, cel puțin unii dintre ei. Că n-avea s-o dea în bară.

•

Motorul uruia de parcă ar fi stat într-un tractor, deși nu era pe motorină și gazele de eșapament se ridicau spre cer ca după un foc de tabără. Vopseaua metalizată și jantele de 18 țoli își pierduseră de mult luciul și o oglindă retrovizoare era lipită cu scotch, nu se știe de ce. Teddy nu se putu abține să nu se întrebe dacă mașina aia chiar avea să reziste până la Södertälje. Poate c-o să piardă o roată undeva pe la Tumba sau o să tușească, pur și simplu, de câteva ori și o să moară, iar ei o să rămână acolo, în frigul ăla de sub zero grade.

Au venit după mine cu o *mașină de camuflaj,* se gândi el, în timp ce se apropiau de norul de fum.

Prietenul meu cel mai bun din afară mă ia cu o nenorocită de mașină de camuflaj.

Portiera se deschise și Dejan coborî. Gulerul de la geaca lui bleumarin era ridicat și pe dos scria Hugo Boss cu litere portocalii. Zâmbea larg, de parcă ar fi câștigat la loterie, dar în același timp, părea epuizat și în loc de mușchii pectorali care-i umflau de obicei bluza, acum geaca era umflată mai jos, în zona abdomenului.

— *My friend*! țipă Dejan.

Se îmbrățișară și rămaseră așa preț de câteva secunde. La zdup, atingerile între deținuți și vizitatorii lor erau strict interzise de câțiva ani, dar asta aparținea trecutului.

Teddy îi simți respirația pe gât și Dejan spuse pe un ton serios:

— Bine ai venit în lumea largă, fratelo.

Cei doi se priviră. Ochii lui Dejan erau întunecați și întrebători, și, în același timp, neliniștiți.

Apoi zâmbetul de loterie reapăru.

— Arăți al dracului de bine.

— Și tu, minți Teddy.

Teddy arătă spre mașină.

— Dar nu puteai să vii după mine cu un mijloc de transport mai discret? Cu o mașină din asta te oprește pentru simplul fapt că arăți ca un criminal. Mașini vechi, dichisite.

Dejan închise portbagajul.

— Nu-i a mea. Pe-a mea am făcut-o praf, așa că a trebuit să împrumut o mașină de la Tomas. Și-un bemveu tot bemveu, parcă tu ziceai așa.

— Da, dar nu și dacă e de culoarea ruginii și are o țeavă de eșapament care pare să aibă nevoie de propriul ventilator.

— Așa e, mai bine hai să luăm Lexus-ul tău.

Dejan aruncă o privire în jur și rânji.

— Sau ai parcat-o mai departe?

Teddy râse, dar se gândea tot la ea.

Se întreba oare cum ar fi fost dacă l-ar fi luat Sara cu mașina.

•

În mod surprinzător, Dejan nu depăși limita de viteză pe autostradă. Teddy se întreba dacă nu cumva s-a schimbat, dar în clipa următoare, începu să vorbească despre noul BMW X6 și de preparate anabolizante chinezești ieftine.

După ce trecură de Hallunda, a început să discute despre ceilalți, de dinainte să fie condamnat la închisoare. Despre prietenii lui. Vorba vine, prieteni.

Alexander se calmase de tot, își cumpărase casă înșiruită în Stuvsta, se căsătorise, divorțase și se căsătorise din nou. Acum avea trei copii, câte unul cu fiecare femeie, pe cel mare îl făcuse când era încă adolescent.

Tomas era noul tovarăș de arme al lui Dejan după ce Alex se transformase într-un Svensson[1]. Dar nu mai era la fel ca înainte, îl asigură Dejan.

Ivan nu se abătuse de pe făgașul obișnuit, doar că între timp mai avansase pe scara ierarhică. Se specializase pe afacerile cu adevărat profitabile. Afacerile erau controlate din ce în ce mai mult de către cei din Belgrad sau Muntenegru, negociau direct cu cartelurile și întotdeauna aveau nevoie de oameni care să organizeze lucrurile la fața locului.

— Dar nu pot să fiu așa de mofturos ca el. La ora actuală fac orice, banu' să iasă, spuse Dejan. Sunt încă prea bun ca să arunc banii în foc. Și-n plus, mai e o chestie. Mi-a crescut datoria față de *Kum*. E foarte nasol, să știi. Restaurantul ăla, Solberget, de care mă ocupam în numele lui, s-a dus dracului.

Teddy se privi în oglinda retrovizoare. Avea părul blond-închis și tuns scurt, ochi mari, căprui spre verde, în pașaport i-au scris „mixt" când și l-a făcut. Nasul era turtit și buzele pline, și atât timp cât își ținea gura închisă, nu se vedea gaura neagră care se căsca între dinți. Unul din dinții de jos

începuse să-i facă figuri la pârnaie și, fiindcă nu-și permisese o plombă și nici nu avea parte de îngrijiri corespunzătoare acolo, deciseseră să i-l scoată, încercă să zâmbească în oglindă. Arăta destul de amabil, în mod surprinzător.

Se gândise la drumul ăsta de multe ori. Cine o să-l ia cu mașina, despre ce-o să vorbească, cum o să se întoarcă în mod regulat și o să privească pădurea și clădirile care se întindeau între el și pârnaia care se făcea tot mai mică, pe măsură ce se îndepărtau mai mult.

*

Biroul lui Emelie se afla la etajul șapte și astăzi se vedea departe pe geamul lui, până la Södermalm. Turnul și parapeții casei Laurinska și Mariahissen se iveau la orizont, mai înalți decât restul clădirilor din oraș, și mai departe se vedea Globen, rotund și alb ca o minge de fotbal aruncată cât colo.

Niciunul din ei nu locuia în zona aceea, în sud. Acționarii de la Biroul de Avocatură Leijon stăteau ori la vilă, în suburbii precum Saltsjöbaden sau Djursholm, ori aveau apartamente în Östermalm sau în centrul orașului. În schimb, avocații stagiari, în afară de cei de bani gata, locuiau ori în Vasastan, ori în Kungsholmen. Dar toți *visau* la Östermalm.

Emelie locuia pe Rörstrandsgatan și probabil că și-ar fi dorit la rândul ei să se mute într-un cartier de lux. De fapt, nu conta ce voia și ce nu, știa oricum ce *se aștepta* de la ea.

•

Colega ei de birou era la serviciu.

Josephine se angajase cu trei ani înaintea lui Emelie și era deja avocat. Peste câteva luni și Emelie avea să câștige postul ăla, doar că trebuia să facă rost de recomandările de rigoare. Era mai degrabă o chestiune de timp, trebuia doar să treacă prin formalitățile aplicării.

De fapt, existau și alți avocați stagiari care lucrau acolo de tot atâta timp ca și ea, dar dintr-un motiv anume, asociații credeau că-i mai bine să stea grupați, bărbații cu bărbații, femeile cu femeile. De parcă ar fi muncit într-un vestiar.

Emelie se uită la schița acordului, care zăcea împrăștiată pe masa de scris. Mâinile ei erau uscate din cauza vremii reci și a documentelor pe care jobul ăsta o obliga să le răsfoiască. Pe birou ziceau că „stocau actele electronic", dar până la urmă sfârșeau prin a printa totul, după care se înecau în hârțogărie. Salvă ultima variantă a documentului cu acordul, îl denumi „Shareholder Agreement v.2.3" și se opri din scrisul pe calculator.

— Josephine, poți să-mi dai un pic de cremă de mâini?

Majoritatea prietenilor ei păreau să se dea cu cremă pe mâini și pe față dimineața, la amiază și seara și încă de vreo zece ori pe lângă asta. Foloseau creme și loțiuni care costau sigur mai mult decât ce dădeau ei pe mâncare. Dar Emelie nu era în stare. I se părea o pierdere de timp și nu-i plăcea nici procesul în sine. Cu toate astea, stătea și se uita iritată la cuticulele ei uscate și crăpate.

Josephine îi aruncă un tub verde pe care scria L'Occitane. Jossan era expertă în treburi din astea. De fiecare dată când se întorcea de la toaletă, se dădea cu gel dezinfectant – „ca să prevină *germșii"* – după care se ungea cu cremă de mâini și se dădea cu luciu de buze. Dintr-un motiv anume, nu se știa de ce, avea impresia că buzele i se decolorau instantaneu dacă stătea la toaletă mai mult de treizeci de secunde.

Emelie simțea cum i se strânge stomacul. Chiar avea emoții. Peste o oră avea să fie luată la puricat la întâlnirea anuală pe care o numeau „analiza performanței".

Continuă să completeze acordul dintre acționari. Era vorba de un casino pe net, gen poker și pariuri

pe net. Proprietarii urmau să investească în afacere și era important să poată ieși pe viitor din ea fără complicații. Când apărea cumpărătorul cu C mare, nu conta dacă era un investitor sau un aventurier de scară mare. Toți trebuiau lăsați să intre în joc. Niciun cumpărător nu voia acționari băștiți care dețineau câte un procent și care se băgau ca musca în lapte.

Josephine își adună sarsanalele. De la întâlnire urma să plece direct acasă.

— Văd că nu zici nimic. Cum te simți?

Emelie aproape terminase, dar trebuia să prezinte acordul acționarului care se ocupa de proiect, Magnus Hassel, puțin mai târziu în cursul zilei. Dar știa că nu la asta se referea Jossan.

— Nu știu, păi, cred că termin cu astea în câteva ore. Dar Magnus e ocupat cu o teleconferință cu San Francisco, așa că habar nu am când poate să mă primească.

— Mă refer la discuția cu „analiza performanței".

— Mă simt chiar OK, încercă să spună Emelie pe cel mai cool ton al ei.

Josephine rânji.

— Când eram aici cam de când ești tu, eram superinvidioasă pe femeile de serviciu.

— Pe femeile de serviciu?

— Da, și pe administratorii de blocuri. Am făcut un calcul și am ajuns la concluzia că femeia de serviciu câștiga de patru ori mai mult pe oră decât mine. La fel cred că e și pentru tine, la cât de mult lucrezi. Nu poți să abordezi subiectul cu partenerii la întâlnirea aia?

Emelie reflectă un timp la spusele colegei ei de birou.

Josephine râse și-și puse haina.

— Am glumit. Cred c-o să te descurci foarte bine, spuse și o lăsă singură pe Emelie cu contractul pentru acționari.

•

Doi parteneri și ea.

Anders Henriksson era un *geek* prin excelență. Patruzeci și opt de ani, proaspăt recăsătorit cu o secretară de douăzeci și șapte, se prefăcea că are treizeci și credea în continuare că Icona Pop[2] e un vin italian renumit – Emelie știa asta pentru că Jossan discutase cu el despre chestiile astea la petrecerea firmei din vara trecută. În același timp, era și unul dintre cei mai importanți experți din Suedia în *mergers and acquisitions*[3], Puteai întocmi o listă lungă cu afaceri pe care le-a dus la bun sfârșit sau cu firme uriașe pe care le-a reprezentat. În ultimul număr din Legal 500 era cotat drept *Leading Individual,* adică unul dintre cele opt nume din topul celor mai productivi indivizi din domeniul juridic.

Magnus Hassel avea cincizeci și unu de ani și, din câte știa ea, era un tată de familie obișnuit. Era extrem de interesat de artă și aproape că tapetase biroul, în ultimii ani, cu diverse lucrări. Și numele lui Magnus se regăsea pe lista celor mai importante *ranking*-uri și chiar luase parte la lupte cu adevărat crâncene: privatizarea farmaciilor de stat și a sistemului sanitar. Demontarea statului social, vorba mamei lui Emelie.

— Deci, după părerea ta, cum merge treaba? o întrebă Anders.

Nu erau într-o sală de întâlniri, ci în biroul lui Anders. Avea un grup mic de fotolii într-un colț al camerei. Pe podea se afla un covor țesut de mână dintr-o mătase ruginie, lucioasă. Emelie încercă să se gândească la comentariul încurajator al lui Jossan.

— Bine, cred. Mă simt bine și mă și distrez. Am învățat foarte multe, dar mi s-au încredințat și multe sarcini, încep să am mai multe responsabilități. Ceea ce mi se pare OK.

— Bine. Ți se pare că ai putut să lucrezi cam cu ce te așteptai?

— Absolut. Acum mi se dau mai multe sarcini pe care trebuie să le rezolv singură.

Și au ținut-o așa încă vreo cincisprezece minute. O evaluare blândă și bătăi pe spate. După care urmară întrebările cu adevărat importante.

— Și orele de lucru? Cu ele cum stai? întrebă Magnus.

— Cred că am făcut două mii de ore anul trecut, așa că sunt mulțumită.

— Mmm, dar mulțumită n-ai voie să fii niciodată, nu-i așa, Emelie?

— Nu, țintesc spre stele.

— Exact. Ne-am uitat la pontaj și pot să-ți zic că ne-am cam făcut o idee.

Emelie simți cum încep să-i transpire palmele.

— Ai lucrat la Project Classic anul trecut, ceea ce ți-a ușurat treaba. Acolo puteai să faci câte ore voiai. Dar ce făceai dacă nu ți se dădea sarcina aia?

— Bănuiesc că ar fi existat și alte dosare importante. Proiectul Twin, de pildă.

— Nu, nu te-ar fi inclus în proiectul ăla, aveau nevoie de colaboratori mai cu experiență, jurișți specializați pe taxe. Așa că mă întreb în continuare: ce-ai fi făcut?

Magnus stătea cu ambele mâini pe genunchi. Și Anders părea relaxat. Amândoi așteptau răspunsul ei.

— Aș fi muncit pe rupte la alte dosare mai mici. Poate că aș fi stat și mai mult la birou ca să adun minimul necesar de ore plătite, dar m-aș fi descurcat cu siguranță.

Magnus se aplecă înainte.

— Nuu, Emelie. Adevărul e că habar nu ai ce ai fi făcut. Nu-i așa?

Emelie habar nu avea la ce răspuns se așteptau de la ea.

— E important să nu uiți asta. N-am dreptate?

Magnus zâmbi cu jumătate de gură.

— Pentru că aici la Leijon suntem dependenți unii de alții. Și toți depind de noi, cei care recrutează clienți noi. Înțelegi? Anul trecut ai avut *baftă*. A fost un an bun pentru toți. Dar acum începe treaba serioasă, draga mea.

Emelie încercă să-i zâmbească și ea.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Nu știu dacă înțelegi cu adevărat. Dar să știi că vrem să bagi o viteză mai mare.

Magnus încetă să zâmbească. Ochii îi străluceau în continuare.

*

Nici nu apucă să-și dea jos geaca și Linda se și aruncă la gâtul lui.

— Teddy, Teddy, ce mă bucur să te văd! Hai, intră. Vino în camera mare.

Nu-l îmbrățișă, ci se agăță de gâtul lui ca un copil mic care folosește un adult drept plasă de cățărat. Felul ei de-a se mișca și de-a vorbi îi amintea de mama lor, avea aceleași gesturi tresărite, de parcă o surprindea ceva la tot pasul.

Holul Lindei era neschimbat. Pe pereți se vedeau două afișe înrămate, unul reprezentând un pod din New York și celălalt, vechiul pod Ada din Belgrad. Probabil că, pentru ea, pozele alea aveau o simbolistică ascunsă, își spuse Teddy. New York și Belgrad erau orașele ei preferate.

Teddy își scoase pantofii. Știa că Lindei îi plăcea mai mult așa. În schimb, Dejan nu se descălță de pantofii de piele negri și intră în casă după el.

Aici urma să doarmă în noaptea asta, sau mai bine zis, aici urma să stea în zilele următoare.

Linda deschise ușa de la camera de zi.

Toți se uitară la el: tata, fiul Lindei, Nikola, Darko și actuala prietenă. Cei care chiar l-au așteptat cu adevărat, cei care l-au vizitat și l-au sunat în toți acești ani. Familia lui.

Cu toate astea, un loc era gol. Teddy știa pe cine și-ar fi dorit să vadă în locul acela.

Camera de zi era iluminată de două lampadare cu abajur alb, plasate de o parte și de alta a canapelei, un candelabru care părea dat la minimum și o mulțime de lumânări colorate. La cele două ferestre atârnau stele de Crăciun din hârtie, rămase acolo din decembrie, Teddy se întreba oare de ce nu le luaseră de acolo.

Pe masă se aflau două sticle de Freixenet și șapte pahare de vin.

— Gata, trebuie să sărbătorim.

Linda turnă din vinul spumant și ridică paharul.

— Pentru o viață nouă, Teddy. Frățiorul meu.

Cei prezenți îl priviră. Bulele pocniră în pahar ca niște diamante mici, în drum spre suprafață. Sora lui amenajase casa astfel încât să pară primitoare, cu toate lumânărelele alea și cu covorul ăla frumos.

— Noroc, spuse el.

Darko își trânti paharul pe masă, de parcă ar fi vrut să sublinieze ce avea de spus.

— Bine ai venit în libertate.

— Mersi.

— Nici nu-ți poți imagina ce dor ne-a fost de tine.

— Nu mai mult ca mie.

— Gata, s-a terminat. Nu-i așa?

— Așa e.

Teddy se bucura să-l vadă. Darko locuia la Malmö și era evident că venise până aici doar ca să sărbătorească eliberarea lui.

— Ți-am pregătit un mic pachet.

Linda ridică un coș și-l puse pe masă.

— E pachetul tău de „bun venit”. Ai aici o pereche de izmene noi, ciorapi, telefonul vechi al lui Nikola pe care poți să-l folosești de acum încolo, un card pentru autobuz, pe care am încărcat 200 de coroane, o sticlă de vin roșu și hainele tale vechi de antrenament. Și ți-am cumpărat și un card cadou pe care poți să-l folosești la Åhlens[4]. Frumos, nu?

Teddy luă coșul de pe masă și aruncă un ochi peste conținutul lui.

— Sunteți cei mai tari.

Linda dădu din cap și părea că are ochii roșii.

Tata Bojan făcu câțiva pași lenți spre el. Purta un pulover roșu scămoșat și la baza gâtului i se vedea gulerul cămășii care cândva părea să fi fost alb, dar care acum era de culoarea untului. Îl cuprinse cu brațele pe Teddy. Nu era o îmbrățișare adevărată, ci mai degrabă o bătaie rapidă pe umeri. Probabil că era primul contact fizic al tatălui său de când cu moartea mamei.

— *Dobrodošao, moj sin,* spuse el cu accentul pe *sin* și îl privi în ochi pe Teddy. *Živeli.*

— Mulțumesc, tată.

Nu voia să-i răspundă în sârbă, nu pentru că n-ar fi înțeles ce i-a spus, ci fiindcă n-o considera limba lui.

Tatăl lui continuă să-i susțină privirea fără să mai scoată vreun cuvânt. Ceilalți așteptau să vadă ce se întâmplă. Teddy îl văzu cu coada ochiului pe Nikola cum își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Era singurul care nu era în stare să stea nemișcat.

— Ești fiul meu și vei fi fiul meu întotdeauna, spuse tatăl lui într-un final. Mama s-ar fi bucurat pentru tine.

•

Mai târziu, seara, când se dezbrăcă, simți mirosul de detergent ieftin degajat de hainele lui. Asta îi aminti de pârnaie.

În afară de banii pe care-i ținuse într-o cutie de carton în închisoare, mai avea douăzeci și opt de mii de coroane într-un plic și două lănțișoare de aur din perioada de dinainte. Dar n-aveau să-i ajungă mult timp.

O viață nouă.

Se studie în oglinda care atârna pe perete. Cicatricea de pe abdomen părea doar o linie

ștearsă, poate mai roșie decât de obicei. Își amintea ropotul armei, crezuse că au tras în aer.

Voia să-și lase părul să crească. Freza asta de trei milimetri fusese doar o soluție comodă acolo, în închisoare.

Se întinse în pat, dar avea senzația că cineva urma să năvălească peste ei în casă și să-i rănească pe Linda și pe Nikola. Avea impresia că pereții și ușile din apartament erau doar niște culise goale, că erau făcute din rigips. Probabil că era o prostie, una dintre ideile paranoice ale celor proaspăt ieșiți de la pârnaie. Auzise despre asta și de la alții, sentimentul că nu mai ai ziduri protectoare și uși de oțel încuiate în jurul tău. Sindrom postîncarcerare, așa i se zicea.

Se ridică și se așează pe marginea patului.

Se holbă drept înainte, la întuneric.

Libertatea îl îmbolnăvea.

5 februarie

Să aibă întotdeauna un pahar plin cu apă lângă pat: principiul lui sacru. Philip pipăi paharul cu mâna. O suprafață rece, curată. O senzație plăcută.

Și pastilele. Pastilele nu puteau să lipsească. Scoase două Zoloft și le înghiți cu niște apă. Putea să bage pastile în el și legat la ochi.

Și totuși: prea multe imagini în cap. Întâlnirile legate de job. Întâlnirile cu banca. Cu toți cei care voiau bani. Patul din apartament. Pumnul în față. Gheața care crăpa. Doctorul cumsecade care l-a suturat, cum se zicea în limba lor. Stephanie care l-a bătut la cap că vrea să știe ce s-a întâmplat.

O înțelegea – nu se întâmpla în fiecare zi să se întoarcă acasă cu vânătăi, nici el, nici vreunul din prietenii lui. Și nici nu știa că stătuse pe gheața subțire din Nybroviken mai bine de cincisprezece minute.

Până la urmă, bărbații de pe marginea debarcaderului au plecat și Philip s-a întins pe burtă pe gheață și s-a târât până la parapet.

Nu mai fusese niciodată atât de speriat. Dar adevărata angoasă l-a cuprins abia când s-a culcat în patul de acasă. A tremurat o zi întreagă.

De fapt, ar fi vrut să iasă pe balcon și să țipe din toți rărunchii. Să urle până când îi explodau plămânii și îi zbura capul. Dar probabil că vecinii

nu s-ar bucura foarte tare. Și probabil că și prietenii lui sau familia ar afla imediat. Familia Hamilton care stătea în aceeași casă ca și el, sau bătrânul Wachtmeister de vizavi l-ar auzi sigur. Philip nu pare să se simtă bine. Philip urlă. Philip plânge.

Mama și tata trebuie să fi observat semnele de mai de mult, pe vremea când încă locuia acasă. Cearcănele de sub ochi, zgomotul când se juca pe calculator toată noaptea. Foliile cu medicamente de pe biroul lui, pungulițele din coșul de gunoi. Dar își vedeau de treburile lor. Și, într-un fel, Philip a apreciat asta, n-ar fi vrut să schimbe nimic. Era ca o despărțire clară, ei și el, o distanță sigură. Ei: plecați la petreceri, cine, baruri, călătorii, serviciu. El: acasă cu dădaca, cu sora lui mai mică, cu prietenii, cu altcineva. De cele mai multe ori: singur.

Bun de nimic.

•

Se ridică în capul oaselor în pat. Se simțea puțin mai bine. Plapuma alunecase într-un colț al feței de plapumă, încercă s-o aranjeze fără să fie nevoit să se ridice în picioare. Se uită la unul din ceasurile de pe noptieră: Cartier Santos, ecran de 44 milimetri. Cumpărat la Nymans Ur acum cinci luni. Era din titaniu.

Pe vremea aceea: ceasul, un triumf. Material: negru, mat, scump. Și totuși, subtil. O dovadă a statutului lui.

Acum: săptămâna trecută a cumpărat un Patek Philippe. Se săturase de Cartier.

Arăta zece și un sfert.

Trebuia să se dea jos din pat. Trebuia să dea piept cu ziua. Nimeni n-avea voie să afle că adormise abia pe la patru dimineața din cauza gândurilor negre. Nimeni n-avea voie să afle că mai exista un Philip în Philip.

Un Philip care făcea echilibristică pe marginea prăpastiei, cât pe-aci să cadă în hăul întunecat.

•

Își scoase iPad-ul și își verifică cele douăzeci de mailuri noi. De cele mai multe se ocupau alții, dar voia să știe tot ce se întâmpla.

Apoi intră pe Facebook. Ultima lui postare era de la începutul săptămânii. O poză cu ringul de dans dintr-un local din Stureplan: raze de lumină învăluite în fum. Și el, cu sticla în mână. Se simți dezgustat.

În inbox îl aștepta un mesaj nou.

Imaginea de pe profilul expeditorului înfățișa un iepure alb cu ochi roșii.

„Mă gândesc la tine mai des decât aș vrea. Ești al meu, Philip. Sufletele noastre au fost unite pentru eternitate. Acum am aflat și mai multe. Treaba asta trebuie să înceteze. În curând, o să ajung la tine, Philip. Foarte curând. A ta, AA”.

Dădu clic pe diferitele icon-uri de pe Facebook.

Gheața subțire și umedă: îi apăru din nou în fața ochilor.

Crăpase sub tălpile lui.

12 februarie

În cameră era beznă totală.

Teddy se ridică în capul oaselor și căută pipăind întrerupătorul veiozei.

Al Pacino se holbă la el de pe posterul cu *Scarface* lipit pe perete. Tony Montana stătea la masa de scris purtând un ceas de aur, cu un pahar de cristal plin cu whisky pe masă. Se știa că avea o nevastă frumoasă și că-i mergea incredibil de bine, cu toate astea, avea niște riduri adânci pe față, mai adânci decât ridurile tatălui lui Teddy după moartea mamei sale. Întunecimea din privirea lui Montana răzbătea de pe afiș. Teddy o percepea chiar și în întunericul din dormitorul lui Nikola. Nu era scena aceea când aveau un morman imens de cocaină pe birou și Montana, complet mort și varză, își afunda fața în praf. Era de dinainte. Montana în vârful carierei lui de traficant de droguri – și, totuși, chiar și de pe atunci, frapa întunericul din el.

Pe etajera din bibliotecă se aflau două fotografii înrămate. Una din ele o înfățișa pe Linda cu chipiu de student și rochie de vară albastră. Părea fericită. Teddy își aducea aminte de petrecerea de după ceremonie, acasă la tata. Un an mai târziu s-a născut Nikola și tatăl lor n-a mai fost așa de fericit.

Linda ar fi trebuit să facă facultatea sau ceva post-liceal.

Cealaltă fotografie înfățișa întreaga familie. Mama, tata, Linda, Darko și el, era făcută la Belgrad când erau copii. Zidul de piatră de pe fundal, rododendronul enorm, cu flori mov care părea să aibă peste o sută de ani. Teddy avea doar unsprezece ani pe atunci, cu toate astea, își amintea perfect de vara aceea. În fiecare după-amiază se ducea cu Darko și cu tata la cafeneaua Biblioteka, în timp ce mama și Linda se plimbau în locurile lor preferate. Tata a mâncat o salată cu carne de vită și ceapă prăjită și a fumat o grămadă de Drina, țigările locale. Au discutat despre cărți, fotbal și gătit și fața tatei se lumina de fiecare dată când se uita la ei.

Teddy se concentră pe privirea tatălui lor din fotografie. Trebuia să-l viziteze în curând.

Dar acum n-ar fi trebuit decât să adoarmă la loc.

Noaptea fusese mereu aliatul lui.

Mai demult.

•

Ar fi trebuit să-și aranjeze situația financiară cât mai repede. Cele douăzeci și opt de mii de coroane și lănțișoarele de aur n-aveau cum să-i ajungă nici măcar pentru jumătate din câte îi trebuiau. Numai școala de șoferi – cursurile de teorie, lecțiile de condus și examenul – l-ar costa cam cât avea strâns. Înainte de toate, trebuia să își găsească undeva să stea și, până atunci, n-avea să se lase, avea să-i plătească Lindei partea lui din chirie.

Bonul de cumpărături de la Åhlens s-a dus pe un rucsac și o pereche de bocanci de iarnă. Restul era împrumutat. La dracu': până și izmenele de pe el erau ale altcuiva, fiindcă în clipa aia, cele trei perechi primite de la Linda erau la spălat.

Se gândi la discuția de ieri cu Dejan.

— Cum mai ești cu armele, zilele astea? îl întrebase prietenul lui, după ce s-au așezat la o masă singuri într-un restaurant din Södermalm.

Teddy trase aer pe nas. Dejan fusese tovarășul lui încă din liceu. Dacă rămăsese același om care fusese înainte ca Teddy să fie închis, era un prieten bun. Era loial și ridicol de amuzant, însă de dragul onestității față de restul Suediei, s-ar putea adăuga că Dejan nu era doar ridicol de amuzant, ci și ridicol de instabil.

— Am terminat-o cu armele.

Dejan îl privi uluit.

— Pentru că nu te-ai mai atins de niciuna în opt ani de zile? Ți-ai pierdut îndemânarea?

— Nu, n-o să-mi pierd niciodată îndemânarea. Dar am terminat-o cu chestia asta. Fără împușcături.

— Dar cât de în formă ești? Te descurci în situații care cer un pic de… contact fizic, să zic așa?

— Am terminat-o și cu asta.

Dejan se lăsă pe spate în scaun și nu spuse nimic. Se mișcă încet, înclină capul într-o parte și alta ca un dinozaur somnoros. Eșarfa Burberry în carouri îi atârna lejer de gât și gulerul cămășii polo era ridicat, ca de obicei.

— Dar permis de conducere ai?

— Mi l-au suspendat când m-au băgat la pârnaie. Dar vreau să-mi fac unul cât mai repede.

— I-auzi, frate. Nu tu arme, nu tu pumni. Nu tu condus… Păi, atunci, ia zi, Teddy, ce *anume* ai putea să faci?

— Sunt tare de tot la făcut mobilier de grădină.

Dejan ridică o sprânceană.

— Am făcut ceva tâmplărie în ultimii ani, și la Hall, și la Österåker. Fără mișto. Canapele, taburete, căsuțe pentru păsări. Am lucrat șapte din cele paisprezece bănci pe care le-au montat de curând pe Hellasgården.

Dejan sorbi din cutia de cola zero. Mai demult prefera cola light – dar ideea era aceeași, să evite să-și mărească glicemia.

Dejan își dădu seama, bineînțeles, că problemele se adunaseră. Fiscul îi sâcâia deja din cauza unor datorii vechi, generale și personale, cum le numeau. Dacă-l plăteau legal pe Teddy, puteau să-i rețină cât voiau din salariu, fără măcar să-l anunțe. Indiferent ce job i-ar fi dat, el ar fi trebuit să se descurce cu minimul necesar până când i s-ar fi luat de tot de muncit. Cu o zi înainte, Linda îi pasase un bilețel lui Teddy. Îl sunase cineva, se pare, dar habar n-avea cine.

Teddy sună la numărul de pe bilețel.

— Da, răspunse cineva la capătul celălalt al firului.

Lui Teddy i se părea că recunoaște vocea.

— Bună ziua, mă cheamă Teddy, cineva mi-a lăsat mesaj să sun la numărul ăsta.

— Ah, da, tu erai. Bine c-ai sunat. Am auzit că te-ai liberat. Și eu care credeam că nu scapi decât peste vreun an.

Vocea părea ușor tărăgănată, bărbatul de la capătul celălalt al firului rostea cuvintele încet și neclar, ca un pugilist profesionist la o conferință de presă.

— Am ieșit, da. Cu cine vorbesc?

— Sunt Morgan, frate. N-ai cum să nu-ți amintești de mine. Mogge Viking, omul cu campingul. *The big fat camping lord.*

Teddy își dădu seama despre ce era vorba. Persoana de la capătul celălalt al firului se numea Morgan Östling. Individul locuia în campingul din Solvalla pe atunci, cu opt ani în urmă, și era cunoscut pentru ticurile lui nervoase. Dacă nu-l lăsai să facă ceva cu mâinile – să se șteargă la nas, să se scarpine, să se joace cu mobilul – pe Mogge Viking îl apucau pandaliile și devenea de-a dreptul violent, la modul incontrolabil. Din când în când, diverși indivizi îl angajau pentru treburi dubioase, precum introdus chestii ilegale în țară, recuperat datorii, lucruri de genul ăsta. Era un tip căzut, indiferent de unde l-ai fi privit, ajuns pe fundul

gropii, genul de care toți profitau cum puteau. Dar avea un as în mânecă, aproape literalmente. Asta pentru că, o dată pe săptămână, Mogge Viking juca cărți cu Robert Hillström la clubul din Krukan. Iar Robert Hillström nu era un terchea-berchea oarecare.

Se zvonea că Hillström fusese creierul din spatele operațiunii Marlboro și umbla vorba că făcea același tip de afaceri în continuare, doar că acum cu electronice. Import de țigări din țări subdezvoltate în și din afara Europei către diverse firme, unde, pe post de paznici se foloseau niște drogați, unde depozitele luau foc din senin, erau jefuite sau distruse în urma unor inundații misterioase și marfa dispărea sau se strica prin diverse căi. Ideea era să nu plătească impozitul și uneori mai primeau și daune din partea firmei de asigurări. În același timp, orice om cu creier știa că țigările alea se vindeau în fiecare tutungerie din centrul Suediei. La zdup, băieții ziceau că afacerile lui Hillström valorau câteva sute de milioane.

Teddy auzise bârfele alea și de fiecare dată ciulea urechea pentru că, înainte să-l bage la pușcărie cu puțin timp, făcuse rost de niște cămătari pentru Hillström.

— Îl mai știi pe Johnny Olsson, tipul ăla, cunoscut de-al tău, ți-l mai amintești? Urâtul ăla cu coșuri.

— Da, mi-l amintesc. Ce-i cu el?

Teddy bănuia ce avea să urmeze și nu-i suna deloc bine.

— L-au condamnat acum câțiva ani.

— Acum *câțiva* ani? L-au condamnat acum cinci, șase ani, sau mai mult. Nu?

— Îhâm, și tu l-ai băgat în joc. I-au dat trei ani pentru complicitate la evaziune fiscală.

— L-am băgat cu *trei ani* înainte să-l prindă, da. Tu, de fapt, ce vrei?

— A turnat jumătate din organizație, șapte persoane au fost condamnate în total. Până și mie

mi-au dat un an. Nu știai? Am stat la răcoare un an din cauza imbecilului ăluia de Johnny Olsson.

Teddy auzise ceva zvonuri, dar niciodată nu îi trecuse prin cap să cerceteze lucrurile în amănunt.

— Și ce vrei?

— Nu vreau nimic, mi-a trecut supărarea, dar mai sunt și alții care nu sunt de aceeași părere. Înțelegi?

Teddy înțelegea perfect. Cunoștea regulile.

Johnny Olsson, cămătarul de care făcuse rost Teddy, subtilizase și două sute de mii din banii lui Hillström când l-au prins. Dar faptul că-i trădase pe ceilalți era de zece ori mai grav. Și acum, cineva trebuia să-și asume răspunderea. Cel puțin, așa credea șeful lui Mogge Viking. Teddy trase aer în piept.

— Eu zic s-o lăsați baltă. Chestia asta s-a întâmplat acum o sută de ani. Să-i transmiți asta din partea mea. N-are decât s-o uite.

Dar în sinea lui, știa foarte bine cum stau lucrurile. Mogge Viking nu l-ar fi sunat deloc dacă Hillström n-ar fi vorbit serios.

Și, era clar, regele Marlboro își voia banii, toate cele două sute de mii de coroane. Să demonstreze că nu tolera turnătorii și nici pe cei care se *încurcau* cu niște turnători.

Mogge își păstrase calmul.

— Relaxează-te, Teddy. Îți zic doar că *cineva* trebuie să-și asume responsabilitatea. Și dacă n-o face, o să iasă urât. Atâta înțelegi și tu, bănuiesc.

Teddy încercă să se relaxeze.

Dar în zadar.

*

Porsche Carrera 911 Turbo. Scaune ergonomice, un *communication system* special dezvoltat pentru marca Porsche, totul învelit în piele roșie – mânerele, volanul, până și frâna de mână. Cele cinci indicatoare rotunde de pe bord emanau perfecțiune neoclasică.

În drum spre Arlanda: el și Stephanie.

Urmau să se întâlnească cu toată familia ei. Plecau pentru paisprezece zile în Mauritius pentru a sărbători cea de-a șaizecea aniversare a tatălui ei.

Steffi îi făcuse capul calendar. Îi vorbise non-stop despre excursia asta în ultimele săptămâni.

Philip o înțelegea – era vorba de o călătorie ieșită din comun, Deluxe, cu D mare – deși el ar fi lăsat-o mai moale cu trăncăneala.

Hotelul unde aveau să stea nu era unul oarecare, fusese rezervat prin agenția de turism Ving. Four Seasons, Anahita Garden Royal Residence Villa, o mie cinci sute de metri pătrați, propriul *infinity pool* și propria grădină tropicală, baie separată pentru fiecare cameră și ferestre panoramice, cu vedere spre lagună. Numărul trei pe lista celor de la Condé Nast Travellers, în Top Luxury Resorts of the World. All Inclusive, desigur. Și, mai ales: cu un majordom doar al lor.

Stephanie bătuse din palme de încântare când a sunat-o maică-sa. Înclinați șezlongurile, puneți șampania la gheață, trimiteți-le încoa' pe fetele de la pedichiură – Anahita, păzea, că vin!

Ironie: o săptămână întreagă s-a dat cu cremă autobronzantă ca să nu fie prea albă.

În noaptea asta dormiseră la Stephanie, pentru ca ea să aibă timp să-și facă și ultimele bagaje. Apartamentul de pe Kommendörsgatan îl primise cadou de la părinții ei când a împlinit douăzeci de ani, cu patru luni în urmă. De obicei, petreceau câteva nopți pe săptămână unul la celălalt, de cele mai multe ori la el. Dar nu putea s-o invite la el prea des, din mai multe motive. Pastilele, paiele de tras pe nas, numerele de telefon și multe altele pe care trebuia să le ascundă de câte ori venea ea în vizită.

— Oare să iau costumul ăsta de baie, sau pe ăsta, sau poate pe ăsta? Și ăsta cu We Are Handsome e *gorgeous,* nu-i așa? îl întreba pe Philip, în timp ce el zăcea în patul ei și încerca să se concentreze să țină angoasele departe. Tocmai

se strecurase la baie ca să înghită două Zoloft, dar în clipa aceea se uita, pe jumătate adormit, la *Mad Men.*

•

E4 la ora aia nu era deloc aglomerat. Era șapte jumătate, seara. Aglomerația cea mai rea se terminase de mult.

911-le torcea ca un tigrișor. De fapt, n-ar fi trebuit s-o scoată cu anvelopele de iarnă, le tocea prea tare. Pe de altă parte, dacă îți permiteai cel mai tare Porsche disponibil în afara pistelor profesioniste, voiai să-l conduci tot timpul, indiferent de anotimp.

— Am trecut pe la Rolf ieri, spuse Stephanie care, în mod evident, voia să discute despre subiectul ei preferat: propria persoană.

Avea părul blond, cu șuvițe vopsite în diferite nuanțe și-l purta tot timpul prins în coadă, mai puțin când se ducea la vreo petrecere sau vreo cină cu familia, când stătea și o oră să-l usuce până când îl umfla ca Blake Lively. Se antrena de patru, cinci ori pe săptămână la Balance și zicea că se gândește chiar să se facă antrenor personal.

Pe Philip îl irita o unghie de la degetul arătător, i se părea că nu era bine tăiată într-un colț. Își făcu un însemn în gând, propunându-și să o aranjeze cu pila când se întorceau în oraș.

— Am discutat mult despre călătoria asta, am făcut-o de câteva ori și data trecută. M-a întrebat cum mă simt acum, că plecăm. Poate de data asta pot să stau de vorbă ca lumea cu mama. Adică, să stau de vorbă cu ea la modul serios. Nu crezi?

Philip se strădui să pară cât mai concentrat la condus și la drum. Dar, de fapt, nu făcea decât să-și zgândăre unghia de la arătător cu degetul mare.

— Da, o să fie exact ce-ți trebuie.

— Știi, de când m-am mutat pe Kommendörsgatan, abia dacă mai vorbim. Când o sun să-i povestesc despre vreun examen sau s-o întreb dacă vrea să vadă ultima colecție de la

Ralph Lauren, îmi zice „Da, da, mai bine vorbești cu tata” și-atât. Nu știu ce s-a întâmplat. De ce l-ar interesa o colecție de haine pe tata? Rolf zice că ar trebui să tai cordonul ombilical, să fiu independentă. Zice să încep să fac osteopatie.

•

Philip coti pe breteaua spre Arlanda.

O lăsase pe Steffi la intrare, luase un cărucior și îi pusese geamantanele pe platformă. Dar nu o însoțise până la check-in. N-avea chef să se întâlnească cu părinții ei în clipa aceea și găsi ca scuză amenda pentru parcare într-un loc nepermis.

Se gândi la o investiție la care se uitase mai devreme. O prezentare a unei firme de împrumuturi pentru consum privat care avea nevoie de bani. Ofereau împrumuturi pentru persoane private, de cele mai multe ori prin sms, fără pic de securitate și doar pe termen scurt. Dacă împrumutai cinci mii de coroane pe două săptămâni, dobânda era de o mie de coroane, și tot așa. Dar putea să ajungă și la cinci sute la sută pe an. CashFinans se numeau. Le intrau o grămadă de bani și clientela creștea în mod constant. Dar aveau nevoie de capital în plus ca să se dezvolte.

Trebuia să mai arunce un ochi peste bilanț și peste riscul de pierderi de credite. Poate reușește să-l convingă și pe Ian să se bage, în funcție de cum i-a mers ultima investiție la Fluxovent.

Problema cu Ian era că era as în calcule, dar habar nu avea de partea executivă. Tipul arunca banii pe geam pe revizori, avocați și alți consultanți pentru simplul motiv că nu reușea să se descurce singur cu partea practică. De cele trei ori când făcuse afaceri cu Ian până atunci, Philip trebuise să joace un fel de rol de mamă. Ian nici măcar nu știa cum se schimbă administratorii la Registrul societăților comerciale suedeze. Uneori, Philip chiar își făcea griji pentru viitorul lui.

Se gândi la brunch-ul de ieri.

T-Bar din Hotel Diplomat era mereu plin de tot felul de oameni. Era locul perfect pentru *people-watching, networking, cluster-building.*

Acolo se întâlneau, de obicei.

Localul era decorat *supernice.* Scaunele erau de calitate, moi, ca niște fotolii mici. Geamurile care dădeau spre Strandvägen erau imense. Moși în paltoane de lână și cu cravată, cu câini mici, rasa baset, turiști ruși în blănuri gigantice cu un aer supervulgar și tipe oxigenate cu părul prins în coadă treceau pe rând pe acolo.

Pe masă: platou de prăjituri cu trei etaje, cu *scones* proaspăt scoși din cuptor, unt bătut și marmeladă englezească. Ouă Benedict, clătite rusești cu icre de morun Kalix, *bacon* și *chorizo.* Și în vaza micuță, ceva ce semăna cu mingile de golf verzi, pufoase, dar care probabil era o floare scumpă, de seră.

Lollo se holbase la el când și-a tras fotoliul și s-a așezat. Philip spera că nu arată chiar atât de mahmur precum se simțea.

— Parcă n-aveam bal mascat cu temă horror.

Philip nu spuse nimic, îi făcu doar semn chelneriței. Doar era un brunch ca între băieți, o tradiție de-a lor. Prezența prietenelor strica inevitabil feeling-ul, deși Lollo era genul destul de relaxat, așa că era OK. Philip se ridică cu chiu, cu vai, se duse la ea și o sărută pe obraji. Lollo se feri demonstrativ, ca să nu-i inhaleze respirația.

— Auzi, măcar arăt mai bine decât cadavrul ăla de acolo, zise el și arătă spre Ian.

Ian își ridică paharul. Butonii lui de platină de la mânșete, reprezentând niște pumni în miniatură, licăriră în lumina ce pătrundea prin fereastră.

— Și eu mă bucur să te revăd, Philip. La fel de șarmant ca de obicei.

Lângă Ian stătea Carl Lewenskiöld cu care Philip fusese în vara aceea la New York. Urmau să se întâlnească cu niște investitori, majoritatea evrei, și cu doi tineri de pe Coasta de Vest, din

Silicon Valley, dar până la urmă o ținuseră doar în petreceri – Ritz era un hotel bun, cu servicii *complete.* Au găsit ei bani în altă parte când s-au întors.

Lângă Carl stătea Axel Nilsson, ai cărui părinți erau prieteni apropiați cu cei ai lui Philip. Și lângă Axel stătea Lollo, fostă colegă de școală de-a lui, la fel ca toți ceilalți. La masă mai stăteau patru tipi pe care îi cunoștea de mult.

Philip comandă un capuccino și o Mimosa.

Ian își goli paharul de Bloody Mary și îl puse pe masă. În fața lui se mai vedeau două pahare goale.

— De douăzeci de minute stau cu paharele astea goale în față. Se pare că aici nu vin să-ți ia paharul.

— *So*?

— Știi ce înseamnă asta?

Philip scutură din cap.

— Că nu vor să angajeze mai mulți chelneri?

— Eu vă zic doar atât: singurul loc în care poți să te distrezi ca lumea e Londra sau NYC. Aici toți sunt niște cerșetori.

•

Trecuseră două ore de când o lăsase pe Stephanie și tot mai aștepta. Încercă să se uite la televizor. Dădeau doar chestii de genul „Fermier caut nevastă", pe toate canalele. „Idiot caut alt idiot": o idee pentru un program nou, poate?

Încercă să se dea pe net, să verifice niște site-uri despre credite de consum și eventualii concurenți ai celor de la CashFinans. Mai verifică și câteva alte chestii legate de job: calcule, mailuri, rapoarte.

Duse cursorul în dreptul unui simbol și dădu clic. Scoase o pilulă din ambalaj. Zoloft, prietenul lui cel mai bun.

Deschise frigiderul și scoase un Red Bull.

Trebuie să elimine toate gândurile alea. Nu mai putea să continue așa.

Se simțea agitat. Singur. Uitat de toată lumea.

De fapt, nimănui nu-i păsa de el. Nimeni nu-l vedea așa cum era. În mintea lui se derulară

imagini cu amintiri întunecate. Țipete. Durere de stomac. Ochi strânși.

Mai scoase câteva pastile din țiplă și le înghiți cu ultimele picături de băutură energizantă, îndulcită cu aspartam.

Se plimbă de colo-colo prin cameră. Aruncă o privire pe geam. Butonă telefonul mobil. Îi trimise un sms lui Ian: „Ai timp să te uiți peste un proiect de-al meu? Se cheamă CashFinans. Uită-te ce circuit financiar demențial au”.

Apoi se gândi din nou la defectele lui Ian. Cu câteva săptămâni în urmă i s-a plâns spunându-i că vrea să angajeze un asistent care să se ocupe doar de plățile impozitelor cu reținere pentru holdingul lui suedez. Deși nu trebuia decât să completeze câteva cifre pe site-ul băncii – dar se pare că Ian nu se pricepea nici măcar la atât.

Philip se întinse din nou pe pat, dar se ridică imediat și coborî jaluzelele.

Se culcă din nou.

Se ghemui în poziție de fetus.

Aștepta ca medicamentele să-și facă efectul.

Aștepta un soi de liniște.

•

Cineva sună la ușă.

Ce ciudat, de obicei îl sunau pe mobil înainte să ajungă.

Se ridică din pat. Deschise ușa.

Pe casa scărilor era întuneric.

Deslușì câteva siluete, dar nu și fetele lor.

Aveau ceva pe cap. Ceva cu găuri mici pentru ochi. Și găuri și mai mici pentru nas, pentru respirat.

Cel din față se apropie de el. Philip nu apucă să vadă ce se întâmplă.

Cineva îi trase ceva peste cap – o sacoșă sau o pungă, ceva de genul ăsta.

Philip încercă să respire. Era beznă. Încercă să smulgă sacoșa de pe cap.

Cineva îl ținea de brațe.

Se smuci și încercă să se elibereze.

Cineva îl ținu pe loc. Îl traseră jos pe podea.

Aveau de gând să-l ia iar la bătaie? Oare să fi fost tot tipii ăia?

Simți cum i se încordează mâinile. Îi înfășurară ceva în jurul gleznelor. Îl durea. Încercă să se împotrivească. Dar deja era prea târziu.

Nu putea să-și miște mâinile, brațele.

Se întinse și așteptă pumnii și picioarele.

— Ce dracu' vreți de la mine? urlă.

Niciun răspuns.

Cineva îl trase de picioare și simți cum i le leagă.

— Ce vreți?

Tăcere.

Bezna deveni tot mai apăsătoare.

Dar nu simți nicio lovitură.

Niciun șut.

Își auzi propria respirație sacadată.

Aerul era umed în sac.

Hardiskul

Începuse cu exact șapte săptămâni în urmă.

Chiar în clipa în care Cecilia închise ușa dulapului plin de salopete și de ciorapi desperecheați, o sună vecina pe telefonul mobil.

— Știu că sună ciudat, dar am impresia că arde ceva la voi în casă.

— Ce vorbești?

— Da, arde, stau aici pe balcon și mă uit spre apartamentul vostru și văd fum ieșind din bucătărie. Am sunat la Pompieri. Sper că nu e nimeni acasă.

•

Când a ajuns în stradă, zări două mașini de pompieri. Banda roșie cu galben era deja întinsă în jurul blocului. O strânse tare pe Micuță în brațe, în timp ce pompierii intrau și ieșeau în fugă din casa scărilor, cu fețele murdare. Deasupra ferestrei de la bucătărie și a camerei de zi, pe pereții exteriori, se vedeau urme negre de funingine, iar în spatele benzii de demarcare recunoscu fețele mai multor vecini.

Un pompier i se prezentă drept comandantul operațiunii și îi explică cât putu de bine ce s-a întâmplat. Primul lucru pe care i-l povesti o făcu să uite de toate celelalte detalii.

Bărbatul ei, Mats, fusese acasă. Pompierii l-au găsit pe jos, în dormitor, leșinat. Poate a căzut, poate că a încercat să se târască pe burtă ca să evite fumul și gazele. Din fericire, au reușit să-l scoată repede de acolo și au constatat că trăia. Ambulanța îl luase deja. Dar mai multe nu știa să-i spună.

Cecilia se întrebă ce făcea acasă, ziua în amiaza mare.

El, care nu se întorcea acasă aproape niciodată înainte de șase.

•

După un timp, strada se liniști și vecinii se risipiră văzând că flăcările nu mai ating pereții exteriori.

Comandantul diviziei se apropie din nou de Cecilia.

— E la spitalul din Huddinge și se pare că a scăpat fără leziuni prea mari. M-a sunat asistenta. A inhalat mult fum și gaze toxice, dar cei de la spital păreau optimiști.

— Sună bine. Foarte bine.

— Noi am stins focul acolo, sus, dar o să trimitem și un expert să arunce un ochi și să vadă ce s-a întâmplat. Aveți vreo idee?

— Nu, niciuna. Dar am avut ceva probleme cu mașina de spălat vase.

— Ah, păi, atunci, poate să fi fost un scurtcircuit sau așa ceva, dar, cum spuneam, cel mai bine, verificăm mâine.

Rămase în fața comandantului și se uită la el. Salopeta lui portocalie era murdară, fața, brăzdată de riduri adânci și negre și părul care-i ieșea de sub cască părea o claie de fân. Trăsăturile lui îi aminteau de cineva, de Keith Richards, poate.

Voia ceva, dar nu-și dădea seama ce. Era ca și când ceva îi atrăgea atenția, ceva ce trebuia spus neapărat.

— Pot să arunc un ochi prin apartament? spuse într-un final.

*

În hol, hainele atârnau pe unde atârnau de obicei, pantofii erau la locul lor, pe raft, și singurul lucru care vestea ce s-a întâmplat era tavanul înnegrit și stratul subțire de cenușă de pe comoda și oglinda de pe hol. Arăta de parcă cineva ar fi flambat tavanul și, în rest, s-ar fi rezumat să împrăștie praful prin anumite părți ale casei.

Cei doi merseră mai departe spre bucătărie. Mirosea a foc de tabără.

— Noi credem că a început de aici de undeva. După cum vedeți și dumneavoastră, focul și fumul s-au extins repede. Și vecinii au fost inundați, dar nu trebuie să vă faceți griji pentru asta acum. S-a topit plasticul, masa de bucătărie, mda, vedeți și dumneavoastră…

Era o priveliște ciudată. În mod normal, pereții erau de un alb tipic Stockholmului, un alb de culoarea cojii de ou și toate dulăpioarele și sertarele, toate electrocasnicele și blaturile de lucru erau vopsite în aceeași nuanță. Și-au dorit un stil minimalist, fără floricele, cum obișnuia să zică Mats. Dar acum totul era negru sau cenușiu. De parcă cineva și-ar fi propus să le arate un negativ al fotografiei cu gustul lor în materie de design.

Mirosul era strident și la început, și-a ținut respirația, dar asta n-a făcut decât să agraveze senzația. Mirosea a foc de tabără din Noaptea Valpurgiei și a cauciuc ars.

— Poate ar trebui să vă puneți asta, zise pompierul și-i arătă masca de gaze pe care i-o înmânase.

Au stat așa, fără să zică nimic, unul lângă celălalt, încercând să estimeze gravitatea situației cu privirea. Tavanul se decojise și era negru ca smoala, rafturile de deasupra mașinii de spălat

vase erau complet arse și ceștile de acolo se prăbușiseră și se făcuseră scrum când structura de susținere a rafturilor începuse să ardă. Pe podea se vedea o mâzgă compusă din praf pentru stins incendiile, apă și cenușă.

— Vreți să vedeți și celelalte camere?

Da, voia. Pompierul o conduse spre dormitor.

Așadar, Mats fusese găsit pe podea, acolo. Tot nu pricepea ce căuta acasă la ora aia.

Când aruncă o privire pe ușă, își dădu seama că încăperea aceea fusese cât de cât cruțată, incendiul nu făcuse ravagii, dar tavanul și partea de sus a pereților se înnegriseră. Își scoase masca de gaze.

Pompierul arătă spre ușă și zise:

— Aici a intrat mai mult fum pentru că ușile de la camera copiilor, camera de zi și hol erau închise. Așa că fumul n-avea pe unde să iasă.

Cecilia mai făcu câțiva pași prin dormitor. Pompierul rămase pe hol, discuta ceva cu cineva prin stația lui de emisie-recepție.

Cecilia simți imediat că ceva nu era în regulă, că ceva rău se întâmplase acolo înăuntru. Cuvertura era acoperită de cenușă, ceea ce o făcea să pară bleumarin, în loc de roz. Ușile șifonierului erau închise și Cecilia spera că hainele n-au pățit nimic. Sau era prea naivă să-și închipuie așa ceva? Pe noptiera ei se vedea chiar și romanul lui Arne Dahl, cu semnul de carte rămas în locul în care se oprise din citit în seara precedentă.

Apoi zări și detaliul care i se păruse neobișnuit. Pe biroul de sub geam se vedea un calculator. Era un laptop, cu clapeta deschisă.

Soțul ei avea un calculator clasic la serviciu, Cecilia știa asta. Laptopul ăsta nu-l mai văzuse niciodată.

Se apropie de birou și pipăi laptopul. O fi al pompierilor?

Nu, pe taste se vedea un strat gros de zăpadă cenuşie. Trebuie să fi fost aici când a izbucnit incendiul în bucătărie. Metalul mat părea aspru şi rece. Monitorul era întunecat. O cuprinse din nou sentimentul acela ciudat.

Se întoarse. Comandantul nu se zărea, dar i se auzea vocea din hol.

Cecilia apăsă pe „Enter” şi monitorul se lumină.

Nu mai văzuse niciodată ceva atât de groaznic.

15 februarie

Linda părea nervoasă în timp ce-și pregătea espresso-ul de dimineață. Se vedea din gesturile ei, ca de fiecare dată. Deschise ușa dulapului de bucătărie cu o mișcare smucită, sfâșie punga de cafea pe jumătate și trânti capsula de cafea în cafetieră.

Nikola nu venise acasă în noaptea precedentă. Îi trimisese doar un sms pe la opt seara în care o anunța că o să doarmă la un prieten.

Nu era cazul să-i povestească încă despre discuția aceea cu Mogge Viking, cu toate că, de câteva zile, lui Teddy numai la asta îi stătea capul.

Nu voia să-i aducă aminte nici de Dejan. Era drept că putea să-l ajute cu ceva, dar ajutorul lui avea un preț piperat. Preț pe care Teddy n-avea chef să-l plătească.

— Nu te învinuiesc pe tine, Teddy. Asta cu nevenitul acasă a început de mult, spuse Linda.

— Vrei să stau de vorbă cu el?

Sora lui continuă să-și mestece chifla cu gândurile aiurea. Apoi spuse:

— Dacă nu mă ascultă pe mine, n-o să te asculte nici pe tine, clar.

— Dar de când e așa?

— Nu-mi amintesc. Da ce-i asta, interogatoriu?

Se ridică cu ceașca în mână, sorbi și ultimul strop de cafea și trânti ceașca pe masă.

•

Înainte de masă făcu o plimbare rapidă, încălțat cu pantofii împrumutați de la Nikola. Treningul lui vechi, aflat în pachetul de bun-venit de la Linda, nu ar fi făcut față frigului de afară, așa că împrumută un hanorac din fleece și o geacă subțire de toamnă, tot de la Nikola.

În după-amiaza aceea voia să-l viziteze pe taică-său.

Lângă terenul de sport din fața școlii Wasa se întâlni cu un bătrân care își plimba câinele, și câțiva indivizi care făceau jogging, sfidând vremea.

Nu mai fusese în zona aceea de peste zece ani. Geneta, Södertälje, locul în care crescuse. Jucase atâtea meciuri de fotbal pe terenul ăla acoperit cu pietriș, încât în mintea lui se contopeau într-o singură și nesfârșită lovitură liberă. Singurul lucru de care își amintea era când Dejan îi dăduse un cap în gură unui adversar, la mijlocul unui meci din divizia a patra.

Între timp, mai construiseră un teren acolo. Teddy dădu la o parte zăpada topită cu piciorul. Terenul era acoperit cu iarbă artificială.

Niciuna dintre familiile prietenilor lui nu mai locuia în cartierul ăla. Familia lui Dejan s-a mutat prin 95, familia lui Alex, la câțiva ani după aceea. Se întreba oare cum se simțea Nikola aici. Linda zicea că vorbea siriană aproape la perfecție.

•

Hägerstensvägen era o adresă relativ nouă pentru Bojan. Teddy nu mai fusese acolo, deși tatăl lui se mutase în apartamentul acela cu un an în urmă. Nu îl invitase niciodată la el, așa că Teddy nu avusese ocazia să-l viziteze vreodată în permisie.

Lui Bojan îi intrase în cap că Södertälje nu mai era un loc bun. Cu toate că locuise acolo toată

viața lui de adult, iar fiica și nepotul lui stăteau încă acolo.

— *Jebiga.* Sunt suedez, îi spuse el. Și dacă suedezii pleacă din Sö'tälje, atunci plec și eu.

Era aproape ironic: doar un locuitor get-beget al orașului pronunța numele acestuia ca Bojan.

Pe cutia poștală, Bojan lipise un bilețel pe care scria „Nu dorim deloc materiale publicitare". Lui Teddy îi venea să râdă și de asta. În mod normal, lumea nu folosea cuvântul „deloc" în contextul ăsta. Dar tatăl lui fusese mereu un om hotărât. Chiar vorbea serios când spunea că *nu vrea* materiale publicitare.

Tatăl lui era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de trening și o cămașă albastră care îi atârna pe afară. Purta șosete lungi, albe și papuci.

— Cum te simți, Najdan?

Se aplecă și își trase un ciorap care-i alunecase.

— E frig afară?

— Nu foarte tare. N-ai fost pe-afară azi?

— Nu, mă abțin pe cât pot. Pe vremea asta, acasă sunt cel puțin cinci, șase grade.

Teddy își agăță în cuier geaca umedă.

— Una la mână, azi e plus unu aici, așa că nu-i chiar așa de grav. Și, doi, nu știu la ce te referi cu „acasă".

— La Belgrad, bineînțeles.

— Bine, dar stai aici de aproape patruzeci de ani.

— Da, dar acasă e tot acasă.

— Dar nu tu ziceai că te-ai mutat din Sö'tälje pentru că ești suedez?

Bojan zâmbi.

— Ce tot zici acolo? Sunt suedez, dar acasă e la Belgrad și așa o să fie întotdeauna.

Se duseră la bucătărie.

Bojan își târa picioarele după el. Tatăl lui, puterea întruchipată, care l-a învățat de când a împlinit cinci ani să își îndrepte mereu spatele, să

ridice privirea și să nu se ferească de nimeni, șontâcăia ca un pensionar.

Teddy se așeză la masa din bucătărie, în timp ce Bojan se postă lângă aragaz și începu să pregătească o *turska kafa.*

— Vrei cu mult sau cu puțin zahăr?

— Fă-o cum îți place ție, tată.

Bojan turnă apă rece și zahăr în *džezvan* și îl așeză pe plită. De când se știa, Teddy își amintea că tatăl său pregătea cafeaua mereu în același ibric tradițional, cu pereți înalți, cioc mic și mâner lung. Teddy se întrebă dacă și mama lui își băuse cafeaua din același ibric.

— Și ce-ai mai făcut zilele astea, băiete?

— N-a trecut nicio lună de când m-am liberat.

Bojan turnă o parte din apa îndulcită într-o ceașcă și umplu *džezvan*-ul cu cafea măcinată fin și amestecă încet până când apa începu să fiarbă din nou. Nu părea dornic să vorbească despre faptul că era pentru prima oară în opt ani când Teddy îl vizita în casa cea nouă. Și nici Teddy nu se simțea în stare să râcâie rana.

— Îmi amintesc când erai mic, spuse Bojan. Stăteai pe taburetul ăla înalt din spatele casei de marcat din restaurant și-i salutai pe clienți. Îi vrăjeai pe toți, copile. Poate ar trebui să mizezi pe chestia asta.

Teddy se gândi la călătoria tatălui lui. Bojan ajunsese în Suedia la sfârșitul anilor ’70, pe când avea douăzeci și șapte de ani. Făcuse Facultatea de Inginerie în Belgrad după care, câțiva ani, a lucrat într-un atelier mecanic din Novi Sad. Când prietenii lui au dispărut unul câte unul, atrași de ofertele fabricilor suedeze, Bojan se hotărî să-și încerce norocul și el. Făcea parte din ultimul val care emigrase în țara aceea bogată din Nord ca să muncească. De atunci, Suedia n-a mai avut de-a face cu oameni de calibrul lui, obișnuia să zică Bojan.

Primul lui loc de muncă a fost la Scania-Vabis din Södertälje, unde repara motoarele autobuzelor aparținând regiei de transporturi din Stockholm. Câțiva ani mai târziu a cunoscut-o pe mama lui Teddy, care lucra la contabilitate. Era din Sundsvall. Linda s-a născut un an mai târziu. Teddy, la o distanță de un an și jumătate. Darko fu ultimul.

Dar vremurile au devenit tot mai grele și, la începutul anilor ’80, Scania a început concedierile în masă. În același timp, mai mulți amici de-ai tatălui său și-au dat seama că pot să facă mai mulți bani deschizând pizzerii sau restaurante, decât să muncească precum sclavii pentru firme mari. Bojan s-a angajat la un prieten de-al lui. Au deschis un restaurant care servea prânzul[5] într-o zonă industrială din Solna. În total, făcea naveta patru ore în fiecare zi de acasă până la serviciu și înapoi, dar nu s-a gândit niciodată să se mute din Södertälje. Pe vremea aceea îi convenea încă să stea acolo.

Bojan începu să mestece în ibric. Când cafeaua dădu în clocot, așeză ibricul pe blatul de lucru și turnă înapoi apa îndulcită din ceașcă. Acoperi apoi *džezvan*-ul cu o farfurioară și lăsă zațul să se lase la fund.

— Hai să bem cafeaua în sufragerie.

Aceleași vechi obiceiuri ca înainte, cafeaua tatei trebuia băută în sufragerie și turnată în cești în fața musafirilor.

Bojan se aplecase din nou și-și ridică ciorapul înainte de-a se așeza pe fotoliu. Teddy luă loc pe canapeaua de piele din fața lui.

— Tată, tu știi, de fapt, cine am fost eu?

— Ascultă, copile, eu le-am dus pe ale mele, tu pe ale tale. N-a fost ușor tot timpul, să știi. Trebuia să mă gândesc la Linda, la Darko și la tine, tu-ți dai seama cum e să fii singur cu trei copii? În același timp, aveam grijă și de restaurant, ca după

toți anii ăștia, *pička* ăia de Skatteverket[6] să-mi confiște totul.

— Te admir pentru că ai avut grijă de noi. Dar ai înțeles vreodată cum eram, de fapt?

Teddy nu prea își dădea seama de ce adusese vorba despre asta. Nu mai purtaseră niciodată discuția asta, dar nu se putea abține.

Bojan sorbi din cafea.

— N-are rost să discutăm despre asta acum. Mă bucur că te văd și-atât. Știai că pe douăzeci este comemorarea maică-tii?

— Bineînțeles.

Teddy se lăsă pe spate și aruncă o privire în jur. Totul arăta la fel ca în apartamentul vechi din Södertälje, pe unul dintre pereți atârnau două săbii despre care tatăl lui spunea că provin din bătălia pentru Novi Pazar, din 1912. Pe celălalt perete se vedea un tablou din casa părintească a mamei lui.

— M-aș bucura să treci pe aici și să aprinzi o lumânare pentru ea.

Au continuat să soarbă din cafea. Bojan i-a povestit cât de bine le mergea Lindei și lui Darko, după care a vorbit puțin despre afacerile lui, care păreau să fi eșuat pe rând.

Teddy se ridică.

— Trebuie să plec, tată. Mulțumesc pentru cafea. Ne vedem în curând.

— Băiete, nu vrei să te muți aici, în Örnsberg?

— Păi, să vedem, acum stau la Linda.

— De Sara aia ce mai știi?

Teddy își legă șireturile. Nu era treaba lui taică-său ce s-a întâmplat cu Sara.

Bojan spuse:

— Ai încercat să iei legătura cu ea?

— Încă nu.

— Ar trebui să încerci. Toți avem nevoie de o femeie lângă noi. Cel puțin, cei de vârsta ta.

Teddy deschise ușa și ieși.

16 februarie

Cele șaptesprezece dosare trebuiau parcurse și rezolvate în decursul a patruzeci și opt de ore. În plus, Emelie trebuia să întocmească și un raport despre eventualele riscuri juridice care puteau să-i sară în ochi după ce termina acele două mii cinci sute de pagini. Se numea *due diligence,* sau DD, dar în traducere, ar fi fost „raport cu privire la obligația de diligență”. O sarcină previzibilă pentru cineva care lucra de aproape trei ani la un birou de avocatură.

DD: circulau zvonuri despre birouri de avocatură care dădeau faliment tocmai pentru că le-a scăpat clauza de *Change of Control,* adică schimbarea controlului, care anula un contract în caz de schimbare a proprietarului. Cel mai oribil a fost cazul acela, cu câțiva ani în urmă, când s-a vândut cel mai mare operator de telefonie mobilă din Suedia. Biroul de avocatură Werner Hansson & Partners omisese clauza *de C of C* din contractul cu unul dintre furnizori – și poate că n-ar fi fost mare lucru dacă furnizorul în cauză n-ar fi fost o firmă mică numită Samsung. Cumpărătorul s-a lins pe buze de la dreptul de-a vinde telefoanele mobile. Ce puteai să zici? *Sorry,* juristului nostru i-a scăpat tocmai acel punct din contract, ne pare

nespus de rău. Lanțul de magazine valorează mai puțin cu o jumătate de miliard, din păcate. Mersi mult, Werner Hansson & Partners.

Emelie făcuse o copie la pagina cu cuprinsul dosarelor și bifa titlu după titlu, pe măsură ce le verifica.

•

Josephine stătea la biroul ei. Tocmai se întorsese din Londra unde participase la o negociere pentru o firmă industrială suedeză, împreună cu unul dintre proprietari. Jossan îi făcuse capul praștie cu poveștile ei despre Londra cu o săptămână înainte să plece, dar după ce-au aterizat, n-a apucat să stea în afara sălii de ședințe și a camerei de hotel mai mult de două ore. Iar acest timp l-a petrecut în taxiul de la și până la Heathrow.

— Și eu care voiam să-mi cumpăr o geantă nouă. De fapt, voiam să-ți iau și ție una.

— Mie?

— Da, mi-am spus că ai nevoie de o updatare. Există lucruri mai faine decât DKNY. Ai văzut vreun Alexander Wang sau Céline, de pildă?

Lui Emelie, gențile i se păreau un rău necesar. Cu toate astea, comentariul colegei ei o irită.

— Vrei să-ți mai povestesc despre Londra? o întrebă Jossan cu ironie.

— Da, te rog, spuse Emelie.

Jossan era prea mișto ca să te superi pe ea pe termen lung.

— Un *black cab* n-are voie să-ți ia mai mult de treizeci de lire de la Heathrow, mănânci doar sandvișuri și pernele de la hotel sunt supertari. Asta e tot ce-am aflat, îmi pare rău.

Josephine își masă mâinile cu crema pe care o storsese dintr-un tub în timp ce vorbea. Negocierile preliminare cu englezii au eșuat într-o teleconferință care avusese loc cu trei ore în urmă și clientul le-a ordonat să lase stilourile jos. Cu toate astea, ea era încă aici.

— Încep să fiu ca toți ceilalți – stau mai mult la birou decât acasă. Așa că poți să mă întrebi dacă ai nevoie de ajutor. Că la câte DD-uri am făcut, aș putea să-mi schimb numele din Dahigren în Ducgren. Nu crezi?

— Ți s-ar potrivi foarte bine. Ar suna foarte *londonish.*

— Pe bune, îți spun că sunt tare la *due diligence.* De fapt, există doar trei domenii în care clientul nu vrea să-și asume niciun risc, adevăratele bombe juridice pe care trebuie să le descoperi înainte să explodeze în capul clientului. E vorba de riscuri legate de mediu, asigurarea de răspundere civilă a produsului și chestii legate de impozite. Să știi că restul e doar de umplutură. Să nu uiți asta, Emelie. Nu că am avea ceva împotrivă să exagerăm din când în când, că doar trebuie să ne facem și noi pontajul, să ne iasă orele. Sau nu?

Emelie izbucni în râs. Oricum, n-avea de gând să se culce pe-o ureche. Voia să verifice fiecare acord și document în parte, indiferent ce zicea Jossan.

În clipa următoare, sună telefonul. Emelie ridică receptorul și auzi vocea secretarei.

— Poți să treci pe la Magnus puțin?

— Sigur, când?

— *Asap*[71]*,* de preferință.

Emelie închise telefonul și scutură din cap.

Jossan spuse:

— Poate îți mai dă ceva de făcut pe weekend, după ce termini cu DD-urile. Încă mai încerci să te întâlnești cu tipul ăla?

— Cu Felix? Da.

— Zi-i că puteți să vă vedeți peste trei săptămâni.

•

Una dintre chestiile pe care le aprecia cel mai tare la Leijon erau ușile mereu deschise – mai puțin când erau în ședințe. Chiar dacă ritmul de lucru era absurd, nivelul serviciilor oferite de-a

dreptul fanatic și nivelul de expertiză printre cele mai ridicate din țară, nu trebuia decât să intri și să-i întrebi direct dacă aveai nevoie de ajutor.

Magnus stătea în picioare și se uita pe geam. Primul lucru pe care i i-a spus a fost să închidă ușa.

Emelie se gândi la discuția de evaluare de acum câteva săptămâni. O încolțiseră de-a binelea. Când a plecat de acolo, nu-i venea decât să o șteargă acasă, să dea drumul la Netflix și să se bage sub plapumă. Dar în loc de asta, a sunat-o pe Jossan și i-a spus că „n-a fost așa de grav".

— Nu te lăsa, arată-le că n-o iei în nume de rău. Vrei să bem un Bellini diseară?

•

Pe pereți atârnau tablouri și pe rafturile cu cărți se vedeau obiecte de artă mai mult sau mai puțin criptice. Era clar că lui Magnus îi plăcea cu adevărat *contemporary art,* cum obișnuia să zică. Emelie știa că majoritatea operelor le aparțineau unor artiști suedezi renumiți. Karin Mamma Andersson, Ragna Berlin sau naiba știe cum îi chema. Emelie, Jossan și alți stagiari i-au căutat pe Google de mai multe ori.

Dar nu erau numai tablouri suedeze.

În mijloc, încadrat de celelalte tablouri, atârna opera cea mai simplă. Câteva buline de diferite culori, pictate pe un fundal alb astfel încât să formeze cercuri. Era evident că oricine ar fi putut picta așa ceva, chiar și ea, își spuse Emelie când o văzu. Lucru de care își dăduse, probabil, seama și artistul, Damien Hirst, care avea o echipă întreagă care fabrica tablouri cu buline pentru el.

Magnus se întoarse. Era îmbrăcat impecabil, ca de obicei, dar și stilul lui era o idee cam *too much.* Purta un costum gri-închis – nimic în neregulă până aici – dar cravata era de un galben-deschis și batista din buzunarul de la piept era roz. Pe deasupra, avea părul lucios de atâta gel sau ceva asemănător, ceea ce, la vârsta lui, cu toate firele

alea albe nu arăta deloc bine. La vârsta aia puteai să-ți dai cu ceva pe păr, dar în niciun caz nu se făcea să sclipești ca un pom de Crăciun, de parcă ai fi fost un adolescent.

— Stai jos.

Magnus luă și el loc pe scaunul de birou făcut la comandă, care semăna mai degrabă cu un păianjen și nu cu ceva pe care te puteai așeza. Nu-i mai adusese aminte deloc de comentariile lui de la discuția de evaluare, chiar dacă se întâlniseră de mai multe ori de atunci.

— Ai mult de lucru în clipa asta?

Emelie bănuia ce urmează. Avea s-o roage să-i ajute cu un acord sau o întâlnire legată de o înființare – ceea ce se bătea cap în cap cu DD-urile pe care le făcea acum. Tocmai pe ea, căreia nu-i plăcea deloc să refuze pe cineva.

— Am destul de multe pe cap, lucrez la proiectul Ray Signal care trebuie terminat până poimâine, spuse ea, dar adăugă: Vrei să te ajut cu ceva?

Magnus se aplecă peste masa de scris și scăzu tonul, deși ușile erau închise. Se pare că urma să-i zică ceva despre un subiect delicat.

— E vorba de un caz special. Până acum n-ai mai făcut nimic de genul ăsta, asta pot să ți-o garantez. Și eu, cu atât mai puțin.

Emelie trebuia să admită că Magnus putea fi, uneori, de-a dreptul umil.

În pofida felului în care arăta, avea un mod calm de-a discuta cu oamenii. Și, cu toate astea, nu se simțea niciodată în largul ei în prezența lui. Nu prea înțelegea de ce era așa, în mod oficial, era unul dintre cei mai buni, dar la bază, era un om amabil și niciodată nu s-a ferit să-i răspundă atunci când avea nevoie de sfatul lui. Dar ceva nu era în regulă cu el. Teoria lui Emelie era că Magnus nu părea niciodată relaxat față de propria-i persoană.

— Uite cum stau lucrurile. Tocmai am primit un telefon de la un prieten bun. Carl-Johan Schale. Ei

cred că s-a întâmplat ceva și, dacă are dreptate, înseamnă că-i vorba despre o tragedie de familie oribilă. De asta au nevoie de ajutorul nostru. M-am gândit că tu și cu mine am putea să lucrăm împreună și s-ar putea să mai cooptez vreunul.

— Da, cum să nu. Deci nu-i un caz de drept comercial sau așa?

— E ceva cât se poate de diferit.

— E vorba de o moștenire, sau o dispută asupra unei custodii?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— E un caz penal?

— E o chestie ieșită din comun. Vreau să înțelegi asta din start. Și e vorba de niște prieteni apropiați. Altfel nu m-aș băga nici mort într-o treabă din asta.

— Am înțeles.

Asta însemna că dosarul avea prioritate față de celelalte, dar Emelie se întreba totuși cum avea să le rezolve pe toate.

— Înainte să-ți explic despre ce este vorba, aș vrea să înțelegi că dosarul ăsta e confidențial, chiar și la nivel intern. Asta înseamnă că n-ai voie să discuți despre el cu ceilalți acționari și nici să sufli vreo vorbă față de Josephine. Obligație strictă de secret profesional.

Ușa închisă, tonul scăzut și faptul că era un caz prioritar. Și acum, asta – secret profesional, interdicția de-a vorbi.

Magnus începu să-i povestească despre ce era vorba.

Emelie se uită din nou la tabloul cu buline. Preț de o secundă, cercul alcătuit din buline părea că se învârte încet în spatele lui Magnus. O aureolă imensă, colorată. Un înger rătăcit care a coborât în sediul principal al suspiciunii.

*

Teddy coborî din trenul de navetiști la T-Centralen și merse încet spre tunelul prin care se ajungea la peronul stației de metrou. Avea timp

berechet, întâlnirea cu tipa de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă era singurul lui proiect pe ziua de azi. Se opri preț de câteva secunde și cercetă mulțimea colcăindă care se îndrepta spre scările rulante. Oare să îndrăznească să coboare? În cei opt ani cât a stat închis nu văzuse mai mult de cincisprezece persoane într-o încăpere în același timp și, de cele mai multe ori, acestea stăteau liniștite într-un salon comun sau la cantină, în spatele gratiilor și al unor ziduri înalte.

Trebuie să încerce s-o sune azi. Chiar acum.

Sara.

Tresări. Din buzunarul lui se auzi un zgomot.

„*Poliția! La pământ!*”

Teddy scoase telefonul din buzunar. Nikola setase ca sonerie niște voci de polițiști. Teddy trebuia să o schimbe cât mai repede.

— *Guud mörning.*

Era Mogge Viking.

— Bună dimineața. Credeam c-am fost destul de clar când m-ai sunat acum câteva zile.

Mai bine să vorbești fără ocolișuri cu tipii ăștia.

— I-am prezentat punctul tău de vedere lui Hillström, i-am zis că e problema lui, nu a ta. Știi ce mi-a zis?

— Nu.

— Că începând de azi, plătești și dobândă. Trei sute de mii.

— Nu există.

— Ba da, există, există. Îți garantez eu.

Voioșia din vocea lui Morgan fu înlocuită de ceva amenințător.

— Ai șapte zile la dispoziție să plătești.

Apoi închise telefonul.

•

Clădirea de pe colina de deasupra lui Liljeholmstorget dispăru în ceața care coborâse peste oraș în ziua aceea înnorată. Era o trecere blândă care făcea ca pământul să pară că se contopește cu cerul. Poate că norii se lăsaseră

peste oraș, de parcă Stockholmul ar fi devenit parte dintr-o lume nepământească.

Trebuia s-o facă. Acum.

Ținea mobilul într-o mână și bilețelul cu numărul de telefon în cealaltă, numărul Sarei pe care-l primise de la Informații. Formă numărul încet și apăsă pe butonul verde.

Suna. O dată, de două, de trei ori.

Apoi se activă robotul. Era vocea ei. Teddy n-o mai auzise de ani buni, dar se auzea la fel ca atunci când vorbise ultima oară cu ea la telefon. Era la fel de sonoră și de blândă.

— Bună, ați sunat-o pe Sara. Lăsați un mesaj după semnal și vă sun cât pot de repede.

Biiip.

•

Îndrumătoarea lui, Isa, sau ghidul profesional, cum se pare că se intitula, stătea la un birou din lemn deschis la culoare. Înăuntru arăta la fel ca în încăperea unde o întâlnise ultima oară. Podeaua era acoperită cu linoleum, pereții cu tapet alb, cu model în relief, iar scaunele erau din plastic. Totul amintea de închisoare, în afară de masă, până și Isa. Nu era o cameră personală, nu era biroul personal al Isei, era o celulă pentru întâlniri, un loc izolat de realitate, fără ferestre.

Isa porni calculatorul.

— M-am uitat puțin pe planul tău de acțiune și, na, eu zic că arată bine. CV-ul l-ai terminat… te-a ajutat cineva?

— Puțin.

— Da, toți avem nevoie de oameni în jurul nostru care să ne sprijine.

Teddy aștepta replica următoare și între timp încerca să pară amabil.

— Ai început să aplici pentru posturile de care ți-am zis?

Teddy o studie. Părea în jur de patruzeci de ani, dar era îmbrăcată ca o hipiotă mai elegantă. Eșarfele roșii și turcoaz păreau să fie pasiunea ei și

purta o pereche de cercei cu perle. Data trecută fusese îmbrăcată cu un soi de caftan mov și pe inelar purta un inel simplu, de aur, cu un briliant.

— Da, bineînțeles, am aplicat la niște firme de construcții și reparații, dar m-au refuzat.

— Ah, păi asta nu sună deloc bine. Dar mai sunt și alte joburi în categoria asta. Dat zăpada, curățat acoperișuri, în perioada asta se caută așa ceva.

— Am treizeci și trei de ani. Asta nu e muncă calificată. Dar mă pricep la tâmplărie sau să lucrez la vreun restaurant.

Auzi ventilatorul rotindu-se încet pe fundal.

Isa aruncă o privire pe hârtiile ei.

— Da, dar să știi că nu-i așa de ușor să găsești un serviciu. Ce zici, ai lucra ca asistent social?

În fond, era o fată de treabă, își făcea jobul, chiar dacă vorbea prea mult. Doar că Teddy nu prea își dădea seama ce caută acolo.

N-avea experiență pe piața muncii și mai avea și o gaură mare de opt ani în CV. Trebuia să facă rost de trei sute de mii în câteva zile pentru un traficant de țigări psihopat. Ceea ce se putea numi „munca” lui anterioară te putea băga cel puțin patru ani la închisoare.

— O să încerc să aplic la cât pot de multe, dar nu mă simt prea încrezător când nici măcar nu-mi răspund.

Au mai discutat puțin despre diferite moduri de-a se prezenta și despre eventuale domenii.

— O să te descurci tu, spuse într-un final Isa. Roma n-a fost construită într-o zi, cum s-ar zice. Nu-i așa?

Teddy nu spuse nimic.

— Trebuie să faci eforturi în continuare. De obicei, clienților mei le ia o jumătate de an să-și găsească un job. E normal. N-ai de ce să-ți faci griji. Asta-i situația în lumea de azi.

Isa împinse scaunul în spate și se ridică. Pe monitor se vedea *screen saver-ul,* o plajă cu nisip

alb și palmieri. Poate ar trebui să asculte de Dejan și să plece în Thailanda la vândut case de vacanță.

Cei doi dădură mâna.

Teddy deschise ușa.

Oare de ce-o fi crezut c-o să-i meargă din prima?

Hillström își voia banii peste o săptămână.

O jumătate de an.

Avea un apel pierdut. Nu voia și alte surprize neplăcute, așa că a sunat la Informații și a întrebat al cui era numărul. Era numărul principal al unui birou de avocatură despre care nu auzise niciodată până atunci.

Leijon.

*

În Tumba era beznă totală, deși ceasul arăta doar patru și douăzeci. În perioada asta a anului, oamenii plecau la serviciu înainte să răsară soarele și, când trebuiau să-și ia copiii de la grădiniță la patru jumătate, era iar întuneric. Soarele îl vedeau doar în pauza de prânz, dacă se îndura să se arate printre norii de zăpadă.

Dejan se bucura că nu făcea parte din hoarda care lucra de la nouă la cinci: se considera un om care nu rezista fără soare. Pe de altă parte, nu se trezea niciodată înainte de ora zece, cel mai devreme, și până atunci se lumina mereu, indiferent de anotimp.

Apăsă pe soneria din fața lui. În spatele lui stătea Tomas.

Dinăuntrul vilei se auzi sunetul melodios și sunetul pașilor care se apropiau.

Un bărbat supraponderal cu părul slinos și barbă de câteva zile le deschise ușa. Îl chema Rodjo, dar Dejan prefera porecla pe care o inventase chiar el: Groso.

— Ce dracu' cauți aici?

Groso făcu ochii cât cepele, deși Dejan abia îi distingea, înfundați cum erau în fața aia grasă și cărnoasă. Uneori, bărbații care semănau cu niște

porci se comportau ca niște porci și în viața de zi cu zi.

— Lasă că știi tu, spuse el, și blocă ușa cu bocancul.

Pe hol era întuneric și dezordine și pietricelele de pe podea scârțâiau sub tălpile lui. Nu părea să fi fost o problemă că a intrat cu bocancii plini de zăpadă. Părea că nimeni nu se obosea cu descălțatul în încăperea aceea.

Bărbatul rămase pe hol. Dar Dejan începu să cerceteze locuința. În dreapta lui se afla bucătăria.

Chestia asta îl călca pe nervi de-a binelea. Îi ajungea câte avea pe cap. Prostioarele de genul ăsta nu aterizau pe masa lui, în mod normal.

— Nu vrei să pui de o cafea?

Groso răsuflă ușurat și se duse în bucătărie. Ușile de la dulap și blatul de lucru erau de culoarea lemnului. Până și podeaua, lambriurile și ușile dulapului din fața frigiderului păreau să provină de la același copac.

Groso deschise o cutie și măsură cu lingura cafeaua pentru cafetieră.

— Nu ne dai și-un sandviș, că mor de foame?

Era mai mult de atât – simțea că trebuie să bage ceva în stomac și asta cât mai repede. Își cunoștea foarte bine organismul și știa că dacă nu mânca în următoarele cincisprezece minute, avea să facă o criză de glicemie. Probleme de concentrare, dureri de cap, în cel mai rău caz pierderea cunoștinței și convulsii. De cele din urmă avusese parte de cel puțin zece ori, dar nu și în ultimii doi-trei ani.

Groso scormoni în cămară. Etichetele de pe cutii păreau de acum zece ani. Până la urmă pescui de acolo două felii de pâine uscată.

— Stai jos, spuse Dejan când Groso așeză farfuria cu pâinea în fața lui.

— De ce? Ce vreți, de fapt?

Groso se așeză pe un taburet.

— Pune mâinile pe masă, te rog.

— Ce, ai înnebunit? Revino-ți! Spune ce vrei.

Tomas se postă în spatele bărbatului, aproape de el. Se aplecă spre el și șuieră:

— Tu fă ce-ți zice Dejan. Nu-i nicio problemă.

Groso puse încet o mână pe masă. Pe antebrațul lui se vedea un tatuaj cu două combinații de cifre. Probabil CNP-ul copiilor lui.

Dejan scoase bastonul pe care-l ținea în buzunarul gecii și îl lovi peste mână cât putu de tare.

Groso scoase un urlet.

— Pizda mă-tii! țipă Dejan.

Groso încercă să-și retragă mâna, dar Dejan o ținu pe loc într-o strânsoare de fier.

Groso se smuci iar și iar. Până la urmă, Dejan îi dădu drumul. Groso căzu pe spate și se prăbuși pe podea.

Dejan se calmă imediat. Probabil că avea nevoie să se descarce, sau poate că i se stabilizase nivelul glicemiei.

— Vezi că mă duc să mă piș. Tomas, poți să discuți tu cu el?

*

Din baie îl auzi pe Groso văitându-se. O merita. Pe prima nevastă o făcuse knock-out în fața unui restaurant, încât femeia își fracturase trei coaste. Varianta oficială era că a alunecat pe gheață, dar până la urmă, l-au căptușit cu șase luni de pârnaie. Pe-a doua, importată din Thailanda, a ciupit-o și a rănit-o pe jumătate de corp cu o pereche de clești, inclusiv pe organele genitale. A zis că femeia a făcut-o ca să-l bage la zdup – aceasta a retras plângerea și a părăsit țara după ce cineva i-a trimis niște poze cu copilul ei de trei ani.

Marele boxer de femei era un dobitoc.

Și-n plus, îi era dator lui *Kum* cu niște lovele de mai bine de un an. Era vorba de o datorie pentru un cal de curse pe care îl cumpărase de la Nașul.

Dejan plimbă jetul de urină pe colacul veceului și pe podea. Apoi se spălă pe mâini și ieși.

Groso stătea cu spatele la perete. Mâna pe care i-o lovise Dejan era stacojie și îi curgea sânge din nas.

— Nu mai dați în mine.

Dejan se aplecă și îl apucă de părul slinos.

— Ți-a mai crescut datoria.

— Vă dau tot ce am.

— Bine, spuse Dejan și îi dădu drumul. Hai, încalță-te.

Bărbatul își puse haina și se încălță cu o pereche de bocanci. Sângele îi picura din nas ca dintr-un robinet strâns prost.

— Ține-te de trompa aia. Nu vreau să-mi umpli pantofii de sânge. Și ar fi bine să dai cu aspiratorul pe hol. Zici că mă plimb în lada de nisip de pe terenul de joacă.

În drum spre Tumba, Dejan aproape că avu mustrări de conștiință. N-ar fi trebuit să se ocupe de prostii din astea înainte să-și ia insulina. N-avea voie s-o dea în bară. Putea să-i explodeze în față tot restul dacă nu-și făcea treaba cum trebuia.

Se gândi la Teddy cel de dinainte. La data aceea când i s-a părut că un tip vrea s-o agațe pe gagica la care se holbase toată seara. Erau la Kharma, pe Stureplan, aveau la bord câteva shoturi și trăseseră și câte o linie la toaletă. Teddy s-a dus direct la tip și l-a întrebat dacă vrea să rezolve problema acolo, la bar, sau afară, în parc. Puștiul s-a uitat la el fără să priceapă o iotă, dar asta n-a făcut decât să-l enerveze și mai tare pe Teddy. S-a întors spre Dejan, Dejan își amintea perfect privirea lui întunecată. „Tipul ăsta nu înțelege ce-i zic, se pare”. Apoi îi trase un upercut cu dreptul. Tipul căzu pe spate. Teddy începu să-i tragă șuturi cât putea de tare; un șut, două, trei. Tipul încercă să-și protejeze capul cu brațele. Patru, cinci, șase picioare în piept și în cap. Teddy băga în continuare. Dejan țipă la el „Ajunge!”, dar degeaba. Teddy era ca un câine turbat. Până la

urmă, Dejan fu nevoit să-i dea un brânci și să-l târască de acolo cu forța.

Trebuia să-l sune pe Teddy, să vadă cum se mai simțea cu adevărat.

Scoase telefonul și formă numărul.

— Salut, eu sunt.

— Ce faci?

Teddy nu prea părea să aibă chef de trăncănit. Asta i se păru și mai nasol decât conștiința-i încărcată după reacția aceea exagerată față de Groso.

Dejan încercă să pară bine dispus.

— Am fost cu Tomas, am făcut rost de un Audi S7 pentru mine.

— Mișto.

— *Yes, indeed.* Așa că nu mai conduc mașini de camuflaj. Ești mulțumit acum?

Dejan se uită la Tomas care stătea pe scaunul din dreapta. Chelia lui lucea și îi transpira buza superioară. N-avea probleme cu el, chiar dacă uneori i se părea cam tare de cap. Dar se gândi la Teddy, la cum se comporta atunci când se împuțea treaba – un geniu care ar fi rezolvat problema cu Groso de o sută de ori mai elegant decât o făcuse el.

— Auzi, vezi c-am vorbit cu Ivan, zice că a vorbit ieri cu *Kum.* Cică n-are nimic de lucru deocamdată, îmi pare rău.

— Fir-ar să fie.

— Na, eu ți-am spus. Zici că ești sigur că nu poți să te reapuci de treburile alea vechi? Măcar așa, din când în când? Am nevoie de ajutor la greu.

— Sunt sigur.

Dejan trase aer în piept. Teddy nu mai era ca înainte. Era mai calm și asta era bine, dar în același timp, părea să-și fi schimbat și atitudinea. Vorbea pe un ton mai hotărât.

— Mai ești? Nu mai zici nimic.

— *Sorry.* E chestia asta cu Forțele de Muncă. S-a dus dracului.

— Of, în mă-sa.

— Mă plimbă cu vrăjeala. Cică o să-mi ia o juma de an să-mi găsesc ceva de lucru.

— Nu le pasă de tine, ce credeai, c-o să le pese?

— Dejan…

Cei doi nu mai spuseră nimic. Dejan se juca cu butoanele de la aerul condiționat, netezi pielea de pe bord. Mașina asta era clasa întâi, S-klass și tot ce voiai.

Teddy spuse:

— Dar am mai primit un telefon dubios adineauri. O juristă pe nume Emelie de la un birou de avocați care voiau să mă ajute cu ștergerea datoriilor. I-am zis că nu-mi permit.

— Ar trebui să te duci până acolo.

— E prea scump, îți garantez.

— Teddy, ești prietenul meu. Pot să te ajut să plătești, dacă crezi c-o să se rezolve.

— Și de unde provin banii ăia?

Dejan oftă în sinea lui.

*

Stătea nemișcat. Cu picioarele trase, în poziția fetus. Mâinile îi erau legate pe la spate cu ceva și picioarele, cu o curea autoblocantă. Încheieturile îi zvâcneau și dacă se mișca, îl usturau. Îi mai amorțeau și brațele dacă nu-și schimba poziția din când în când. Pe gură îi lipiseră o bucată de bandă izolantă și îl dureau maxilarele.

Îl sâcâia o durere surdă de cap. Avea nevoie de medicamentele lui. Cucuiul de pe ceafă i se umflase.

Philip nu mai știa sigur, dar avea impresia că zăcea acolo de aproape patru zile.

Plăcile de gresie erau tari. Era un întuneric de nepătruns, mai întuneric decât ar fi crezut că putea fi într-o cameră. Cu toate astea, i-a luat doar câteva secunde să-și dea seama că era în baie. Era un miros anume, era un fel în care se propaga ecoul. Apoi începu să se orienteze pe întuneric. Găsi

vasul toaletei, chiuveta, suportul pentru prosoape, nu încăpea nicio îndoială, era în baie.

Ceva îl săgetă în creier. Totul părea atât de ireal. Îl tăbărâseră acolo, pe coridor. Întunericul din sacul tras pe cap îl zăpăcise. Au operat repede ca niște profesioniști. În tăcere și fără a scoate un cuvânt.

Nu înțelegea cum de i s-a putut întâmpla așa ceva tocmai lui, tocmai acolo.

•

Ușa se deschisese la doar vreo oră după atac. La început nu văzuse nimic. Lumina îi bătea drept în ochi.

Câteva secunde: apoi reuși să deslușească persoana care intră în cameră. Nu soarele bătea din spate, ci mai degrabă lumina a doua lămpi. Păreau să le fi îndreptat către el.

O pereche de pantaloni, o bluză de culoare închisă și o șapcă pe cap.

Persoana din fața lui se aplecă. N-avea să uite niciodată priveliștea aia.

Jumătatea de jos a feței era acoperită de un rânjet atât de mare încât ar fi încăput doi pumni în gura aia. Niște dinți imenși cu gingiile dezvelite și buze roșii. Un zâmbet care aducea a personaj de desene animate, a Joker, mai degrabă decât a ființă umană. Dar nu era nici zâmbet de om, ci un soi de fular sau șal imprimat cu imaginea unei fețe umane. Un mod de-a ascunde partea de jos a feței, care crea un efect atât de sinistru, încât Philip simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

Persoana din fața lui lăsă jos o pungă și-i spuse să bea. Era un PET cu ceva ce semăna cu un strop de apă pe fund. Philip se întrebă ce conținea de fapt. Poate ar fi fost mai bine dacă l-ar fi drogat.

Față-de-Joker dezlipi bucata de bandă izolantă de pe gura lui.

— Spuneți-mi, vă rog, ce vreți, și rezolv, se rugă el și încercă să se ridice.

Persoana din fața lui întinse recipientul spre el. Philip îl goli pe nerăsuflate.

— Te rog, pot să-ți dau și bani. N-o să te denunț. Promit.

— Hai, taci.

Vocea părea de bărbat, dar Philip nu era chiar sigur.

— Haide, te rog. Lasă-mă să plec și o să te recompensez.

— În locul ăsta, cel mai important e să-ți ții pliscul. Și acum vreau să-mi zici ce cod ai la digipass.

— Te rog…

— Codul. Fără comentarii. Ce, nu înțelegi ce spun?

Vocea își schimbă tonul.

Philip lăsă capul în jos și amuți. Nu reușea să distingă nici măcar culoarea părului celui care stătea aplecat deasupra lui, dacă era roșcat sau brunet. Șapca îi acoperea părul și lumina din față îl împiedica să distingă nuanțele.

Față-de-Joker se aplecă brusc spre el și-l îmbrânci. Philip căzu pe spate.

Față-de-Joker stătea culcat peste el. Avea impresia c-o să-i smulgă brațele răsucite la spate. Philip îi simți greutatea apăsându-i corpul.

Îi văzu ochii fulgerători.

Apoi văzu cum Față-de-Joker ridică ceva în fața lui.

Era un cuțit de bucătărie cu mâner galben, de plastic.

— Trebuie să-ți ții gura. E singurul lucru pe care vreau să te învăț.

Durerea de pe obraz era cruntă și Philip începu să țipe. Dar Față-de-Joker îi astupă gura cu palma și lipi banda izolatoare la loc.

— Dacă mai scoți un sunet, data viitoare o să te tai cu cinșpe centimetri mai jos.

Philip se ridică încet în capul oaselor. Își lipi obrazul de umăr. Sângele lipicios picură pe podea.

Plângea.

Simțea că îi vine să vomite.

•

Din când în când, se gândea să sfâșie cureaua autoblocantă care îi strângea mâinile și picioarele. Poate ar fi mers cu cârligul în care se agăța prosopul, sau cu vreun obiect din baie. Dar dacă-l vedea careva? Deja i-au arătat că n-au nicio limită.

Uneori încerca să tragă cu urechea după vreun sunet. Din când în când auzea ceva ce semăna cu un radio sau ceva muzică ce părea să provină de la un telefon mobil dat pe *speaker*.

Și cine să descopere că a dispărut? Persoana cu care avea contact cel mai des era Steffi, dar ea era plecată într-o călătorie. Steffi s-ar fi întrebat mai mult ca sigur de ce nu răspunde la telefon, dar în niciun caz n-ar fi sunat poliția dacă n-ar fi dat de el timp de câteva zile. Și-n rest? Poate Ian. Se vedeau destul de des la *job*. Dar, pe de altă parte, se înțeleseseră încă de la început că o să lucreze când vor și, în plus, fiecare se concentra pe propriile proiecte. Nici Ian n-ar fi reacționat dacă Philip n-ar fi apărut la birou în săptămâna aceea.

•

Se gândi din nou la prima zi de captivitate.

La câteva ore după ce l-a tăiat pe față și i-a cerut codul de la digipass, Față-de-Joker s-a întors. Philip auzi cheia rotindu-se în încuietoare. Aceeași lumină orbitoare de la lămpi.

Bătu în retragere.

Persoana din fața lui trase un scaun spre cadrul ușii.

Philip zări o altă persoană în spatele lui cu cagulă pe față.

Față-de-Joker smulse banda izolatoare de pe gura lui Philip.

— Stai drept.

Philip se sprijini de perete și încercă să se ridice.

— Te rog, scoate-mi cureaua aia. Nu mai rezist. Nu pot nici să gândesc limpede, începe să mă

doară prea tare.

Nicio reacție.

Față-de-Joker se așezase.

— Digipassul tău de căcat nu merge.

— Ce spui?

— Spun că vrem trei milioane de coroane de la tine și am încercat să-i transferăm, dar n-a mers.

Inima lui Philip începu să bată mai tare. Era o sumă absurdă. Și totuși, trebuia să se concentreze să nu dea prea mare importanță sumei.

— Dar ar trebui să funcționeze, spuse el încet.

— Funcționează pe naiba. Asta trebuia să meargă repede.

Philip încercă să-și aducă aminte. Avea un depozit de acțiuni, majoritatea cotate la bursa suedeză, în valoare de aproximativ zece milioane de coroane. Ar fi trebuit să aibă și în jur de opt milioane în contul lui bancar obișnuit și în diverse conturi de economii. În plus, avea și o asigurare de viață înregistrată în Irlanda, împreună cu obligațiuni, acțiuni și fonduri, în valoare de circa douăzeci de milioane, dar ca să le acceseze, avea nevoie de un cod și o parolă diferite, slavă cerului. Și apoi mai deținea niște acțiuni și la o companie mai mică, necotată la bursă, dar nu se vedeau pe pagina web a băncii. Grosul se afla, bineînțeles, în contul deschis pe numele firmei și în investițiile făcute acolo, dar ăsta era un cont pe care nu-l administra el, direct.

Așadar, ar fi trebuit să aibă cel puțin opt milioane în lichidități, ba chiar mai mult în active care puteau fi valorificate destul de rapid. Dar aici problema părea să țină de regulamentul băncii.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă el într-un final.

I se părea că Față-de-Joker tremura.

— Deci o iau razna. Nu suport căcaturile astea. Pizda aia de bancă a ta blochează automat toate transferurile către conturi din străinătate în afara UE, care depășesc douăzeci de mii de euro. Și vor să înregistrezi și unde trimiți banii, deci dacă vrei

să-i trimiți în Thailanda, tre' să completezi o grămadă de formulare și asigurări. Nu mai știu ce să inventeze idioții.

Philip stătea încordat la maximum.

Față-de-Joker spuse:

— Să-mi bag dacă nu ne-ai tras țeapă.

18 februarie

Una dintre recepționiste o sună și o anunță că venise clientul.

Având în vedere că mai avea doar patru ore până la predarea raportului, n-ar fi trebuit să se întâlnească deloc cu bărbatul acesta tocmai acum. Dar Magnus îi dăduse instrucțiuni foarte clare.

Și, oricum, știa că raportul o să iasă foarte bine. Nu găsise nicio problemă juridică atât de mare, încât clientul să anuleze afacerea, dar suficiente iregularități cât să le poată folosi drept artilerie grea în negocierea finală referitoare la prețul de achiziție a obiectivului care era o companie. Asta avea să atragă noi garanții, un *escrow* mai mare și poate și un *hold-back.* Cu alte cuvinte: clientul era nevoit să apeleze și mai mult la biroul de avocatură Leijon înainte să finalizeze acel *deal.*

•

Firma se mândrea cu zona de recepție.

Biroul de avocatură Leijon voia să joace în aceeași ligă cu șmecherii de la firmele din Londra, și nu cu baștanii de la birourile de avocatură cu mii de angajați, gen Allen & Overy, Linklaters, Clifford Chance și cum se mai numeau. Voiau să pară ceva mai discreți, ca Staughter and May, Parabis și Stewarts Law, adică cei cu cel mai

ridicat PEP – *profit per equity partner.* Unde la sfârșitul anului partenerii primeau niște dividende anuale cât directorul unei burse americane.

Podeaua era pavată cu plăci de calcar din Gotland și pereții, acoperiți cu lambriuri. Dar nu în stilul ăla demodat, britanic, ci mai degrabă ceva mat, neted. Arăta ca un perete făcut din lemn de mesteacăn. Tejgheaua de la recepție era fasonată dintr-o bucată de granit de culoarea grafitului și, de cele mai multe ori, vedeai acolo o singură recepționistă. Ideea era să simbolizeze roca de bază suedeză, stabilitate și tradiție în același timp.

De-a lungul peretelui din dreapta erau așezate câteva fotolii de piele minimaliste, design clasic à la Poul Kjærholm. Pe niște măsuțe se vedeau Dagens Industri, Veckans Affärer și alte câteva reviste de afaceri internaționale, așezate frumos.

Recepția asta n-avea voie să fie confundată cu vreun birou de avocatură din provincie, cu niște țărănoi de avocați specializați pe drept civil, dar nici nu transmitea aerul ăla de pustiu cu ecou ca recepțiile firmelor de avocatură mari. Când clientul intra pe ușa de stejar aparent simplă de la etajul șapte, trebuia să perceapă imediat, cu toate simțurile, că se afla într-unul dintre cele mai de succes birouri de avocatură europene. Unul dintre cele mai elegante birouri, corespondentul a ceea ce se numea „boutique hotel” în domeniul hotelier.

Într-unul din fotoliile minimaliste ședea un bărbat. Părea în jur de treizeci de ani. Era lat în spate și purta o geacă de toamnă care părea prea subțire pentru frigul de afară. Lângă el, pe podea, se afla un rucsac. Când se ridică, Emelie își dădu seama cât de înalt era.

— Bună ziua, bine ați venit. Emelie Jansson e numele meu. Eu v-am sunat.

Bărbatul puse ziarul pe masă și întinse mâna.

— Mulțumesc. Mai bine ne tutuim. Najdan, dar îmi poți spune Teddy.

Strânsoarea mâinii lui era puțin cam dură.

N-o slăbi nicio clipă din ochi.

Se auzi un clinchet și ușile liftului se închiseră.

— Aoleu, ce vreme oribilă, spuse Emelie.

— Da.

— Dar să sperăm c-o să ningă puțin înainte de primăvară.

— Îhmm.

— Ai mai fost la noi?

— Nu.

Aici Emelie se dădu bătută. Urcatul de la etajul șapte la zece nu dura decât nouă secunde.

Priveliștea din biroul lui Emelie, aflat la câteva etaje mai jos, era frumoasă, dar acum se aflau la ultimul etaj, pe palierul cu sălile de conferință și camerele de recepție. De aici, priveliștea de la geamurile panoramice nu doar că era frumoasă, era perfectă. Siluetele întunecate ale rezervoarelor de gaz din Gärdet[8] se deslușeau în depărtare și marcau clar granița care delimita centrul orașului – o delimitare care influența prețurile imobilelor din Stockholm mai mult decât orice alt factor.

Emelie se uită pieziș la bărbatul de lângă ea pentru a vedea dacă reacționa în vreun fel la priveliște. Dar Teddy părea să-și studieze propriul genunchi.

Se așezară într-una din sălile mai mici, toate cu nume ușor penibile. Aceasta se numea Ograda.

Conform protocolului, Emelie împinse către el, pe masă, cartea ei de vizită. Bărbatul o ridică și o privi de parcă n-ar fi știut ce să facă cu ea. Emelie se gândi la acționarii mai în vârstă care aveau reguli stricte referitoare la cum se îndoiau cărțile de vizită. O carte de vizită înmânată personal se îndoia în partea de sus, în colțul din dreapta.

— Cum spuneam și la telefon, am înțeles că ai nevoie de ajutor cu restructurarea datoriilor.

Najdan sau Teddy, sau cum s-o fi numit, îndesă cartea de vizită în portofel.

— De la cine ai primit informația asta?

Se instală o scurtă tăcere și Emelie se întrebă ce să-i răspundă. Cazul și bărbatul acesta nu semănau câtuși de puțin cu dosarele sau cu clienții ei obișnuiți. Nici nu prea știa ce presupunea de fapt o restructurare a datoriilor înainte ca Magnus s-o roage să-l contacteze pe clientul acesta și să-i ofere serviciile firmei.

De cele mai multe ori era vorba de oameni fără venituri regulate care aveau datorii la mai mulți creditori pentru că luaseră credite de consum. Kronofogden[9] întocmea apoi un program de plată a datoriilor. Creditorii erau nevoiți să accepte o restituire de doar douăzeci la sută a creditului total – oricum, era mai bine decât nimic – iar debitorul era constrâns să trăiască la limita subzistenței timp de vreo cinci, șase ani.

— Unul din acționarii principali ai firmei vrea să încerce să te ajute. Iar eu sunt avocatul lui stagiar și îți stau la dispoziție.

Teddy se întinse după o sticlă de apă minerală aflată pe tava de pe masă. Nu spuse nimic, deschise doar sticla și goli conținutul ei într-un pahar. Nu se auzi decât fâsâitul bulelor de aer.

— De ce vrea să mă ajute? întrebă el într-un final.

Asta se întrebase și Emelie. Dar Magnus o învățase deja ce răspuns să dea.

— Uneori mai acceptăm și cazuri pro bono. Nu știu de unde a aflat asociatul meu de situația ta, dar pentru un birou ca al nostru e important să contribuim cu ceva și să ajutăm societatea. Îți garantez că o să primești niște servicii de calitate.

— Aha. Păi, atunci mai bine pun cărțile pe masă și vedem ce se întâmplă după aceea.

Emelie îl cercetă pe bărbatul din fața ei. Îi lipsea un dinte din mandibulă.

— Am stat la pârnaie opt ani și tocmai am ieșit.

Emelie tresări. Știa că aproape toți delincvenții din Suedia erau eliberați condiționat după ce ispășeau două treimi din perioada de condamnare.

Opt ani la închisoare însemna, de fapt, că Teddy fusese condamnat la doisprezece ani. Nu multe infracțiuni atrăgeau o pedeapsă de doisprezece ani. Se întreba de ce ținea Magnus să-l ajute tocmai pe omul acesta.

Teddy îi povesti pe scurt că nu își găsea de lucru și că trăia din mila surorii lui.

— Și datoriile, mă rog… Datoriile sunt tot acolo unde le-am lăsat.

Emelie îi puse câteva întrebări legate de niște detalii. Despre mărimea datoriilor, cum se împărțeau, de când le avea și dacă știa cine erau creditorii. Cei doi completară un formular împreună. Teddy nu părea deloc încântat.

Ceața gri de afară părea că apasă fereastra. Aburii înăbușiți ai Stockholmului ajungeau până la camerele dichisite de la ultimul etaj.

Când au terminat, Emelie se uită la Teddy.

— Ah, și mai era ceva. Acționarul de care-ți ziceam, Magnus Hassel, vrea să te cunoască personal.

•

Astăzi Magnus purta o cravată stacojie cu un nod legat perfect. Batista din buzunarul de la piept era mov.

Magnus dădu mâna cu Teddy și se așeză. Emelie rămase pe scaunul ei. Ca de atâtea ori, Magnus învârtea un stilou printre degete.

— Știu că nu ne cunoaștem, dar, în mod normal, mă ocup de M & A, *Mergers and Acquisitions,* ajutăm clienții cu vânzări, cumpărări sau fuziuni de firme. De pildă, am contribuit la eliminarea celor de la Adaxtra de la bursă. Suntem cel de-al unsprezecelea birou de avocatură ca mărime din Europa de Nord. Singura noastră ambiție, de fapt, e să fim loiali față de clienții noștri și să contribuim la bunăstarea lor.

Emelie se gândi la cât se făleau cu asta în buletinele lor interne pe care le trimiteau tuturor angajaților. Fuseseră numiți „Biroul de tranzacții al

anului” de patru ori în ultimii zece ani de către Legal 5000 și primiseră și *Client Choice Award for Sweden.* Magnus fusese numit chiar *Highly recommendable* de către *The Yearly Lawyer.*

Teddy lăsă capul în jos. Nici măcar nu părea să asculte. Emelie se întreba care era problema lui. Neatent. Dezinteresat. Nerecunoscător.

Magnus își împreună mâinile. Mânecile sacoului alunecară în sus și-i dezveliră butonii de la manșete. Erau două litere din aur pur, un M și un H.

Emelie recunoscu gestul. Așa făcea mereu când voia să sublinieze că ceva era important.

— Lucrurile stau în felul următor, Najdan. Mă întreb dacă ne poți ajuta, pe mine și pe Emelie, cu o chestie.

Emelie tresări pentru a doua oară pe ziua aceea. Magnus nu prea șovăia de obicei, dar de data asta nu mai părea la fel de direct. Nu îi spusese c-ar vrea să-i dea o sarcină lui Teddy. Asta cu restructurarea datoriilor părea un pretext.

— E vorba de o persoană presupus dispărută, continuă Magnus.

Apoi se ridică pentru a verifica dacă Teddy îl asculta.

Teddy nu spuse nimic, dar măcar ridicase privirea.

— Nu știm exact de cât timp lipsește persoana în cauză, oricum, între trei și șase zile. Nu știm nici unde e. Părinții lui sunt foarte îngrijorați, cum era de așteptat. Bănuim că a fost răpit și sechestrat.

Teddy îl întrerupse abrupt.

— De ce, dacă-mi permiteți să întreb?

— Da, mă rog, vreau să spun că a fost răpit sigur. Nu pot să intru în detalii, mă tem, cel puțin nu în stadiul ăsta. Familia lui e destul de înstărită, ca să mă exprim… discret.

— Și de ce vreți să vă ajut tocmai *eu*?

Magnus trase scaunul de sub masă și se lăsă pe spate. Ridică ochii în tavan, de parcă s-ar fi gândit

ce să răspundă. Dar putea, la fel de bine, să fie doar un joc.

— E al naibii de urgent, ca să-ți spun direct. Statistica poliției arată că dacă cineva e dat dispărut de mai bine de patruzeci și opt de ore, riscul de deces crește cu peste 50%. E îngrozitor. Emelie lucrează și ea la cazul ăsta, așa că n-o să fii singur.

— Nu cred că mi-ați răspuns la întrebare. Și se pare că aveți deja o persoană competentă care se ocupă de toată treaba.

— Așa este. Dar avem nevoie și de tine.

— De ce?

— Îți spun pe șleau, pentru că treaba asta e atât de importantă, încât nu ne permitem să batem câmpii. Există ceva legătură cu Södertälje aici. Cineva – o persoană sau mai multe – care provin de acolo l-au maltratat pe cel dispărut cu câteva săptămâni înainte să dispară.

— Mai sunt oameni în Södertälje care vă pot ajuta.

Magnus se aplecă peste masa de scris.

— Teddy, eu cred că înțelegi de ce ai fi tocmai tu persoana potrivită pentru jobul ăsta. Știi bine, nu trebuie s-o spun eu. Nu-i așa?

— Știu la ce te referi.

— Păi, vezi? Atunci mă înțelegi. Și știi și de ce avem nevoie de tine.

Emelie nu se mai putu abține. Întoarse încet capul ca să vadă cum reacționează Teddy. Dar Teddy continuă să se uite drept înainte, în gol.

— Atunci trebuie să vă informez că nu mai lucrez în felul ăla.

Magnus închise gura de parcă ar fi epuizat toate cuvintele.

— N-aveți decât să sunați la poliție, spuse Teddy.

Stiloul se clătină în mâna lui Magnus.

— Ar fi bine dacă ai mai putea să mă asculți câteva secunde. Înțeleg că ai toate motivele să vrei

să-ți ordonezi viața și că atâta stat la închisoare te face confuz. Dar familia lui nu îndrăznește să implice poliția sub nicio formă. Toată lumea știe că poliția face să se scurgă detalii suculente din dosare către presă. O știi și tu. Și dacă treaba asta se află, șansele să-l găsească pe băiat o să scadă, mai mult ca sigur, și cel sau cei care l-au răpit s-ar putea să se simtă încolțiți și constrânși să comită un act pripit. E prea periculos, chiar eu i-am sfătuit să se abțină. Îți mai amintești de răpirea lui Sebastian Andersson?

— Normal. Toată lumea cunoaște cazul, sau nu?

— Întâmplător, îl cunosc și pe tatăl lui. Mi-a spus că cea mai mare greșeală pe care a făcut-o a fost să se ducă la poliție.

— Pentru că au lăsat să se scurgă informația.

— Da, și atunci presa noastră de scandal, draga de ea, a început să urmărească demersurile poliției, astfel încât răpitorii au avut timp să se regrupeze. În plus, au publicat un material cu date exacte despre averea familiei Andersson. Răpitorii au mărit suma de răscumpărare cu treizeci de milioane. S-a dus naibii totul. Cadavrul lui Sebastian Andersson n-a fost găsit nici până în ziua de azi.

— Dar poliția are o unitate specială care se ocupă de cazurile de acest gen, din câte știu.

Emelie auzi cum scaunul lui Magnus scârțâi înainte ca șeful ei să se aplece și mai mult.

— E posibil, dar acum e vorba de o familie de calibrul familiei Andersson. Cu alte cuvinte: vânat mare pentru presă. Despre așa ceva nu pot să tacă nici unitățile speciale. E de ajuns să cedeze un polițist mic și prost și hrăpăreț ca să se ducă dracului totul.

Teddy nu comentă observațiile lui Magnus.

— Din informațiile pe care le-am primit, îmi dau seama că ești încă foarte bun și că ai o rețea de contacte foarte largă.

— Nu și printre prietenii tăi, aș zice.

— S-ar putea să fie cum zici tu. Dar cred c-ai putea avea o contribuție în ceea ce privește cazul ăsta. Ca să-ți spun pe șleau, nu există nici termene-limită cu care să ne jucăm. Și-apoi, tu decizi cum vrei să fii răsplătit.

Magnus făcu cu ochiul, deloc discret.

Lui Emelie nu-i plăcea deloc să audă despre plăți la negru.

Teddy se ridică.

— Mă tem că treaba asta nu-i pentru mine.

Magnus se ridică și el.

— Așteaptă, Teddy. Voiam să zic că avem nevoie de tine.

Teddy scutură politicos mâna lui Magnus.

— Nu mă cunoști.

Apoi se întoarse spre Emelie și dădu mâna și cu ea.

— Și nici tu.

•

Nu-și vorbiră în timp ce așteptau liftul. Când ușile se deschiseră, Emelie spuse:

— Te descurci până jos, nu-i așa?

Era o glumă, dar Teddy se holbă la ea de parcă i-ar fi spus cea mai mare prostie.

Emelie se duse înapoi în sala de conferință după ce liftul se urni din loc.

Mirosul lui Teddy plutea și acum în aer. Deodorant ieftin și miros de transpirație.

•

— Mai vrei să-l ajut cu restructurarea datoriilor? întrebă Emelie și închise ușa.

Magnus se ridicase și se uita pe fereastră.

— Nu are niciun sens atâta timp cât nu ne ajută. Cazurile de *kidnappning* au prioritate.

— De ce voiai să lucrezi tocmai cu el?

— Pentru că se pricepe la chestiile astea și se potrivește cu profilul de care avem nevoie. Cei cu care am vorbit mi-au zis toți același lucru. De la colegi vechi de facultate care acum lucrează ca avocați pledanți până la comisarul de poliție

regional. Am stat de vorbă cu ei alaltăieri, bineînțeles, fără să intru în detalii.

Emelie nu se putu abține de la comentarii:

— Mi se pare cam dubios. Știi că a fost condamnat la doisprezece ani de închisoare?

— Da, sigur. E unul din motivele pentru care aș vrea să-l recrutez.

*

Seara, Linda voia să ia cina la un restaurant din centrul orașului. Teddy o suspecta că vrea să-l încurajeze. Și asta fără să știe că, de curând, fratele ei îi devenise dator unui traficant de țigări cu câteva sute de mii. Sau poate că voia să se îmbărbăteze pe sine. Deși o sunase și-i spusese că era OK, Nikola încă nu se întorsese acasă.

Merseră la restaurant pe jos. Era revigorant; cu toate că făceau o jumătate de oră, lui Teddy i se părea eliberator să poată să meargă pe jos oriunde voia.

Se gândi la o noapte recentă, înainte ca Nikola să decidă că nu vrea să se întoarcă acasă. N-a putut să doarmă, așa că s-a dus în camera de zi și s-a uitat la televizor. De fapt, îi făcea silă, pentru că la închisoare se holbase atâta la cutia aia imbecilă, că îi ieșise deja pe urechi. Cu toate astea, continuă să se uite.

Pe la trei dimineața, auzi ușa de la intrare deschizându-se. Cineva căuta un umeraș și se descălța.

Apoi pași mici și silențioși. Nikola vârî capul pe ușa livingului.

— Ești beat, Nikola?

Acesta rămase pe loc câteva secunde, apoi se clătină și era cât pe-aci să se prăbușească înainte să se așeze pe canapea.

— Așa și-așa, răspunse Nikola. Tu ce faci?

— Mă bucur de libertate.

— Bine faci.

— Mersi. Și te așteptam pe tine.

— E în regulă. Nu trebuia să mă aștepți.

— Bine. Mă duc să mă culc imediat. Nu ești obosit?

— Așa și-așa. Sunt cam turat. Adorm destul de greu, de obicei.

— Nu vrei mai bine să dormi în camera ta? Pe mine nu mă deranjează să dorm aici, pe canapea.

— Nu, nu. Trebuie să dormi într-un pat normal. Meriți măcar atâta. Dar eu o să stau aici puțin să mă calmez.

Teddy se uită în ochii lui Nikola care arătau ca două butoane negre, mai întunecate decât întunericul din cameră. N-avea cum să fie beat mort pentru că vorbea fără să i se împleticească limba.

— Ai mai citit vreo carte în ultima vreme? îl întrebă Teddy.

DeslușI un zâmbet pe buzele lui Nikola.

— Nu începe ca bunicul. Îmi dă o carte nouă de fiecare dată când ne vedem, dar singura pe care am citit-o e aia cu Zlatan.

*

Din difuzoare se auzea muzică populară grecească și pe pereții de cărămidă se vedeau picturi cu Poseidon, Dionis și alți zei și semizei din mitologia greacă. Teddy își amintea că tatăl lui îi citise despre ei când era copil.

Medusa era un restaurant clasic grecesc.

— Cât timp ai stat la pârnaie, toată lumea a început cu mâncarea thailandeză. Până și chioșcurile de hot-dog s-au transformat în standuri cu mâncare făcută la wok. Dar mie îmi place și o să-mi placă mereu mâncarea grecească.

Teddy își aducea aminte de restaurantul acesta. Obișnuiau să meargă acolo pe vremea când încă trăia mama lui.

Își atârnară paltoanele în cuier și se așezară la masă. Linda făcuse rezervare, deși n-ar fi fost necesar. Restaurantul era pe jumătate gol.

Linda comandă pâine prăjită cu usturoi, tzatziki și brânză feta ca apetitiv. Teddy nu comandă

nimic.

Discutară despre tatăl lor care nu prea se mai descurca singur în apartament. Cu câteva zile în urmă, uitase să stingă un ochi la aragaz.

— Ce naiba, că doar n-are decât șaizeci și cinci de ani, spuse Linda.

— Pe unii îi obosește viața mai tare, răspunse Teddy.

Drept antreu, Linda comandă souvlaki, iar Teddy, bifteki, cel mai ieftin fel de mâncare de pe meniu.

•

— Azi am primit o ofertă de muncă, spuse el când sosi mâncarea. Prima, de când m-am eliberat, de fapt.

Linda rămase cu furculița în aer.

— Uau, ce bine! Mamă, ce mișto! Și ce trebuie să faci?

Teddy îi explică pe scurt ce știa, că un birou de avocatură specializat pe dreptul societăților comerciale avea nevoie de ajutorul lui ca să găsească o persoană dispărută.

— Și ce onorariu ți-au oferit?

Unda chiar știa ce cuvinte să folosească atunci când era vorba de anumite domenii.

— N-am apucat să aflu.

— De ce?

— Pentru că i-am refuzat.

— De ce?

Dezamăgirea din vocea ei era atât de evidentă încât câțiva clienți de la masa de alături întoarseră capul.

Teddy se aplecă înainte și vorbi mai încet.

— Pentru că nu-i de mine. Nu știu de unde a făcut rost avocatul ăla de datele mele, dar are impresia că sunt cel de acum zece ani. Și eu nu mă mai ocup cu așa ceva.

— Dar onorariul? Totuși, banii sunt bani…

— Nu, vine dintr-o zonă aiurea cumva, din prima mea viață.

Sora lui legănă capul în stânga și-n dreapta, de parcă ar fi analizat spusele lui.

•

Linda propuse să comande și desert. Îl așteptară pe chelner în tăcere.

După câteva minute, se auzi un „bing”. Linda scoase telefonul din geantă.

— Ce dracu’, Teddy? în ce naiba te-ai băgat iar?

— Despre ce vorbești?

Linda îi arătă telefonul.

Teddy reuși să citească fără nicio problemă sms-ul de pe ecran: *Spune-i să plătească la timp. Altfel îl pun să aleagă cui vrea să-i fac felul primul, lui fi-tu sau lui tac-tu. Sal./Mogge V.*

Linda se uita la el cu ochi mari.

Teddy nu reușea să-i susțină privirea. Privi una din imaginile de pe perete. Aceasta înfățișa un bărbat cu încălțări înaripate.

Hermes – parcă așa îl chema? Protectorul hoților. Cel care, după moarte, conducea sufletul omului spre tărâmul celălalt, cel subteran.

Hermes nu mai era zeul lui Teddy.

*

Față-de-Joker stătea aplecat deasupra lui Philip și lămpile erau îndreptate spre chipul lui.

Tresări iar. Făcuse asta de fiecare dată când ușa se deschidea în ultima vreme. Rana se oprise din sângerat destul de repede, dar amintirea expresiei lui Față-de-Joker atât de aproape de ochii lui și durerea arzătoare de pe obraz erau greu de șters.

Buzele îl usturară când bărbatul smulse banda izolatoare.

— Trebuie să mănânc ceva, bâigui el.

— Dar ai mâncat deja.

— Altceva decât pâine.

— Ai răbdare. Foamea e rea. Nu fac asta ca să suferi, crede-mă.

— Dar de ce…?

— Pentru bani, Philip. Am nevoie de bani. Despre asta e vorba aici, despre nimic altceva. Și

mi s-a promis că n-o să dureze mult. Dar văd că s-a futut toată treaba.

Philip nu știa ce să creadă. Era obosit. Cu toate astea, se simți mai liniștit, știind că o să primească de mâncare. În curând avea să mănânce ceva și poate că se mai înzdrăvenea. După asta, îi scoteau de obicei și legăturile și putea să-și facă nevoile în găleata pe care o lăsaseră în cameră.

Încercase să tragă cu urechea prin ușă după ziua aceea când omul ăla nebun îl tăiase.

Uneori muzica era întreruptă de voci. De cele mai multe ori vorbeau atât de încet, încât nu reușea să distingă ce spuneau, dar de câteva ori auzise pe cineva vorbind pe un ton mai agitat.

Nu reușea să identifice niciodată vocile celorlalți, doar pe cea a lui Față-de-Joker. Dar era de ajuns.

„Treaba asta n-ar fi trebuit să dureze mai mult de câteva zile. O zi, maximum, ne-ai promis".

„Da, dar vezi că e aici de șase zile și încă nu ți-ai dat seama cum să facem transferul. Singurul lucru de care ar fi trebuit să te ocupi, și nici de asta n-ai fost în stare".

„Vezi, băi, că ești într-un apartament. Oamenii pot să te audă, să știi. O să rezolv eu în felul meu dacă nu-ți fată mintea nimic".

Philip se întrebă ce fel de oameni erau ăștia. Se pare că nu înțelegeau cum funcționau băncile din Europa în ziua de azi.

Și acum Față-de-Joker era aici și voia să stea de vorbă cu el.

Rezolv eu în felul meu. Vorbele lui înflăcărate răsunau cu ecou îi capul lui Philip.

— Tre' să faci în așa fel încât să ne primim banii. Șaișpe' milioane.

— Nu ziceați de zece?

— Acum sunt șaișpe'. Din cauza încurcăturilor și a riscului pe care ni l-am asumat din cauza întârzierii. Și pentru că am văzut că-i ai în cont.

Philip simți cum începe să-l doară capul mai tare.

— Dar atunci o să trebuiască să vindem și niște obligațiuni. Asta înseamnă și mai multă pierdere de timp pentru voi.

— N-are decât. Nu-ți face griji, o să scapi de aici în curând. Dar mai întâi, trebuie să-mi spui cum putem să transferăm banii.

— Habar nu am.

— Atunci gândește-te mai bine.

— Dar…

Față-de-Joker se apropie. Philip zări două riduri între ochii lui. Oare l-ar recunoaște dacă ar fi pus să-l identifice vreodată? Trebuia să-și mențină capul cât mai limpede.

Față-de-Joker ridică ceva. Părea un instrument.

— Trebuie să ne ajutăm reciproc, Philip.

Philip se prinse prea târziu. Cum a putut să fie atât de prost?

Se aruncă pe spate și încercă să se târască pe burtă cât putu de departe, într-un colț al camerei.

Față-de-Joker ridică instrumentul.

Philip simțea că-l apucase deja de un braț.

Acesta se îndoi într-un unghi nefiresc. Rana de pe obraz îl ustura.

Arăta ca o foarfecă de bucătărie sau de grădină. Față-de-Joker făcu o mișcare bruscă și se aplecă peste el. În clipa următoare, Philip simți o durere inumană în degetul mic.

Un clic. Philip înțelese ce s-a întâmplat.

Începu să urle.

— Ooh, ooh, ooh.

Față-de-Joker ridică palma.

Philip distinse în penumbră vârful însângerat al degetului său mic.

De data aceasta, vocea lui Față-de-Joker era de-a dreptul agresivă.

— Să mor eu dacă n-o să fac rost de banii ăia. Că n-o să fac treaba asta pe nasturi. Dar bănuiesc

c-ai înțeles. Adu-ți aminte cum se transferă banii ăia. Ai o oră la dispoziție.

Față-de-Joker îi aruncă o bucată de hârtie igienică.

Ușa se închise.

Întunericul era din nou compact.

Philip începu să verse. Își strânse degetul mic mutilat cu hârtia igienică.

Încercă să se concentreze.

Trebuia să-i vină o idee.

Trebuia să transfere șaisprezece milioane de coroane.

Lapârnaie

(În urmă cu patru ani)

Paznicii mai bătrâni o țineau una și bună cu „vremurile schimbate”. Cu zece ani în urmă nu existau decât două femei paznic la Hall și amândouă erau niște lesbiene din alea înveterate care nu se temeau de nimic, nici măcar de hepatita răspândită printre deținuți. Ce-i drept, cinci ani mai târziu una din ele, Kim, s-a căsătorit cu unul dintre gherțoi, așa că n-avea cum să fie superlesbiană, da, orișicât, ziceau paznicii. Era tunsă tot scurt și cu cărarea într-o parte și-și făcuse abonament la bocancii Dr. Martens.

Astăzi, jumătate din personalul care lucrează în penitenciare sunt gagici. Nu mai e ca pe vremuri, zic iarăși paznicii bătrâni. Și nu-i nimic rău în asta. Dar în caz de răzmeriță ce facem? Sunăm la poliție? Sau la Kim cea cu bocancii?

În ciuda repartiției egale pe sexe, lumea se răscula mereu când o tipă, nou-angajată, își lua postul în primire. Iar dacă erau și sub treizeci de ani și arătau în plus cât de cât decent, în rândul băieților se instaura o atmosferă de eleve de liceu și dă-i cu chicoteala.

Când Teddy era în cel de-al patrulea an de detenție, în corpul C au ajuns două paznice noi, Emma și Sara. Amândouă în jur de douăzeci și cinci de ani și amândouă drăguțe.

•

Ideea era să-și construiască un trai acolo – îi mai rămâneau doar patru ani de închisoare pentru ceva ce o luase razna cu patru ani înainte.

Pe vremea aia, o ardea mai ales cu doi tipi, Jimmy „Tagg" Eriksson și Loke Odenson.

Pe Tagg îl cunoștea de la Kumla, din primele luni de investigație. Fusese condamnat pentru tâlhărie – jefuise un depozit de bani de lângă Eskilstuna. El și câțiva băieți din Stockholm s-au pregătit frumos, minuțios, au testat în prealabil chiar și mașina cu care urmau s-o șteargă de la fața locului pe diverse rute de evadare. Au șterpelit peste optsprezece milioane, o groază de bani pentru patru băieți de cartier.

După jaf, au fost niște profesioniști. S-au dat la fund imediat după, în primele săptămâni. Au stat mai mult pe acasă și au băgat un maraton de filme porno și filme de acțiune. N-au ieșit deloc în oraș, nu s-au atins de șampanie, nu s-au dat în spectacol prin cluburile de fițe de pe Stureplan și nici n-au aruncat treizeci de mii pe noapte la gagici.

Și totuși, treaba s-a nasolit rău de tot. Două săptămâni mai târziu, unul dintre băieți a fost oprit pentru un control rutier de rutină. Probabil că părea foarte agitat pentru că, dintr-un motiv necunoscut, polițistul de la Trafic a decis să se uite în geanta ovală pe care tocmai se pregătea s-o înghesuie în mașină. Geanta era plină de arme. Restul e istorie – erau aceleași arme care se văzuseră pe imaginile surprinse de camerele de supraveghere și pe una din ele au găsit și ADN-ul lui Trapp. Polițaiul a prins imediat mirosul banilor: au urmat percheziții la domiciliu, confiscări de calculatoare și transfer de date către cei de la IT. Agenții de la analize de date au dat peste un transfer efectuat în contul unui proprietar de clădiri din Eskilstuna. Când l-au contactat și i-au arătat poza lui Tagg întrebându-l dacă-l cunoaște, omul a zis că îl cunoaște chiar foarte bine și că-i închinase

de curând un apartament, vizavi de locul în care depozitaseră banii.

Dar, vorba lui Tagg: „Cașcavalul n-o să-l găsească în veci. Cred că nici eu n-o să-mi mai amintesc unde e, la cât de bine l-am ascuns. Eu pun mâna pe cinci milioane și ei îmi dau șase ani. Dacă era să mă omor muncind pe undeva și tot nu-i adunam în șase ani. E o investiție – chiar merită. Fiecare zi, fiecare minut".

Lui Teddy îi plăcea felul lui optimist de-a privi viața.

•

Loke, în schimb, era cu totul alt gen. Și-a luat doi ani pentru *share*-uit ilegal de fișiere. Se pare că administra un site de unde lumea putea să descarce ilegal filme și muzică. Era vorba de milioane de useri din întreaga lume. Loke și-a recunoscut vina la tribunal, dar s-a luptat cu procurorul mai aprig decât un politician. Teddy nu se pricepea la chestiile astea. Nu fusese niciodată un tocilar care să se priceapă la calculatoare.

Loke n-avea ce să caute la închisoarea aia, mai ales la nivelul ăla de securitate. Era ciudat că un puști de douăzeci și șapte de ani cu brațele subțiri ca niște andrele și albe ca făina, care mai și vorbea sâsâit, fusese plasat laolaltă cu traficanții de droguri, băieții din bandele care-și făceau veacul prin ghetourile din Malmö și pușcăriașii cu multiple condamnări la activ din suburbiile din Stockholm. Nu se știe de ce, dar fusese băgat la categoria „risc de dezertare". Poate din cauza ieșirilor lui nervoase din sala de judecată sau din cauza admiratorilor care-i susțineau cauza.

Oricum, Loke se împrietenise cu Tagg la Hall, împărtășeau aceeași pasiune pentru gadgeturi digitale. Iar prietenii lui Tagg erau și prietenii lui Teddy. Îi plăcea de băiat.

La un moment dat, lui Loke i-a scăpat o înjurătură la adresa unui coleg de pușcărie recent

mutat, pe nume Ibbe Salah. Îl numise „un ratat bășit”. Problema era că Salah, pe lângă faptul că fusese condamnat pentru vătămare corporală deosebit de gravă și posesie de armă, mai era și Sergeant al Arms în banda recent formată, dar absurd de agresivă, pe nume Scorpio Sweden. Loke fu convocat în celula lui Salah și i s-a ordonat să plătească o sută de mii, „amendă” pentru că a comentat. Loke refuză, crezând că o să-i meargă și de data asta cu vrăjeala, dar în ziua următoare, s-a trezit cu fecale în mâncare. O zi mai târziu, cineva l-a călcat pe picioare din greșeală, fracturându-i tarsianul de la degetul mare. În sfârșit, Loke se prinse cum stă treaba.

Trei zile mai târziu, s-au adunat în celula lui Teddy. Salah, Loke, Teddy și doi dintre lacheii lui Salah – venise vremea negocierilor.

Teddy era considerat veteranul corpului C și toți îl știau de om cinstit, cineva care nu se băga în seamă de dragul de-a stârni o ceartă.

Până la urmă, datorită lui Teddy, Loke a scăpat cu cinci mii, pe care i-a transferat în contul celor din Scorpio. Teddy credea că Loke o să fie înrăit și furios, dar, nici vorbă. Din ziua aceea, Loke Odenson i-a rămas loial pe viață.

•

Stăteau cu cărțile – întotdeauna două perechi, la Mulle[10] – împărțite în față. Partenerul lui Teddy era Tagg și Loke juca cu Salica, ceea ce se întâmpla destul de rar. Aveau opt cărți în mână și opt pe masă. În jurul celorlalte mese stăteau și jucau cărți alți câțiva deținuți. De obicei, atmosfera era destul de relaxată.

Dar nu și azi. Cele două femei gardian noi, Sara și Emma, se aflau în camera comună. Stăteau pe canapea cu câte o ceașcă de cafea în mână și păreau pierdute în spațiu.

Teddy nu era singurul care se întreba ce căutau acolo, probabil.

Deținuții se ocupau singuri cam de tot, își făceau singuri de mâncare, puneau masa, făceau curat. Unii răspundeau de mesele de ping-pong, de cărțile de joc și de jocul în sine. Alții preferau să lucreze în atelier sau în celulele lor. Personalul penitenciarului stătea în camera de supraveghere. Totul era digitalizat, supravegheat prin camere video și automatizat. Contactul uman între deținuți și personal fusese raționalizat la minimum necesar. Forma cea mai obișnuită de comunicare se rezuma la vocea gâjâindă a paznicilor în difuzoare.

Tagg lăsă cărțile pe masă și începu să rânjească.

— Vreți să le luăm la puricat când terminăm?

Teddy rânji și el.

— Toată lumea trebuie luată la puricat.

•

Teddy se postă în fața femeilor de pe canapea.

Camera avea tavanul jos, ca majoritatea încăperilor din închisoare și tuburile de neon răspândeau o lumină înghețată. Podeaua era acoperită cu un linoleum maro-deschis și nu părea niciodată cu adevărat curat, cu toate că mulți umblau cu papuci de casă. Masa de lemn și scaunele erau fixate cu șuruburi – nu se mai întâmplase de mult, dar uneori oamenilor le mai sărea mușțarul în locul ăla. Hall era una dintre cele mai păzite închisori din Suedia.

— Bine ați venit la Hall! Cafeaua nu-i tocmai de calitate superioară, dar avem cei mai de treabă angajați. Nu-i așa?

Teddy își afișă cel mai frumos zâmbet, deși știa că lui Tagg și lui Loke i se părea că seamănă cu un lup când zâmbea.

Emma îi zâmbi înapoi.

— Mulțumesc. Pe mine mă cheamă Emma. Dar pe voi?

Ceilalți se prezentară, făcură schimb de amabilități, încercară să se dea amuzanți. Vorbiră despre meciurile dintre paznici și deținuți, despre

ce filme se puteau închiria, despre vremea frumoasă.

Gagicile astea o să pice la țanc, își spuse în sinea lui Teddy.

— Vă zic o treabă, sunt mulți care se oftică atunci când văd că afară sunt douăș'cinci de grade și-i vreme de scăldat. Și noi stăm închiși aici, spuse Tagg.

Emma și Sara dădură din cap și spuseră că-l înțeleg.

— Păi și cum o să lucrați la vară? le întrebă Teddy.

— Eu lucrez toată luna iulie și august, dar după aia o să-mi iau doar jumătate de normă, spuse Sara. O să încep să studiez criminalistica, în paralel.

Teddy încercă să zâmbească și el.

— Oare o să aibă vreun curs și despre mine?

Au râs amândoi.

*

Zilele se scurgeau. Teddy și Tagg le prelucrau pe fete cum puteau. Strigăte entuziaste când le vedeau în boxa paznicilor, zâmbete largi când treceau pe lângă ele în curtea de recreere, discuții amabile pe fugă când se ivea ocazia în sala de mese.

Același sistem era valabil pentru toți gardienii de acolo. Ori erai genul *easy-going,* tovarășul care ajuta, cel care nu era *împotriva* deținuților, ori birocratul, cel care zicea „nu", tiranul care își făcea o grămadă de dușmani și zile de lucru nasoale, cu discuții eterne și aiurea.

Dar cei care aparțineau primului grup deveneau până la urmă resurse pentru pușcăriași. Și favorurile nu se opreau la un apel telefonic în plus, sau o vizită prelungită, ci ajungeau la telefoane mobile introduse pe furiș, narcotice, complicitate în caz de evadare. Ajungea să le întinzi degetul mic și puteai fi sigur că lupii îți sfâșiau tot brațul.

Teddy și Tagg erau acolo de destul timp ca să se prindă de regulile jocului. Dacă insistau și o făceau

și în așa fel încât să bată la ochi, și gardienii, și deținuții ar fi reacționat imediat. Gardienii le-ar fi avertizat pe fete, iar cei din urmă puteau fi chiar geloși.

Așa că au continuat cu metoda clasică. Se rezumară la a părea bine dispuși, amabili și concișI.

•

Câteva zile mai târziu, le-au văzut pe fete făcând curat într-una din celulele din care un tip tocmai fusese mutat. Individul se luase la bătaie cu un alt deținut pe hol și-l tăiase de trei ori pe burtă cu o periuță de dinți ascuțită la polizor.

— E vreme de mers la ștrand?

Era 15 iunie și soarele strălucea.

Sara și Emma se îndreptară spre ei. Purtau obișnuiții pantaloni cu buzunare laterale, centura grea cu legătura de chei și cartele de acces și cămașa albastră cu mâneci scurte ale gardienilor.

— Da, e frumos afară. La ce oră aveți permisie să ieșiți azi?

— Imediat, spuse Teddy, dar voiam să vă întreb ceva. Știți că peste câteva zile sunt Sânzienele. Vă dați seama ce tragedie pe noi să sărbătorim aici, la pârnaie. O să încercăm să chefuim și noi cum putem și de multe ori ne dau pește marinat la prânz, dar cam până aici ne întindem și nu mai mult. Credeți că ne-ați putea face o favoare mică, una mică de tot? De dragul verii?

Sara și Emma stăteau aproape de ei. Coridorul era gol, doar ei patru ieșiseră să vorbească. Cu toate astea, Teddy scăzu tonul:

— Puteți să turnați niște bere light[11] într-un PET și să ne dați sticla în ajun de Sânziene, mie, lui Tagg și lui Loke? Doar bere light. Vă rog.

Teddy așteptă. Încercă să le citească gândurile după expresia de pe fețe, în timp ce afișă o mină cât putu de inofensivă.

19 februarie

Emelie dădu telefonul pe *speaker.* Vocea lui Magnus:

— Păpușă, vii până la mine puțin?

Toți avocații erau „amice” pentru Magnus, indiferent dacă erau cu cincisprezece ani mai în vârstă decât el, și femeile erau ori „păpușă”, ori „dulceață”.

Emelie luă un caiet studențesc și se ridică. Se gândi din nou la discuția aceea de evaluare. Trebuia să le dovedească neapărat că n-aveau dreptate.

Se făcuse nouă și jumătate. Josephine nu venise încă, de asta dăduse telefonul pe *speaker.* Altfel, o deranja pe colega ei de birou, plus că Magnus voia să trateze cazul ăsta cu secretoșenie maximă.

Se duse în biroul lui.

Magnus stătea cu receptorul în mână.

— Închide ușa după tine, spuse. Ziceam să-i sun pe Carl-Johan și pe Catharina Schale, părinții lui Philip, și să dau pe *speaker* ca să auzi și tu. S-a întâmplat ceva cu câtva timp în urmă, ceva foarte îngrijorător.

— Ce anume?

— Nu știu exact, am primit doar un sms. Stai jos.

Emelie era nespus de bucuroasă că terminase raportul DD, și o făcuse chiar cu succes. Muncise ca o nebună în ultimele ore. Clientul avea să fie mulțumit, știa asta. Dar abia în dimineața aceea se oprise din tremurat.

Era obișnuită să se ocupe de probleme juridice cu care nu se confruntase în trecut. Așa era la toate birourile de avocatură de mărime medie, toată lumea se aștepta ca juriștii să-i servească pe clienți și să le răspundă la întrebări, dar nu puteau să aibă specialiști în fiecare domeniu, ca, de pildă, firmele mari, precum Mannheimer Swartling & Vinge. Deși, chestia asta, să cauți o persoană dispărută – asta nu era un domeniu *juridic* nou. Era o sarcină cu totul diferită. Pentru ea, era ca și când ar fi aterizat pe Marte.

•

Prima ei reacție a fost aceeași ca a lui Teddy, cu toate că nu semănau în niciun fel. Amândoi s-au gândit că ar trebui să ia legătura cu poliția. Dar Magnus i-a explicat că părinții victimei refuzau s-o facă și i-a reamintit de cazul Sebastian Andersson, unde răpitorii au putut să urmărească ancheta poliției în Expressen din prima zi.

— E vorba de factorul VIP. Dacă familia Schale n-ar fi atât de cunoscută, aș avea mai multă încredere în poliție.

Când au început să discute despre caz, Emelie l-a întrebat pe Magnus dacă preferă ca ea să inițieze contactul. Magnus i-a răspuns: „Sunt ani buni de când nu m-am mai ocupat de probleme juridice în felul ăsta, așa că, da, eu zic că tu ești mai potrivită pentru treaba asta”.

„Dar asta n-are de-a face cu domeniul juridic”.

„Nu, ai dreptate”.

Și cam aici s-au terminat discuțiile lor, apropo de caz. Aceasta era strategia clasică a partenerilor, care se ocupau de relația cu clientul, dar jobul în sine era pasat altcuiva.

În schimb, Emelie a căutat site-ul poliției și al unor organizații non-guvernamentale pe Google. *Missing people* și copii dați dispăruți. Acolo găsi doar îndrumări generale.

— Cunoaște-ți ultima locație a persoanei dispărute?

— Aveți acces la contul persoanei în cauză? Verificați când persoana în cauză și-a folosit cardul ultima oară.

— Sunați la spitalele din zonă ca să controlați dacă persoana în cauză e acolo.

Magnus îi povestise cum a ieșit la lumină toată povestea.

Dacă totul s-ar fi petrecut ca de obicei, părinții lui Philip nu ar fi reacționat așa de repede. Conform lui Carl-Johan și Catharina Schale, cei doi nu vorbeau foarte des la telefon cu fiul lor. Se întâlneau ocazional, dar nu foarte des. E drept că tatăl lui Philip, Carl-Johan, se afla în comitetul de conducere al companiei fiului său, dar asta nu presupunea prea multe întâlniri. Philip ar fi putut să lipsească mai multe zile fără ca ei să intre la bănuieli.

Dar intervenise hazardul. Carl-Johan cumpărase o carabină nouă și s-a gândit să-i dea arma cea veche fiului său. S-a dus la Philip cu vreo săptămână în urmă și a sunat la ușă, dar Philip nu i-a deschis. Carl-Johan care voia să-i facă o surpriză cu arma, îi lăsă un bilețel în cutia poștală.

Dragă Philip, știi că te iubesc foarte mult. De aceea, vreau să-ți dau vechea mea… Acum ai cu ce să lovești, când o să ieși în pădure la… Sună-l pe bătrânul tău!

La cât de rar făcea Carl-Philip gesturi din astea, Philip ar fi trebuit să-l sune imediat ce găsea bilețelul. Dar poate că dormise la prietena lui. Poate că n-a văzut bilețelul decât în seara următoare? Sau peste două seri? Însă, după un timp, Carl-Johan se gândi că ceva nu era în regulă. De ce nu dădea niciun semn de viață?

Carl-Johan voia neapărat să discute cu Philip despre pușcociul lui. Încercă să-l sune, dar Philip avea telefonul închis. Și nu răspundea nici la numărul de la birou. Iar când întâmplător i se făcu legătura cu Ian, află că nici el nu știa nimic despre unde ar putea fi acesta.

În clipa aceea, Carl-Johan și Catharina Schale începură să-și facă griji. Dar n-aveau de unde să știe sigur că ceva nu era în regulă.

În ziua următoare, au dat nas în nas cu Axel Nilsson, prietenul lui Philip. Acesta le-a povestit că Philip luase bătaie cu câteva săptămâni în urmă. Conform spuselor lui Axel, Philip ar fi aflat că atacatorii erau din Södertälje.

Și atunci, părinții lui Philip au hotărât să acționeze.

Văzând că nu dau de el de câteva zile și după ce au pătruns în locuința lui cu ajutorul unui lăcătuș, au luat legătura cu Magnus Hassel. Îl cunoșteau și ca persoană privată și aveau nevoie de sfatul lui.

Emelie sună la fiecare spital din Suedia și întrebă de Philip. Unii îi răspunseră că nu era internat la ei, alții, că nu erau autorizați să încalce legea confidențialității în ceea ce privea identitatea pacienților lor. Emelie i-a întrebat:

— Dar nu știm unde e, ne facem griji, vă dați seama. Și dumneavoastră ne spuneți că „poate” n-ați primit autorizație de la el să ne spuneți unde e?

Asistenta medicală de la Sahlgrenska, unde sunase, îi dădu același răspuns ca și celelalte cadre medicale cu care vorbise:

— Astea sunt regulile, doamnă. Dacă pacientul nu ne permite, nu vă putem spune nimic.

Emelie nu se dădu bătută.

— Atunci pot să vă pun o întrebare pur ipotetică? *Dacă* e acolo, îi puteți transmite să-l sune pe tatăl lui?

Asistenta nu spuse nimic preț de o secundă.

— Ipotetică?

— Da, dacă e la dumneavoastră, vreau să zic. Să-i spuneți să sune.

— OK.

— Îi spuneți să sune cât se poate de urgent?

— Probabil că n-o să fie nevoie.

Asta îi fu de ajuns lui Emelie – un lucru fiind sigur, nu era internat acolo.

•

Habar nu avea încotro s-o apuce, de la ce capăt să înceapă să descâlcească problema. Era jurist, nu detectiv particular.

Dar în ziua precedentă, după plecarea ciudatului de Teddy, în timp ce muncea ca o sclavă ca să termine raportul DD, îi venise o idee.

Jossan îi povestise că unchiul ei era polițist. Era o chestie cam deplasată, o acțiune riscantă, dar trebuia să-și încerce norocul. Emelie îi spuse pe șleau lui Jossan:

— Trebuie să stau de vorbă cu un polițist, cineva care să mă informeze despre câteva lucruri. Și mi-am adus aminte de unchiul tău.

Jossan părea aproape ironică:

— Ahaaa, spuse ea, accentuând ultima literă.

Și o întrebă fără ocolișuri:

— Are vreo legătură cu cazul la care lucrezi acum?

*

Inspectorul Johnny Swanell arăta exact ca un polițist tipic, după părerea lui Emelie. Tuns scurt, cu o privire oarecum naivă și, în același timp, calm, stăpân pe situație. Purta un ceas de mână care măsura și pulsul. Era îmbrăcat într-o cămașă în carouri, purta o pereche de bocanci negri robuști și o geacă de toamnă Arc'teryx. Oare ce-o fi cu suedezii de poartă numai haine comode și funcționale, se întrebă Emelie. Lumea părea pregătită să urce pe Kebnekaise[12], când, de fapt, se ducea să cumpere lapte de la magazin.

Se duseră la Espresso House din mall-ul Forum din Nacka. Johnny locuia în zonă. Era șapte și

majoritatea magazinelor închideau. Cafenelele și restaurantele mai țineau deschis vreo două ore, după care totul era mort.

Un mall aproape gol – lui Emelie i se părea ceva prevestitor de rău.

Johnny sorbi dintr-o cană cu ceai și își tăie o bucățică de plăcintă cu afine cu furculița.

— Nepoată-mea asta nu prea se omoară cu telefoanele, așa că, atunci când mi-a zis că-i urgent, am luat-o cât am putut de în serios.

— Mulțumesc că ați venit așa repede, de pe o zi pe alta. Și vă mulțumesc și mai tare că ați acceptat să ne vedem. Mai ales că nici nu ne cunoaștem…

— Păi, Jossan e o fată de nota zece.

Emelie aruncă o privire în jur prin cafenea vrând să se asigure că nimeni nu stă prea aproape de ei. Mai erau doar două mese ocupate, dar amândouă erau departe de ei.

— Cum v-am spus, sunt colegă cu Josephine și lucrez la un caz destul de special. Bănuiesc c-o să-mi recomandați să mă adresez poliției, dar vă zic din start că nu pot, cel puțin, nu acum. Ca să știți.

— OK. Dar n-am spus încă nimic. Despre ce-ar fi vorba?

— Ajutăm la căutarea unei persoane presupus dispărute. Ar putea fi vorba despre un caz de răpire, dar poate fi și altceva, un act de violență, un accident. Aș vrea să aflu punctul de vedere al unui polițist cu experiență, apropo de sarcina pe care am primit-o. Jossan mi-a povestit că sunteți o adevărată vedetă și că în curând veți deveni comisar. Spune că toți colegii vă iubesc.

Îl perie cât putu de bine. Un pic de lingușeală n-avea cum să strice.

Johnny sorbi și mai zgomotos din ceai.

— Cred c-ar trebui să-mi dai mai multe detalii ca să înțeleg despre ce este vorba.

Emelie nu se așteptase la mai puțin. De ce ar vrea un polițist care e obligat să dezlege și să ducă un război împotriva crimelor de orice fel, să le

sesizeze și să le raporteze – de ce ar vrea cineva ca el s-o ajute înainte să afle despre ce era vorba? Ar trebui să înregistreze reclamația și atât.

— Din păcate, nu pot să vă dezvălui prea multe. Vreun nume sau vreun indiciu după care să vă dați seama despre cine vorbesc nu o să primiți de la mine. Pot să spun doar că e vorba de o persoană înstărită care a dispărut acum o săptămână.

Emelie îi povesti pe scurt ce știa.

Bărbatul o cercetă din priviri când termină de vorbit. Ridică din nou cana, dar n-o slăbi din ochi în timp ce bău.

— Pot să te întreb ceva?

— Da.

— În ce Doamne, iartă-mă, v-ați băgat voi, de fapt?

— Ce vreți să spuneți?

— Chestia asta despre care mi-ai povestit ține de competența poliției. Îți dai seama și tu că-i așa. Nu puteți să vă jucați de-a detectivii de grădiniță. E foarte periculos.

Emelie inspiră adânc.

— Nu e cazul să discutăm despre asta acum. Sunt legată la mâini din cauza dorinței clienților mei – părinții bărbatului dispărut. Le e frică de poliție, pur și simplu.

— De poliție?

— Da, și bănuiesc că știți și de ce. Toată lumea știe că mai scăpați câte o informație când e vorba de persoane cunoscute și asta ar putea periclita șansele lor de a-și găsi fiul în viață. Asta dacă într-adevăr e vorba de răpire.

— Aha, la asta te refereai.

— Exact. Așa că, dacă nu mă puteți ajuta, o să vă mulțumesc pentru timpul acordat și o să plec. Dar pot să vă asigur că avem destule resurse la dispoziție și colaborăm cu propria noastră firmă de investigații, Redwood Security, care se pricepe de minune la chestiile de genul ăsta. E vorba de o persoană care probabil e în pericol. Dacă nu vreți

s-o ajutați, e în regulă, plecăm acasă. Vă fac eu cinste cu plăcinta cu afine.

•

O oră și jumătate mai târziu, Emelie luă un taxi înapoi spre centru. Era obosită. Raportul DD îi secase toate puterile. Și nu era sigură că se simțea mult mai deșteaptă după întâlnirea cu Johnny Swanell.

Acesta se sucise cu 180 de grade. Poate voia doar s-o pună la încercare sau poate că a înțeles ce spunea și a tras propriile-i concluzii. Era mai bine să încerce să ajute decât să nu facă nimic.

Emelie află că Johnny lucrase la departamentul de infracțiuni violente grave din circumscripția poliției din Soderort timp de zece ani. Anchetaseră și rezolvaseră un șir de răpiri grave, dar unele dintre ele s-au dovedit a fi doar niște accidente.

Johnny îi dădu o grămadă de ponturi.

„Fă rost de numele fiecărui adult cu care s-a întâlnit în ultimele luni. Vezi care-i treaba cu situația lui financiară. Verifică în ce măsură a fost expus în media și alte eventuale apariții publice. Verifică toate firmele în care a fost activ, controlează toate evenimentele caritabile la care a participat, verifică-i cazierul, vezi dacă a fost condamnat pentru vreo infracțiune sau dacă există suspiciuni în acest sens. Controlează toate tranzacțiile în care a fost implicat, inclusiv cele private, ca, de pildă, achiziții de locuințe sau alte imobile”.

Cu alte cuvinte: fă un raport DD despre Philip.

Și fă-l repede.

„Nu suntem în Algeria sau Columbia. În medie, în Europa nu trec mai mult de zece zile până la decesul victimei. Dacă nu rezolvi cazul înainte de asta, te poți aștepta la o nenorocire. Asta dacă vorbim *pe bune* despre o răpire”.

•

Încercă să urmeze instrucțiunile lui Johnny și să gândească așa cum i-a spus el.

Când ajunse acasă în seara aceea, îi sună părinții. Căută niște informații pe Google și pe internet. Comandă o listă cu colegii de facultate ai lui Philip de la Universitatea din Stockholm. Dar nu luă legătura cu nimeni: deocamdată era o problemă mult prea delicată.

Cu toate acestea, făcu tot ce-i stătea în putință ca să își creeze o imagine cât de cât exactă despre el.

Philip Schale avea douăzeci și opt de ani, era cu câțiva ani mai tânăr decât ea. Crescuse pe Östermalm, în Stockholm, locuise la părinții lui până când s-a mutat. Făcuse școala generală la Nilssons și apoi își continuase studiile la Liceul Individuella, ambele, niște școli private vechi, fondate cu mult timp înainte de reglementarea sistemului de învățământ din Suedia. Pe vremea aceea existau doar trei gimnazii private în Stockholm, în afară de internatele de stat: Individuella, Franska și Kristofferskolan din Bromma. Dar de douăzeci de ani, întregul sistem de învățământ era privatizat. Oricine putea să înființeze o școală, să-i facă reclamă și să recruteze elevi. Și dacă adunai suficienți elevi, primeai chiar și ajutor de la stat. Școlile private deveniseră o mașinărie de făcut bani, după un calcul economic simplu: costuri cât mai mici și venituri sigure. Mama lui Emelie critica tot timpul acest fenomen, mai ales de când unul din concernele mari dăduse faliment. Pe de altă parte, ea critica tot ce era legat de noua Suedie…

După liceu, Philip făcuse cursuri la un institut privat ca să-și îmbunătățească notele de intrare la facultate. Asta fiindcă media lui generală de la bacalaureat era prea scăzută ca să aibă șanse să intre la vreo universitate. În același timp, făcu și prima lui investiție. Unul dintre fiii unui angajat de-al tatălui său, un puști tare de tot la informatică, de doar șaptesprezece ani, Kevin Andersson, făcuse în timpul lui liber un program cu ajutorul căruia se puteau transfera imagini între mai multe

telefoane mobile. Philip făcu o firmă împreună cu el, se ocupă de toate contractele și băgă cinci sute de mii în afacere. I-au spus Pixel Flow. Peste nouă luni, cei doi au vândut afacerea unei firme care se ocupa cu investiții cu capital de risc, la un preț de treizeci de ori mai mare decât investiția inițială. Philip câștigă astfel primele lui milioane. Din documentele pe care apucase să le citească Emelie, nu reieșea cât îi revenise lui Andersson. Își notă însă că, în prezent, transferul de imagini era probabil antic și depășit, fiind înlocuit de alte tehnici. Își aminti de o replică de-a tatălui ei: „Noutățile astea dispar mai rapid decât pucul într-un meci de hochei". La ce se referea când spunea „noutățile astea" era mereu puțin neclar.

După două încercări, notele lui Philip au fost suficient de mari și a început să studieze economia la Universitatea din Stockholm. Dar se pare că luase doar o treime din examenele de acolo. Cel mai mult timp și-l dedica în continuare afacerilor.

•

Biroul lui Magnus. Câteva foi zăceau în fața ei pe masa de scris. Pe ele se afla un cartuș mare, posibil de la un aruncător de grenade – Magnus îl folosea drept prespapier.

Îi sună pe părinții lui Philip.

— Salut, uite, sunt cu Emelie aici. Explică-i ce s-a întâmplat.

Carl-Johan Schale părea că vorbește dintr-un butoi.

— Tocmai am stat de vorbă cu Patric Öhrn, bancherul nostru și al lui Philip. Philip l-a contactat acum câteva ore.

— Și ce-a zis?

Lui Carl-Johan îi tremura vocea și fu nevoit să respire adânc înainte să continue. Emelie se întreba dacă avea să iasă întreg din toată povestea asta.

— A zis că Philip l-a sunat și i-a spus că vrea să transfere șaizeci de milioane de coroane acum, pe loc.

— Aoleu. Și i-ai înștiințat pe cei de la Redwood?

Magnus fusese cel care i-a recomandat familiei Schale să colaboreze cu cei de la Redwood Security.

— Nu, răspunse Carl-Johan.

— Atunci îi anunț eu. Mai bine să primească aceeași informație ca și noi, cât mai repede. Și trebuie să ne întâlnim imediat cu bancherul vostru. Poți să-mi trimiți un mesaj cu numărul lui?

— Și noi? Ce să facem? E clar că s-a întâmplat o nenorocire, așa cum am bănuit tot timpul. Nici prin cap nu ne-ar fi trecut că ar putea să pățească așa ceva. E foarte greu. Titti e disperată.

Emelie avu impresia că lui Carl-Johan îi vine greu să-și rețină lacrimile.

Vocea lui Magnus era însă calmă și nu tremura deloc. O calitate importantă pentru un avocat priceput era să vorbească mereu ca și când ar fi sută la sută sigur de tot ce spune.

— În primul rând, nu știm încă dacă e implicat în ceva ilegal. Și, doi, discuția dintre Philip și bancherul vostru e o chestie pozitivă, înțelegeți. Înseamnă că e în viață și că toată povestea asta e legată de bani. Trebuie să considerăm chestia asta un indiciu care ne arată despre ce este vorba aici, de fapt. Vreau ca Emelie să discute din nou cu voi. Și trebuie să mai cercetăm o dată apartamentul lui Philip. Și avem nevoie și de o listă cu ultimele numere apelate de pe telefonul lui și una cu toate cumpărăturile făcute cu cardul lui. Emelie poate să treacă pe la voi cât se poate de repede ca să semnați împuternicirea. Asta o rezolvăm pe loc. Și trebuie să vă gândiți și dacă vreți să luăm legătura cu prietena lui Philip sau cu vreun alt cunoscut de-al lui.

Au mai stat de vorbă câteva minute. Între timp, sosi un e-mail cu datele de contact ale lui Patric Öhrn, bancherul privat al familiei. Magnus îl

deschise în timp ce le explică faptul că trebuia să verifice și mașina lui Philip.

— Păi, nu știm unde e, spuse Carl-Johan.

— Nu?

— Nu, are un garaj, dar mașina nu-i acolo.

— OK, o să vedem ce și cum.

— Și banii? Cum facem cu banii?

Magnus părea că respiră Prozac când îi răspunse. Emelie se întrebă cum de putea fi atât de relaxat.

— Revin cu o recomandare după ce mă întâlnesc cu bancherul vostru. Dar deocamdată să nu facă nimic. Ai încredere în mine, Carl-Johan. O să rezolvăm noi treaba asta.

•

Magnus rămase un timp cu mâna pe telefon după ce termină de vorbit.

— E ca dracu'. Oamenii ăștia-s de nota zece.

Apoi se întoarse spre Emelie.

— Te ocupi tu?

— Să dau o fugă până la ei?

Magnus lăsă capul pe spate, de parcă ar fi vrut să studieze tavanul.

— Ce fel de oameni procedează în halul ăsta?

— Da, e o nebunie.

— Nu e doar o nebunie. E complet anapoda.

Emelie nu știa ce să spună.

Magnus zise:

— Du-te la ei.

— Mă duc chiar acum.

— Da, dar nu te duci singură, spuse Magnus. Sună-l pe Teddy.

— Dar chiar nu înțeleg de ce avem nevoie de el. Și oricum ne-a dat de înțeles că nu vrea să se bage.

— N-ai înțeles, Emelie. Noi nu funcționăm așa. Suntem firma de avocatură Leijon. Colaborăm doar cu cei mai buni.

*

Ușa se deschise în hol. Îl auzi pe Dejan agățându-și geaca în cuier.

— Salutare, frate-meu. Aici ar cam trebui aerisit, zic eu. Încă mai zaci pe canapea?

Dejan intră în camera de zi. Părea terminat și obosit, cu cearcăne negre sub ochi și riduri adânci pe frunte. Părea încă beat.

— Aștept să vii *tu* acasă. Și după asta mă gândeam să ies la o plimbare.

— Plimbare? Ai mâncat ceva la micul dejun?

— Nu.

— Băi, termină cu prostiile. Micul dejun e cea mai importantă masă a zilei. Întreabă-mă pe mine care-s diabetic.

•

Cu o noapte în urmă dormise la un vechi prieten.

Dispoziția Lindei se schimbase radical după amenințările lui Mogge Viking.

Fiul ei făcea aceleași alegeri proaste ca și Teddy. Îl venera pe Teddy. De fiecare dată când se certau, făcea aluzie la unchiul lui. Era persoana la care se referea atunci când voia să obțină ceva. Primise tot felul de plângeri de la profesori, serviciul social și poliție despre prostiile pe care le spunea: „Sunt nepotul lui Teddy. Tu îți dai seama cine-i Teddy?” „Te spargi în figuri? Las că-i zic io lu’ Teddy”.

Și conform spuselor Lindei, lucrurile o luaseră și mai razna de când cu eliberarea lui Teddy. Acum Teddy nu mai era doar un idol. Era însuși Dumnezeu.

Dar amenințarea din partea lui Mogge Viking umpluse paharul.

Teddy îi implicase pe Nikola și pe Linda în vechile lui obiceiuri din viața lui de dinainte.

Linda voia să afle de ce n-a avertizat-o atunci când s-a mutat la ei. De ce nu și-a rezolvat vechile căcaturi. De ce era *așa* cum era.

Teddy încercă s-o calmeze, dar nu făcu decât să pună paie pe foc. Cu cât golea mai multe pahare de vin, cu atât se enerva mai tare.

Apoi urmă și lovitura de grație.

— Vreau să te muți de aici. Cel puțin câteva zile. Poți să dormi la Dejan sau la Alex sau la vreunul din amicii tăi.

— Am nevoie de liniște acasă, continuă ea pe un ton iritat. Și trebuie să-mi protejez familia.

— Da, măi, am înțeles. Am înțeles.

Era singura replică la care se putu gândi, deși nu-și dădea seama de ce credea c-o să se simtă mai în siguranță fără el.

Când a încercat să-i sugereze discret c-ar fi bine să plătească și să se care de acolo, Linda începu să țipe:

— Copilul meu are nevoie de o casă fără gangsteri!

Ceilalți clienți se holbară la ei. Dar Lindei nu părea să-i pese că se aflau într-un restaurant. Țipa și izbucnea în plâns din cinci în cinci minute. Și printre suspine, îi zise:

— Trebuie să plătești datoria aia, Teddy. Trebuie.

Până la urmă, bucătarul ieși și-i rugă să plece. Teddy îi puse haina Lindei pe umeri și o conduse afară.

Nu avea de gând să se certe. Linda făcuse deja destul pentru el.

După ce o lăsă în fața blocului, îl sună pe Dejan.

— Oricum am nevoie de o plimbare, spuse Teddy.

— Fac cinste cu un *brunch* și un stimulent. Ai nevoie de încurajare. Ce zici de un Bloody Mary, bun și cinstit, sau de un pahar de șampanie? După care ți-aș putea povesti despre niște combinații. Niște treburi care mi s-au întâmplat de curând. Și despre futaiurile de azi-noapte. Sunt pe val, am parte de mai multă pizdă decât capacul veceului pentru femei din Sturecompagniet[13] într-un weekend întreg.

— Mă bucur pentru tine, e bine că viața ta gravitează exclusiv în jurul pulii. A mea e mai de căcat, așa.

— Din când în când mai tre' să ai și baftă.

Se gândea dacă ar fi bine să-i povestească lui Dejan despre cearta de ieri cu Linda sau despre datoriile pe care încerca să le recupereze de la el căcatul ăla de Mogge. Dar nu voia să-l indispună și în plus nici nu știa cum putea să se termine o chestie de genul ăsta.

Mai avea patru zile și apoi *trebuia* să-i plătească datoria lui Mogge Viking. Habar n-avea cum ar putea să facă una ca asta. Să împrumute bani de la Linda? Dar Linda tocmai îl dăduse afară din casă și n-avea nici cât să acopere jumătate din sumă. Și chiar și așa, sigur ar fi fost nevoită să-și vândă mașina.

Oare ar trebui să jefuiască bănci și să spere că puținii bani cash, pe care îi țineau în casă băncile mai nou, aveau să-i ajungă? Sau să încerce totuși să vorbească chiar cu *Kum* și să-l întrebe dacă ar putea să stea de vorbă cu Hillström în persoană? Nu, era o cale greșită. Din același motiv pentru care nu voia să-i ceară ajutorul lui Dejan.

Își dorea ca ziua să decurgă în liniște și pace. Atât.

— La mine nu funcționează chestia asta, degeaba cred c-o să am baftă, îi răspunse lui Dejan. Ultima oară când am crezut c-o să am noroc, am nimerit la pârnaie și-am stat acolo opt ani. Asta a făcut norocul pentru mine.

— Nu, nu asta a fost ultima oară când te-ai bazat pe noroc. Nu înțelegi. Omul se bazează c-o să aibă baftă de mai multe ori pe zi. La câte facem… De câte ori treci pe sub un acoperiș cu țurțuri te bazezi pe faptul că n-o să cadă niciunul. De câte ori bei o bere, te bazezi pe faptul că nimeni n-a băgat droguri în ea. Înțelegi ce vreau să zic?

Dejan tocmai se așezase pe scaunul din fața lui. Părea dornic să disece subiectul. Dar lui Teddy îi sună mobilul.

Era vocea unei femei tinere.

— Salut, sunt Emelie.

Teddy nu se prinse din prima cine era.

— Emelie, știi, tipa care te ajută cu ștergerea datoriilor. Ai două secunde?

— Absolut. Și o zi întreagă dacă vrei.

— N-avem atâta timp la dispoziție. Chestia asta trebuie inițiată imediat. Magnus te vrea în echipă.

— I-am spus deja ce aveam de spus.

— Da, dar s-au mai întâmplat niște chestii. Familia a primit un telefon de la un angajat al băncii azi dimineață. Persoana pe care o căutăm încearcă să retragă o sumă mare de bani din conturile pe care le are. Așa că acum suntem siguri că e vorba de un fel de șantaj.

— Și de unde știți că persoana asta nu vrea pur și simplu niște bani să se care undeva la căldură și să plece din țara asta rece unde nici măcar un apartament n-ai șanse să găsești?

— Crede-mă, suntem convinși că e vorba de ceva ilegal. Dar nu pot să-ți explic la telefon.

— Nu sunt persoana potrivită pentru voi.

Emelie amuți la capătul celălalt al firului.

Spuse doar atât:

— Nu mai avem timp de prostii. Nu poți s-o ții una și bună cu „nu și nu”, că nu merge așa. Ce-o să faci săptămâna asta, la asta te-ai gândit? O să-ți dai duhul pe banca aia din sala de așteptare de la Forțele de Muncă, să primești un job peste vreo patru luni și să-ți ia ăia de la Skatteverket șaptezeci la sută din salariu? Adună-te dracului și ajută-ne cu porcăria asta!

Teddy nu se aștepta la o rafală din asta. Fetița juristă tocmai îl pusese la respect. Ar fi trebuit să-i vorbească în stilul lui vechi. Ar trebui să-i închidă telefonul în năsucul ei perfect. Dar nu făcu decât să rămână pe fir.

— Calmează-te puțin, reuși să îngâne.

Dar Emelie nu se calmă deloc.

— Ne întâlnim peste treizeci de minute la noi la birou.

Teddy nu spuse nimic.

— Ah, și auzi? încă o chestie, spuse Emelie. Onorariul e cincizeci de mii pe zi, plus bonusul, dacă te implici și ne ajuți să rezolvăm problema asta.

Iată că apăru din nou. Cuvântul pe care-l repetase și Linda. *Onorariu.*

Dejan se uită la Teddy după ce acesta închise telefonul. Părea că vrea să ghicească despre ce-a fost vorba în discuția de adineauri.

— Ce-a fost asta? Să înțeleg că tocmai ce-ai trecut pe sub un acoperiș cu țurțuri? îl întrebă Dejan, apoi se ridică și se duse să deschidă fereastra.

Teddy spuse:

— Nu, tocmai am băut o bere. Dar am impresia că cineva a băgat droguri în ea.

*

Primul lucru care te lovea când intrai în apartament era că dădeai nas în nas cu o zebră. Să ai un cap de zebră împăiat pe perete nu era ceva obișnuit pentru apartamentele din Stockholm, chiar dacă mai apărea pe la cei interesați de vânătoare. Dar să ai o zebră întreagă, înaltă de un metru și jumătate pe hol, trebuie să fi fost un lucru unic.

Carl-Johan Schale doborâse animalul în Namibia cu mai bine de cincisprezece ani în urmă. Mai omorâse și un leopard în aceeași călătorie. Plătise peste patruzeci de mii de coroane pentru pregătirea trofeelor, livrarea la Windhoek și transportul în Suedia. Autoritățile suedeze aveau o grămadă de reguli de căcat, interdicții și alte prostii. Dar reuși totuși să aducă zebra și capul de leopard acasă, în felul lui, fără să deranjeze pe nimeni. Uneori esteticul trebuie să aibă prioritate, nu birocrația.

Se uită în oglinda cea mare din hol și își aranjă cravata, apoi înlătură un fir de păr de pe gulerul hainei. Ochelarii cu lentile rotunde erau noi și de obicei îi plăcea cum îi stătea cu ei. Dar nu și azi.

Părul lui grizonant era dat pe spate. Cât de repede încărunțise, se gândi.

Nu putea să plece la birou, dar se pregătise să iasă, chiar dacă Titti nu era de acord cu asta. Însă asta se întâmpla înainte să-l sune Patric Öhrn. Acum era în afara discuției.

Nu era vorba că nu-i păsa de ce se întâmpla. Dimpotrivă, îi păsa prea mult, atât de mult că-l durea sufletul și nu mai putea să gândească limpede. Făcuse un fel de atac de panică, tremura tot după telefonul primit de la Patric, s-a întins pe podeaua din bucătărie și a tremurat vreo cinci minute. Sperase că munca o să-i distragă atenția, atâta tot, măcar preț de câteva ore. Dar nu.

În living se afla un bărbat trimis de la Redwood drept ajutor. Titti stătea pe canapeaua din camera de fumat, cum îi zicea Carl-Johan, și când plângea, când dormita, îi explicase deja de ieri că nu avea de gând să discute cu un fel de bodyguard care se juca de-a terapeutul.

Îi făcuse un ceai verde cu o oră în urmă, dar Titti nu se atinsese de el. Carl-Johan o înțelegea perfect, și lui îi venea să se comporte la fel ca ea. Să dea peste cap patru pahare mari de whisky și două paracetamoale și să se cuibărească sub o plapumă călduroasă. Se gândi la jocul pe care obișnuia să-l joace Philip când avea patru ani: camera de plăpumi, îi zicea el. Ideea era să construiești cât mai multe corturi compartimentate din pături sau plăpumi în patul lui și al mamei. Lui Titti nu-i plăcea jocul ăsta, nu suporta să vadă copiii în patul lor. Dar Carl-Johan se mai prindea în joacă, se strecura pe sub plăpumile umplute cu puf și-l auzea pe Philip cum se îneacă de atâta râs.

Voia să întoarcă timpul înapoi. Să se întoarcă la perioada aia lipsită de griji. Dar el era bărbatul în familia asta. Dacă el nu își asuma răspunderea acum, cine altcineva putea s-o facă?

În același timp, n-aveau cum să treacă prin situația asta singuri. Cu toate că petrecuse întreaga

dimineață dând telefoane, cu toate că Rasmus, sau Tobias, sau cum naiba-l chema, stătea cu laptopul pe genunchi în camera de zi și părea abordabil, el tot izolat se simțea. Era singur acum, doar el cu el, și nimeni nu știa ce-i în sufletul lui. Nimănui nu-i păsa atât cât îi păsa lui.

Doar lui. Singur.

•

Cineva sună la interfon, se auzi semnalul scurt, strident, care nu-l deranjase niciodată până acum, dar care acum i se părea că-i sparge timpanele, că nu-l mai suportă. Alergă la panoul cu butoane și apăsă pe difuzor, în timp ce, cu colțul ochiului, îl văzu pe tipul de la Redwood ieșind din camera de zi.

Era vocea juristei ăleia mici, Emelie. După ce i-a dat codul de la poartă, și-a aranjat din nou cravata și se întoarse spre Rasmus – cum îl chema, probabil, pe tip.

— Nu-i nicio problemă. E de la firma de avocați.

Deschise ușa înainte ca Emelie să apuce să sune la ușă.

Fata avea păr șaten, dat după urechi și pieptănat cu cărare într-o parte. Ochii verzi, care îi dădeau un aer inteligent, și-i machiase prea strident, iar tocurile alea înalte și groase nu arătau deloc elegant.

O ajută să-și scoată paltonul, și acela, subțire și de proastă calitate. Era îmbrăcată decent. Bluza neagră de sub taior era din bumbac simplu, nu din lână merinos sau cașmir. Taiorul, tot negru, avea o croială ușor demodată. Materialul îți sugera „clasa de mijloc”.

Carl-Johan se înfioră când îi trecură prin cap cuvintele acelea. Țara asta a fost ocupată de oameni care se intitulau așa, aproape mândri că-i aparțineau acestei categorii, dar de unde și până unde se considerau „de mijloc”? Doar dețineau controlul asupra întregii societăți.

În plus, păreau să creadă că, doar fiindcă erau atât de mulți, puteau să pretindă orice le trecea prin cap. N-ar fi trebuit să fie exact invers? Nu cei care au contribuit cu ceva, sau cei ale căror familii și-au adus o contribuție timp de mai multe generații, nu ei ar fi trebuit să aibă dreptul la o compensație?

Drepturi, stabilitate economică și socială, cum ziceau ei. Erau niște componente importante, desigur, într-o țară funcțională ca Suedia. Dar nu trebuia nici exagerat. Dreptul să te poți căsători cu cine vrei. Dreptul să descarci ce vrei de pe Internet. Dreptul să hărțuiești o casă regală care nu i-a făcut rău niciunei muște de secole. Dreptul să construiești minarete unde oamenii să țipe sloganuri misogine de cinci ori pe zi. Dreptul să primești un loc de muncă, paralel cu dreptul la ajutor social în caz că nu voiai să lucrezi.

Skatteverket se lega de cei care investeau sume enorme și respectau legea ca să nu fie nevoiți să plătească taxe mai mari decât era nevoie, timp în care cu toții voiau să angajeze femei de serviciu la negru, de îndată ce se ivea ocazia. Statul încerca să desființeze școli care dăduseră oameni de calitate timp de mai multe generații, iar mass-media făcea mișto de copiii supărați, doar fiindcă părinții lor își permiteau taxa de școlarizare.

Ți se făcea groază când vedeai că invidia alimenta totul. În țara asta era interzis să reușești în viață, dar și mai rău părea să fie să constați că și copilul tău a reușit.

Clasa de mijloc: ei purtau vina pentru ceea ce se întâmpla acum. Ei erau responsabili pentru ce i se întâmpla lui Philip. Ei citeau ziarele care puneau întrebări indiscrete despre viața lui.

Dar încercă să nu se mai gândească la toate astea în timp ce se holba la Emelie pe hol. De fapt, nu ea era cea care-i atrăsese atenția într-atât. Ci bărbatul care o însoțea.

Era un tip înalt, îmbrăcat într-un soi de haină de fâș care părea să i se fi potrivit mai degrabă unui

boschetar. Părea cenușie, probabil de la murdărie sau de la prea multe spălări, și șifonată, de parcă ar fi zăcut pe fundul unei cutii ani la rând. Bărbatul avea părul tuns periuță, lucru care în sine era neplăcut. Un bărbat fără o tunsoare modernă era un om fără clasă – era unul din proverbele personale ale lui Carl-Johan.

— Bună, Carl-Johan, cum te mai simți? îl întrebă Emelie.

Preț de o secundă nici nu pricepu ce-l întreabă. Continuă doar să se holbeze la bărbatul care se potrivea mai greu în cadru decât un zilier din Lituania.

Apoi spuse doar atât:

— Nu prea mă laud. E oribil ce se întâmplă. Dar intră, te rog… Ești doar tu și domnul…

Se întoarse spre bărbatul înalt:

— Cum spuneați că vă cheamă?

— Mă cheamă Najdan, dar puteți să-mi spuneți Teddy.

Bărbatul întinse mâna spre el. Era genul ăla de strânsoare nepoliticoasă care îi înfioră tot corpul.

Carl-Johan îi conduse spre bibliotecă.

Bărbatul care o însoțea pe Emelie nu-și scoase geaca.

*

Așteptase. Așteptase să nu-i mai sângereze degetul – ceea ce s-a și întâmplat la câteva ore după ce Față-de-Joker i-l retezase.

Așteptase ca dobitocul ăla bolnav la cap să se întoarcă și să-i facă și mai mult rău. Zăcea cu urechea lipită de podea și asculta. De îndată ce auzea un zgomot, simțea cum i se încordează stomacul. Dar era doar Față-de-Joker. Vorbea cu cineva la telefon. Philip reuși să distingă câteva cuvinte precum „gaborul”, „kilogram” și „la sală”, în rest, nu mai auzi nicio discuție cu altcineva în camera de alături.

După ce maniacul ăla de Joker i-a tăiat degetul, a zăcut și a plâns încet în cameră. Dar după un

timp, s-a forțat să se concentreze și în clipa aceea și-a dat seama că ar trebui să ia legătura cu Patric. Poate, poate îi dădeau drumul dacă îi ieșea schema. Până la urmă, părea că toată povestea asta se reducea la chestiunea banilor.

Când i-a sugerat lui Față-de-Joker c-ar putea să-l sune personal pe bancherul lui, acesta doar a ieșit și a închis ușa. Philip îl auzi vorbind încet cu cineva, probabil la telefon. Apoi s-a întors și a vrut să-i dicteze exact ce să-i spună lui Patric Öhrn.

Tot lui Philip i-a venit ideea să încerce să întocmească și un contract de cumpărare fals – își dădea seama că lui Patric i s-ar fi părut dubios că Philip voia să achiziționeze un apartament în valoare de șaisprezece milioane, cu banii jos, fără să-i arate niciun document. Deocamdată nu întocmiseră contractul ca să aibă ce semna și trimite.

Asta i se părea un avantaj. Atâta timp cât nu completase datele și nu semnase nimic, însemna că aveau nevoie de el în viață.

Tocmai de aceea, mai exista ceva, un lucru și mai important pe care-l aștepta.

În cap îi încolțise o idee, un plan.

Un mod de-a evada din văgăuna asta, poate.

Îi dăduseră jos bucata de bandă adezivă de la gură ca să poată vorbi cu bancherul.

Dar o lipiseră la loc aiurea.

•

Apropie urechea de ușă și încercă din nou să audă ce se întâmplă afară.

Mai întâi, auzi muzica pe care o ascultau tot timpul. Nu avea cum să fie de la radio pentru că nu auzea reclame și nici voci între piese. Doar un sunet electronic, un soi de muzică house. Părea David Guetta, sau poate Daft Punk.

După aproximativ o jumătate de oră, sunetul amuți. Nu se auzi nici ușa închizându-se. Afară era o liniște de mormânt.

În clipa aceea, se puse pe treabă.

Trebuie că era încă înainte de masă pentru că discuția cu Patric avusese loc pe la nouă dimineața. Philip văzuse ceasul de pe telefonul lui Față-de-Joker când a sunat. Spera să mai fi fost cineva în clădire care să-i audă strigătele disperate.

— Ajutați-mă, vă rog! Am fost răpit! țipă el.

Nu se întâmplă nimic.

Știa că pereții nu erau prea subțiri aici. Era unul din detaliile care l-au interesat atunci când a cumpărat apartamentul ăsta.

Și totuși, continuă să țipe. Probabil că răpitorii lui plecaseră undeva pentru că, atunci când se opri puțin, nu auzi niciun sunet. Sau poate că făcea parte din tactica lor să-l ignore. De fapt, nu avea nicio importanță. Cu cât putea să facă tărăboi mai mult, cu atât era mai bine.

— Mă roade frânghia! Vă rog, n-o strângeți așa! Alo! Mă țin aici, închis!

Nu-i era greu să-și provoace o criză de plâns. Lacrimile fuseseră cât se poate de autentice în seara precedentă, când i-au tăiat degetul.

În plus, renunțase să mai bea din porcăria aia pe care încercau să i-o bage pe gât din sticlele de plastic. Preferă să bea stropii care se prelingeau din robinet. Spera să creadă că n-are cum să deschidă robinetul cu mâinile legate la spate. Dar se înșelau pentru că reușise să-l rotească puțin cu nasul.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că răpirea asta nu era deloc bine organizată – e drept că-l săltaseră în absența lui Stephanie, dar după aceea nu s-au comportat deloc cu cap. Părea că nu prevăzuseră interdicțiile băncii. Îl țineau acolo, în apartament, în loc să caute un loc mai izolat – poate fiindcă speraseră ca lucrurile să se deruleze mai repede. Nu-l închiseseră nici într-o cutie, cum auzise că se întâmpla cu alte victime din Suedia.

Continuă să țipe.

*

De-a lungul unui perete din cameră se vedeau niște rafturi cu cărți făcute la comandă. Atâta lucru putea să constate și Teddy, datorită cunoștințelor lui noi, de la pârnaie, în domeniul tâmplăritului. Nici urmă de produse Ikea, cât vedeai cu ochii. Majoritatea cărților de pe rafturi păreau vechi, o parte din ele fiind volumele albastre imense, identice, de la Nationalencyklopedien. În spațiile dintre cărți mai erau și câteva fotografii înrămate. Jos de tot, aproape de podea, erau înșiruite cărțile scoase în ediție de buzunar: John Grisham, Jan Guillou și alți câțiva autori de romane polițiste. Nimic din ce obișnuia el să citească.

Mai sus, pe un raft, se afla o bufniță împăiată care se holba la ei, iar pe celălalt perete, un șir de trofee, majoritatea coarne de elan și altele mai mici. Teddy presupuse că proveneau de la căprioare, dar văzu și un cap de bizon, câteva capete de gazele sau ce-or fi fost și un cap de leopard. Pe podea era proptit și un mistreț în mărime naturală și în hol văzuse și o zebră împăiată. Era evident că lui Carl-Johan Schale îi plăcea să arate că omorâse la viața lui.

Carl-Johan schiță un gest în direcția fotoliului și Teddy se așeză.

Emelie se așeză și ea pe o canapea înflorată care părea foarte adâncă și deloc confortabilă. Aproape că dispăru în ea și arăta ca o păpușă pusă acolo pe post de decor.

Carl-Johan se așeză încet în celălalt fotoliu. Era destul de scund și purta o haină de flanelă gri, pantaloni de velur cafenii, cămașă albă și cravată verde-închis. În picioare avea mocasini cu ciucuri mici. Teddy, în schimb, stătea acolo în ciorapi. Observă că Emelie nu se descălțase.

Carl-Johan emana anxietate aproape fizic. Era ceva în mișcările lui, în fruntea lui lucioasă de transpirație. Teddy îi simțise palmele umede când îi strânsese mâna. Dintr-odată, i se făcu nespus de milă de omul ăsta. Fiul lui Carl-Johan fusese răpit

și Teddy știa mai bine decât alții în ce hal putea s-o sfârșească.

— Aveți nevoie de o împuternicire de la mine ca să contactați operatorul de telefonie? îi întrebă Carl-Johan.

— Da, exact. Vrem să facem rost de lista cu toate sms-urile și apelurile lui Philip din ultimele zile, spuse Emelie și pescui o foaie nouă din geantă. N-am vrut să te înștiințăm prin mail pentru că oricum avem nevoie de semnătura ta în original și în felul ăsta economisim și timp. Și aș fi vrut să mai stăm de vorbă despre câteva lucruri.

— OK. Ați vorbit deja cu Patric?

— Da, Magnus a vorbit puțin cu el și urmează să ne vedem în curând. Vine el la noi. Trebuie doar să verifice cu banca ce informații poate obține în legătură cu apelul ăla de la Philip.

Chestia asta părea ireală. Nici nu trecuse o lună de când s-a eliberat și iată-l aici, implicat din nou într-o crimă. Altfel decât până acum și dintr-o cu totul altă perspectivă, totuși. Teddy se întreba dacă s-a chinuit destul, dacă a căutat destule joburi. Dacă și-a dat silința cu adevărat.

*

De fapt, lui Emelie nu-i plăcea să aibă întâlniri cu clienții în afara sălii de conferințe a firmei. Excepție făcând eventual sălile de conferință ale altor birouri de avocatură. Să stea acasă la cineva și să discute subiecte delicate și secrete însemna că lucrurile puteau s-o ia razna destul de ușor și atmosfera de profesionalism se ducea pe apa sâmbetei. Dar de data asta era vorba de o sarcină oarecum diferită.

Continuă să stea de vorbă cu Carl-Johan.

— Abonamentul e făcut pe una din firmele lui Philip, dar și tu faci parte din conducere și ai drept de semnătură.

— Da.

— O să depun împuternicirea imediat ce terminăm aici și o să cer toate listele cu numerele

apelate sau apelurile primite. Știu deja că n-ați găsit telefonul lui, nici în apartament, nici la birou.

— Nu, așa este. Nici urmă de telefon, în apartament nu e. Și nici la firmă. Dar cred că are un iPhone, din câte îmi amintesc, am văzut trecut pe contractul cu operatorul de telefonie.

— Știi cumva dacă e un iPhone 5 sau un model mai nou?

— Habar nu am. Dar un iPhone 5 e un telefon bun, nu?

— Da, ar cam trebui să fie. Chestia e că dacă e iPhone 5, atunci automat are și o aplicație numită Icloud, un serviciu de stocare în *cloud* care are și o funcție numită Găsește-mi iPhone-ul.

— E ceea ce cred eu că e?

— Exact, o funcție care te ajută să-ți localizezi telefonul mobil cu ajutorul unui cod. Dar iPad are?

— Ce-i aia? Tableta aia sau cum îi zice?

— Da, exact.

— Da, am găsit ceva de genul ăsta la el în apartament. Dar nu ne-ați întrebat nimic despre asta până acum, așa că…

— Știu. Pot să mă uit la ea puțin?

Carl-Johan se ridică în picioare, chiar cu un oarecare elan.

•

Emelie și Teddy stăteau și așteptau, fără să scoată vreun cuvânt.

După un timp, Teddy spuse pe un ton scăzut:

— Mi se pare că te descurci și singură. Pui întrebările ca un polițist.

— Stai să vedem.

Teddy spuse:

— Dar am impresia că știi destul de multe despre chestiile astea. De ce n-ați cerut iPad-ul până acum?

— Nu știu. Abia acum m-am gândit.

— Oricum, ar mai fi ceva ce n-ar strica să știți despre telefoane mobile și liste de apeluri.

Emelie nu înțelegea de ce încerca Teddy să se dea altcineva decât era. Doar îi văzuse telefonul. Semăna mai degrabă cu o descoperire arheologică.

— Vrei să te mai plângi puțin, nu-i așa? îl întrebă.

Teddy afișă un rânjet exagerat. Dintele lipsă din șirul de jos îl făcea să pară mai bătrân decât era.

•

Carl-Johan se întoarse cu un iPad în mână.

Emelie îl luă de la el și trecu degetul peste ecran. Deschise diverse aplicații și programe.

Constată numaidecât ce era important.

— N-are „Găsește-mi iPhone-ul", ceea ce înseamnă că nu-i putem localiza telefonul prin sistem. Ne mai rămâne traficul pe care o să-l obținem după ce depunem împuternicirea.

Carl-Johan închise ochii.

Emelie spuse:

— Și aștept să văd ce zice și Magnus despre eventualele transferuri, până când ne întâlnim cu bancherul.

Dădu din cap către Teddy.

— Încă n-am apucat să vă explic detaliile legate de Teddy. L-am angajat ca să ne ajute. Are o rețea de contacte foarte bună și o experiență îndelungată în tipul acesta de activități ilegale despre care credem c-ar fi vorba aici.

Carl-Johan continuă să stea aplecat înainte, parcă l-ar fi durut ceva. De parcă l-ar fi durut burta și sufletul.

— Cred că Teddy ar vrea să discute ceva cu tine. Eu trebuie să ajung cât mai repede la Telephonica. Puteți să stați puțin de vorbă?

*

În timp ce Emelie a verificat iPad-ul lui Philip, Teddy a stat liniștit și tot ce a făcut a fost să privească în jurul lui. Pentru el era ceva picat din cosmos. La pârnaie n-aveau voie cu telefoane mobile, laptopuri și tablete, nici atât. Cei de la penitenciare erau speriați de bombe ca nu cumva

să ia legătura cu cineva din afara închisorii. Mergeau pe principiul că izolarea era mai potrivită pentru integrarea deținuților în societate, decât posibilitatea de-a lua legătura cu membrii familiei, rudele sau prietenii.

Se uită din nou la rafturile cu cărți și privirea i se opri asupra celor două fotografii înrămate, așezate pe unul dintre ele. Îl văzu pe Philip îmbrăcat cu un blazer cu nasturi aurii și părul pieptănat frumos, la un fel de închidere de an școlar. Părea să aibă în jur de șaisprezece ani. Cealaltă fotografie înfățișa o femeie tânără. Teddy strânse ochii și încercă să cerceteze fața fetei mai de aproape, din fotoliul în care stătea. Până la urmă reuși să-și focalizeze privirea: tipa era cu siguranță sora lui Philip, sau vreo rudă apropiată. Avea aceiași ochi mari și un nas cu vârful ușor ridicat. N-avea părul la fel de deschis ca Philip, dar linia părului părea o copie exactă după cea a lui Philip.

Când Emelie se ridică, Teddy încercă să se uite în ochii lui Carl-Philip.

— Am niște întrebări. Ca să-mi fac o idee despre Philip.

Carl-Johan îi răspunse cu o voce monotonă:

— Întreabă-mă ce vrei.

— Dar ar fi mai bine dacă ar fi aici și soția… împreună știți sigur mai multe decât fiecare în parte. Puteți s-o întrebați dacă se simte în stare?

•

Catharina Schale se așeză pe canapea pe locul în care stătuse Emelie. Părea că se pricepe mai bine cum să manevreze mobilierul ăla, așa că n-avu nevoie să se sprijine de brațele canapelei ca să se așeze unde trebuie. Dar nu era vorba doar de obișnuință – corpul ei se mișca grațios, spatele și-l ținea drept și bărbia nu și-o clintea niciun milimetru mai mult decât era necesar.

Teddy se prezentă și o întrebă cum se simte. Nu era nevoie. Femeia avea fata roșie, ochii încă

umezi și își plimba privirea între două puncte din cameră și fereastră, unde se oprea din când în când și părea că privește în zare.

— Ceea ce i s-a întâmplat lui Philip poate avea cumva legătură cu stilul lui de viață? întrebă Teddy.

Catharina își sprijini coatele de marginea canapelei și își prinse bărbia cu mâinile.

— Și ce experiență ai dumneata în domeniul ăsta?

Teddy simți cum i se strânge stomacul. Trebuia să le câștige încrederea acum, altfel n-avea nicio șansă.

Le vorbi încet.

— Aveți încredere în mine, am mai multă experiență decât oricine altcineva. Și știu că vă simțiți cu mâinile legate. Chestia asta prin care treceți acum e una dintre cele mai dure încercări prin care poate trece o familie. Dar, vorba lui Winston Churchill, e ușor să vezi doar greutățile. Trebuie să rămânem optimiști și să vedem posibilitățile în încercările noastre. O să rezolvăm noi treaba asta, o să vedeți.

Observă cum umerii Catharinei se relaxară, împreună cu restul corpului.

— Sună bine. E oribil ce se întâmplă.

Teddy îi susținu privirea.

— Atunci o să continui, spuse el. Vreau să vă întreb cu ce anume se ocupa Philip?

— Muncea foarte mult. Probabil că ați fost deja informat despre asta. Făcea investiții, ceva de genul ăsta. Magnus și Emelie știu cu ce se ocupa.

— De cât timp lucrează?

— Păi, să mă gândesc… de aproximativ patru ani, răspunse Carl-Johan.

— Unde și-a făcut studiile?

— Aici, în Stockholm. Mai are câteva examene, pare-mi-se, dar, în general, s-a descurcat destul de bine. Acum sincer, la ce vă trebuie informațiile astea? Ce legătură au studiile lui cu ce se întâmplă

acum? Philip e dovada vie că nu-i nevoie decât de o ambiție feroce, spuse Carl-Johan.

— Prieteni de pe vremea când era student mai are, din câte știți?

Părinții făcură schimb de priviri.

Catharina spuse:

— Eu nu cunosc niciunul, sincer. Tati?

— Nu, nici eu, n-aș putea spune.

— Și biroul lui? Unde e?

— Undeva pe Stureplan.

— Angajați are?

— Doi, pare-mi-se.

— OK, le-ați transmis numele lui Emelie?

— Bineînțeles că da.

— Și clienți, cunoștințe, parteneri de afaceri? Aveți niște nume?

— Nu, n-avem. Nu ne-a întrebat nimeni. Chiar credeți că e nevoie…?

— Ar putea fi.

— Atunci trebuie să-i întrebăm pe cei de la Clarera. E firma de contabilitate cu care lucrăm și eu, și Philip. Dar trebuie să le puneți întrebarea cu tact. Și poate ar fi bine să stăm de vorbă și cu Ian Crona.

Carl-Philip îi explică pe scurt cine era Ian.

— Bine. Și alți prieteni mai are?

— Majoritatea sunt prieteni vechi de școală, de generală, vreau să zic. Și mă tem că, dacă unii dintre ei ar începe să-și pună întrebări în legătură cu absența lui Philip, ar fi catastrofal.

— Înțeleg că e o chestie delicată. Dar trebuie să ne gândim bine. Cred c-o să trebuiască să discutăm și cu Ian Crona. Haideți să-i zicem și lui Magnus.

— Nu știu ce să zic. Prietenii lui Philip sunt toți băieți buni, dar imaginați-vă ce-o să se întâmple dacă un apel telefonic o să-i sperie într-atât de tare, încât să se ducă la poliție?

— E adevărat ce ziceți. Dar dacă nu dau de amicul lor și-l tot sună și se duc acasă la el și el nu

deschide și așa mai departe, s-ar putea să se ducă oricum la gabori.

Teddy avu impresia că bărbatul și femeia se opriră și îl cercetară din nou.

Le mai puse câteva întrebări legate de prieteni. Își notă numele lor și relația pe care o aveau cu Philip. Apoi întrebă:

— Și în afară de muncit, cum își petrece Philip timpul liber?

— Se întâlnește cu prietenii, bănuiesc. Ca majoritatea oamenilor.

— Și ce fac?

— Ce fac toți tinerii din ziua de azi. Se duc la restaurant, se invită la cină, la brunch, călătoresc…

Teddy cântări puțin răspunsul. Era unul laconic și foarte vag. În același timp, nu putu să se abțină să nu compare activitățile lui Philip cu viața lui din ultimii ani.

— Are și o iubită.

— Și? Cine e? O cunoașteți?

— Eu, personal, m-am întâlnit cu ea o singură dată, întâmplător. Nu sunt împreună de cine știe când. Doar de câteva luni. Dar acum e plecată undeva, mi se pare.

Catharina interveni:

— E drăguță. O fată bună, am impresia. N-are cum să fie implicată în treaba asta.

— Nu, nimeni nu crede c-ar fi, spuse Teddy, dar poate a sesizat ea ceva important. Nu știți unde e?

— Magnus mi-a spus că e pe insula Mauritius, interveni din nou Carl-Johan. Dar nu puteți s-o sunați. Nu mi se pare deloc genul rezistent, fătuca aia.

— Am înțeles. Știți cumva dacă Philip și-a mai făcut vreun prieten nou în ultimele luni?

— Din câte știu eu, nu, spuse Carl-Johan. Dar nu pot fi sigur.

— Știți dacă a primit în casă pe cineva, vreun muncitor, sau dacă a avut legătură cu persoane

care puteau să aibă acces la apartamentul lui sau la tokenul de self-banking?

— Din câte știu eu, nu.

— Dușmani are?

Era prima oară când Carl-Philip ridică privirea și se uită în ochii lui ceva mai îndelungat.

— Nu, chiar nu cred. Philip e un băiat bun. N-ar putea să-i facă rău nici măcar unei muște. Nu e genul ăla. E cel mai bun băiat de pe lume. Ce dușmani să aibă?

— N-am de unde să știu. Cineva pe care l-a enervat. Cineva care crede că i-a făcut rău? Cineva care știe că-l disprețuiește? Poate fi oricine.

— Nu, cum spuneam, nu e genul.

— V-a povestit ceva care să dea de înțeles că i s-a întâmplat ceva ciudat, ieșit din comun, ceva dubios?

— Nu, din câte îmi amintesc eu, nu.

— Ceva din care se înțelege că e supravegheat?

— Nu, nu am auzit nimic de genul ăsta.

— E posibil să fi luat droguri sau așa ceva?

— Nu, asta în niciun caz.

— Știați că a luat bătaie săptămâna trecută?

— Da, s-a întâmplat undeva în fața unui club de noapte, un bărbat, un imigrant care locuiește în Södertälje, l-a atacat pe Philip complet neprovocat. I-a umflat gura și a trebuit să-l coasă și la o sprânceană, spuse Catharina.

— S-a mai întâmplat ceva? A fost amenințat? I-au zis ceva?

— Din câte știm noi, nu.

— Și povestea asta ați auzit-o de la Axel Nilsson, nu-i așa?

— Așa este.

Catharina Schale părea să fi căzut pe gânduri. Își schimbă poziția pe canapea de două ori și brățările de aur îi răsunară de fiecare dată.

Avea părul vopsit blond și aranjat, fiecare fir de păr avea locul lui, cu toate că viața ei era cu siguranță dată peste cap. Părea zveltă și bine

antrenată, iar fața ei, care între timp își recăpătase nuanța normală, era bronzată și îngrijită. Era greu să-i ghicești vârsta, dar sigur avea cel puțin cincizeci și cinci de ani. Era clar că îi păsa cum arată.

Teddy se aștepta la o nouă intervenție din partea lui Carl-Johan. Dar acesta nu mai spuse nimic.

— În orice caz, n-am mai auzit nimic de la poliție după atac.

— Nu, dar asta nu înseamnă nimic. Doar nu sunteți nici victime, nici martori. A zis ceva Axel dacă au mai fost prezenți și alți prieteni de-ai lui Philip când s-a întâmplat treaba aia?

— Nu.

— Niciun alt martor?

— Din câte știm noi, nu, dar se pare că Philip a fost ajutat de cineva din club.

— Aha… De asta nu știam. Știți și cine l-a ajutat?

— Nu, din păcate. Nici Axel nu știa.

— O altă întrebare: Philip mai are frați?

— O soră, Caroline, îi răspunse Carl-Johan.

— Stă aici, la Stockholm?

— Nu. Și ce treabă are ea cu toate astea?

— Poate știe ceva. Ea și Philip sunt apropiați?

— Nu, n-aș spune că sunt apropiați. Ea n-a fost niciodată genul „apropiat”, ca să zic așa.

— Îmi puteți da, vă rog, numărul ei?

Teddy își dădu seama imediat, deși Carl-Johan încerca să ascundă acest lucru. Tatăl lui Philip se uită pieziș spre Catharina și scutură din cap.

Cei doi spuseră aproape simultan:

— Nu avem numărul ei.

*

Canapeaua din bibliotecă părea să fi costat mai mult decât tot mobilierul din casa ei părintească. Dar n-avea nicio importanță – pe Emelie o durea spatele și acum după poziția de yoghin pe care fusese nevoită s-o adopte cât timp stătuse pe ea.

Ieșise pe hol și tocmai încheiase o convorbire telefonică cu Magnus – bancherul lui Philip urma să se deplaseze până la biroul lor și să-i întâlnească.

Zebra se holba intens la ea. Emelie aștepta taxiul pe care îl comandase.

Auzi vocile părinților și a lui Teddy dinspre bibliotecă. La început, vocile erau dure și monotone. Neîncrederea în el era evidentă și Teddy părea să nu-și dea seama cum trebuia să le vorbească. Emelie spera să nu le facă figuri penibile de șmecheraș. Dar în scurt timp, se întâmplă ceva și vocile deveniră mai moi, iar atmosfera părea mai degajată. Emelie se întreba oare ce le-o fi spus, cum s-o fi comportat ca să le câștige încrederea.

Pe perete erau aplice și două tablouri mari. Stilul diferea de operele moderne ale lui Magnus – acestea reprezentau animale din Suedia, o vulpe și un cocoș de munte care alergau în zăpadă. Emelie se întreba oare ce părere avea zebra de o astfel de companie.

În timp ce continua să aștepte taxiul, se întrebă ce impresie îi lăsase lui Carl-Johan și soției lui.

Emelie nu se îndoia niciodată referitor la marile întrebări: că putea să își atingă visele, că putea să ajungă cât voia ea de departe cu ajutorul inteligenței, că avea calități: cunoștea oamenii și avea ambiție. Detaliul care o făcea să-și pună semne de întrebare erau relațiile interumane. Cum să se comporte cu ceilalți, ce impresie lăsa, de ce nu avea prea mulți prieteni. Uneori avea impresia că se vede din afară, nu putea să se abțină să nu se privească și să se analizeze, în același timp în care încerca să cunoască o altă persoană. Era ca și când ar fi încercat să se adapteze la *părerea* pe care credea că oamenii și-o făceau despre ea.

Se gândea să arunce o privire prin camera veche a lui Philip, dar în clipa aceea o sună șoferul de taxi și-i spuse că o așteaptă.

Teddy ieși chiar în clipa în care ea se pregătea să deschidă ușa.

— Chiar nu voiai să auzi ce aveam de zis despre listele cu apeluri?

— Poți să mă suni în taxi că deja mă așteaptă jos. Bănuiesc că poți, că prea pari expert în telefoane. Poți să-ți folosești telefonul ca să suni, nu?

— Vrei să auzi sau nu?

— OK, ce vrei să spui?

— Nu doar de la operator trebuie să ceri liste. Ar trebui să faci rost și de conectările la antena de telefonie mobilă. Pe lista cu apeluri vezi doar numerele de la care a fost sunat Philip și numerele apelate. Dar pe lista de conectări la antenă se vede și antena la care s-a conectat Philip de fiecare dată când și-a folosit telefonul. E unul dintre procedeele standard ale poliției.

— OK, mulțumesc. O să cer și listele alea. Auzi, încă ceva. Să nu le strivești mâinile când îți iei rămas-bun.

•

În taxi, așeză iPad-ul lui Philip pe genunchi.

Intră pe contul lui de Facebook. N-avea nevoie de parolă, putea să intre automat când accesa pagina. Trimisese un mail sediului Facebook din Europa de Nord încă de ieri prin care le cerea informații despre contul lui, adică chatlog-uri și informații despre prieteni, printre altele. Dar era aproape convinsă că o s-o refuze. De obicei nu dezvăluiau astfel de informații decât poliției.

„În orice caz, sunt al naibii de generoși când e vorba să facă schimb de informații cu serviciile secrete americane”, comentase Magnus.

Fotografia de profil a lui Philip era aleasă cu precauție, o poză întunecată înfățișându-l într-un club sau restaurant. Rezoluția era proastă.

Avea 748 de prieteni. Ultimul mesaj era de la o persoană pe nume Fredric Lönn și suna în felul

următor: „Mersi pentru pontul cu cocktailul ăla. A fost rupere”.

Emelie se plimbă prin lista cu prieteni. Recunoscu o parte din nume, ceea ce nu era deloc surprinzător. Era vorba de persoane cam de vârsta ei, care locuiau în același oraș și lucrau în marketing, doar că în domenii diferite, în plus, câțiva din prietenii lui Philip erau angajați la firme de avocatură.

Pe unul dintre țipi îi cunoștea chiar de la Facultatea de Drept. Era considerat încă de atunci un geniu și genul pe care voiau să-l angajeze toți imediat. După câțiva ani petrecuți la un birou de avocatură, cam știau cine era *on track* și cine nu. Nici Leijon nu era o excepție. Nu scria nicăieri în materialele informative împărțite de firmele de avocatură, nici pe site-urile lor sau pe broșurile pe care le primeau la facultate în ultimul an de studiu – dar principiile conform cărora se lucra erau *up or out.* Pe scurt, asta însemna că, dacă nu ți se mărea salariul, dacă nu ți se confirma că erai în ascensiune pe scara socială, atunci se așteptau să îți găsești alt job. Firma nu te dădea afară niciodată, asta ar fi însemnat *bad will.* Trebuia să acționezi pe cont propriu. Dacă nu se întâmpla, începeai să primești pe e-mail oferte forwardate cu locuri de muncă, fără vreun mesaj însoțitor, doar anunțul în sine: „Volvo caută jurist cu experiență în preluări de întreprinderi”. „AstraZeneca dorește absolvent de Drept pe post de conducere pentru departamentul de *compliance”.*

Up sau afară – principiul era simplu. Dacă nu reușeai să atingi cel mai înalt nivel, trebuia să pleci. Mulți erau de părere că era un sistem nemilos, dar Emelie nu avea nimic împotrivă. Premisa pentru supraviețuirea unei firme ca Leijon era simplă: toți trebuiau să se ridice la nivelul așteptărilor.

Cel mai greu de acceptat i se păreau șefii care ți-o trăgeau.

Își aduse aminte de un tip care lucrase la biroul lor: Oliver. Terminase Dreptul la douăzeci și trei de ani, pe locul doi din tot anul. Era ceva neobișnuit, majoritatea petreceau cel puțin un an după liceu cu activități mai relaxante – călătoreau, învățau franceza la Paris, făceau armata, se înscriau la niște cursuri artistice. Dar nu și Oliver care știa exact ce voia și, în plus, avusese șansa să sară o clasă la școala generală. Pentru el, întrebarea era: Leijon sau un birou de avocatură din Londra? Mai jos de atât n-avea de gând să se coboare.

În primul an petrecut la firmă a fost inclus în opt tranzacții, stabilise un nou record în ceea ce privea orele de lucru remunerate, în rândul noilor angajați: avea trei mii o sută de ore muncite. A petrecut la muncă patruzeci și opt de weekenduri din cele cincizeci și două, câte erau într-un an, luându-și doar patru zile de concediu. S-a dus la serviciu și în ziua de Crăciun, în ajunul Sânzienelor și de Anul Nou.

Făcuse totul cum trebuie, fusese competent și din punct de vedere social și juridic. Era membru al comisiei care organiza petrecerile de firmă și devenise mentor pentru noii angajați în cel de-al doilea an de lucru, colaborase la publicarea unui *Festschrift*[14] despre garanții în contractele de vânzare-cumpărare de acțiuni, dedicat lui Jan Friedman. În cel de-al treilea an l-au trimis la *secondment,* un fel de schimb de experiență la Clifford Chance din Londra. Era un semn că voiau să investească în el. În cel de-al patrulea an a stabilit un nou record: trei mii șase sute de ore plătite. Era ceva *unheard of* în Stockholm. Practic, asta însemna că petrecuse în medie șaisprezece ore la serviciu, în fiecare zi, inclusiv sâmbetele și duminicile, tot anul. Partenerii seniori se jurau că Oliver era pe drumul cel bun, că avea să devină partener – peste un anumit număr nespecificat de

ani. Spuneau că era *on track,* că se ridica la așteptările lor.

În cel de-al șaptelea an, a supravegheat fuziunea dintre banca Nordia și Bank Swedea. Mai mult de zece avocați au muncit non-stop timp de șase luni la tranzacția asta. Firma de avocatură a emis o factură de unsprezece milioane de euro pentru serviciile prestate. Oliver era considerat de către juniori un supraom, un semizeu. Unii îl suspectau că are un apartament în care înnoptează chiar în firmă. Nimeni nu l-a văzut vreodată plecând acasă.

În cel de-al optulea an, i-au spus: avem ghinion cu criza, anul ăsta n-avem cum.

În cel de-al nouălea an i-au spus: încă un an, atât. Numai unul.

Oliver s-a îmbolnăvit de pneumonie și, cu toate astea, a continuat să lucreze optzeci de ore pe săptămână. S-a ocupat de investiția celor de la Black Rock Partners în sistemul medical suedez, pe jumătate drogat de la atâtea medicamente pentru tuse și codeină.

Apoi s-a trezit cu psoriazis indus de stres, pe mâini și pe față. Dar nici vorbă să o lase mai moale, singurul lucru care trăda boala era faptul că ținea un tub cu cremă pe birou.

Când mama lui Oliver a murit, el a ratat înmormântarea: era *closing* la vânzarea firmei Hexval Englander AB.

Și-n tot acest timp, șefii lui știau că n-o să fie partener niciodată. Nici nu plănuiseră așa ceva. Se hotărâseră de mult. Voiau doar să obțină *commitmentul* lui, orele lui de lucru. Viața lui.

În cel de-al zecelea an, Oliver a început să le pună întrebări. Nu i-au spus nimic pe față. Dar *inbox*-ul lui începu să se umple cu oferte de la Ericsson și Investor.

Emelie a lucrat împreună cu Oliver la câteva dosare, în ultimele luni dinainte de demisia lui. Ochii îi păreau mați, iar eczemele de pe brațele și

mâinile lui erau însângerate. Avea treizeci și patru de ani, dar arăta de cincizeci și cinci.

•

Emelie dădu *scroll* pe pagina de Facebook a lui Philip. Părea să nu fi fost foarte activ. Pe contul lui erau mai multe postări de la Stephanie, Ian Crona, Axel Nilsson, Carl Lewenskiöld și alții, o aderare la un grup de interesați de trabucuri, un mesaj de la o anume Louise Ericsson, în care îl anunța că un apartament din Östermalm a fost închiriat pe perioada de primăvară, postări ale unor cunoscuți despre petreceri, ieșiri în oraș și weekenduri la vânătoare.

Avea ceva cercetări de făcut aici, să îi verifice prietenii, postările și mesajele din ultimele luni.

Accesă mesajele private.

Găsi niște mesaje similare celor de pe *timeline.* Petreceri, cine la diverse restaurante, weekenduri la vânătoare undeva în jurul orașului Uppsala, sticle de șampanie comandate care trebuiau recenzate după aceea, glume despre gagici agățate, discuții despre arme de vânătoare folosite la vânat elani. Emelie încercă să înțeleagă despre ce era vorba: DUBLU EXPRES, italian, svs *hammerless,* fabricație: Stanley Stolz/Piotti, model Extra Lyx, cal. S470. 310 000 coroane.

Poate era cineva care-i vindea diverse lucruri lui Philip. Expeditorul mesajului se numea John Hamilton. Emelie se gândi că tatăl lui Philip aflase sigur despre situația aceasta atunci când a vrut să-i facă o surpriză fiului lui cu vechea lui armă de vânătoare.

Apoi ochii i se opriră asupra unui mesaj. Era trimis în mijlocul lui ianuarie. Expeditorul se numea Anton Antonson și la profil avea o fotografie cu un iepure albinos.

Mesajul suna în felul următor: „Mă gândesc la tine mai des decât aș vrea. Tu ești al meu, Philip. Noi doi suntem uniți pe veci. Acum am aflat și mai

multe. Trebuie să înceteze. O să ajung la tine în curând, Philip. În curând. Al tău/AA”.

H a r d d i s k u l

Mats stătea pe jumătate tolănit, cu spătarul patului de spital ridicat. Picioarele și trunchiul îi erau acoperite de un cearșaf, astfel încât Cecilia nu vedea cum îi arăta pielea, dar medicul îi explicase.

„Are mai ales arsuri de gradul întâi, băşici și pielea înroșită, dar și arsuri de gradul doi pe mâini și brațe. Trebuie să stea culcat pe cearșafuri uscate și curate și îi dăm nişte analgezice și un gel răcoritor. A suferit multe leziuni ale căilor respiratorii, cum le zicem noi, adică a inhalat gaze toxice și fum”.

Mats fusese intubat, pe de o parte din cauza leziunilor la nivelul gâtului și al membranelor mucoase, pe de altă parte, pentru a diminua eliminările de lichid. Dar, între timp, tuburile au fost îndepărtate.

Medicul spunea că ar putea să aibă atacuri de anxietate și stări de tensiune motorie. Avea tensiunea scăzută și i se administrau calmante. Cecilia se întreba ce însemna „tensiune motorie” – Mats nu părea schimbat. Poate respira mai adânc, atâta tot.

*

Copiilor nu le plăcea să stea la hotel, interesul lor față de jacuzzi-ul din cadă și punguțele cu

chipsuri de pe minibar scăzuse. Voiau să se joace cu jucăriile și cu jocurile lor pe calculator și voiau să-l vadă pe tati.

Dar casa lor nu mai exista. Și întrebarea era dacă aveau să-l mai revadă vreodată pe tatăl lor.

După ce a lăsat-o pe Lillan la grădiniță, în prima zi după incendiu, Cecilia s-a dus la spital. Își luase concediu medical pentru restul săptămânii și angajatorul ei i-a spus c-o înțelege.

Mats dormise toată ziua, dar spre după-masă s-a trezit preț de câteva minute.

Cei doi nu-și spuseră nimic. Probabil că pe Mats îl durea prea tare în gât și, în plus, era plin de calmante.

Și ea?

Nu știa ce să zică.

Oare bănuia ce a descoperit în calculatorul lui?

Pe o tavă de lângă pat se vedea mâncarea de spital neatinsă și un pahar de suc. Cecilia ridică paharul și îl urmări în timp ce sorbi lichidul roșu cu paiul.

„Face bine la gât", spuse el înainte să se întindă și să adoarmă la loc.

•

Astăzi se simțea mai bine. Era treaz când Cecilia intră în cameră înainte de masă. Avea noroc că primise o rezervă doar pentru el. Cecilia știa cum putea fi, de la mama ei care își fracturase femurul toamna trecută. Ea a trebuit să împartă camera cu încă trei pacienți, din care doi erau complet sonați, astfel încât urlau toată noaptea. Și a așteptat să fie operată mai mult de trei săptămâni. Colac peste pupăză, operația nu a reușit, astfel că a trebuit să o opereze din nou, după o săptămână de așteptat.

Se așeză încet pe scaunul care nu fusese mișcat de lângă pat, unde îl lăsase. Pe perete atârna un tablou reprezentând un lac împrejmuit de o pădure. Soarele apunea deasupra copacilor și cerul era roșu-portocaliu. Poate că pe majoritatea

privitorilor îi liniștea, dar pentru Cecilia, culorile de pe cer semănau cu cele din coșmarurile ei.

Înghiți. Își bătuse capul destul de mult ca să găsească un mod de a-i spune toate astea. Dar acum nu doar că nu găsea formularea cea mai potrivită, dar avea impresia că nu poate nici măcar să rostească un cuvânt.

Înghiți din nou.

Erau căsătoriți de șapte ani, dar erau împreună de zece. Poate că Mats nu fusese cel mai implicat tată, dar a fost mereu prezent. Și a fost mereu afectuos cu ea, chiar dacă viața lor intimă nu mai era ca în prima vară când s-au cunoscut.

Mats o privi din pat.

„Cum te simți?" o întrebă pe o voce slabă.

Trebuia să-i spună. Dacă nu-i spunea acum, nu mai era sigură că avea să reușească mai încolo. Ceva o apăsa pe piept. O greutate străină i se lăsă pe cap. Era ca și când fața, fruntea, ceafa și gura ei ar fi fost din metal. Și totuși, trebuia să spună ce avea de spus chiar acum.

„Ți-am văzut laptopul când am intrat în casă".

Privirea lui Mats era goală.

„Era deschis și am văzut imaginile de pe monitor. Și altele din calculator".

Mats întoarse capul.

Cecilia auzi piuitul unei alarme de pe coridor.

Mats spuse: „Cred că ei au dat foc la apartament".

***

Avea dreptate. Nu puteau să-l țină în apartament dacă se văita ca un porc înjunghiat. O dăduseră în bară cu banda adezivă și reușise s-o sfâșie cu ajutorul capacului de veceu. Pereții erau groși aici și Philip știa că vecinii nu se sinchiseau prea tare de zgomote dubioase, dar dacă țipa așa, exista un oarecare risc să sune la ușă și să-l roage să tacă din gură, sau să cheme pur și simplu poliția. O soluție alternativă pentru răpitori era să facă cumva să-l oprească. Ceea ce făcea parte din planul lui.

•

Ușa se trânti de perete. De data asta Philip nici nu auzi clinchetul cheii. În încăpere intrară două persoane. Purtau măști în loc de eșarfele alea ciudate care le acopereau jumătatea de jos a feței, dar probabil că era Față-de-Joker și celălalt individ. Deși nu putea fi sută la sută sigur.

Unul dintre ei se aplecă înainte și îl apucă de picior. Philip încercă să se relaxeze. Să se prefacă leșinat. Apoi se apropie și celălalt și, când văzu că nu se agită, îl apucă de umeri. Îl duseră afară. Afară din baie. Prin hol. Îl țineau ca pe un covor rulat, fiecare de câte un capăt. Își dădu seama cât s-au liniștit când au văzut că era plecat cu sorcova. Își lăsă capul să i se clatine înainte și înapoi, de parcă ar fi fost beat sau fumat, sau amândouă. Aproape că ștergea pământul cu fundul.

Când au deschis ușa ce dădea către casa scărilor, sări la atac. Era cel mai potrivit loc, se gândea că în felul ăsta sigur o să atragă atenția vreunui vecin.

Se ghemui cu o mișcare bruscă și își eliberă picioarele. Jumătatea inferioară a corpului îi aterizâ pe pământ cu o bufnitură. În același timp, se încordă și le dădu un șut cât putu de tare în fluierul piciorului. Răpitorii făcură un pas în spate, astfel că Philip reuși să-și elibereze și trunchiul și căzu pe spate. Unghiul nefiresc al brațelor îi provoca durere, dar nu putea să se gândească la asta acum. Se rostogoli și aterizâ pe genunchi.

Cei doi nu țipau. Dar vedea după felul în care se mișcau că episodul ăsta îi scosese din sărite.

Philip începu să țipe din nou.

— Alooo, alooo, m-au răpit! Ajutor. Ajutor!

Primul se apropie de el și încercă să-l apuce de tors. Se prăbușiră amândoi pe hol. Celălalt se mișca în spatele lui și Philip apucă să vadă din colțul ochiului ușa trântindu-se.

Continuă să țipe.

— Ajutor, ajutor! Sunați la poliție! Cineva! Ajutor!

Primul individ era întins pe spate și încerca să se ridice. Dar înainte să apuce să se îndrepte de spate, Philip se aruncă înainte și îi trase un cap în bărbie. Simți cum fruntea i se lovește de ceva ce nu părea la fel de tare.

Răpitorul numărul doi se aruncă asupra lui din spate și încercă să-l lipească de podea.

Philip își cocoșă spatele. Se sprijini de podea cu picioarele. Se comporta ca un sălbatic.

Se mira că nu-și pierduse încă echilibrul.

Nu, niciodată. N-o să-l mai prindă niciodată.

Haos.

Unul dintre ei îl lovi în cap.

Văzu stele verzi. Podeaua se clătină.

Și totuși, era mai puternic decât credea. În mod clar, mai vioi decât bănuia. Fără băutura aia în organism, pe care au încercat să i-o bage pe gât.

Răpitorul îl lovi din nou.

Cu un baston, pare-se.

Prea brutali – erau prea brutali.

Și el – el era ca un vierme în comparație cu ei. Banda izolatoare îl împiedica să fugă.

Le simți brațele peste tot. Exact ca în seara în care l-au răpit. Eficiență mută. Faptul că știau ce vor.

Îi îndesară ceva în gură, i-o lipiră din nou cu banda adezivă și îi traseră ceva peste cap.

Intră în panică. Simțea cum îi curge nasul, voia să tușească, să vomite bucata aia de cârpă din gură.

Îl târâră după ei pe scări.

Respira sacadat.

Vomită. Gura i se umplu de vomă. Bucățele de pâine, apă, suc gastric.

Avea impresia c-o să-i explodeze capul. Încercă să dea din picioare.

Înghiți.

Îl îndesară în ceva, poate într-un portbagaj.

Vomită din nou. Lichidul țâșni prin nări.

Îl ardea.

Philip începu să plângă. Sughiță.

Încercă să bată cu picioarele în exteriorul portbagajului. Simțea că nu mai are aer.

Zăcea ghemuit. Ca un căprior împușcat și eviscerat.

Nu, n-avea voie să se termine așa.

Cineva trebuie să fi văzut ce făceau.

Se încordă și începu să tragă din nou șuturi în portbagaj.

*

— Probabil i s-a părut penibil. Mie mi s-ar fi părut sigur, spuse Carl-Johan. Cred că de asta nu ne-a povestit nimic despre incident.

Teddy continuase să-i întrebe ce știau despre povestea aia cu bătaia. Dar nu știau prea multe.

Schimbă subiectul și îi întrebă de sora lui Philip. Se pare că locuia la Londra și lucra la un laborator. Era cu trei ani mai tânără decât Philip. Părinții ei i-au promis c-o să facă rost de numărul ei de telefon și de adresa ei de mail, dar deocamdată nu voiau să fie contactată nici de el, nici de Emelie sau Magnus.

Teddy încercă să discute cu ei despre situația economică a lui Philip.

Carl-Johan spuse:

— Dacă vreți, puteți să citiți articolul din Aftonbladet.

Teddy reacționă imediat.

— Ah, vreți să spuneți că s-a scris despre Philip în ziare?

— Nu foarte mult. Dar cu vreo trei săptămâni în urmă au publicat un fel de anunț cu „Aceștia sunt cei mai bogați oameni din cartierul tău”. Era o listă din aia oribilă despre persoane care au reușit în viață, despre averea lor și orașul în care își aveau domiciliul. E o idioțenie, ziarele și cei care citesc mizeriile astea sunt responsabili pentru ce s-a întâmplat acum.

— Magnus și Emelie știu despre chestia asta?

— Da, da.

— Și cât de mare e averea lui Philip?

Probabil că întrebarea i s-a părut cam deplasată Catharinei care interveni și spuse:

— Eu zic că de asta ar fi mai bine să se ocupe Magnus.

*

Când a terminat de discutat cu părinții, Teddy nu prea știa încotro s-o apuce. Camera de zi din apartamentul lui Dejan nu mai părea o alternativă demnă și chiar dacă Magnus Hassel i-a spus că poate să stea într-o cameră de la sediu, i se părea un loc cu totul absurd unde nu s-ar fi simțit deloc în largul lui.

Emelie spusese că trebuiau să se întâlnească cu bancherul familiei Schale în ziua aceea, dar Teddy nu știa nici unde, nici când. Mai întâi voia să se ocupe de o problemă personală așa că nu-l deranja că avea timp berechet.

Ieși pe Narvavägen și încercă să-i sune pe Magnus și Emelie, dar nu reuși să dea de ei.

Poate că era mai bine așa. Trebuia să se gândească puțin. Întrebarea era dacă mai voia să stea de vorbă cu pițipoanca aia enervantă de Emelie. Părea că-l consideră handicapat mental, când de fapt ea era cea care habar n-avea cu ce se mâncau treburile astea.

Îl întâmpinară amândoi la sediul biroului. Magnus zâmbea atât de larg încât Teddy a crezut că tocmai ce câștigase lozul cel mare, după care și-a dat seama că pe unul ca Magnus nu l-ar fi impresionat nici cel mai mare câștig. Da, se bucura doar de prezența lui Teddy.

Magnus l-a rugat să semneze o clauză de confidențialitate și a dat mâna cu el emoționat.

— Îți sunt recunoscător, Teddy.

Apoi l-a lăsat în grija lui Emelie.

Aceasta aranjă un teanc de hârtii de pe masă.

— Magnus vrea să mă ocup eu de treaba asta.

— Mi-am dat și eu seama.

— Dar tu o să-mi dai mie raportul, nu lui, ca să pot să discut cu el măsurile care trebuie luate.

— Eu nu așa am înțeles.

— Nu, dar așa o să facem. Acum o să-ți povestesc despre ce este vorba. Nu ține decât cincisprezece minute, după care ne ducem la familia Schale și stăm de vorbă cu ei.

— OK.

— Ah, și încă ceva. Magnus se așteaptă la rezultate spectaculoase.

•

Teddy o luă spre malul mării și Hotel Diplomat, unul dintre locurile unde părea că își face veacul Philip.

Coti către Djurgårdsbron și merse mai departe spre Strandvägen. Niște muncitori curățau un acoperiș de zăpadă și tipii de pe trotuar care aveau grijă ca zăpada și țurțurii să nu lovească trecătorii le strigau instrucțiuni în spaniolă. Teddy cunoștea afacerea asta; după câteva ierni bogate în zăpadă devenise un fel de *big business* să cureți acoperișurile de zăpadă. Și niciunul din șmecherii ăștia care erau plătiți cu ora nu voiau să irosească jumătate din salariul lor pe impozite pe venit. La pârnaie unii dintre escrocii ăștia mai cu nasul pe sus nu făceau altceva decât să plănuiască scheme prin care să câștige bani la negru. Să înființeze firme după firme, să emită niște facturi false, astfel încât firma de curățat acoperișuri să aibă cheltuieli de băgat în contabilitate, să plimbe banii prin toată lumea, Estonia și Dubai, după care să iasă pe zero la bilanțul final și să-i plătească în continuare pe băieți cu bani la plic. Iar spălătoria încasa cincisprezece la sută din câștigul anual. Într-o iarnă bogată în precipitații, banii puteau să se înmulțească la fel de tare ca acoperișurile pline de zăpadă.

•

Gata, trebuia să încerce să sune și să deschidă gura cum trebuie. Nu-i mai lăsase niciodată un

mesaj în căsuța ei vocală. În schimb, se gândise la o mie de lucruri pe care voia să i le spună.

Îi știa numărul pe de rost.

Semnalul.

Apoi o voce.

— Sara.

Nu era căsuța vocală. Era pe bune.

Auzi un gâjâit slab la capătul celălalt al liniei.

— Alo? spuse Sara. E cineva acolo?

Gâjâitul se intensifică. Sau o fi fost doar în capul lui?

— Sunt eu, Teddy.

Gâjâitul se auzea în continuare. Sara nu scotea niciun cuvânt.

— Ce mai faci?

Sara respiră după fiecare cuvânt.

— Fac bine.

O pauză de respirație lungă.

— Tu ce faci?

— M-am eliberat.

— Ah, așa e. Ai ieșit. E bine, nu-i așa?

— Da, trăiesc ca-n sânul lui Avram.

— Uneori poate fi și așa.

— Da.

— Da.

— Îhmm.

— OK.

— Păi, știi, voiam doar să aud că ești bine.

— Sunt bine. Foarte bine.

— Tot în Stockholm stai?

— Da, clar. În Solna. E liniștit și totodată aproape de oraș.

— Sună bine.

— Da.

— Și unde lucrezi?

— Momentan nicăieri. Auzi, Teddy?

— Da.

— Nu știu cum să mă exprim mai frumos, dar să știi că acum am viața mea. Noi doi am fost

împreună acum mulți ani și trebuie să… trebuie să te rog să nu mă mai suni. Poți să-mi promiți asta?

— Ce anume?

— Că n-o să mă mai cauți.

— Nu știu ce…

— Ba da, trebuie să-mi promiți.

— Bine, poate. Voiam doar să văd care-i faza.

— E OK. Și sper că și tu ești OK, pe bune.

— Da.

— Trebuie să închid. Pa.

— Pa.

•

Îl sunau pe telefonul fix.

Magnus ridică receptorul. Apoi se uită pe rând la fiecare persoană prezentă în cameră.

— A sosit Patric Öhrn, bancherul. Ajunge în câteva minute.

Sala de ședințe a firmei de avocatură Leijon era mai mare decât cea în care fusese primit Teddy ultima oară. În mijlocul mesei se afla un telefon cu difuzor și câteva carnețele pentru notițe. Stucaturile de pe tavan erau voluminoase și brațele de alamă ale candelabrului în stil modernist atârnau ca niște crengi pline de zăpadă ale unui copac.

Magnus îl sunase pe Teddy cu o jumătate de oră în urmă și lui Teddy nu-i luă mai mult de zece minute să ajungă.

Stătea lângă Emelie care stătea lângă Magnus. Pe partea cealaltă se postase un bărbat care se prezentase drept Jan de la firma de pază Redwood Security. Nu le dezvăluise și numele lui de familie.

Gura lui Jan semăna cu o linie trasă cu ajutorul unei rigle. La încheietura mâinii avea un ceas mare, iar cămașa albastră și haina erau prea șifonate pentru un trântor de birou, dar suficient de decente pentru a lăsa o impresie bună. Mirosea de la un kilometru a fost polițist.

Jan se holbă la Teddy ca la felul trei.

Magnus spuse:

— Jan aici de față o să ne ajute la operațiunile din teren. Cei de la Redwood au plasat un om și acasă la familia Schale.

— Așa procedăm noi de obicei, pentru ca familia să se simtă în siguranță și să aibă un sprijin la orice oră a zilei, adăugă Jan.

— Credeți că și restul familiei e în pericol? întrebă Emelie.

Jan își verifică hârtiile, de parcă n-ar fi auzit-o.

Lui Teddy i se părea la fel de pornit împotriva lui Emelie ca și împotriva lui.

•

Ușa se deschise și un bărbat firav în jur de patruzeci de ani intră în cameră. Era Patric Öhrn. Îmbrăcat, cât se poate de previzibil, în costumul cu dungi subțiri, albe, cămașă albă și o cravată mov cu diverse animăluțe. Înconjură masa și dădu mâna cu fiecare.

— Mulțumesc că ai putut să vii așa de repede. Vrei niște cafea? îl întrebă Magnus.

Bancherul părea vizibil încurcat, își frângea mâinile și își plimba privirea de la unul la celălalt. Teddy își imagina cum se simte. El care avea de-a face doar cu clienți de elită și „portofolii care aduceau un profit sigur”. Și acum nimerise în fosta lume a lui Teddy.

Deși poate că nu era așa – Teddy trebuia să-și reamintească ceva: că bărbatul acesta era singurul motiv pentru care au crezut că e vorba de o acțiune criminală.

Magnus îi explică pe scurt cine erau, dar nu intră în detalii legate de cazul la care lucrau.

— Am înțeles că ai discutat deja cu conducerea băncii.

— Da, chiar înainte să ajung aici. Altfel nici prin cap nu mi-ar fi trecut să discut cu alții despre treburile unui client de-al nostru. Deviza băncii noastre e discreția maximă atunci când e vorba de un client. Și asta e valabil în orice situație.

— Bine. Dar familia a vrut să facem niște verificări.

— Da.

— Și, bănuiesc că-ți dai seama că un client important al vostru s-ar putea afla în situația neplăcută de a fi șantajat. Iar clienții mei, adică familia Schale, nu vor să implice în momentul acesta poliția. Știi despre asta?

— Da, am fost informat.

— Și din câte am înțeles de la Claes, și conducerea băncii e de acord cu ei.

— Da.

— Dar nu sunt de acord cu câteva detalii legate de caz.

— Nu.

— Bine, atunci e exact cum a vrut clientul nostru. Aș vrea să te rog să semnezi asta.

Magnus împinse o foaie spre bancher. Teddy nu vedea ce era, dar presupuse că Patric Öhrn trebuia să semneze o clauză de confidențialitate sau să garanteze într-un fel că ceea ce spunea era adevărat.

— Mă tem că din păcate nu pot să semnez. Nu pot să accept alte obligații decât cele impuse de clauza de confidențialitate a băncii. Respect regulile băncii și dorințele clientului.

Magnus nu părea să se simtă prea ofensat.

— Atunci o să vorbesc eu mai încolo cu Claes.

Era clar că Magnus avea contacte personale cu banca, pe care nu ezita să le folosească în avantajul lor.

— Povestește-ne ce s-a întâmplat, continuă el.

— Păi, am primit un telefon de la Philip Schale azi dimineață. Timp de cinci ani am fost șeful unui *private banker-team* care lucrează pentru el și pentru familia lui, dar, de fapt, sunt clienții noștri de mai mulți ani. Îi ajutăm cu administrarea capitalului pe termen lung, cu întrebări legate de taxe și impozite și cu detalii practice precum achiziționarea unor proprietăți imobiliare. Când e

vorba de investiții mai active, Carl-Johan colaborează cu un alt consultant. Philip ne-a spus că vrea să retragă șaisprezece milioane de coroane ca să cumpere un apartament.

— Și ați înregistrat convorbirea?

— Da, noroc că înregistrăm majoritatea convorbirilor telefonice.

— Perfect. Putem s-o ascultăm acum?

Patrie părea mai puțin încordat. Scoase un laptop din geantă și așeză două difuzoare mici pe masă. Dădu clic pe un program și difuzoarele începură să gâjâie.

— Salut, sunt Philip.

— Ah, salutare, Philip! Ce mai faci?

Teddy abia recunoscu vocea lui Patric Öhrn. Părea mult mai veselă și mai luminoasă decât acum.

— Sunt OK. Tu ce mai faci?

— Bine, foarte bine.

— Păi, pe scurt… ăăă… am găsit un apartament superb pe care aș vrea să-l cumpăr. Foarte frumos, exact ce căutam. Și trebuie să mă grăbesc dacă vreau să pun mâna pe el, așa că trebuie să-l achit, cu banii jos, imediat. Pentru asta te-am sunat să mă ajuți să fac rost de lichidități cât mai repede.

— Bineînțeles! Mă bucur pentru tine. Și unde-i apartamentul ăsta, dacă-mi permiți să întreb?

— Ăăă… pe Karlavägen. E o mansardă cu o terasă pe acoperiș, lungă de cincisprezece metri. E o splendoare. Și am semnat deja contractul, așa că n-am cum să mă mai fofilez, he he.

— Marfă. Și ce sumă să-ți transfer?

— Șaisprezece milioane.

— Șaisprezece milioane?

— Da.

— Dar… vreau să zic, cât de mare e avansul de care ai nevoie în clipa asta?

— Ăăă… păi… ăăă… nu există niciun avans. E un *deal* atât de unic, încât trebuie să dau toți banii o dată, tot prețul de achiziție. Șaisprezece

milioane. Și, Patric, să știi că trebuie să mă mișc repede, altfel m-am lins pe bot de apartamentul ăsta.

— Am înțeles. O să rezolvăm noi cumva. Poți să-mi trimiți o copie a contractului? Trimite-mi un mail cu pdf-ul și gata, mă ocup eu de el imediat.

— Copia contractului? Chiar e nevoie de așa ceva?

— Cred că e mai bine așa. De obicei, atașăm și copia când e vorba de achiziții de apartamente.

— Da, dar e… o urgență, Patric. Nu pot să ți-o trimit mai încolo?

— Păi, întreabă-i cam cât durează să-ți dea o copie. Ar fi mai bine așa, pe bune.

—… dar poți să-mi transferi banii azi?

— Sigur, trimite-mi numai copia și mă ocup de toată povestea.

— OK, fac eu rost de ea cumva. Nicio problemă. Dar între timp pot să-ți dau numărul de cont ca să pregătești tot ce trebuie. Înțelegi că trebuie să ne mișcăm repede.

— Da, mă ocup eu. Unde să trimit banii?

Teddy sesiză zgomotul de fundal. Semăna cu uruitul unui motor sau al unui camion care pornea.

— E un cont deschis la Bank of Ayudhya din Thailanda.

— Bank of Ay…? Ce?

— A-Y-U-D-H-Y-A. Numărul de cont e 384993443–332. Și IBAN-ul 43844934.

— Oh, poți să repeți, te rog?

— Număr de cont 384993443–332. Și IBAN 43844934.

— Încă o dată, te rog.

Philip repetă cifrele și a doua oară.

— Bine. E ceva hârțogărie, dar n-o să dureze mult. Atunci aștept copia contractului.

— Mă ocup.

— Perfect, atunci așa rămâne. Și felicitări pentru apartament!

Patric Öhrn își închise laptopul.

În cameră se făcu tăcere, de parcă niciunul dintre ei n-ar fi știut ce să spună.

După un timp, Magnus spuse:

— Foarte bine că i-ai cerut contractul.

— Nu știu de ce, dar aveam impresia că ceva nu e în regulă. O simt și acum, am simțit-o și atunci. În primul rând, Philip tocmai ce s-a mutat, a cumpărat un apartament pe Östermalmsgatan cu mai puțin de un an în urmă. Eu l-am ajutat și atunci. Pe de altă parte, toată achiziția mi s-a părut ciudată, n-am mai auzit de cineva să cumpere o locuință cu toți banii odată. Mai întâi, semnezi contractul, te obligi să faci plata și plătești suma completă de achiziție când ți se dă acces la locuință. Ar fi o idioțenie să faci altfel. În plus, el n-are șaișpe milioane în bani lichizi și știe foarte bine asta. Sigur, ar putea să facă rost de suma asta, dar numai dacă vinde acțiuni sau ceva de genul ăsta. Și știu că preferă să n-o facă.

Patric Öhrn luă o pauză și scoase un pachețel de tutun de sub buza superioară, apoi luă o cutiuță, îndepărtă capacul și îndesă în gură un pachețel nou. Era General Classic. Teddy observă că degetele i se umpluseră de tutun. „Avocați care reușesc să facă rost de liste cu conectări la antene de telefonie mobilă și *private bankers* care prizează tutun. Țara asta chiar că s-a schimbat”, își spuse în gând Teddy.

— Ai primit vreun contract?

— Nu, încă nu.

— Și ai transferat banii în contul ăla thailandez?

— Nu, pentru că din întâmplare m-a sunat Carl-Johan chiar atunci în legătură cu o altă problemă și i-am spus „grozav, am auzit că Philip o să cumpere un apartament mai mare”, și atunci Carl-Johan mi-a explicat că era o greșeală probabil și iată-mă aici.

Emelie își luase notițe într-un ritm frenetic de-a lungul discuției.

— Mulțumesc, Patric. Pot să-ți pun câteva întrebări?

— Sigur, nicio problemă.

— Ai observat, s-au mai făcut plăți ciudate de pe contul lui Philip în ultimul timp?

— Din câte îmi amintesc eu, nu. Dar e adevărat că Philip e – cum să mă exprim – e un tip căruia îi place să cheltuie. Uneori își cumpără o mașină, alteori altceva. Dar eu nu-i verific contul cu lupa. E treaba lui ce face cu banii.

— Puteți să obțineți informații de la Bank of Ayudhya despre posesorul contului ăluia?

— Din păcate, mă tem că nu. Suedia nu are niciun acord semnat cu Thailanda. Am verificat deja chestia asta cu colegii noștri de la *Asian desk.*

— Am înțeles. Puteți să verificați și dacă a existat vreo tentativă eșuată de a transfera bani zilele astea?

— Da, m-am uitat și am văzut că a încercat să-și golească contul cu ajutorul *device*-ului de *self-banking* și să transfere banii în contul ăla thailandez. Dar banca are un sistem care blochează banii când e vorba de o sumă mai mare. În primul rând, trebuie să specifici numele posesorului contului, lucru care trebuie aprobat de banca din străinătate, după care mai durează câteva zile până când se transferă banii. Așa că a reușit să transfere doar nouăsprezece mii de euro, limita peste care se blochează contul.

Magnus și Emelie continuară să pună întrebări despre ce mai știa Patric în ceea ce privește diversele afaceri ale lui Philip. În general, nu prea cunoștea detalii legate de investițiile lui.

Când terminară, bancherul aruncă o privire în jurul lui de parcă ar fi așteptat permisiunea să plece de acolo.

Magnus spuse:

— Păi, atunci, mulțumim mult că ai venit. Și, cum spuneam, e o chestie foarte delicată, îți dai seama…

Patric Öhrn dădu din cap, se ridică și își netezi pantalonii.

— Da, nu e deloc o treabă amuzantă.

Stiloul lui Magnus se rotea printre degetele lui ca o elice.

— Eu aș vrea să vă mai întreb câte ceva, dacă nu vă deranjează, spuse Teddy.

Patric rămase pe loc.

Stiloul lui Magnus aterizează pe masă.

— Ați mai auzit vreo voce pe fundal? Eu de aici n-am auzit prea bine, dar poate la telefon se auzea mai bine.

— Nu, din câte îmi dau eu seama, nu. Calitatea sunetului e cam aceeași, cred.

— Ați auzit pe cineva care îi spunea sau îi șoptea ceva, sau vreo altă voce?

— Ei, poate, dar nu cred. Nu sunt sigur.

— Și Philip cum vi se părea? Eu nu-l cunosc, dar puteți să ne povestiți, cât se poate de detaliat, dacă vi s-a părut ceva neobișnuit la el?

Patric oftă încet.

— E dificil, de obicei nu mă gândesc la așa ceva. Poate faptul că își căuta cuvintele, zăbovea parcă prea mult după fiecare cuvânt. Cred că se aude clar pe înregistrare, atunci când vorbește despre contract. Și parcă vorbea cu prune-n gură. A trebuit să-l rog să repete numărul ăla de cont din Thailanda de mai multe ori.

— Și dacă aș zice că cineva l-a drogat vi s-ar părea credibil?

Fruntea bancherului era leoarcă de transpirație.

— Da, cred că aveți dreptate. Exact așa părea.

•

După plecarea lui Patric Öhrn, cei patru au mai rămas puțin în sală și au discutat despre următoarea mișcare. Magnus le împărți listele cu apelurile date și primite și cu conectările la antena operatorului de telefonie mobilă obținute de Emelie. Jan, expolițaiul care voia să rămână incognito, îi întrebă:

— De astea cum ați făcut rost? De lista cu conectările la antenă? La așa ceva n-au acces decât

poliția și autoritățile vamale.

Emelie zâmbi larg și se uită pieziș la Magnus.

— I-am reprezentat pe cei de la Telephonica atunci când au fost eliminați de la bursă în primăvară. Toți cei care lucrau la departamentul de management au primit un pachet de prime frumușel. Nu-i așa, Emelie? Cu alte cuvinte, ne erau datori cu o favoare.

Teddy se gândi că nici măcar nu știuseră de listele alea înainte să le fi atras el atenția. Dar nu spuse nimic.

Apoi Emelie le povesti despre mesajul straniu pe care-l găsise pe iPad-ul lui Philip.

— Și mai erau câteva mesaje furioase de la un individ pe nume Kevin Andersson, spuse ea.

— Asta cine mai e?

— Kevin e tipul care a inventat Pixel Flow. Amândoi au urcat repede pe scara socială, doar că Philip a câștigat de vreo șaptesprezece ori mai mult decât Kevin.

Teddy încercă să țină minte informația aceasta, în timp ce Emelie le povesti despre prima investiție a lui Philip.

În același timp, avea impresia că ceva suna oarecum fals, că ceva nu era tocmai cum trebuia. Nu știa ce anume exact – dar era sigur că are dreptate.

La pârnaie

Fiecare primi porecla sa. Emmei îi ziceau Descurcăreață și Sara deveni Boboaca.

Descurcăreață, pentru că Emma făcuse rost de cd-ul ăla.

Boboaca, pentru că exact asta era, Sara era o adevărată începătoare.

Teddy și Tagg primiseră câte un PET de bere de Sânziene. Ceea ce nu însemna mare lucru, doar că au simțit amărăciunea aia în gură pentru prima oară după mulți ani. E adevărat că Loke a reușit să

facă propria bere într-o găleată ascunsă la spălătorie cu două luni în urmă, dar îi ieșise ceva atât de dezgustător, încât nici măcar nu putea fi clasificat drept băutură.

Dar gestul a însemnat totul pentru ei.

Deși îi ajutase doar Emma.

Când au oprit-o pe coridor și au întrebat-o de acea „mică favoare”, n-a plecat ochii deloc, ochii îi radiau pur și simplu.

— Poate aș putea să aranjez ceva pentru voi în ajun de Sânziene. Nimeni nu s-a îmbătat până acum de la berea light.

În schimb, Sara ținea capul plecat.

— Nu, Emma, eu zic că n-ar trebui să…

După câteva minute, Sara făcu stânga-mprejur și plecă de acolo. Emma privi în urma ei și încercă să le explice:

— Eu am mai lucrat la Kumla, dar pentru Sara e primul job de acest gen și mai e și studentă, așa că nu prea le are cu astea.

După aceea, Tagg voia s-o boteze Bitch sau Pizda Isterică, dar dacă vreunul dintre paznici afla de o poreclă ca asta, ar fi luat-o pe cocoașă. Discuții de mediere, vizită la psiholog și, în cel mai rău caz, drepturi retrase: pa, cumpărături la chioșc, pa, cărucior cu cărți. Chiar n-avea niciun sens.

Două săptămâni mai târziu au întrebat-o pe Emma dacă ar putea să le facă rost de un încărcător pentru un telefon mobil. Tagg primise un Samsung micuț, strecurat pe șestache în celulă cu câteva săptămâni în urmă, dar fără încărcător. Trebuia să încarce bateria.

Emma le făcu rost de încărcător după nici două zile.

În săptămâna următoare, le-a pasat un *memory stick.* Era singura care nu s-a prins că era plin de filme porno la care se uitau pe X-box.

Câteva săptămâni mai târziu, le-a strecurat un plic plastifiat. Acesta conținea douăzeci de grame

de iarbă. Tagg și Teddy s-au dat răciți ca să poată rămâne în celulă toată ziua, tripați ca niște mucoși de paisprezece ani care fumau prima oară.

În schimb, pe Sara n-au mai prea văzut-o. Lucra ca de obicei, Teddy știa asta. O vedea uneori în oglinda din camera gardienilor, o vedea prin ferestruica ușii celulei când se dădea stingerea și a încercat s-o salute o dată când a trecut pe lângă ateliere. Dar niciodată cu Emma, ci întotdeauna cu ceilalți pândari.

•

Era o zi călduroasă de sfârșit de iulie în curtea de recreație. Tagg era la izolator. Descoperiseră că are telefon mobil și încărcător, ascunse într-o gaură din rama patului din celulă. Loke era de serviciu la bucătărie.

Curtea închisorii era un loc segregat, ca de obicei. Gașca de motocicliști nu se amesteca cu ceilalți, dar nu erau niște tipi nasoi, Teddy era prieten cu unii dintre ei. La fel și sirienii, care preferau să stea la povești mai mult între ei, dar asta nu însemna că erau oameni răi. Pricepeau și ei că exista o lume în afara lor, în plus, Teddy îi cunoștea pe unii dintre ei din cartier, din Södertälje. Arabii și gambienii stăteau mai degrabă izolați, cei din urmă vorbeau o suedeză stricată, deși trăiau acolo de zeci de ani și se ocupau cu traficul de heroină. Mai existau și alte bande: cei de la Black Cobra, Lejon, Original Gangsters și așa mai departe. Majoritatea erau niște pușți care mai aveau multe de pătimit până se calmau definitiv. Și mai erau și sârbii sârbi, adică cei care nu vorbeau suedeza, și ceilalți străini, lituanienii și rușii. Și, în ultimul rând, ăia sonați, singuratici. Tatăl care și-a omorât fiica în bătaie pentru că n-a vrut să se mărite cu un bărbat cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, din țara mamă. Tipul care i-a băgat cuțitul în gât concubinei pentru că femeia n-a vrut să-i spună unde a ascuns băutura. Cei de

teapa lor n-aveau ce căuta acolo, cel mai probabil ar fi trebuit trimiși la un alt gen de închisoare.

Teddy stătea pe spătarul unei bănci și se bucura de soare. Era locul lui preferat, peste zidul de est se vedeau vârfurile copacilor, cu frunze încă verzi, de culoarea smaraldului. După câteva luni avea să primească prima permisiune de ieșire. Avea să vadă copaci întregi, nu doar vârfuri.

— La ce te gândești?

Era Sara care se apropiase de el fără ca el s-o fi auzit sau văzut. Ce căuta ea aici? Era ceva neobișnuit ca gardienii să se plimbe singuri prin curtea deținuților. Cu câteva luni în urmă un gardian fusese chiar bătut urât în curtea aceea.

— Mă bucur de vară și visez cai verzi pe pereți.

Umerii Sarei păreau încordați. Avea părul dat pe spate și fixat într-o parte cu două agrafe. Stătea pe loc, fără să spună nimic.

Teddy observă că are un mic simbol asiatic tatuat în spatele unei urechi, pe care nu-l văzuse până atunci.

— Acum ți l-ai făcut?

— Nu, spuse ea zâmbind. Doar că, de obicei, nu port părul prins.

— Ce înseamnă?

— E în chineză și înseamnă „curaj”.

— Înseamnă că *ai nevoie* de curaj sau că *ești* curajoasă?

— Amândouă, cred. Simplul fapt că lucrez aici înseamnă că sunt curajoasă. Dar am nevoie de și mai multă putere când trebuie să fac anumite lucruri mai complicate.

Îi susținu privirea prea îndelung pentru o conversație normală.

— Trebuie să terminați cu chestiile alea. Nu-i mai cereți favoruri Emmei.

Teddy alunecă de pe spătarul băncii.

— Despre ce vorbești?

— Știi bine despre ce vorbesc. A devenit catârul vostru și asta n-are cum să se termine cu bine.

— Dar ce te interesează pe tine? Nu e treaba ta că Emma vrea să fie drăguță cu noi.

— Ba chiar e treaba mea. O cunosc și suntem prietene. De fapt, nu vrea să vă facă rost de tot felul de lucruri. Voia doar să fie o atmosferă OK la job și să o placă toată lumea. Dar să știi că s-a chinuit mult pentru postul ăsta, a visat o jumătate de viață la locul ăsta de muncă. Dacă o prind din cauza voastră, s-a terminat.

Teddy se ridică.

— Trebuie să înveți niște chestii despre lumea din care vin eu. Fiecare om e responsabil pentru faptele lui și nu e treaba nimănui să se bage în viața lui. Ai înțeles? Principiul ăsta simplu a fost valabil tot timpul aici, înăuntru.

Și cu asta, Teddy dădu să plece.

Sara rămase pe loc, dar Teddy o auzi spunând:

— Teddy, știu că ai înțeles ce am vrut să zic. Știu că în sinea ta ești de acord cu mine. Terminați cu chestia aia. Dacă nu de dragul Emmei, atunci de dragul meu.

Acolo departe, deasupra zidului de est Teddy mai vedea încă vârful copacilor înalți.

***

Canapeaua neagră din separeul vopsit în roșu și auriu era probabil tapițată cu piele sintetică. Candelabrele de cristal care atârnau din tavan deasupra balconului erau probabil tot imitație, iar mesele erau cu siguranță de la Ikea, doar că fuseseră date cu lac negru. Pentru șampanie și alte băuturi servite reci, patronii montaseră frapiere chiar în mijlocul meselor. Barul era lung de vreo doisprezece metri, cu rafturi în culori deschise de-a lungul peretelui și sticlele cu băutură erau iluminate din spate. Strălucirea chihlimbarie a whisky-ului, lumina verzuie a sticlei de curaçao, nuanța de roșu-aprins a lichiorului de cassis.

Tagg se eliberase de mai demult și cunoștea mai bine orașul decât Teddy. Îi spusese că, noaptea,

clubul ăsta era cel mai popular din Stockholm. Se numea Clara's.

Dar acum, la ora trei după-masa, când localul era complet mort, barul părea de-a dreptul abandonat. Pe tavan, reflectoarele mici străluceau ca niște stele palide, iar ușile batante scârțâiau de fiecare dată când le deschidea cineva.

•

Tagg îi spuse încă de când intrară că barmanul care ștergea raftul în jurul sticlelor de băutură i se părea un papă-lapte.

Teddy era de acord cu el. Fruntea băiatului era plină de riduri, deși nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. În plus, purta o brățară ridicolă, împletită din curelușe de piele, lucru pe care l-au observat abia mai târziu, când s-a apropiat de ei, așa că, deocamdată, îl deranja fruntea încrețită.

Tagg șopti:

— Nici măcar o șansă nu are omu' să lase o primă impresie bună, mai nou. Tipul ăsta și-a tras din prima o față din aia, știi, „cine-te-crezi". Și asta nu mi se pare OK.

Barmanul se întoarse la bar și se postă în spatele tejghelei lungi. Într-o mână ținea o cârpă și în cealaltă, un telefon mobil.

Teddy se duse la el.

— Salut. Lucrezi aici, presupun.

Barmanul îl măsură din priviri și își încreți fruntea și mai mult.

— Da, dar la ora asta nu e deschis.

— Am înțeles. Voiam să te întreb ceva, dacă e OK. Nimic ciudat sau așa.

— Cred c-ar fi mai bine să luați legătura cu Daniel Yalda, el e PR-ul nostru.

Teddy rămase pe loc, la câțiva metri de el. Tagg îi șopti la ureche:

— Du-te mai aproape, Teddy, mai aproape.

Dar Teddy spuse doar atât:

— Bine, atunci o să-l sun mai târziu. Dar chestia e că e cam urgent și dacă tot suntem aici, aș putea să te întreb câte ceva și pe tine.

Barmanul roti capul, de parcă ar fi vrut să-și dezmorțească gâtul. Nu-i răspunse.

*

Teddy îl sunase pe Tagg cu patruzeci de minute în urmă și-l întrebase dacă are chef să meargă cu el. Era prima oară când se vedeau după eliberarea lui Teddy. Îi era rușine că trebuia să-l sune să-i ceară o favoare.

— Cred c-am nevoie de puțin *backup,* n-ai vrea tu să vii cu mine? Ar fi „superdrăguț”. Nu durează mai mult de o jumătate de oră.

— Teddy, eu am fost „drăguț” din naștere, doar știi.

Și acum, iată-i la fața locului. Teddy intrase primul, se dădea mare, nu voia să accepte un refuz, încerca să-l preseze pe pișpirelul ăsta din spatele tejghelei, exact așa cum se aștepta Tagg de la el.

— Ai lucrat și în penultimul weekend din ianuarie?

— Cum spuneam, mai bine vorbiți cu PR-ul nostru.

— Dar nu poți să ne spui dacă ai lucrat în ziua aia?

— Chiar nu-mi amintesc.

— Dar bănuiesc că aveți un tabel cu orarul?

— Da, avem.

— Și cine se ocupă de el?

— Eu, de cele mai multe ori.

— Deci tu te ocupi de orar, dar nu știi dacă ai lucrat în penultimul weekend din ianuarie? Tu te auzi?

— OK, OK, cred că eram aici.

— Erai aici sâmbătă?

Tipul ridică telefonul mobil.

— Gata, îl sun pe bodyguardul nostru ca să vă scoată de aici.

— Auzi, e chiar o chestie importantă…

— Gata, nu vă mai suport. V-am zis ce o să fac. Plecați. Acum.

În clipa aceea, Tagg păși lângă ei. Teddy nu apucă să-l oprească.

— Ești cam exagerat, amice. Tovarășul meu nu acceptă căcaturi din astea. Crezi că o să-ți lingă tălpile sau ce? Ai putea să-i arăți puțin respect omului ăstuia care a stat la pârnaie opt ani.

Barmanul nu se sinchisi de el.

— Hai, valea de aici. Amândoi.

Teddy se duse după tejghea.

În spatele tejghelei se vedeau pahare, boluri cu limete și lămâi, un mixer mai mare, un suport cu cuțite, iar lângă chiuvetă, shakere, mixere verticale, strecurătoare pentru sucuri de fructe și alte instrumente folosite de barmani. Și câteva găletușe pentru sticlele de șampanie.

Teddy îl apucă pe barman de cămașă și îl lipi de tejghea.

Se uită drept în ochii lui.

Barmanul se holbă și el la Teddy.

Teddy simți adrenalina pompându-i în vene.

Ajunge să-i trag un genunchi în stomac la amărâtul ăsta, se gândi el. Un cap în gură și l-am terminat.

Îi trase capul în spate. Se încordă. Se pregăti pentru sângele care avea să-l împroaște.

Apoi îi dădu drumul. Tremura din toate încheieturile. Era să facă o prostie.

Făcu doi pași înapoi.

Dar era prea târziu. Tagg se postase deja lângă el. Și ținea un shaker în mână.

Îl pocni cât putu de tare pe pușți peste frunte cu shakerul.

Acesta se prăbuși.

Țipa, dar Tagg îl ridică și îi făcu semn cu degetul să tacă.

— Hai, gura.

Pișpirelul căscă ochii și mai tare. Îi dăduse sângele pe nas. Tagg rupse o bucată de hârtie de

menaj de pe o rolă din apropiere și i-o dădu ca să oprească sângerarea.

Teddy puse o mână pe umărul lui.

— Calmează-te, în mă-ta.

Tagg îl ignoră. Probabil era de părere că Teddy trebuia să se trezească la realitate.

Tagg îl apucă pe barman de obraji.

— Și-acum răspunzi la ce te-a întrebat tovarășul meu.

Tipul șuieră:

— Ești bolnav la cap. Nu-ți spun nimic, doar n-am tâmpit. Las c-o s-o pățești pentru asta, o să vezi.

Tagg îi strânse obrajii.

— Băi, relaxează-te. Și dacă nu răspunzi la întrebări, cred că o să trebuiască să fac un cocktail mic.

Apucă mâna puștiului și deschise capacul mixerului.

Tipul se împotrivea în continuare.

— Nici pe-un copil nu poți să-l păcălești cu figurile astea.

Tagg nu-i răspunse, ci apăsă un mâner care funcționa ca un fel de siguranță și prin care putea să folosească mixerul și fără capac. Apoi apăsă pe buton. Lamele mixerului începură să se rotească. Puștiul își smuci mâna.

Teddy îl apucă pe Tagg de braț.

— Hai, s-o lăsăm baltă, Tagg.

Acesta își retrase brațul și îl împinse într-o parte pe Teddy cu mâna liberă.

— Așteaptă, o să meargă repede, o să vezi.

Se întoarse spre puștiulică.

— Spre deosebire de tine, prietene, spuse el, și strânse tare încheietura barmanului, eu nu sunt actor.

Și în clipa aceea, puștiul cedă, izbucni într-un plâns necontrolat, scânci și încercă să-și elibereze mâna. Și Tagg îi dădu drumul.

Câștigase.

— Hai, povestește-ne.

Puștiul se așeză pe jos și se sprijini cu spatele de bar. Respira sacadat. Ridurile apărură din nou.

*

Tentativa de evadare s-a dus dracului. Cu toate astea, n-a mai vărsat nicio lacrimă din cauza panicii. Nici măcar nu s-a aplecat ca să plângă pe ascuns în poală.

Tăietura de pe obraz se uscase și arăta ca o coajă subțire. Și chiar nu-și mai simțea nici degetul, tăiat cu aproximativ douăzeci și patru de ore în urmă. Poate din cauza pastilelor. Era atât de obișnuit cu cocktailurile din calmante, încât și-a dat seama imediat că era ceva de genul ăla. Poate Citodon sau Tramadol. Sau poate că durerea aceea zvâcnitoare mai slăbise oarecum, la fel ca în cazul unei jujituri obișnuite, atâta doar că o treime din degetul lui mic nu mai era la locul ei.

•

Nu știa multe despre locul în care fusese mutat. Era o cameră întunecată și rece care mirosea de parcă ușa ar fi fost ținută închisă mult timp. Și avea o podea de lemn.

În clipa în care îi smulseră legătura de pe ochi și de la gură și îi aruncară niște pastile și o baghetă, profită de ocazie ca să arunce o privire în jur. Zăcea pe o saltea. În încăpere nu exista mobilă, nici geam din câte își dădea seama, nimic pe pereți, în afară de câteva scânduri în capătul îndepărtat. Niciun robinet de unde să bea pe furiș.

Merseră cu mașina vreo oră înainte să-l lase să iasă. Dar între timp se simțea atât de amețit, încât nu-și mai aducea aminte aproape nimic.

Nu-i auzise să discute în mașină, poate că n-au scos niciun cuvânt sau poate că-și vorbeau în șoaptă acolo, pe scaunele din față. Singurul lucru pe care-l înțelesese era un comentariu făcut de Față-de-Joker când au deschis capota portbagajului.

— Sunt al dracu’ de bucuros că a durat atât, altfel n-am fi apucat să facem rost de locul ăsta.

•

Trebuia să-și păstreze calmul, n-avea voie să o ia razna din nou și să înceapă să țipe și să bată în pereți ca în apartamentul lui. Hârtia din jurul degetului putea să se desprindă și rana să sângereze din nou. Și atunci s-ar fi dat cu capul în ușă până când ar fi leșinat. Trebuia să-și economisească energia.

Aici nu s-au mai obosit să-i lipească scoci pe gură. Asta însemna că era undeva unde nu l-ar fi auzit nimeni.

Într-un fel, era surprins că rezistase până acum. Dar poate că era o fire tare, fără să o știe. Poate că ceea ce i se întâmpla acum nu era chiar atât de diferit față de ce i se întâmplase atunci, mai demult.

Și pastilele.

•

Nu-și amintea exact câți ani avea pe atunci. Dar era prin clasa a șaptea sau a opta. În ziua aceea, ora de educație fizică s-a ținut afară, pe terenul de fotbal al clubului din Östermalm. Era un loc frumos, cu gazon bine îngrijit și porți adevărate. Și totuși, majoritatea colegilor lui de clasă nu prea erau interesați de fotbal. Fotbalul era cumva pentru plebe.

Dar lui Philip îi plăcea. Poate nu atât de mult să joace, cât să se uite la meciurile celor din Djurgården de pe Stadion. În semestrul următor avea de gând să-și facă abonament.

Erau leoarcă de transpirație când s-au întors la dușuri. Fetele au alergat ștafeta în jurul terenului, în loc să joace fotbal.

Philip, Calle, Axel și încă un băiat discutau despre *American Pie. The Stifmeister* li se păruse superamuzant. N-au înțeles chiar tot, dar filmul le-a plăcut oricum.

Au făcut un duș rapid. Atmosfera era ca de obicei: plesnituri pe fund cu prosoapele făcute sul, îmbrânciturи pe podeaua umedă și o grămadă de glume cu bulangii.

În clipa următoare, în vestiar intră Ian. Nu jucase fotbal cu ei. Era răcit, le explicase Lasse, profu de educație fizică. Răcit – ce abureală mai era și asta? Ian nu participa niciodată la ora de educație fizică, întotdeauna găsea o scuză ca să se retragă.

Axel îl bârfise deja înainte să intre.

— Dacă ești așa de delicat că trebuie să-ți iei liber, atunci de ce mai vii aici?

— Nu mi-am luat liber, doar că n-am putut să joc fotbal cu voi.

— Ești socialist, sau ce?

Sărac, snob, socialist.

— *Bring out the gimp*! strigă Axel.

Axel, Carl și Philip se năpustiră peste Ian, îl trântiră jos și-l târâră la dușuri unde nimeni nu-i putea vedea, în caz c-ar fi deschis cineva ușa de la vestiar. Philip stătea în cadrul ușii. Preț de o secundă, i se făcu milă de Ian. Dar nu, de fapt, primea exact ce merita.

Axel și Carl îl țineau cu forța pe gresia udă. Ian țipa, hainele i se udară. Dar era prea slab, amărâtul. Calle îi smulse boxerii.

Philip spuse:

— Axel, adu-ți sprayul.

Îl țineau nemișcat. Ian plângea cu sughițuri. Axel se întoarse cu un spray deodorant. Philip îl luă de la el.

— Se pare că trebuie să te învățăm niște chestii.

Ian urla.

Philip îl împroșcă cu parfum. Pe față, pe penis, în spate.

Ian se uita la el cu ochi mari, de pe podea.

Nu era nici prima oară, nici ultima. Își dădu seama.

Trebuiau să-l învețe minte pe Ian.

*

Teddy stătea singur în sala de ședințe a firmei de avocatură. N-avea de gând să termine salata aceea cu paste. Magnus trimisese o secretară după mâncare, dar salata aia avea un gust chiar mai oribil decât mâncarea de la pârnaie.

Îi aștepta pe Emelie și încă trei amici de-ai lui Philip, pe care Carl-Johan îi rugase să treacă pe la firmă.

În fața lui se aflau listele cu apelurile și conectările la antenele operatorului telefonic pe care le parcursese în ultimele ore, cu gândurile împrăștiate.

Băiatul de la club – Robin, cum îl chema – începuse să vorbească după ce Tagg l-a luat la șuturi mai dur decât era cazul. Se gândi și la propria lui reacție. Cât de aproape fusese să-și piardă controlul.

Robin le povestise că s-a întâmplat ceva, chiar înainte să închidă, în sâmbăta din penultimul weekend al lunii ianuarie. De fiecare dată aprindeau lumina și opreau muzica exact la ora cinci, ca să evite problemele cu autoritățile.

În noaptea aceea, un tip pe care-l mai văzuse pe acolo, se instalase în separeu cu o sticlă de bere. Robin a încercat să-l scoată de acolo – uneori se întâmpla să-i cheme pe bodyguarzi ca să-i dea afară pe clienții încăpățânați.

Până la urmă a reușit să-l convingă pe tip și urma să-i cheme un taxi.

Pe stradă dădură nas în nas cu câteva persoane. Robin nici nu-și dădu seama când l-au atacat pe tip. Acesta se prăbuși în genunchi, dar se ridică destul de repede. Robin încerca să păstreze distanța. Apoi plecară cu el înspre Birger Jarlsgatan.

— Ai sunat la poliție?

— Nu, n-am sunat. Nu vrem să facem reclamă proastă clubului. Dar i-am urmărit de la distanță. Și i-am văzut pe la Nybroviken. După vreun sfert

de oră, tipii s-au cărat și atunci m-am apropiat și eu. Amărâtul ăla rămăsese singur.

Părinții lui Philip aflaseră deja de incidentul acela. Dar chestia asta cu Nybroviken era un detaliu nou și suna destul de ciudat.

— Păreau să-l cunoască? îl întrebă Teddy.

— Habar nu am.

— Camere de supraveghere aveți?

— Da, avem, dar înregistrările sunt șterse după patruzeci și opt de ore. Le păstrăm doar la cererea poliției.

— OK. Și ce-ai făcut după aia?

— Am așteptat doar. Tipul insista că nu vrea decât să-i chem un taxi. Cred c-ar fi avut nevoie de câteva cusături deasupra sprâncenei. Și să-și aranjeze nasul.

— Și s-a dus la spital?

— Da, cred că da.

Teddy se întoarse spre Tagg.

— Mucosul ăsta minte, simt că ne ascunde ceva.

Tagg se ridică în picioare.

Robin gemu.

— Nu, vă rog. Am uitat să zic că stătea pe gheață când l-am ajuns din urmă.

— Ce?

— Da, cred că l-au forțat să coboare pe gheață. Era în pericol de moarte, gheața aia era subțire ca naiba. Așa că am întins scara de salvare spre el. Era lângă chioșcul de bilete.

Gheața, se gândi Teddy. Era clar că l-au așteptat în fața clubului.

Asta nu era doar o bătaie obișnuită în stradă.

•

Ușa se deschise și Emelie intră în cameră.

— Sunt jos, spuse ea, și se așeză.

— Cine, prietenii lui?

— Da, prieteni, parteneri de afaceri… Totul la un loc. Pare o gașcă foarte unită.

Lui Teddy i se păru aproape neastâmpărată. Se întrebă dacă nu cumva descoperise ceva interesant

și tocmai se pregătea s-o întrebe când cineva bătu la ușă din nou. Emelie se ridică și arătă spre salata lui Teddy.

— Ai terminat?

Aruncă salata în coșul de gunoi și deschise apoi ușa.

Bărbații care intrară o salutară pe Emelie și pe Teddy cu strângeri de mână hotărâte. Apoi se așezară la masă, de partea cealaltă.

Probabil se întrebau despre ce era vorba.

Cel care se prezentă drept Ian purta pantaloni reiați de culoarea ruginii și un sacou bleumarin cu o batistă galbenă în buzunarul de la piept. Avea părul dat pe spate și părea că fiecare fir de păr îi fusese aranjat individual.

Axel, cel de-al doilea, era îmbrăcat într-un costum cu dungi subțiri, albe, purta cămașă albă și o cravată albastră care părea de lână. Nodul cravatei era legat perfect. Teddy purtase cravată de vreo cinci ori în total și prima ocazie care îi trecu prin cap fusese înmormântarea mamei.

Cel de-al treilea tip, Carl, era îmbrăcat într-un costum bleumarin și nu purta cravată. Pantofii îi străluceau la lumina spoturilor mici din tavan. Teddy se întreba cum reușea să-i păstreze atât de curați, având în vedere ce fleșcăraie era afară.

Presupuse că toți lucrau cu bani, într-un fel sau altul.

Emelie întrerupse tăcerea.

— Poate că vi se pare ciudat că v-am chemat aici. Dar noi ne bucurăm că ați putut să veniți așa, pe nepusă masă. Numele meu e Emelie Jansson.

Împinse spre ei trei cărți de vizită și câteva foi.

Teddy îi privi pe cei trei tineri. Aceștia o ascultau cu atenție pe Emelie, cu fețele extrem de relaxate, de parcă ceea ce le spunea nu îi privea personal. Tava cu ceștile de cafea și paharele cu apă era în fața ei. Cei trei o refuzaseră, voiau să dispară de acolo cât mai repede.

Emelie le povesti ce și cum, că Philip dispăruse de câteva zile, nu știau de câte zile exact, și că bănuiau o răpire sau ceva ilegal. Apoi îi rugă să semneze documentul pe care tocmai li-l înmânase.

Cei trei bărbați stăteau în continuare fără să spună nimic, dar părea că procesează spusele ei. Fețele lor păreau mai încordate.

După câteva secunde, Axel ridică capul.

— Dar e oribil. Și de atunci ați mai aflat ceva?

— Din păcate nu pot să intru în detalii. Ceea ce vrem să vă întrebăm e dacă știți voi ceva.

— Chiar am primit un sms de la Philip, alaltăieri, pare-mi-se. Că e bolnav, are laringită sau ceva de genul ăsta.

Ian îl secondă.

— Am primit și eu ceva asemănător.

Axel căscă ochii.

— Și *noi* ce putem să facem?

— Voi nu trebuie să faceți nimic, spuse Emelie. Doar să ne anunțați dacă vă aduceți aminte de ceva ce ne-ar putea ajuta, să țineți ochii deschiși și urechile ciulite, în caz că aflați ceva. Și dacă lumea vă întreabă unde e Philip, le spuneți că e plecat în Spania, la golf.

— Dar el nu joacă golf.

— Ei, hai să zicem că joacă.

Prietenii lui Philip se uitară la Emelie cu o expresie pe care Teddy o interpretă ca pe un soi de mirare.

— Mai e cineva din cercul de prieteni al lui Philip care se întreabă unde a dispărut?

Axel își privi ceasul. Era mare, poate un Rolex. Părea să calculeze timpul petrecut la întâlnirea aceea.

— Eu, unul, nu știu nimic care să vă fie de folos. N-am observat nimic ciudat în ultimul timp. În schimb, mă întreb dacă ați vorbit cu prietena lui, Stephanie?

Emelie stătea cu brațele încrucișate.

— Nu, noi nu. E plecată din țară. Dar Carl-Johan sau Catharina au sunat-o și i-au spus că Philip a plecat în Spania și că n-are acoperire prea bună la mobil. E extrem de important să nu le dați vreo informație celor din presă și să anulați astfel toate șansele noastre de a-l găsi pe Philip.

Axel plescăi din buze.

— Bine, dar când rezolvați chestia asta?

Teddy se aplecă încet peste masă.

— Nu știm. Și să știi că nu e așa de ușor cum pare, Axel. Dar pot să vă pun câteva întrebări?

Nu așteptă răspunsul.

— Tu sau vreunul din voi ați fost cu Philip pe 11 sau 12 februarie?

— Habar nu am, spuse Axel.

— Tu ce crezi?

— Chiar nu știu.

— Agendă n-ai?

— Ba da, dar nu-mi trec în ea toate întâlnirile private.

Teddy se aplecă peste masă și-l apucă de mână. Axel tresări, dar n-avea nicio șansă. Teddy îl ținea ca într-un clește și îl privea drept în ochi. Axel se strâmbă, dar nu crâcni. Teddy observă expresia chinuită de pe fața lui și simțea cum îi trosneau încheieturile de la degete.

— Ar fi bine dacă te-ai strădui puțin.

Emelie stătea nemișcată.

Axel se aplecă și el peste masă ca să reducă tensiunea din mână.

— Dar nu știu ce am făcut în zilele alea, spuse el cu vocea aproape întretăiată.

— Dar poate ai putea să-ți verifici agenda, poate atunci îți împrospătezi memoria.

Ian și Carl stăteau lângă el fără să scoată o vorbă. Își scoaseră telefoanele mobile și se apucară să verifice ceva. Teddy se gândi: „Dacă ăștia sunt prietenii cei mai buni ai lui Philip, înseamnă că n-are deloc prieteni”.

Strânse puțin mai tare mâna lui Axel. Fața acestuia părea lividă.

— Haideți să ne calmăm, spuse Emelie cu o voce exagerat de clară.

Teddy slăbi strânsoarea. Axel își retrase mâna repede și și-o masă cu mâna cealaltă.

— În weekendul ăla eram la Londra, la o petrecere de burlaci. Și Axel, erai și tu, spuse repede Carl.

— La petrecerea lui Bobo, așa e. Na, ca să știți.

Ian se juca cu ecranul telefonului.

— Nici eu nu cred că eram cu Philip în weekendul ăla.

Teddy n-avea de gând să comenteze intervenția lui Emelie. Se concentra pe așa-numiții camarazi.

— Următoarea mea întrebare e dacă vreunul din voi a fost cu el în penultima sâmbătă din ianuarie.

Cei trei bărbați de la capătul celălalt al mesei își scoaseră din nou telefoanele.

Axel părea că se străduiește să-și aducă aminte.

— Nu am trecut nimic în agendă, dar știu că am ieșit în seara aia, pe 18 ianuarie. Mi-am adus aminte. Am un sms de la Philip, uitați aici. L-a trimis pe la unu noaptea: „Vino în vizuina leilor”. Cred că se referea la Sturecompagniet.

— V-ați mai dus undeva după aceea?

— Nu, am rămas acolo până când au închis.

— Și Philip unde s-a dus?

— Acasă, presupun. Și atunci a luat bătaie. Mi-a povestit el mai târziu.

— Da, am aflat și noi. Ce ți-a povestit, mai exact?

— Nu prea multe.

Axel le spuse pe scurt ce știa de la Philip și apoi spuse:

— Mai mult nu știu despre întâmplarea aia.

— Dar de unde știa Philip că atacatorii erau din Södertälje?

Axel dădu ochii peste cap.

— De unde să știu eu? Mi-a zis că erau de acolo și gata.

— Deci ultima oară l-ai văzut la cinci, înainte să închidă ăia?

— Da.

— Dar Sturecompagniet închid la trei, nu-i așa?

— Ă, da, poate.

— Deci la cât l-ai văzut, la trei sau la cinci?

— După ce-au închis la Sturecompagniet, ne-am mutat într-un alt loc.

— Unde?

— Nu-mi amintesc prea bine.

— Dar s-a întâmplat acum câteva săptămâni.

— Da, dar să știi că ies în oraș destul de des. Cred că am fost la Clara's, în salonul VIP.

— Dar cei de la Clara's nu te mai lasă să intri după ora trei. Am stat de vorbă cu un tip de la bar.

Ceva nu mirosea bine în povestea asta și nu era doar faptul că Axel ăsta părea că minte.

Axel oftă.

— OK, o să fiu sincer. Am băut mult. Nu-mi amintesc detalii din seara aia. Îmi pare rău.

Ceilalți doi tipi și Emelie îl priviră cu ochi mari.

Teddy auzi voci înfundate în camera alăturată. Nu reușea să deslușească ce spuneau.

Ușa se deschise și intră Magnus. Aruncă o privire în jur și înregistră tăcerea din clipa aceea.

— Salut. Magnus Hassel e numele meu. Scuze că am întârziat.

Teddy îl ignoră și Magnus părea că a observat, pentru că mai așteptă puțin cu strânsul mâinilor.

Teddy spuse:

— Cât de beat era Philip?

— Nu foarte tare. Nu ca mine.

— Era drogat?

Axel întâlni privirea lui Teddy. Avea ochii verzi și limpezi. Teddy se gândi la Linda care obișnuia să spună că oamenii puteau fi judecați după ochi. Știa ce ar fi spus despre Axel – că nu avea ochi de om bun, absolut deloc.

Axel spuse:

— Nu știu. Habar nu am.

— Bine. Nu mai am alte întrebări, spuse Teddy și se lăsă pe spate.

Atmosfera se destinse puțin în sală. Magnus se duse să-i salute pe prietenii lui Philip.

Dar Teddy mai avea un lucru important de clarificat.

Se ridică și dădu să ridice carafa cu apă.

— Vrea cineva ceva de băut?

Simți privirea lui Emelie pe ceafă. Doar le oferise deja apă și cafea. Dar Teddy nu așteptă să-i răspundă, ci turnă apă în trei pahare. Apoi rămase în picioare și se uită provocator la cei trei tineri. Aceștia sorbiră toți din pahare și Teddy își imagină că probabil erau cam stresați văzând că nu vrea să se așeze până nu beau.

Magnus le explică pe scurt situația, trecând prin aceleași detalii ca și Emelie, în stilul tipic al partenerilor de la firmele de avocatură: repetă informația, dar într-o manieră mai oficială.

Totul părea din nou în ordine. Aproape totul.

Dar Teddy știa. Ceva nu era în regulă, întâlnirea se termină și Emelie îi conduse afară pe cei trei.

Teddy adună paharele și le puse pe fiecare în câte o punguță separată. Făcuse rost de ele de la recepție.

Era opt seara.

*

Care-i problema idiotului ăstuia de Teddy? se gândi Emelie, în timp ce îi conducea afară pe prietenii lui Philip. Când au fost la Carl-Johan și Catharina Schale a reușit să se comporte cât de cât civilizat, dar acum nu.

De ce n-a putut s-o lase să se ocupe ea de băieți? Doar erau genul de persoane la care ea sigur se pricepea mai bine decât el. Teddy era un pușcăriaș stătut care fusese izolat de realitate timp de opt ani. Un băiețaș de cartier, îmbătrânit, care n-ar fi reușit să le câștige încrederea nici acum, nici înainte să

ajungă la pușcărie. Chiar dacă erau tineri, erau niște oameni pe care te puteai baza că o să facă ceva în societatea asta. În comparație cu ei, Teddy era un zero barat.

În plus, stricase atmosfera în așa hal, că puteau să fugă direct la poliție sau să refuze să mai colaboreze cu ei, chiar dacă știau sau dacă aflau ceva important. Trebuia să discute despre subiectul ăsta cu Magnus cu prima ocazie. Și, de îndată ce se elibera puțin, avea de gând să ceară hârtia cu sentința primită de Teddy. Era publică probabil și zăcea undeva în vreo arhivă plină de praf.

Aștepta răbdătoare în timp ce Axel, Carl și Ian își puseră galoșii, fularele de cașmir și paltoanele bleumarin, respectiv gri care atârnau în garderoba rezervată pentru vizitatori. Îi strânseră mâna înainte să-și pună și mănușile din piele de porc *pecari.* Nu prea mai vorbeau; își dădură seama că, odată ce părăseau camera aceea, nu mai aveau voie să discute deschis despre cazul acela.

Axel spuse:

— Vă sun dacă îmi amintesc ceva.

Deschise ușa liftului și intră în cabină. Carl îl urmă.

Ian se întoarse către cei doi.

— Of, fir-ar să fie, cred că mi-am uitat mobilul în sală. Luați-o voi înainte. Ne auzim. Oricum trebuie să plec la birou după asta.

Teddy și Magnus stăteau încă în sala de ședințe, când Emelie și Ian au intrat. Privirea ei fugi imediat spre masă și podea, dar nu văzu niciun telefon mobil.

Dar Ian nu părea dornic să-și găsească mobilul.

— Nu v-am povestit totul de față cu ceilalți, spuse el.

Reușise să le atragă atenția.

— Știu de ce credea Philip că cei care au sărit la bătaie în weekendul ăla din ianuarie erau din Södertälje.

— Nu vrei să stai jos puțin? îi spuse Teddy.

Ian puse paltonul pe spătar și se lăsă greoi pe scaun.

— Fusesem cu Philip mai devreme în seara aia. Axel era și el cu noi. Phippen a rămas singur la Clara's. Singur, vorba vine, că el cunoaște o grămadă pe-acolo, așa că nu e niciodată singur. A doua zi m-a sunat și mi-a povestit ce s-a întâmplat.

— Și ce s-a întâmplat?

Ian îi povesti cam același lucru ca și Robin, băiatul de la bar.

Dar apoi spuse:

— Avea legătură cu o poveste veche, cred. Philip mi-a zis că primise niște telefoane dubioase de câteva ori. Cineva care-l tot suna și țipa la el că o să ia bătaie.

— Și el știa de ce-l sunau?

— Cred că avea legătură cu o tipă.

— O tipă?

— Da, erau furioși că stătuse el de vorbă cu o tipă și cică n-avea voie să vorbească cu ea pentru că era gagica unuia. Și tipa era de acolo, din Södertälje. Ceva de genul ăsta.

— Știi cine e tipa?

— Habar nu am. Dar știu că s-au întâlnit de câteva ori.

— Cum s-au cunoscut?

— La vreun club, ceva.

— Crezi că Axel și Carl știu despre asta?

— Nu cred. Știu doar că a luat bătaie, nu și despre faza cu tipa.

Ian continuă să le povestească tot ce-și amintea de la Philip. Zicea că fusese sunat de diferite persoane în zilele premergătoare incidentului. Fuseseră două sau trei apeluri.

Emelie stătea încordată ca o coardă de vioară, speriată moartă că lui Teddy i s-ar putea năzări să-l „audieze" pe Ian în stilul în care-l audiase pe Axel. Poate ar fi fost bine să-i întrerupă chiar în clipa asta. Sau poate Magnus…

— Și ar mai fi o chestie, spuse Ian.

— Ce anume?

— M-au amenințat și pe mine. Și acum că mi-ați spus ce credeți că s-a întâmplat cu Phippen, sunt chiar îngrijorat.

— Zi-ne mai multe.

— Am primit două telefoane cam neplăcute. Primul care m-a sunat vorbea suedeză din aia de corcit, mă scuzați. Țipa în telefon, ceva de genul „o s-o futem pe mă-ta, o s-o futem pe mă-ta". Am încercat să-l întreb care era problema lui, dar tipul a început să țipe și mai tare „suedezu' pulii, pișăciosu' dracu'" și așa mai departe. N-am mai suportat să-l ascult și, sincer să fiu, am crezut că a sunat la un număr greșit. Dar după câteva zile am mai primit un telefon, asta se întâmpla pe la sfârșitul lui ianuarie și, de data asta, persoana respectivă vorbea pe un ton mai calm. Nu știu dacă era aceeași persoană sau nu, dar oricum, era tot cineva care nu vorbea bine suedeza. Mi-a zis că o să mor, împreună cu prietenul meu cel scârbos, și că o să ne taie diverse părți ale corpului. Că eram pe „lista lor". Și după o săptămână sau așa, s-a întâmplat ceva destul de înspăimântător. Când am ajuns acasă, am găsit o pungă cu fecale în cutia mea poștală. Ceea ce, pentru mine, e un indiciu clar că apelurile astea au legătură cu ce i s-a întâmplat lui Philip.

— Ai discutat cu Philip despre asta?

— Puțin, mai mult am făcut mișto de toată faza. Dar despre asta cu punga cu căcat nu a aflat, pentru că între timp a dispărut. Și abia acum îmi dau seama că ar fi trebuit să fac reclamație la poliție.

În clipa aceea interveni și Magnus. Îi puse niște întrebări referitoare la ora la care fusese sunat Ian, cât de lungi au fost convorbirile, dacă mai are numărul de la care a fost sunat, dar Ian i-a spus că ambele apeluri au fost făcute de pe numere secrete. Îl întrebă dacă a păstrat punga sau scrisoarea, dar

Ian a spus că le-a aruncat pe amândouă. Magnus îl întrebă dacă bănuia pe cineva.

Ian scutură doar din cap și Emelie avu impresia că, pentru prima oară, în ochii lui se citea teama. Era ca și când se abținea. Să plângă sau să tremure.

— Habar nu am. Dar știi, chestia e că am de-a face cu o grămadă de oameni din cauza jobului și la fel atunci când ies. Sunt genul politicos și cumsecade, dar cine știe, poate că unora li s-a părut că sunt cam prea sigur pe mine, prea arogant. Nu sunt tot timpul nebăut când sunt în oraș. Dar n-am observat nimic special.

Întrebările au continuat. Dacă a mai povestit despre asta cuiva, dacă a mai primit vreun mesaj dubios pe mail sau pe Facebook, vreun sms, dacă a supărat pe cineva în ultimele luni. Ian răspunse „nu” la fiecare întrebare.

— Acum pe bune, ce știți despre povestea asta cu Phippen? Chestia asta nu mi se pare deloc OK. Nici în ceea ce mă privește pe mine, personal. Nu știu ce să fac, să cer să fiu supravegheat, sau să plec din țară?

Magnus încercă să-l calmeze.

— Deocamdată nu știm exact ce s-a întâmplat. Dar da, cred că ar trebui să ai grijă și tu, ți-i recomand pe cei de la Redwood Security dacă vrei ajutor. Dar nu te duce încă la poliție, în niciun caz.

Magnus se ridică, era timpul să încheie întâlnirea aceea. Ian se ridică și el. Dar nu își puse paltonul imediat. Stătea acolo fără să spună nimic, cu ochii închiși și, preț de o secundă, Emelie avu impresia că și-a pierdut echilibrul, că avea să cadă și să se lovească.

Teddy se ridică și el și se apropie de Ian.

— Auzi, aș mai avea o întrebare.

Emelie se întreba ce mai urma. Când totul a decurs așa de bine și fără frecușuri.

— De ce minte Axel despre noaptea aia în care l-au bătut pe Philip?

Ian ridică privirea spre el.

— Sincer, nu cred că minte.

— Dar nu vrea să ne povestească ce ați făcut în noaptea aia.

— Axel nu era doar beat în noaptea aia. Era și *high* ca o girafă de la câtă cocaină a băgat și probabil încă o grămadă de căcaturi. Nici nu cred că-și mai amintește c-a fost cu Philip. Preferă s-o dea la întors decât să-i povestească cuiva despre problemele lui.

*

Zăpada era bătătorită bine pe trotuare, dar pe alocuri, pe unde treceau țevile cu apă caldă ale caselor sau pe sub jgheaburile picurânde, se transformase în gheață – erau petice de gheață fatale pentru pensionari, pietoni neatenți sau deștepți care purtau pantofi de piele cu talpa subțire și acum, în ciuda condițiilor meteorologice. Era plin de ei acolo, în fața firmei de avocatură, cu toate că se făcuse deja nouă seara.

Teddy se îndreptă către gura de metrou. Fusese o zi plină, dar se întâmplase și un lucru bun în viața *lui* – discuția cu Sara. Avea să încheie ziua pe canapeaua lui Dejan.

Sau poate nu?

•

Coborî la Solna și porni spre ieșirea din capătul îndepărtat. Rămase nemișcat pe scara rulantă și se lăsă scos la suprafață, din lumea întunecată a tunelelor, fără a se gândi la ceva. Linia de metrou albastră se afla la cea mai mare adâncime dintre toate liniile din rețeaua capitalei, să folosești scările rulante de acolo dura mereu mai mult.

Reclamele de pe pereți prezentau cele mai noi tipuri de abonamente de telefonie mobilă. Sms-uri gratuite, convorbiri și net cât voiai, în concluzie: libertate totală – atâta timp cât îți făceai abonament pe 36 de luni.

În afara clădirii stației se vedeau autobuzele roșii aliniate. Șoferii tremurau de frig pe scaunul

lor, așteptând ca orarul să le permită să închidă ușile și să pornească pe străzile din Solna.

Teddy își dădu seama că ieșise aiurea, nu prea se descurca pe acolo. Și, preț de o secundă, regretă capriciul ăsta. Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi dus la Dejan.

•

După ce prietenii lui Philip au plecat, Teddy, Emelie și Magnus au mai rămas la birou o jumătate de oră ca să facă rezumatul zilei.

De fapt, Teddy ar fi vrut să discute despre comportamentul lui Emelie, despre cum s-a băgat peste el când îl interoga pe Axel, dar se abținu. Avocata aia pișpirică n-avea să-i încurce planurile, chiar dacă era o *bitch* și o începătoare în ceea ce privește genul ăsta de sarcini.

Principalul indiciu în drama asta a răpirii lui Philip era, desigur, incidentul cu bătaia în stradă. Ceva nu era normal. De ce ar vrea cineva să bată și apoi aproape să înece un tip, ca ulterior să se întoarcă peste vreo patru săptămâni și să-l răpească? De ce nu l-au răpit din prima? Și, oricum, părea un risc inutil să-l oblige să coboare pe gheață în centrul Stockholmului – e drept că se întâmpla noaptea, totuși. Niciun profesionist nu lucra în stilul ăsta. Teddy se întreba dacă într-adevăr era vorba *doar* de bani.

Și mai era ceva – ceva anume. Așa-numiții prieteni ai lui Philip nu spuneau tot adevărul. N-aveau încredere unii în alții. Și n-aveau încredere nici în el. Nici măcar în Magnus.

*

Teddy verifică foaia A4 pe care o ținea în mână. Era o hartă pe care o rugase să i-o printeze recepționera de la firma de avocatură. Pe aici pe undeva trebuia să fie casa ei. Conform internetului, Sara locuia într-o vilă. Nu părea deloc stilul ei, Teddy își amintea că adora viața la oraș. Odată i-a spus chiar că ar muri de sete dacă n-ar putea să bea un cappuccino decent undeva.

Zăpada era mai albă pe Tottvägen, dar fiind adunată cu plugul, arăta ca o bordură în plus.

Numărul șapte. Teddy se opri.

Stătea pe trotuarul celălalt și se uită la vila cu etaj împrejmuită de un gărduleț alb. Fațada avea tencuială roșie. Lumina era aprinsă la parter și Teddy zări ghivece cu flori și perdele.

O rafală de vânt șuieră prin cartierul de vile. Teddy își trase peste cap gluga hainei. Îi tremura tot corpul de frig. Deși bănuia că nu doar de asta.

În clipa următoare o văzu pe Sara.

Își tunsese pletele, dar în rest, arăta la fel. Nasul bine definit, buzele pline și fruntea înaltă.

Se plimba prin cameră și părea că duce ceva. Teddy nu ghicise din prima ce era. Apoi își dădu seama că era un copil, un bebeluș. Teddy încercă să-i estimeze vârsta. Nu părea să aibă mai mult de șase luni. Copilul se agăța de ea și ea îl legăna încet înainte și înapoi. Gura i se mișca, de parcă i-ar fi cântat ceva.

Apoi a întors capul și s-a uitat la el.

Teddy îi zâmbi de acolo și se întreba oare ce reacție o să aibă. Nu părea speriată, doar se holba la el. Dar privirea ei era absentă, de parcă s-ar fi uitat prin el.

Atunci își dădu seama că Sara nici nu-l văzuse și că probabil se uita la propria imagine oglindită în geam, sau la întunericul de afară. Apoi, preț de câteva secunde, zări silueta unui bărbat în fundul camerei.

Bărbatul îi spuse ceva Sarei, se pare, pentru că în clipa următoare se întoarse cu spatele la geam.

Apoi bărbatul o îmbrățișă prin spate și preluă copilul de la ea.

Cei doi dispărură într-o altă încăpere.

Întunericul se lăsă apăsător.

Trebuia să dispară de acolo.

*

Când strecură cheia în yala de sus, își dădu seama că ușa era deja descuiată. Emelie se întrebă

dacă o lăsase ea așa de dimineață, sau dacă o descuiase cineva.

Își lăsă geanta jos și deschise încet ușa. Lampa din hol era aprinsă și de data asta era sigură că n-o lăsase așa când a plecat.

Când intră în hol, își dădu seama după zgomot despre ce era vorba.

Felix stătea pe canapea și pe măsuța de cafea se vedea laptopul lui deschis. Știa ce făcea, era complet înnebunit după un serial numit *Game of Thrones* și tocmai la asta se uita și acum. Avea tot sezonul salvat pe un *memory stick* primit de la un prieten care descărcase tot serialul de pe internet. Cu câteva săptămâni în urmă, când Felix i-a vorbit despre serial, a folosit cuvântul „dragoste" ca să-și exprime pasiunea.

Existau puține lucruri pe lumea asta care s-o plictisească mai mult pe Emelie decât serialele și romanele *fantasy.* În cel mai bun caz s-ar fi uitat la *science fiction,* chiar și filmele cu vampiri și cele erotice o atrăgeau mai mult. Dar oricum, nu conta. N-avea ea timp de seriale, chiar dacă toată lumea o dădea înainte cu *Girls, Mad Men* sau *House of Cards.*

Se așeză lângă el pe canapea. Aceasta scârțâi ușor, era moștenire de la bunica, un Carl Malmsten cu tapițerie roz care ar fi trebuit schimbată, la cât era de tocită.

— Ce cauți aici?

— M-am gândit să profit de faptul că miercuri mi-ai dat cheile pentru prima oară.

— Felix, trebuie să te duci acasă.

Felix opri filmul apăsând pe tasta *space.* Pe monitor se vedea un pitic îmbrăcat în haine de cavaler care ținea o sabie și arăta ridicol.

— Dar de ce? N-ai zis tu c-o să dormim împreună în noaptea asta?

— Ar fi fost drăguț, pe bune. Dar trebuie să lucrez.

— Acum?

Ceasul de pe laptop arăta 23: 34.

— Da, acum.

— Dar nu pot să stau aici și să te aștept? Pot să mă mai uit la un episod, nicio problemă. Aș putea să mă uit toată noaptea la serialul ăsta.

— Nu, n-are niciun rost. Trebuie să lucrez, am o grămadă de chestii de rezolvat.

— Ei, haide, e OK. Ziceam doar că mi se pare mișto că mi-ai dat cheia. Pot să mă duc să mă culc în timp ce tu lucrezi, după care luăm micul dejun împreună. O să fie fain.

— *I'm sorry,* dar nu merge.

Puse mâna pe piciorul lui.

— Nu pot să lucrez deloc dacă ești aici. Nu putem să ne vedem în weekend mai bine?

•

Emelie se așeză în bucătărie și împrăștie foile și câteva obiecte în fața ei.

Fusese în apartamentul lui Philip de pe Östermalmsgatan cu o zi înainte. Redwood verificaseră și ei locul în ziua aceea.

Cercetase fiecare cameră.

Camera de zi și bucătăria n-au pus probleme. În bucătărie aproape că nu existau tacâmuri, farfurii sau alte ustensile de bucătărie. Emelie se gândi că Philip lua masa în oraș destul de des. Camera de zi era mobilată minimalist, dar elegant. Canapeaua cea mare cu tapițerie de catifea, un fotoliu vechi de piele și o măsuță pentru cafea din sticlă, pe care zăceau mai multe reviste: *Icon, Café, Veckans Affärer* și alte câteva străine, *Vanity Fair, Wired, Forbes.*

Carl-Johan fusese cel care i-a deschis. Montaseră o yală nouă după ce au spart ușa. El rămase în bucătărie.

Pe podea se afla un covor bej, fără model. Televizorul era de cel puțin 60 de inch și părea mai subțire decât tencuiala albă de pe perete. Deasupra canapelei atârnau două fotografii imense, înrămate. Una o reprezenta pe Kate Moss, goală,

încălțată cu o pereche de cizme și atât. Cealaltă era mai obscură și reprezenta o pădure întunecată și o fetiță îmbrăcată în roșu în josul imaginii.

Emelie intră în camera de lucru.

Un șir de *spotlights* pe tavan, un lampadar – AJ[15] – amplasat după un fotoliu și o lampă micuță, rotundă, care părea un glob încins, montat pe rafturile bibliotecii făcute la comandă.

Pe perete se mai vedea o fotografie mare, alb-negru. Aceasta înfățișa patru bărbați sobri, plimbându-se pe malul mării. Purtau costume de culoare deschisă și cravată, dar toți ceilalți din jurul lor erau îmbrăcați în costume de baie. SUA – anii ’60 sau 70. Poate că bărbatul din mijloc era un Frank Sinatra relativ tânăr.

În rest, în cameră se mai afla un birou alb, modern, un corp cu sertare pe roți și un scaun de birou care semăna cu scaunul multifuncțional ultraperformant al lui Magnus. Biroul era aproape gol, fiind decorat doar cu o fotografie înrămată și un suport pentru creioane.

Emelie începu să cerceteze biblioteca. Pe ultimul raft se vedeau mai multe romane polițiste de Lee Child și Leif G.W. Persson. Pe cele de mai jos se îngrămădeau cărți de management, poveștile de succes ale unor antreprenori și cărți de economie. Emelie scoase câteva la nimereală și citi titlurile: *The Efective Executive*[16], *The Power of Full Engagement, The Machine that Changed the World.*

Mai văzu și câteva reviste de vânătoare și reviste specializate în arme și pe un raft se zărea un fular cu însemnele echipei de fotbal Djurgården și o șapcă cu inscripția DIF.

Pe raftul de jos se afla un difuzor mare pentru iPhone de la Bang & Olufseon, care arăta ca un turn cu balcoane. Telefonul dispăruse, dar asta o știa deja de la Jan.

Se întoarse spre birou. Trase sertarele și le goli conținutul. Înșirui încărcătoare și laptopuri, hârtii,

creioane, brichete, cutii cu agrafe de birou și capsatoare, un pașaport, niște fotografii cu portretul lui Philip – făcute probabil pentru pașaport sau o carte de identitate – trei perechi de ochelari de soare Ray Ban, modele diferite, cărți de vizită, chitanțe, două ceasuri – unul verde și unul albastru – ambele marca Triwa și două suporturi pentru ceas. Emelie le deschise. Într-unul se afla un ceas Cartier din platină. Celălalt suport era gol, dar pe verso scria Patek Philippe cu litere argintii.

Emelie privi obiectele pe care le așezase pe masa de scris. Nu știa ce anume căuta, dar știa că trebuie să verifice totul foarte meticulos.

Luă fotografia în mână. Rama era plină de praf.

Poza părea făcută undeva în Alpi. Philip stătea rezemat într-un scaun, îmbrăcat cu o geacă impermeabilă albastră, cu ochelarii de soare ridicați pe frunte. Pe fundal se zărea zăpadă și câțiva schiori în salopete colorate. Philip era roșu la față, probabil că nu se protejase suficient împotriva soarelui. Sigur nu era prima lui zi de vacanță în stațiunea aceea. În mână ținea o sticlă de bere.

Emelie aprinse toate luminile și se aplecă să verifice spațiul de după bibliotecă, de sub corpul cu sertare și fotoliu. Adună chiar și covorul și inspectă plinta de lemn dintre pereți și podea. Era unul dintre ponturile lui Johnny Swanell: să fii mai meticulos decât e cazul. Când ai impresia că ai verificat fiecare colț, mai verifică o dată, sigur găsești un cotlon nou.

Cotrobăi prin coșul cu hârtii. Găsi câteva pliante cu reclame. Le scoase din coș și le așeză lângă celelalte obiecte înșiruite pe masă.

Philip nu părea să țină prea multe lucruri în casă.

Emelie se duse în dormitorul pe lângă care trecuse adineaori. Avea ferestre mari. Perdelele erau trase. Patul lat era acoperit cu o cuvertură care

imita steagul Marii Britanii, The Union Jack. Emelie aprinse lămpile mici AJ care făceau parte din aceeași colecție ca și lampadarul din camera de lucru. Pe una dintre noptiere se aflau câteva tuburi cu creme. Emelie se gândi la Jossan.

Garderoba făcută la comandă se întindea până la tavan și podeaua era acoperită în întregime de un covor imens. Lui Emelie i se păru o idee bună pentru amenajarea dormitorului – îi dădea un aer primitor, cumva.

În spatele ei se auzi un zgomot. Emelie se întoarse și îl văzu pe Carl-Johan stând și uitându-se la ea.

— Ai găsit ceva în camera de lucru?

Nu-și dădea seama dacă privirea lui era curioasă sau o critica.

— Nu, nu cred. Dar trebuie să verific totul amănunțit, chiar dacă Jan a trecut deja pe aici. Simt că nu strică să cotrobăi și eu puțin. Și s-ar putea să dureze ceva până termin.

Carl-Johan ridică brațele.

— Fă ce vrei.

Nu se clinti.

Dormitorul mirosea a parfum, poate că prietena lui Philip lăsase acolo câteva haine.

Emelie deschise ușile garderobei, una după alta.

Nu găsi nimic, în afară de haine scumpe.

Se întoarse spre Carl-Johan.

— Poate ar fi mai bine dacă aș putea să mă uit puțin singură.

Tatăl lui Philip se întoarse și se duse înapoi în camera de zi. Mormăi ceva, dar Emelie nu auzi ce spuse.

Se simțea ca o spărgătoare. Cercetă costume, cămăși și pantaloni, le scutură și le pipăi buzunarele interioare și din față. Căută pe sub perne, plapumă și saltea.

Nu, nu se simțea ca o spărgătoare. Se simțea mai degrabă ca o gardiană care percheziționează celula unui deținut.

Se uită pe sub pat, se urcă pe fotoliu și verifică abajurul lampadarului, cotrobăi prin sertarele noptierelor – găsi câteva șervețele, un roman polițist de Michael Connely și niște prezervative.

Nimic care să pară de interes, se gândi ea.

•

Și totuși, adunase toate obiectele și le expuse în fața ei. Listele cu convorbirile telefonice și conectările la antenele operatorului. Chitanța emisă de firma de taximetrie, pe care o găsiseră la biroul lui. Obiectele și foile pe care le găsise în sertarele biroului lui Philip și ce mai era prin coșurile de hârtii. Pliante, scrisori de la administratori de fonduri, invitații la petreceri, alte chitanțe, două telefoane mobile mai vechi, legături de chei și câteva ziare.

Încerca să găsească un șablon în ceea ce privea comportamentul lui Philip. O interesa viața lui de dinainte de dispariție. Oamenii au continuat să-l sune și după 12 februarie. Chiar dacă telefonul a fost închis după data aceea, Emelie trase concluzia că Philip fusese răpit mai târziu decât credeau, sau că-și deschidea telefonul din când în când în locul în care era ținut, sau că răpitorii îl foloseau în mod conștient ca să-i deruteze pe cei care-l căutau.

Teddy credea în ultima variantă, pentru că toate convorbirile erau scurte. Niciuna nu depășea douăsprezece secunde. Dar se pare că cineva folosea telefonul lui Philip – cineva care îl purta cu el.

Emelie reuși să deslușească un fel de șablon în ceea ce privea deplasările persoanei respective. Înainte de 12 februarie era vorba mai ales de patru puncte geografice: o antenă de pe Karlavägen, una de pe Stureplan, una amplasată pe Kommendörsgatan și una pe Högbergsgatan, în Södermalm. După 12 februarie, telefonul se mișca de-a lungul acelorași coordonate, singura care lipsea din schemă era Kommendörsgatan.

Prima antenă era ușor de explicat. Era antena care acoperea zona în care se afla apartamentul lui Philip de pe Östermalmsgatan. De fiecare dată când se afla în apropierea ei și suna sau accepta un apel, telefonul se conecta la antenă. Prezența celei de-a doua era la fel de evidentă: de îndată ce Philip folosea telefonul la sau în apropierea biroului, acesta se conecta la antenă. Cea de-a treia de pe Kommendörsgatan, la fel – era antena cea mai apropiată de locuința lui Stephanie. Dar cea de-a patra antenă o puse pe gânduri. Ce făcea Philip pe Högbergsgatan de două ori pe săptămână?

De cele mai multe ori, telefonul era folosit seara, dar de câteva ori și ziua.

Emelie își notă fiecare dată și oră pe o foaie separată. Nouăsprezece apeluri în perioada 1 noiembrie-11 februarie. Și trei apeluri după 12 februarie. Emelie verifică amănunțit cele două agende ale lui Philip.

Apoi căută un număr în telefonul ei și-l sună pe Carl-Johan.

Telefonul abia apucă să țârâie înainte ca tatăl lui Philip să răspundă.

— Bună seara, sunt Emelie. Îmi cer scuze că sun așa de târziu.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic.

— Așa?

— Stăteam cu listele astea în fața mea și le comparam cu niște chestii.

— Și?

— Voiam să te întreb dacă Philip avea vreun motiv să se afle în apropiere de Högbergsgatan.

Emelie îi explică pe scurt la ce concluzii ajunsese.

— Habar nu am, spuse Carl-Johan.

— Are vreun cunoscut care stă prin zona aia?

— Ei, nu, nu cred că vreunul din prietenii lui stă în Södermalm. Mi s-ar părea cam ciudat.

Probabil că avea dreptate, se gândi Emelie. La impresia pe care i-au lăsat-o prietenii lui Philip, s-ar fi mirat dacă vreunul s-ar fi abătut mai departe de Slussen fără pașaport și hartă.

— Vreun coleg de la firmă, poate?

— Nu cred. Eu, unul, n-am auzit de așa ceva. Dar nu poți să juri niciodată. Poate puteți să-l întrebați pe Ian?

Carl-Johan amuți.

Emelie se gândi c-ar fi fost bine să încheie convorbirea. Ceasul arăta douăsprezece și jumătate.

Carl-Johan spuse:

— Emelie, poți să-mi răspunzi la o întrebare?

— Sigur că da.

— O să rezolvați povestea asta? Tu ce crezi? Fii sinceră cu mine.

Emelie voia să-l consoleze cumva, să-l ajute să doarmă puțin mai liniștit, măcar în noaptea aceea.

— Sunt sigură c-o să se rezolve.

— Dar cum?

— Într-un fel sau altul. Promit.

*

Întuneric.

Nu-și vedea nici măcar mâna în camera aceea. În afară de asta, nici măcar nu și le simțea – mâinile lui erau umflate și amorțite din cauza circulației proaste. Mai erau acolo? Oare banda izolatoare le-a ros atât de tare încât s-au desprins din încheieturi, fără să fi observat? Nu-și mai simțea nici măcar degetul mic.

În întuneric. Mirosul ăla închis.

Îi era imposibil să adoarmă. Zăcea cu spatele și brațele lipite de perete. Frigul îi pătrundea prin bluză ca un tremur febril care-i invadează corpul. Era acolo de cel puțin douăsprezece ore.

Se răsuci și-și trase genunchii spre burtă. Căută cu buzele calmantele pe care i le aruncase Față-de-Joker. Înghiți două.

N-avea nevoie de asta.

El care fusese crescut să trăiască la suprafața vieții, cam ca legumele alea care creșteau la nivelul solului, fără rădăcini. Nu-i plăcea să se adâncească în lucruri.

Nu știa dacă răpitorii lui apucaseră să trimită contractul. Dar n-aveau niciun motiv să o lălăie, acum când a semnat. Sau poate că mizau și pe faptul că Patric avea să le trimită banii și fără contract. Nu era imposibil nici asta – doar că în cazul ăsta erau niște imbecili.

Nu-i spuseră nimic. Nu deschideau nici ușa. Nici măcar nu-l mai răniseră cu vreun obiect contondent. Deși, poate era mai bine așa. Trebuia să-și mențină capul limpede. Îi ajungeau pastilele.

Da, de-acum încolo trebuie să mă concentrez și mai tare, se gândi el.

Pentru că avea ceva.

Făcuse rost de ceva.

Ceva ce putea să-l scoată de acolo.

•

Era liniște peste tot. Se întreba dacă răpitorii erau măcar acolo.

Poate c-au închis prăvălia și l-au lăsat singur acolo, ca orice muncitor care-și termina tura – gata, am închis pentru azi, mergem să ne luăm copiii de la grădiniță și să cinăm cu familia.

Philip încercase să tragă cu urechea și acolo. Dar nu se auzea nicio mașină, nici autobuze sau vreun avion, cum se auzeau din apartamentul lui. Nu se auzeau nici telefoane mobile, nici sunetul televizorului sau al vreunei combine stereo. Nu auzea nici măcar vreo ușă închizându-se sau deschizându-se. Încercase să țină minte curbele, distanța parcursă, toate ușile pe care le auzise, toate cheile învârtite în yale. Se străduise să fie atent – dar în clipa asta nu-și mai amintea nimic.

Trebuia să dispară de acolo.

Și de data asta avea un plan nou.

Șansa i se ivise cu câteva ore în urmă, când în sfârșit îl rugară să semneze contractul fals.

Presupuse că tentativa lui de evadare și mutarea i-a împiedicat să facă rost de contract mai devreme. Poate că fusese un idiot.

— Dacă vreți să semene cu semnătura mea, va trebui să slăbiți puțin legătura, îi spuse cu vocea sugrumată lui Față-de-Joker.

Acesta se întoarse peste câteva secunde cu o foarfecă.

— Drăguț din partea ta, spuse Philip.

Încercă să descifreze jumătatea de sus a feței, cea neacoperită – oare se ascundea vreun pic de compasiune în ochii lui? Poate că-i părea bine să reducă din suferința lui Philip. Dar bandana aceea ciudată și lumina care bătea din față îi zădărnici orice încercare de a-i descifra expresia.

Era suficientă lumină ca să poată citi textul de pe foaie. În plus, știa cam cum arăta încăperea aceea pe dinăuntru, unde erau salteaua, găleata, peretele acoperit cu scânduri.

Știa și ce trebuia să facă.

Îi dăduseră un pix marca Bic cu o clemă de metal cu care se putea atașa de buzunarul cămășii, al hainei sau de un teanc de hârtii.

Puse documentul pe genunchi.

— Nu merge, îmi trebuie un suport, ceva tare.

Răpitorii lui păreau să fie convinși că nu poate să facă mare lucru atâta timp cât avea picioarele legate. Față-de-Joker dispăru iar din cameră. Mâinile lui Philip erau libere.

Se prefăcu că-și masează degetul mic. În același timp, apucă repede clema pixului cu degetele de la mâna dreaptă, o răsuci în sus cu o mișcare bruscă până când se rupse. Clema pocni, dar Philip tuși ca să mascheze zgomotul. O lăsă să aterizeze pe saltea. Nu se auzise nimic. O lăsă acolo și așeză un genunchi peste ea.

Îl auzi pe Față-de-Joker moșmondind ceva pe-afară.

Apoi se întoarse cu o revistă, *Vi Bilägare*[17].

Philip așeză revista sub contract și semnă.

— Îl trimiteți acum? întrebă.

Jokerul se aplecă asupra lui. De fapt, nu arăta chiar așa de ciudat, dacă ignorai rânjetul imprimat pe năframă. Philip nu-i deslușea culoarea ochilor în lumina din față, dar vedea că are ochii rotunzi și curioși. Și fruntea încrețită, dar ridurile nu erau adânci ca la un om în vârstă. Se întreba câți ani avea individul. Treizeci? Patruzeci?

— Nu ești chiar așa de nasol, spuse Philip și încercă să zâmbească.

Față-de-Joker se holbă din nou la el.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău.

— Mersi că ai scos legăturile.

— O să le pun imediat la loc. Acum te cunosc și nu vreau să mai risc.

— Câți sunteți de fapt? Nici nu știu, la cât sunt de luat…

Philip încercă să profite de poziția lui inferioară.

— Nu contează. Deși eu sunt ăla care face treaba de căcat.

— Sunteți prieteni?

— Prieteni?

Philip auzi râsetele lui Față-de-Joker.

— Mai „ne-prieteni” de atât n-avem cum să fim.

•

Acum zăcea acolo și se juca cu bucățica de metal de la pix.

Era lungă de vreo patru centimetri și lată de o jumătate. Probabil că era făcută din aluminiu sau vreun alt tip de metal. Era rece în palmă. Un capăt era rotunjit, dar celălalt, cel rupt era ascuțit și inegal.

Își trecu degetul arătător peste capătul inegal. Se auzi un hârșâit.

Planul lui.

Dintotdeauna fusese genul care *făcea* lucrurile să se miște.

*

Acasă la Emelie toate luminile erau stinse, în afară de lampa din bucătărie. Lumina crease o

insulă de activitate pe o masă, într-un apartament, dintr-un bloc unde toți locatarii dormeau, cel mai probabil.

S-a gândit să-l sune pe Ian Crona, dar n-a mai făcut-o. Nu doar din cauza orei târzii – comportamentul lui Teddy și felul în care vorbise cu prietenii lui Philip stricaseră atmosfera. Voia să lase lucrurile să se mai calmeze puțin.

Felul în care strânsese mâna lui Axel – ce metodă era asta? Așa voia să le câștige încrederea și să stabilească relații amicale?

Teddy era un bătăuș și Emelie avea de gând să discute cu Magnus despre el în dimineața următoare. Dacă nu se calma, atunci n-avea să mai continue această „colaborare”.

•

Puse chitanțele de la firma de taxi și listele cu antenele la o parte și păstră doar carnețelul cu concluziile. Verifică și restul documentelor și lucrurile pe care le adunase din apartamentul lui Philip.

Începu cu chitanțele: un iPad, butoni de manșetă de la Le Bon Marché, în valoare de o mie cinci sute de euro, o pereche de pantofi John Lobb din Londra de opt sute de lire sterline, o grămadă de bonuri de la diverse restaurante – Teatergrillen, Strandvägen 1, Boqueria, Riche – ochelari de soare Tom Ford, mănuși de la magazinul Hestra de pe Norrlandsgatan, o curea Gucci, o brățară Bottega Veneta de șase mii de coroane. Era vorba doar de consum de lux obișnuit și onorabil – nimic care să prezinte interes.

Înșirui invitațiile la petreceri. Prima era o invitație la clubul de noapte Café Café, cu un artist, invitat secret. Alta îl invita la lansarea și testarea noului Audi A6. O a treia anunța deschiderea noului Hotell Étoile și al noului bar pentru VIP-uri. Celelalte invitații semănau cu primele: baruri, cluburi, saloane VIP.

Le dădu la o parte.

Își dădu seama că nu găsiseră niciun *device* de self-banking în apartamentul lui Philip. Se întreba dacă îl avea asupra lui când l-au săltat sau dacă l-au răpit de acasă și au apucat să pună mâna pe el. Cei de la Redwood fuseseră acolo și nu găsiseră nicio urmă străină, doar amprentele lui Philip și ale lui Stephanie.

Ce mai trebuia verificat? Câteva ziare, niște reclame pe care le primea probabil prin poștă și niște acte.

Mamă, și Teddy ăsta, se gândi din nou Emelie – nu putea să uite felul lui de a rezolva chestia aia de azi. Fără să înțeleagă de ce, ridică telefonul și-l sună.

Telefonul sună de cinci ori. Emelie se pregătea să închidă. Probabil că dormea, ca orice om normal la ora asta. Până la urmă nu putea fi chiar așa de ciudat nici Teddy ăsta.

Dar în clipa următoare îi răspunse.

— Sunt Emelie.

— Da, mi-am dat seama. Nu crezi că suni cam târziu…?

— Dormeai?

— Nu.

— Ce făceai?

— Exact ce faci și tu, presupun.

— Păi, n-ai cum să știi ce fac eu.

— Nu, dar pot să dau cu presupusul, spuse Teddy. Eu stau cu listele cu apeluri și antenele alea și încerc să mă dumiresc. Nu asta făceai și tu?

— Și ai ajuns la vreo concluzie?

Emelie nu aflase încă pentru ce fusese condamnat, dar Teddy părea că voia să scape de trecut, să se ridice din mizeria aia, atâta lucru înțelesese și ea. Altfel n-ar fi avut niciun motiv să solicite ștergerea datoriilor.

Îi veni o idee neașteptată. *Și* ea voia să evolueze. Să evolueze, dar *încotro*?

— Te-am sunat ca să-ți spun s-o iei mai moale cu prietenii lui Philip și cu alte persoane-cheie

pentru cazul ăsta. Dacă vrei să mai lucrezi la el, vreau să spun. Atitudinea ta periclitează toată povestea asta.

Teddy nu scotea niciun cuvânt. Emelie se întrebă dacă a înțeles mesajul.

— Ori lucrez așa cum vreau eu, ori o las baltă, îi spuse el într-un final.

— Dar n-ai înțeles ce-am zis?

— Nu discut despre metodele mele cu tine. Dacă Magnus nu-i mulțumit cu ceva, n-are decât să mă anunțe. Ai înțeles?

Emelie rămase fără aer. Magnus îi spusese clar că vrea să colaboreze cu Teddy. Încă nu știa exact de ce, dar în clipa asta n-avea cum să se certe cu pușcăriașul ăsta. N-avea decât să-l educe Magnus.

— E târziu, spuse Teddy. Ar trebui să te duci să te culci și să te odihnești. Amândoi avem nevoie de energie.

Avea dreptate, dar Emelie mai voia să-l întrebe ceva.

— Tu de fapt de ce ai stat la închisoare?

Teddy amuți la celălalt capăt al firului. Emelie se gândi la discuția recentă cu Carl-Johan. Chiar că-i era milă de părinții lui Philip.

Teddy spuse:

— E ora unu. N-am spus c-ar fi bine să te duci să te culci?

— Și întrebarea mea?

— Mai bine dormi. Se pare că ai nevoie.

— Și tu? Tu n-ai nevoie?

— Cei răi n-au niciodată pace, spune Domnul.

•

Pliantele cu reclame și hârtiile de la bănci zăceau în continuare în fața ei pe masă. O usturau ochii, ar fi trebuit să facă ce i-a zis Teddy și să se ducă la culcare. Dar câteva minute în plus nu mai contau.

Păreau niște reclame obișnuite, trimise prin poștă.

Cumpără-ți un MacBook Pro cu Retinascreen. Abonează-te la Militär Historia și primești senzaționala carte Navy Seals gratis. Comandă-ți jante Porsche noi și primești patru la preț de trei.

În clipa aceea, o văzu. De pliantul cu jantele era lipită o etichetă cu o adresă. Reclama fusese trimisă unei persoane pe nume Jarl Poljonen, Fatbursgatan 22. Ce căuta adresa aceea pe un pliant aflat în locuința lui Philip?

Fatbursgatan 22. Emelie introduse adresa în telefonul ei și folosi GPS-ul – strada respectivă se afla la aproximativ șaizeci de metri de antena telefonică de pe Högbergsgatan.

Puse pliantul înapoi pe masă.

Găsise o adresă care se suprapunea exact cu locul în care se aflase telefonul lui Philip.

*

Toate ușile din casă erau uși obișnuite de lemn, clasă de securitate 2. Pe fanta[18] destinată ziarelor și revistelor scria numele proprietarului: J. Poljonen.

— Asta rezistă vreo zece minute dacă o forțezi cu ranga și dalta. Dar dacă ai un șperaclu sau o bormașină, termini mai repede.

Emelie se holbă la el.

— N-o să te întreb de unde știi chestiile astea.

Erau în casa scărilor, în fața ușii apartamentului de pe Fatbursgatan 22. Ceasul arăta aproape două noaptea. Emelie îl sunase din nou pe Teddy, la scurt timp după primul telefon. Îi spuse că făcuse probabil rost de adresa unde se afla Philip atunci când telefonul lui se conectase la antena de pe Högbergsgatan. Teddy detectase lipsa de entuziasm din vocea ei și își dădu seama că cel mai probabil îl sunase pe Magnus înainte să-l sune pe el.

Dar acum erau aici.

Împreună.

Ușa blocului era încuiată, dar fiindcă ajunsese la fața locului înaintea ei, Teddy rezolvă situația în

felul lui. Blocurile astea erau construite undeva pe la începutul anilor ’90 și arătau la fel, vopsite în bej, gri sau maro, cu balcoane urâte și detalii din tablă. Era ca și când cineva ar fi ridicat o întreagă suburbie și ar fi mutat-o în centrul orașului, doar că fără tarabele cu fructe și chioșcurile unde se vindeau cartele telefonice. Senzația de omogenitate arhitectonică era aceeași, orice urmă a fanteziei, la fel de absentă, iar calitatea construcției, la fel de proastă – ajungea să tragă de ușă cu ambele mâini ca s-o smulgă din balamale.

Teddy sună la ușă și dinăuntrul apartamentului se auzi un zbârnâit furios, dar nu se întâmplă nimic. Ceea ce nu era chiar așa de ciudat, probabil că Jarl Poljonen – sau cine o fi locuit acolo – era în pat și dormea la ora asta.

Continuă să sune și de câte ori făcu pauză, Emelie începu să bată la ușă. Mai devreme sau mai târziu aveau să trezească pe cineva, asta dacă era cineva în casă.

— Cheile astea le-am găsit acasă la Philip.

Strecură cea mai lungă cheie în butuc, dar își dădu seama că nu se potrivea.

Testă și celelalte chei, dar niciuna nu se potrivea.

Teddy avu un presentiment ciudat. Se apropie de ușă și apucă clanța.

Ușa nu era încuiată.

Emelie îl urmărea cu ochi mari.

Lui Teddy puțin îi păsa ce părere avea despre el.

Deschise ușa și intră.

În hol nu exista niciun bec, așa că Teddy înaintă împleticindu-se pe semiîntuneric, în timp ce Emelie lumină cu lanterna de la telefonul mobil. Strigase „E cineva acasă?” din secunda în care a închis ușa în spatele ei, dar liniștea era la fel de compactă ca atunci când au sunat la ușă.

Mirosea a închis și a casă în care nu s-a mai făcut curățenie de mult, de parcă cineva ar fi lăsat

afară mâncare veche sau ar fi uitat să tragă apa la veceu.

Până la urmă Teddy găsi un întrerupător în bucătărie și când aprinse lumina, își dădu seama cât de mic era, de fapt, apartamentul acela. Era o garsonieră, cu o cameră și o bucătărie. Apoi aprinse toate becurile pe care le găsi și pricepu imediat cât de dezinteresat era proprietarul ei de tot ce ținea de amenajare.

Covorul de pe hol era îngrămădit într-un capăt. Era o chestie sintetică, cândva colorată, dar care acum îți aducea aminte de culoarea pământului bătătorit. Nu se vedea nicio haină pe umerașe și nicio pereche de pantofi pe podea. O oglindă mare era sprijinită de perete.

Mobilierul din bucătărie se rezuma la două scaune cu spătar și o masă de lemn rablagită. Pe masă se afla o scrumieră fără mucuri de țigară, două cutii goale de pizza și o sticlă de whisky Lagavulin, goală pe jumătate. În frigider găsi doar patru cutii de Red Bull și în congelator, trei pateuri cu carne, marca Gorby. Găsi și trei pungulițe înguste Fentanyl Sandoz. Pungulițele erau goale.

Emelie stătu lângă el în tot acest timp.

— Tu ce crezi? îl întrebă ea după ce Teddy termină de cotrobăit prin gunoaie.

— Astea mi se par interesante, spuse Teddy pe un ton jos și arătă spre pungulițe. Și vorbește mai încet.

— De ce?

— Pentru că s-ar putea să fi lăsat aici un dispozitiv de supraveghere. Nu e deloc ceva neobișnuit. Ca să-i avertizeze.

Se abținu să-i zică ceva răutăcios. Oricum, făcuse un pas înapoi atunci, când l-a sunat pentru a doua oară.

Intrară împreună în camera care servea drept dormitor și living. Un bec fără abajur atârna singuratic din tavan și lumina era încă prea slabă, iar pe podea se vedeau două lampadare stricate.

— Prostia asta cu becurile economice e o abureală pe care Suedia pare s-o fi înghițit fără să comenteze în timp ce eu eram la pârnaie.

— Sunt mai ecologice, să știi. Mă rog, asta dacă știi ce-i aia protecția mediului…

— Nu e nevoie să fii sarcastică. Nu vezi că le ia cinșpe minute până să lumineze ca lumea? Oamenii din țara asta trăiesc și-așa pe semiîntuneric. Aveam nevoie de mai multă lumină, nu invers.

Cei doi aruncară o privire în jurul lor.

Într-un colț se vedea un pat dublu care părea mai de calitate, cu o saltea și niște perne groase. În schimb, cearșaful nu părea la fel de curat. Era sfâșiat pe jumătate și mizerabil. Plapuma era îngrămădită în capătul patului. Emelie se aplecă și trase de ea.

— Nu, șopti Teddy. Lasă plapuma acolo. S-ar putea să fie o grămadă de urme pe care nu le vedem cu ochiul liber.

Lângă pat se afla o bibliotecă menită să separe patul de restul camerei ca un perete mic. Dar pe rafturi nu se vedea nicio carte. Biblioteca părea să servească drept noptieră, doar că era mai mare. Teddy găsi un pachet de țigări, o brichetă, o cutie de prezervative, câteva pastile împrăștiate și o folie de Zoloft. Pe raft mai erau și două creioane și o pereche de cătușe.

Ochii lui Emelie se îngustară.

— Ce zici, ne cărăm de aici? o întrebă încet Teddy.

Emelie arătă spre o oglindă mare de pe perete.

— Persoana care stă aici pare destul de plină de ea.

Era clar că nu voia să plece deocamdată. Teddy arătă cu mâna spre tavan. O oglindă fusese montată și acolo.

— Se pare că-i place să se vadă *in action* din toate unghiurile posibile.

Restul camerei era mobilat cu o canapea pentru două persoane, un fotoliu și o măsuță joasă din sticlă. Pe un dulăpior se afla un televizor întors către celelalte piese de mobilier. Pereții erau complet goi și nu se vedeau nici perne, pături sau alte obiecte care ar fi putut transforma camera într-un colț mai primitor.

Pe măsuța de cafea se afla un spray pentru curățat geamuri și o foaie cu niște mâzgăleli. Păreau niște cifre, website-uri obscure, cuvinte izolate și mici desene – genul pe care le faci atunci când te plictisești.

Teddy trecu cu degetul arătător peste tăblia mesei și constată că era curată.

Apoi se aplecă. Găsi o vedere pe podea.

O ridică și încercă să descifreze scrisul urât. Lumina slabă se intensificase între timp și becul lumina acum ca orice bec normal. Vederea era adresată lui Poljonen și expeditorul trecuse adresa la care se aflau. Ștampila de pe timbru indica Stockholm.

Expeditorul scrijelise doar câteva rânduri: „Ești al meu, Philip, nu uita. Și ți-am zis să încetezi. A ta, AA".

Teddy se uită la Emelie. Părea obosită și zulufii ei, care până atunci fuseseră aranjați cu grijă în spatele urechilor, îi căzuseră în față.

Întoarse vederea și Emelie se aplecă înainte. Ilustrația cărții poștale reprezenta un iepure alb cu ochi roșii.

Teddy spuse cu voce joasă.

— Jan – care nu vrea să ne dezvăluie numele lui complet – sau altcineva de la Redwood ar trebui să treacă pe aici mâine dimineață când e lumină și să ia locul ăsta la puricat ca lumea. Și să examineze și vederea asta.

Teddy se duse din nou în bucătărie. Puse pungulițele cu Fentanyl lângă celelalte gunoaie. Apoi ridică o bucată de bandă izolatoare mototolită și începu s-o netezească.

— L-au ținut aici.

— Pe Philip?

— Da, clar. Nu pot să-ți spun exact cât timp, sau din ce dată, dar știu că l-au ținut prizonier în garsoniera asta.

— De ce?

— Vezi pungulițele alea cu Fentanyl? Știi ce-i Fentanyl-ul?

— Habar nu am, dar ne putem uita în dicționarul medical.

— Nu e nevoie. Știu eu ce e, vezi, uite, au uitat și un plasture transdermic. E genul de plasture care se folosește în caz de dureri mari. Plasturele conține o grămadă de morfină sau ceva de genul ăsta și când îl aplici, intră în piele automat. Cel mai comun efect secundar e oboseala. Am găsit trei ambalaje goale în coșul de gunoi. Dacă pui trei plasturi din ăștia pe un adult nici prea scund, nici prea înalt, poți să dai chef lângă urechea lui, că nici măcar n-o să se întoarcă pe partea cealaltă în somn. Doar profesioniștii folosesc chestii din astea.

— Am înțeles, dar de unde știi că l-au ținut aici? Cel care locuiește aici putea să folosească plasturele pentru nevoi proprii…

— Nu, plasturele cu morfină nu e o dovadă suficientă. Dar, ia, uită-te aici.

Teddy ridică banda izolatoare maro șifonată, pe care reușise s-o deruleze cât putu de bine.

— Vezi?

— Nu. Ce? O bucată de scoci?

— Da, e o bucată de scoci. Dar uită-te mai de aproape.

Emelie se aplecă înainte.

— Mai bine zi-mi ce e. Că nu văd nimic ciudat.

— Firicele de păr mici pe partea cu adeziv. Nu sunt fire de păr de pe cap și nici blană de animal. Nici păr pubian și nici fibre textile. Par mai degrabă fire de barbă abia crescută. Eu aș zice că

bucata asta de scoci a fost lipită peste gura cuiva, cel mai probabil, peste gura lui Philip.

Emelie nu mai părea deloc obosită.

— Trebuie să-i povestim totul lui Magnus mâine dimineață. Tu pe la cât te trezești?

— Peste patru ore jumate'.

Tăcerea fu întreruptă de un zgomot. Un zgomot cunoscut, dar surprinzător.

Cineva bătea la ușă.

Hardd iskul

A patra zi după incendiu.

Părinții Ceciliei se întorseseră de la Umeå. Se cazaseră la același hotel unde stăteau și ei și aveau de gând să rămână cel puțin până la sfârșitul săptămânii. De fapt, n-ar fi trebuit să vină. Copiii se duceau la școală și la grădiniță ca și până atunci, iar hotelul era un loc foarte comod pentru ei. Primiseră bonuri de masă de la firma de asigurare și puteau să le folosească la hotel, ca să cumpere micul dejun și cina. Sigur, Benjamin n-avea acces la jocurile lui de pe calculator și Lillan n-avea jucăriile ei, dar părinții colegilor lor s-au dovedit a fi foarte înțelegători și-i mai invitau la ei acasă după antrenament și grădiniță. Cecilia îi luă seara și apoi cinau cu toții la restaurantul hotelului. Și-n plus, existau suficiente canale de televiziune pentru Benjamin, în timp ce Lillan construia fortărețe în patul dublu.

Dar mama și tata au insistat să vină și până la urmă i s-a părut chiar plăcut, un soi de prilej de descărcare psihică. Doar că nu bănuiau ce o apăsa cel mai tare, de fapt.

*

Mats era treaz de-a binelea. Zicea că n-are decât puțin paracetamol în sânge și-atât.

Azi stătea drept în pat și pe măsuța cu rotile de lângă el se afla ultimul număr din Aftonbladet.

— Te-ai dus singur să cumperi ziarul? îl întrebă Cecilia.

— Da, m-am dus până la Pressbyrån, cel de la intrare. Doctor Ashraf zice că s-ar putea să mă externeze peste câteva zile.

— Și unde ai de gând să stai?

— M-am gândit c-aș putea sta cu voi. La hotel.

— Pentru asta trebuie să stăm de vorbă mai întâi.

Ieri, când i-a povestit ce a văzut pe laptopul lui, el i-a zis doar că fuseseră cei care dăduseră foc la casă. Dar acum trebuia să-i dea o explicație.

— Am fost atras în ceva fără să vreau.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Mats.

— Nu am puterea. Nu pot.

— Trebuie.

Mats oftă și se întinse după pahar. Se auzi un plescăit și Mats sorbi și ultimele picături de suc.

— Mats, trebuie, n-auzi?

— Vrei să divorțăm?

— Nu știu. Mai întâi zi-mi ce-i cu imaginile alea pe care le-am văzut.

— E prea aiurea.

— Da, îmi dau seama, dar în cazul ăsta trebuie să-ți spun două lucruri. Unu, că te iubesc încă.

Văzu cum fața lui încordată se relaxă o idee.

— Și, doi: cred că ai nevoie de ajutor.

Afară ploaia bătea violent în geam.

•

A doua zi se duse înapoi.

Încercă să-l sâcâie cât putea de subtil.

— Când? spuse doar. Mats?

Bărbatul ei întoarse capul exact ca în zilele precedente.

Orele se scurgeau. Cineva se uita la televizor sau asculta radioul în camera de alături. În spatele perdelelor subțiri, vremea era la fel de proastă.

O asistentă intră și îl examină scurt. Când ieși, Cecilia se aplecă înainte și-i șopti:

— O să predau laptopul la poliție dacă nu-mi dai o explicație.

Mats închise ochii.

Dar Cecilia își dădea seama că nu doarme.

În ziua următoare stătu de vorbă pe coridor cu asistenta. Mats se vindecase, în principiu. Probabil putea să plece acasă în ziua următoare.

De îndată ce se așeză la picioarele lui, observă că era treaz, deși ținea ochii închiși.

— Hai, povestește-mi, îi spuse ea.

Mats ținu ochii închiși, dar spuse:

— OK. O să încerc.

Și începu să-i povestească. Mergea cam greu, făcea pauze lungi și se holba drept înainte, în gol. Cecilia nu știa dacă încerca să-și aducă aminte mai bine sau dacă i se părea prea penibil să-i vorbească despre asta.

Îi spuse că a început acum o jumătate de an. Se simțea stresat la serviciu, șeful cel nou îl bătea la cap cu „gradul de eficiență al organizației". Mats fusese obligat să țină un jurnal despre fiecare întâlnire, să-și organizeze poșta electronică conform unui sistem nou și să dea raportul după fiecare săptămână de lucru. Era cât pe-aci să-și ia concediu medical din cauza epuizării psihice. Și când a încercat să caute alinare la Cecilia, a simțit că soția lui îl ținea la distanță. Abia dacă-și mai vorbeau și de sex nici nu putea fi vorba. Ultima oară o făcuseră cu cinci luni în urmă.

Atunci Mats a început să intre pe tot felul de site-uri pornografice. Într-un fel, asta îl ajuta să se calmeze puțin după serviciu. Și în plus, era nevoit să-și satisfacă nevoile în felul ăsta, dacă nu se putea cu ea. După câteva luni, nimeri pe niște site-uri unde fetele păreau tot mai tinere. Nu știa de ce, dar nu putea să se oprească.

Apoi povestea deveni mai neclară. I-a spus că „a continuat cu chestiile alea dubioase". Dar nu

numai atât – se pare că fusese contactat de niște tipi care aveau aceleași interese. Nu i-a zis în ce fel l-au contactat, dar Cecilia presupuse că pe net. Voiau să facă schimb de „materiale”, conform spuselor lui Mats, și să-l ajute să găsească și alte rețele decât cele obișnuite. Cecilia se întreba ce însemna „obișnuit” în contextul ăsta.

Mats îi refuzase, nu voia „să se afunde și mai rău în chestia asta”. Se gândea chiar să ia legătura cu un psiholog, își dădea seama că nu era sănătos ce face. A încercat să caute diverși psihoterapeuți, le formase și numărul, dar n-a vorbit niciodată cu vreunul. Nu era sigur că n-o să-l denunțe la poliție. De nenumărate ori a încercat să înceteze, fără să ceară ajutor – a funcționat timp de câteva săptămâni, dar când au început să dea oameni afară de la serviciu și stresul a reapărut – s-a trezit din nou în fața calculatorului.

Cecilia stătea înlemnită ca o statuie. Auzea ce spune, reacționa la fiecare pauză, inspirație și geamăt. Îl urmărea în timp ce își mișca sprâncenele și restul feței. Și cu toate astea, nu pricepea nimic.

Mats încheie prin a-i povesti despre incendiu. Era acasă de vreo douăzeci de minute când a simțit mirosul de fum din bucătărie. Când a fugit afară, blatul de lucru și dulapurile erau deja în flăcări și s-a grăbit să se întoarcă în dormitor ca să-și ia telefonul și portofelul. Dar acolo i s-a tăiat firul pentru că a leșinat din cauza fumului și a gazelor.

Exact de ce se afla în casă tocmai la ora aia – asta nu i-a mai spus. Dar trebuia să repare ceva la calculator, reuși ea să afle până la urmă.

Dintr-un motiv anume, credea că incendiul fusese provocat de oamenii aceia cu site-uri dubioase, care încercau să-i facă rău. Ei erau motivul pentru care apartamentul lor se făcuse scrum.

— Nu puteau să accepte faptul că până la urmă am spus nu.

Cecilia nu știa în ce să creadă și cât din povestea aia făcea parte din mecanismele de autoapărare ale lui Mats. Dar măcar îi povestise totul. De fapt, nici nu credea c-o să-i zică ceva.

Era și ăsta un început.

Și totuși, îi spuse:

— Vreau să te autodenunți la poliție.

***

Ceasul arăta două noaptea și cineva bătea la ușa unui apartament unde, foarte probabil, un om fusese ținut ostatic cu doar câteva zile în urmă. Cineva voia să intre, dar nu suna la sonerie, cum ar fi fost normal.

Lui Emelie îi trecură prin minte două gânduri. Era ori Philip, ori poliția. Apoi își dădu seama că Philip sigur nu voia să se întoarcă în locul în care a fost ținut prizonier.

Se duse spre hol, dar Teddy ridică mâna.

— Mă ocup eu, îi șopti el.

Se duse înapoi și stinse lumina în bucătărie și dormitor. Deși stătea la doar doi metri de ea, abia îl deslușea în geaca aceea închisă la culoare.

Se opri în fața ușii de la intrare și spuse cu voce tare:

— Cine e?

Apoi se lăsă pe vine.

Emelie se întrebă ce are de gând.

— Deschide.

Vocea de afară părea să-i aparțină unui tânăr, cu un ușor accent străin.

— De ce? întrebă Teddy.

— Deschide numai.

Teddy duse mâna la zăvor.

Ușa se deschise repede.

Emelie zări trei siluete întunecate strecurându-se înăuntru.

Prima persoană se împiedică de Teddy care se mișca repede pe vine.

— Tu cine dracu’ ești?

Teddy nu răspunse. Emelie îl văzu cum își luă avânt și se ridică repede, ciocnindu-se cu ei. Își dădu seama imediat de ce se lăsase pe vine. În felul ăsta, avea răgazul necesar ca să-i ia prin surprindere.

Unul dintre ei căzu și începu să țipe.

Un altul începu să-i administreze pumni lui Teddy.

Primul era deja în apartament.

— Tu ce mă-ta cauți aici, pizdă proastă?

Emelie formase 112 și ținea degetul pregătit pe buton ca să sune. Dar era prea târziu, se pare. La lumina telefonului văzu cum tipul din fața ei se holbă drept la ea.

— Și cine ești? șuieră el.

Emelie încercă să priceapă ce se întâmplă. În jurul ei se aflau trei străini, probabil bărbați, toți trei. Aveau glugile trase peste cap. Nu erau foarte înalți, Teddy era mult mai mare decât ei. Dar tipii erau trei și ei, doar doi. Purtau fâșuri închise la culoare și pantaloni de trening. Recunoscu cele trei dungi albe ale mărcii Adidas pe unul dintre ei.

Unul din ei ținea ceva ce semăna cu o bâtă de baseball din aluminiu.

Bătaia se oprise.

Unul din ei se răsti la Teddy:

— Tu cine dracu’ te crezi? S-o fut pe mă-ta!

— Frate, trebuie să ne cărăm. *Aide,* spuse tipul care stătea lângă ea.

— Ce căcat, *dachro.* Rupe-i fâșu’ muistului ăstuia ca să nu cumva să-i vină vreo idee.

— Ia-le telefoanele.

Emelie auzi vocea calmă a lui Teddy.

— Mai bine spargem noi telefoanele. Nu vă fie teamă, că n-o să vă turnăm. Habar n-avem cine sunteți.

— Ce-ți umblă gura? Să ne turnați? Da’ ce, am făcut ceva?

— Nu, n-ați făcut nimic. Dar eu vă recomand să vă cărați. Dacă nu vreți un meci de UFC[19] pe aici.

— E haios băiatu'. UFC, auzi. Vorbește exact ca noi. Hai, dă-i una peste meclă.

Teddy își aruncă telefonul și îl strivi cu talpa pantofului.

Emelie se uită din nou pe mobilul ei. Cifrele erau pregătite pe *display.*

Dar n-avea rost să mai încerce ceva. Tipul din fața ei îi smulse telefonul din mână și dădu cu el de podea. Apoi repetă gestul lui Teddy.

— Plecați de aici. Acum, spuse Teddy.

Tipul cu bâta de baseball făcu un pas către el. Fața lui se afla la cinci centimetri de fața lui Teddy.

— Pleacă *tu,* bă.

— Nu, nu plec. Că nu pot să vă las să vă faceți de cap pe-aici.

Bâta de baseball vâjâi când o legănă. Teddy ridică brațul și bâta de baseball îl nimeri pe antebraț. Emelie auzi un sunet înfundat, ca atunci când cineva scapă un prosop ud pe jos.

Dar în loc să-l îmbrâncească pe tip sau să-i dea pumni și picioare, Teddy rămase nemișcat. Complet pasiv. Dacă primea o lovitură peste cap cu bâta aia, poate că nici nu se mai trezea.

Tipul cu bâta de baseball își luă din nou avânt. Teddy se feri și tipul rată.

Emelie se gândi: „De ce nu face nimic? Chiar *vrea* să ia bătaie?"

Apoi nu mai apucă să perceapă exact ce se întâmpla. Teddy schiță o mișcare rapidă spre unul din băieți și acesta căzu lat pe podea.

O jumătate de secundă mai târziu se prăbuși și tipul cu bâta de baseball.

Cel de-al treilea strigă:

— Gata, ne cărăm.

Tipul cu bâta de baseball se ridică în genunchi și încercă să-și tragă în sus amicul doborât de Teddy, dar Teddy se aruncă spre el și-l blocă strângându-l cu brațul.

Tipul încercă să-l lovească cu bâta de baseball. Dar se pare că ratase și-l nimerise pe amicul lui pentru că cineva scoase un țipăt. Emelie auzi și sunetul metalic al bâtei de baseball când aceasta aterizâ pe podea.

Băieții încercară să-l smulgă pe tovarășul lor din strânsoarea lui Teddy.

Teddy se holbă la Emelie.

Privirea lui abia se vedea pe întuneric.

Dar era clar: dacă Teddy mai strângea puțin, avea să-i frângă gâtul individului. Putea să-l omoare cu un singur gest.

Emelie nu reușea să-și ia privirea de la el.

Ceilalți urlau.

Tipul șuieră, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt.

În clipa aceea, Teddy îi dădu drumul.

Tipul ieși împleticindu-se.

Emelie le auzi pașii repezi în casa scărilor.

Teddy nu spuse nimic, doar se întoarse și alergă după ei.

Începu să alerge și ea după ei.

Pe stradă, o mașină demară cu scârțâit de roți.

*

Ulrikagatan din Östermalm, unde locuiau deja de peste douăzeci de ani, era considerată una dintre cele mai luxoase străzi din Stockholm. Celelalte două din aceeași categorie erau Danderydsgatan, aflată la câțiva kilometri de ei, și Tysta gatan, care se ascundea după vechea piațetă Karlaplan. Toate trei erau scurte, de doar câteva sute de metri, cu trafic redus și casele protejate de privirile indiscrete. Și clădirile erau ceva mai scunde, având două, sau maximum trei etaje, nu ca cele aflate de-a lungul marilor bulevarde, Karlavägen, Narvavägen și așa mai departe, unde clădirile cu patru sau cinci etaje erau *comme il faut.* În plus, majoritatea caselor erau așa-numite *townhouses,* vile tipice pentru centru, ceva ce nu prea se găsea în Stockholm. Doar nu erau în New

York sau Londra, și toate locuințele care depășeau 250 de metri pătrați erau privite cu un scepticism tipic social-democrat de către majoritatea populației. Strandvägen, cea mai spectaculoasă stradă din sud, de pe malul mării, era sigur mai cunoscută pentru omul obișnuit, și locuințele aveau indubitabil o vedere cu care puține apartamente din capitală puteau să se mândrească, dar familiile cu adevărat bogate urau expunerea și filistinismul cu care era asociată acea stradă. Ulrikagatan, Danderydsgatan și Tysta gatan se aflau în colțuri diferite ale cartierului Östermalm, dar erau locuite de oameni ale căror venituri și averi constituiau o parte substanțială a produsului intern brut suedez. Acolo locuiau cei care nu voiau să apară în diverse articole și liste dezgustătoare.

Oare de asta s-a întâmplat ce s-a întâmplat? se gândi Carl-Johan, afundat în bezna nopții. Oare din cauză că Philip și-a expus averea? Pentru că nu se jena că-i mergea bine?

Sau din cauza celeilalte laturi a lui Philip? Din cauza a ceea ce devenise din vina lui.

•

Carl-Johan nu putea să doarmă. A încercat să se uite la televizor, dar nu difuzau decât programe idioate și, de fapt, nici nu știa ce canale avea.

Apoi a ascultat de șapte ori înregistrarea convorbirii telefonice dintre Philip și bancă. Părea atât de sigur pe el, fiul lui. Dar cumva artificial. Carl-Johan nu-și putea imagina cum era să fi fost în locul în care se afla fiul lui în clipa aceea.

Se simțea neputincios.

Până la urmă își făcu o ceașcă de *Ceaiul verde al mamei.* Ambalajul îi garanta că ceaiul nu conținea niciun gram de cofeină și nici altceva ce l-ar fi putut ține treaz, în plus, avea efect calmant.

Dar n-a funcționat. Era prea neliniștit ca să doarmă.

Se întoarse totuși în pat. Titti zăcea liniștită pe partea ei, poate dormea, poate se prefăcea doar. În

ciuda situației, Carl-Johan se bucură că măcar ea reușea să se odihnească.

Se culcă, dar nu reuși să-și alunge gândurile din cap. Se gândi că era vina lui. Că el îl învățase pe Philip ce înseamnă stilul și finețea. Discreția. Cumpătarea.

Dar de ce oare? Philip își câștigase propriii bani, e drept că prin ajutorul averii familiei, dar oricum. În plus, vremurile se schimbaseră. „Dacă nu te vedem, nu exiști", obișnuia să repete șeful departamentului de marketing la ședințele firmei.

Și Philip avusese grijă să fie văzut, deși asta nu fusese doar vina lui. Ziarul ăla nenorocit, care îi publicase numele cu câteva săptămâni înainte urma să aibă de-a face cu Carl-Johan când toate astea se rezolvau. Asta clar.

•

Avea nevoie la toaletă, ceaiul își făcuse efectul. Se roti și își puse tălpile pe papucii pe care îi așezase chiar lângă pat. Pijamaua era udă de transpirație pe spate. Era prea cald în casă.

Pe un perete din baie se vedea diploma lui de la Academia de Studii Economice, încadrată de o ramă aurie. Toți cunoscuții lui știau că făcuse facultatea aceea și bineînțeles că n-avea nevoie să se laude cu asta, dar i se părea amuzant să își înrămeze diploma și s-o agațe în baie. Lângă ea se afla diploma de master de la Columbia University, unde studiase după un an de la absolvire.

Academia de Studii Economice era un loc special deja, în 1976. Dar, pe de altă parte, a fost așa dintotdeauna, mai mult ca sigur. Carl-Johan a terminat școala în 1980 și s-a angajat imediat la McKinsey, o firmă de consultanță cunoscută pentru mediul de lucru mai dur decât cel de la Asociația Vânătorilor din Laponia.

Dar toată lumea avea așteptări mari de la el. Tatăl lui fusese avocat și avusese o firmă mai mică în Kungsholmen, locul unde a crescut Carl-Johan, după care s-a asociat cu niște avocați mai în vârstă

și a înființat un birou de avocatură mai mare. Specialitatea lui era mai mult dreptul de succesiune, dar avusese și puțin noroc și, cu ajutorul unor clienți, pusese mâna pe câteva imobile la prețuri avantajoase.

Familia avea origini nobile, bunica paternă a lui Carl-Johan se trăgea dintr-o familie de conți, dar din cauza legii succesiunii și a altor detalii nu-i fusese permis să moștenească proprietățile familiei. Din cauza aceasta, tatăl lui Carl-Johan era hotărât să restabilească succesul financiar al familiei. Pentru Carl-Johan nu exista altă alternativă în afara unei cariere în finanțe. Un timp a crezut că tatăl lui avea să accepte și o carieră de medic sau măcar una de jurist, dar de fiecare dată când îl întreba, primea un refuz categoric.

Soarta i-a surâs însă, cel puțin din punct de vedere financiar. După trei ani la McKinsey a fost recrutat ca CEO al Agratium AB, o filială a firmei Högbergkoncernen care se ocupa cu transporturi. Compania achiziționă în curând un holding care administra imobile și fonduri și dintr-odată, Carl-Johan dobândi un instrument perfect prin care să facă speculații la bursă.

Între anii 1983 și 1985, Bursa din Stockholm crescu de la două miliarde de coroane la aproximativ optzeci de miliarde – practic, era imposibil să *nu* faci bani.

E drept că afacerile nu mergeau întotdeauna perfect și, după câteva eșecuri, a fost dat afară în 1985. Dar n-a contat. La vârsta de treizeci și patru de ani a fondat, împreună cu doi colegi de facultate, firma Lucrum Invest. Cei trei reușiseră să-și vândă acțiunile pe care le dețineau la holding înainte de criza financiară de la începutul anilor ’90, astfel încât contribuabilii au fost cei care au încasat lovitura directă. Lucrum Invest apucă să realizeze un profit de două miliarde de coroane.

„Afacerile sunt afaceri, chiar dacă e și statul implicat”, obișnuia să spună fostul lui partener,

Tord von der Schner, când aduceau vorba de perioada aceea. Dar, în general, nu le plăcea să discute despre afacerea aceea întortocheată, indiferent cât i-ar fi bătut la cap jurnaliștii.

Da, Lucrum Invest își îndeplinise rolul, conform numelui – fusese o firmă lucrativă. Și chiar dacă o părăsise de mai bine de zece ani ca să facă alt tip de investiții, din când în când i se făcea dor de acea perioadă a vieții.

Dar acum? Acum banii i se păreau doar un blestem. Banii erau motivul pentru care fusese răpit și fiul său.

•

Seara, înainte ca Titti să se ducă la culcare, stătuseră de vorbă despre evenimentele zilei. Soția lui se aștepta ca el să poarte toată povara pe umerii lui, dar Carl-Johan simțea că n-o să mai reziste mult. Trebuia să împartă povara cu cineva și nu avea pe nimeni, în afară de ea.

Magnus îl înștiințase că Ian Crona fusese amenințat și el. I-a povestit și despre listele cu apelurile telefonice, dar se pare că nu găsiseră încă nimic, în orice caz, nu până la unsprezece seara când a vorbit cu el.

— Trebuie să mergem la poliție, spuse Titti.

— Știi că nu putem.

— Nu ai dreptate. Philip lipsește deja de câteva zile, poate de mai bine de o săptămână. Nu accept să i se întâmple așa ceva fiului meu. Nu accept ca să încerce cineva să-i facă rău în timp ce noi stăm aici cu mâinile în sân.

— Mamă, știi bine că nu stăm cu mâinile în sân. Trebuie să avem încredere în sfatul profesioniștilor. Dacă ne ducem la poliție, există un risc mare ca informația să ajungă la urechile presei. Știi bine ce-a pățit familia Andersson.

Ochii lui Titti scânteiară. Carl-Johan o mai văzuse așa doar de câteva ori. Își aducea bine aminte de ultima oară. Presa de scandal publicase o fotografie cu el și Layla Yon, moștenitoarea

concernului Cilion, insinuând că aveau o relație secretă. Titti l-a sunat pe editorul șef și a țipat la el ca o nebună, ba l-a și amenințat, și nu doar cu măsuri legale. Noroc că gestul ei n-a avut nicio urmare gravă.

Se ridică, se duse la el și luă repede telefonul lui mobil de pe masă.

— Gata, eu sun.

— Nu, nu suni nicăieri.

Se întinse după telefon și i-l luă din mână.

— Ce faci? întrebă ea și încercă să îl recupereze.

O apucă de încheieturi și se uită în ochii ei. Titti se împotrivi. Carl-Johan rezistă.

Loviturile, flăcările din obraji.

— O zi, doar atât, mamă dragă. Nu poți să aștepți încă o zi?

Titti reuși să-și elibereze o mână și se repezi spre telefonul pe care Carl-Johan îl strecurase în buzunarul de la piept. Se trase înapoi, dar Titti dădea din mâini și îl zgârie cu unghiile în timp ce țipă:

— Greșești!

Îi simți unghiile pe bărbie.

— Termină! izbucni el.

Dar Titti continuă să îl zgârie.

Carl-Johan o apucă de brațe și o împinse pe podea.

— Ai înnebunit?

Titti rămase pe loc.

Nu plângea.

Se ghemui doar ca un copil.

•

După un timp, Carl-Johan se așeză pe canapeaua din bibliotecă. Nu era deloc comodă monstruozitatea aceea, dar Titti insistase s-o cumpere. Majoritatea pieselor de mobilier din casă proveneau de la același magazin, Svenskt Tenn, aflat pe Strandvägen. Nu știa ce să facă cu ea. Dar atâta timp cât nu suna la poliție, nu putea să facă altceva decât s-o ignore. Se bucura că tipul de la

Redwood nu reacționase. Probabil că avea televizorul dat prea tare.

Tipul care fusese la ei azi și stătuse de vorbă cu ei – Carl-Johan se întreba oare pe ce coclauri îl găsise Magnus. Teddy, sau cum îl chema… Discuția aia i se părea mai degrabă un interogatoriu, dar atât el, cât și Titti au răspuns la întrebări. Era ceva în privirea omului ăluia, ceva ce sugera că înțelesese deja totul.

Dar așa ceva era imposibil. Nimeni nu înțelegea *totul*.

Carl-Johan se sprijini de perne și își dădu capul pe spate.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Carl-Johan tresări. Probabil că adormise pe canapea, chiar acolo în bibliotecă.

În fața lui stătea Magnus. Nu-și scosese încă paltonul.

Carl-Johan se ridică în capul oaselor.

— Ce faci aici? Cât e ceasul?

— E miezul nopții. Titti a fost cea care mi-a dat drumul. Am sunat la ușă vreo cinci minute, dar mi-a zis că oricum nu dormea.

— Ar fi trebuit să suni la telefon.

— Păi, uită-te la telefonul tău.

— Ah, da, l-am închis cât timp vorbeam cu Titti.

— Așa, deci? Eu zic c-ar fi bine să-l ții deschis o perioadă.

— Știu, ai dreptate. Stai jos.

Magnus Hassel își scoase paltonul și îl așeză pe un fotoliu.

— Au găsit un apartament. Și o felicitare ciudată.

— Un apartament?

— Da, exact.

Magnus ridică privirea și Carl-Johan se întoarse. În spatele lui, în cadrul ușii, stătea Titti.

— Bună, cum te simți?

— La fel.

— Nu poți să dormi?

— Nu, nu prea pot. Eu i-am deschis ușa lui Magnus. Noutăți?

Magnus se întoarse spre Titti.

— Cred c-ar fi mai bine dacă aș discuta despre asta doar cu Carl-Johan.

Titti trânti ușa după ea.

Magnus întrebă:

— Ne mai aude?

— Nu știu și, oricum, nu contează. Hai, povestește-mi.

*

Firma de avocatură era complet moartă când Teddy și Emelie ajunseseră acolo cu aproximativ o oră în urmă, dar lămpile s-au aprins automat când au intrat în lift. Emelie se baricadase într-o sală de protocol.

Teddy zări un pachet de țigări în spatele unui teanc de hârtii, dar se întrebă dacă Emelie încercase să-l ascundă. Chiar că voia să pară perfectă.

Primul lucru pe care-l făcu Emelie a fost să-l sune pe Magnus de la un telefon din sala de ședințe.

După ce au plecat din garsoniera de pe Fatbursgatan, Teddy a întrebat-o:

— Nu putem să găsim vreo cabină telefonică prin zona asta?

În ciuda celor întâmplate, Emelie rânjise:

— Închisoarea aia a ta era pe altă planetă cumva? Stockholm nu mai are cabine telefonice cu cartelă. Se presupune că toată lumea are mobil. Și, apropo, de ce le-ai spus c-o să ne spargem telefoanele?

— Ai fi preferat să-ți confiște ei telefonul?

•

În timp ce Emelie încerca să dea de Magnus, Teddy își scoase geaca și suflecă mânecile puloverului. Trebuia să verifice vânătaia aia care îl durea ca dracu'.

— Nu răspunde, dar are telefonul deschis, o să-i las un mesaj și-i spun ce s-a întâmplat, zise Emelie.

Cei doi se așezară pe câte un scaun.

— O să ai nevoie la spital?

— Cum adică?

— Păi, te-a pocnit cu bâta de baseball. N-ar trebui să te duci până la spital?

Teddy părea surprins că l-a întrebat. Arătă spre interiorul antebrațului.

— Dacă m-ar fi nimerit mai jos, probabil că acum mi-ar fi atârnat.

Antebrațul era stacojiu. Roșeața avea o lungime de aproximativ douăzeci de centimetri și o lățime de zece și începuse să se umfle. Teddy se bucura că împrumutase o geacă de piele de la Dejan și că n-o dăduse jos în apartament. Asta îl mai protejase un pic.

— Cum vrei să facem? Să așteptăm aici să ne sune Magnus sau să ne ducem acasă să ne culcăm?

— Tot ce știu e că mai am o chestie de rezolvat.

— Ce anume?

— Să beau un espresso dublu. Știu că aveți cafea din aia bună aici, când mă abureai cu ștergerea datoriilor, am văzut pachetul, dar bănuiesc că menajerele nu lucrează la ora asta.

— Se cheamă *hostess,* nu menajere. Și nu mă prefăceam. Chiar voiam să te ajut.

— Atunci „hostessa” asta care lucrează în schimbul de noapte poate să-mi arate de unde fac rost de niște cafea?

Emelie se ridică și își puse mâna pe umărul lui Teddy.

— Eu nu sunt *hostess.* Până acum trăiam cu impresia că sunt juristă, dar se pare că-s mai degrabă o actriță naspa într-un film de acțiune de mâna a doua.

Emelie ieși pe coridor.

Teddy rămase pe loc. I se părea că-l arde umărul, în locul în care fusese atins.

•

Scoase obiectul pe care-l găsise pe podea în holul garsonierei, după încăierare.

Era un suport din piele pentru carduri. Îl întoarse. „Gucci”, scria cu litere micuțe, aurii într-un colț. Teddy îl goli și puse totul pe masa de scris. Un card Visa emis de Swedbank, un permis de conducere, un card de fidelitate de la Wayne’s Coffee și un card de acces la sala de fitness World Class.

— Uită-te aici.

Teddy arătă spre cardurile din plastic de pe masă.

— Nu-i același nume pe cardul Visa și pe permisul de conducere și pe cardul de la cafenea. Iar pe cardul de la sală nu scrie nimic. Dar oricum, e ceva. Mâine îi găsim pe boii ăștia. Tu ce-ai găsit?

— Le am în geantă, spuse ea.

— Atunci avem puțin de lucru și mâine.

Emelie deschise calculatorul. Așeză cardul Visa și permisul de conducere în fața ei. Pe cardul bancar scria Chamon Hanna, iar pe permisul de conducere și cardul de fidelitate, Daniel Baylan. Căută numele pe internet.

Numele Chamon Hanna apăru de optsprezece ori. Pe Baylan îl găsi imediat pentru că în cazul lui aveau și un cod numeric personal. Era un tip de douăzeci și șase de ani din Södertälje care părea să lucreze la o firmă de contabilitate.

Probabil că de aici legătura cu Södertälje, se gândi Teddy.

Emelie se lăsă pe spate în scaunul de birou. Spătarul se înclina, era un scaun comod. Teddy tânjea după un pat. Putea fi și canapeaua lui Dejan.

— Cât știi despre Philip, de fapt?

— Am făcut niște *research.*

— Și ce știi despre el?

Emelie scrise „Philip Schale” pe Google. Apărură mai multe pagini de la diverse reviste de afaceri care îi descriau succesele în domeniul

investițiilor. Emelie dădu click pe varianta Google Image. Apărură fotografii cu Philip din aceleași reviste de afaceri, dar majoritatea îl reprezentau în oraș, pe Stureplan.

— Destul de multe, spuse ea și-i povesti despre Philip. Concluzia este că face investiții, dar e *self-made.* Probabil așa s-ar caracteriza și el, dacă l-ai întreba.

— Tati-*made,* vrei să spui.

— Și, și Banii provin de la taică-său, la fel și majoritatea contactelor. Dar el e cel care alege în ce să investească.

Îi povesti despre câteva dintre afacerile lui Philip, printre altele, despre Pixel Flow.

Dădu click pe un portret dintr-un articol.

Cei doi studiară fața lui Philip. Avea părul blond închis, cu cărare într-o parte, iar firele de păr erau aranjate natural într-o freză cât se poate de elegantă. Avea ochi albaștri și la colțurile gurii i se vedeau niște gropițe.

— Mie mi se pare cumsecade.

Teddy izbucni în râs.

— Crede-mă că n-ai cum să ghicești caracterul cuiva holbându-te la poza lui.

— Nu, zău.

— Ba da.

— Și dacă te holbezi la un articol?

— Adică?

— Pozele sunt o treabă, dar, ia, citește articolul ăsta.

Teddy parcurse textul în grabă.

Compania PI Appinvest a tânărului antreprenor și investitor Philip Schale a fost dată în judecată de către firma KA Products AB din Stockholm. Disputa dintre cele două firme a fost provocată de investiția făcută de firma lui Schale în Pixel Flow, în urma căreia, proprietarul firmei, Kevin Andersson, a înregistrat un profit mult mai mic la vânzare decât Philip Schale.

Dar nici Schale nu-i face viața mai ușoară lui Andersson. Firma lui, partea inculpată din proces, a afirmat că plângerea depusă de KA Products va fi respinsă pe baze legale.

„S-a dat la fund ca un infractor laș", spune Kevin Andersson.

Dagens Affärer notează că o altă firmă a lui Schale a procedat asemănător în cazul unei reclamații de acum un an și a scăpat de acuzații așteptând ca reclamantul să dea faliment.

— De ce nu ne-a zis nimeni nimic despre asta?

Emelie răsuflă.

— Nu-mi dau seama cum ne-a scăpat chestia asta. Se pare că tipul ăsta, Kevin Andersson, are un motiv cât se poate de întemeiat să fie supărat pe Philip Schale. Ar trebui să-l vizităm chiar azi.

— Da, dar poate o lăsăm pe mâine. Mă ocup eu de chestiile astea pe care le-am găsit în casă.

Teddy ridică geanta ei.

Emelie își puse din nou mâna pe umărul lui.

Se uită la ea. Atingerea unei femei, de două ori în aceeași noapte.

Emelie spuse:

— Lasă chestiile alea acolo. O să le las la birou și ne uităm din nou la ele mâine.

*

— Ce pizde proaste, auzi.

— Pe mine mă doare-n pix. N-au decât. Dacă l-au adus pe cretinu' pulii să ne scoată din joc, ne întoarcem și-i batem de le sare apa-n cap. Cine dracu' se cred ăștia?

— O fut pe mă-sa, pe sor-sa și pe mătușa lu' bunică-sa. Îl fut și-n ochi, și-n urechi.

— Nu mai au încredere în noi?

— Hehe. Ar trebui să aibă puțin *trust.* Doar o să colaborăm destul de mult.

Băieții porniră din nou la drum, deși conduseseră mai mult de o oră prin oraș. Nu

puteau să se abțină, trebuiau să scape de energia aia.

Nikola încercă să se concentreze pe condus. El era șoferul. Încerca să-și dea seama ce s-a întâmplat în apartament după înjurăturile celorlalți.

•

Mai întâi s-au învârtit prin oraș ca niște nebuni, au tăiat fiecare curbă, s-au băgat pe străzile cu sens unic, au ignorat semaforul și erau cât pe-aci să facă terci dintr-un câine. Doar ca să scape de eventualii urmăritori.

După un sfert de oră, Yusuf spuse:

— Nu mi se pare că se joacă nimeni de-a Beck[20], nu văd pe nimeni în spatele nostru.

Asta o știau de vreo zece minute, străzile erau mai pustii decât în *I am Legend*[21], dar, ce dracu', trebuiau să scape de agresivitatea aia acumulată.

Nikola stătuse în mașină și-i aștepta când i-a văzut coborând scările în fugă și doborând ușa. La început n-a înțeles mare lucru, vorbeau toți odată, ca puștii de grădiniță. „Demarează, în mă-sa", „Cale-o", „Raliu, *chabibi*[22], raliu".

Summa summarum: trebuiau să dispară de acolo. Ceva s-a dus dracului. Cineva îi urmărea.

Nu mai trebuia să bage cheia în contact, motorul era deja pornit. Nikola apăsă tare pedala și porni. Băieții din spate se clătinau ca un lan de grâu. Nu apucase să vadă persoanele cu care s-au certat, dar conform spuselor lui Yusuf, unul dintre ei a fost tare al dracului.

Băieții chicotiră și traseră mai tare din joint.

— Data viitoare o să sugă banana.

Yusuf stătea în scaunul din dreapta lui Nikola.

— Conduci bine, omule, cine te-a învățat?

— Maică-mea.

— Sanchi. Femeile nu conduc bine.

— Maică-mea conduce mai bine ca Bello, în orice caz.

Ceilalți începură să râdă isteric. Bello, unul dintre băieți, fusese prins la un control de rutină cu

o săptămână în urmă. Nu era nimic de comentat: arată permisul, suflă în Evidenzern, taci din gură, ia-o mai încet – și gata, în cinci minute terminai. Dar nu și Bello care știa că are optsprezece iPad-uri șutite în portbagaj și încă șase luni din perioada de eliberare condiționată. *Fuck,* în niciun caz n-avea de gând să își petreacă cea de-a treia vară la rând la pârnaie din cauza unor iPad-uri tâmpite. Ridică geamul atât de mult încât gaborul era să rămână agățat cu jumătate din corp în mașină, și demară.

Polițiștii îl urmăriră mai bine de douăzeci de minute pe niște drumuri mai alunecoase decât mucii dați cu ulei. Sparse două bariere și trecu prin două grădini. O luă pe niște alei pietonale și prin curtea unei școli. Până la urmă reuși să adune un alai de vreo șase mașini în spatele lui. Cursa se termină pe drumul care ducea spre Trosa. Bello intră în peretele de protecție care despărțea cartierul de autostradă și ricoșă de câteva ori ca o minge de flipper, ieși de pe carosabil, intră într-un morman de zăpadă, se dădu peste cap de două ori și se opri cu roțile în sus. Acoperișul mașinii era mai șifonat decât o rablă din Amman, botul era turtit ca un acordeon și arăta mai rău ca o mașină dintr-o cursă de amatori. Bello, în schimb, nu se alesese nici măcar cu o zgârietură. Și ce era și mai ridicol e că gaborii nici nu s-au uitat în portbagaj.

— OK, mișto. Înseamnă că știe să conducă, spuse Yusuf.

Nikola era mulțumit. Yusuf era cu trei ani mai în vârstă decât el și era subalternul direct al lui Isak.

Un timp, n-au mai spus nimic. Nikola căută un post de radio și prinse The Voice pe 105,9. *Shine bright like a diamond. Shine bright like a diamond.* Rihanna, ca de obicei.

— Și ce mașină are maică-ta? îl întrebă Yusuf după un timp.

— Un Merțan vechi.

— Bun. Deci nu chiar o rablă.

Nikola spuse:

— Data viitoare să mă iei pe mine în loc la ratații ăia din spate.

— Mai vedem. Dar în cazul ăsta luăm și niște pocnitori cu noi. Ai înțeles? Se pare că nu mai faci nimic cu bâta de baseball în orașul ăsta. Pe vremea mea, ajungea să le arăt pumnul că se pișau pe ei, în morții mă-sii.

•

Zece minute mai târziu se opriră în Geneta. Îi treziră pe băieții de pe bancheta din spate, cel care luase bătaie se plângea că-l doare gâtul. Sângele se uscase sub nasul lui.

Și celălalt se smiorcăia. Mai voia să tragă un fum – dar fu refuzat categoric.

Mașina era a lui Yusuf, doar că între timp se linsese pe bot de permis. În orice caz, voia s-o parcheze singur.

Gașca stătu un timp în frigul de afară, deși nu avea vreun plan anume.

— Ce pizde proaste, o să vadă ei haos, se auzi din nou de pe bancheta din spate.

Dar niciunul din ei nu mai avea răbdare să-l asculte pe celălalt. Era în creierii nopții.

— Hai, noapte bună, băieți. Vorbim mâine, spuse Yusuf până la urmă, înainte să tragă de volan cu gestul cuiva care n-a mai condus de mult.

•

Nikola deschise ușa. Lumina era aprinsă în camera de zi.

Auzi vocea Lindei.

— Unde ai fost?

N-avea puterea să-i răspundă.

— Unde ai fost, te-am întrebat.

— Cu băieții.

— Nikola, de câteva zile ești numai pe drumuri. Habar n-aveam unde ești și abia dacă m-ai sunat o dată. Nu e OK, îți dai seama că nu putem să continuăm așa.

— Unde-i Teddy?

— S-a mutat.

— De ce?

— Nu-i treaba ta. Unde ai fost, te-am întrebat.

— Da ce-ai? Ți-am zis că am fost cu băieții. Ce te interesează pe tine?

— Nu-mi place deloc treaba asta. Deocamdată locuiești aici, nu la prietenii tăi. Îți dai seama că-mi fac griji ca naiba. Oricum, măcar ți-ai recăpătat camera.

— Marfă. Dar îmi plăcea să-l văd pe Teddy dormind aici. Tu l-ai dat afară?

— Du-te și culcă-te. Vorbim mâine despre asta.

Nu prea o ducea capul pe maică-sa asta. Dar Teddy era altfel, atât cât a stat la ei.

Își dădea seama.

*

Metroul nu mai circula de mult, așa că Teddy luă un taxi spre casă. Păstră bonul fiscal.

Pașii lui răsunară neașteptat de tare când urcă la etajul trei, de parcă în tavan ar fi fost montate difuzoare care redau fiecare zgomot la maximum. Nu se putu abține să nu se gândească la casa scărilor din blocul de pe Fatbursgatan, la bătaia aia și la obiectele pe care le-au găsit. Dacă n-ar fi fost departe de lumea reală timp de opt ani, sigur ar fi știut cine erau puștii ăia.

Spera ca Dejan să nu fie acasă sau să doarmă atât de adânc încât să nu se trezească. N-avea chef să răspundă la o grămadă de întrebări.

Ar trebui să-i zică lui Magnus mâine dimineață că vrea să renunțe, că tocmai de porcării din astea îi era teamă. Ancheta asta o luase cam razna în ceea ce-l privea, în plus, Emelie era cea mai mare *pain in the ass.*

În același timp, parcă ar fi avut chef să se uite din nou la cardurile alea, să verifice tot ce-au adunat din apartament, să compare numărul de telefon al posesorului cardurilor cu numerele de pe lista de convorbiri a lui Philip. Voia să stea de vorbă cu Ian Crona și cu Axel Nilsson, voia să-l

caute pe Jarl Poljonen și voia neapărat să discute cu părinții lui Philip. Pe scurt, începuse să creadă că ancheta asta era importantă. Nu doar din cauza banilor, în seara asta nu făcuse nimic pentru bani. Nu, era sentimentul că făcea ceva important.

Da, dar violența?

Trecuse deja prin mai mulți ani de remușcări pentru chestia aia pentru care fusese condamnat. Poate că era felul lui de-a se împăca cu trecutul. Sau poate că era, pur și simplu, inevitabil. Nu mai știa care era grecul ăla care spusese să nu calci niciodată în același râu de două ori. Oricum, avea dreptate. Numai c-a uitat să spună că te uzi de fiecare dată la picioare.

Teddy descuie ușa lui Dejan. În apartament era întuneric. Se pare că amicul lui nu era acasă.

Teddy își scoase hainele și le puse pe fotoliu.

Într-o pungă de plastic de lângă canapea se afla periuța lui de dinți și un tub de pastă de dinți. „Ce *necessaire* Hermés ai", râse de el Dejan.

„Și încă nici măcar n-ai testat patul meu Hästen", i-a răspuns Teddy și arătă spre canapeaua lui Dejan.

„Ba da, l-am testat de mai multe ori chiar, să-ți fie clar. Și cu una, și cu două, ba și cu trei obrăznicături în el".

„Faci mișto de mine. Cu trei? Nu te cred".

„Oi fi eu din Suedia și mi-o plăcea mie caviarul, dar puțină onoare sârbească mi-a mai rămas. Un lucru cu care nu glumesc sunt femeile".

Teddy aprinse lumina în hol și se duse la baie în chiloți. Pe pereți se vedeau afișele cu filmele preferate ale lui Dejan: *Heat, Goodfellas, The Unusual Suspects.* Și planșa obligatorie cu *Scarface,* dar nu aceeași imagine pe care o avea în cameră Nikola, ci faza în care Tony Montana își ciuruie dușmanii cu un M16 și un aruncător de grenade M230.

Teddy se spălă pe dinți, pe mâini și pe față. Ar fi vrut să facă un duș, dar trebuia să aștepte până

mâine. Era prea obosit și promisese c-o să se trezească devreme.

Se gândea că mai erau doar patru zile până când Hillström avea să-i ceară ăia trei sute de mii. Plata pentru așa-numitul job cu care se pricopsise avea să mai dureze probabil câteva zile. Habar n-avea ce putea să facă.

În drum spre camera de zi și canapea zări laptopul lui Dejan uitat pe masa din bucătărie.

Mai voia să facă ceva înainte să se culce.

Se așeză la masă. Scaunul scârțâi sub greutatea lui. Deschise laptopul, dădu click pe internet și apoi pe Google. Teddy nu era prea obișnuit să navigheze pe un *touchpad,* puținul antrenament pe care-l făcuse la închisoare și la firma de avocatură din ultimele zile s-a rezumat la navigarea cu un *mouse* obișnuit.

Se plimbă încet cu degetul arătător și cel din mijloc peste suprafața netedă. Săgeata cea mică de pe ecran urmări mișcările vârfurilor degetelor. Era complicat, ajungea să te miști un milimetru aiurea și săgeata alerga de n-o mai găseai. Trebuia să învețe comenzile astea.

Descifră cu greu combinațiile de cifre și adresele site-urilor trecute pe bilețelele pe care le găsise pe măsuța de cafea din garsonieră.

Dar le memorase cât putuse de bine. Https://dreamremote.org nu era un site, probabil. Singurul lucru care-i apăru fu un câmp alb unde putea să introducă propriul text. Nimic mai mult.

Cele trei combinații de cifre păreau numere de telefon. Teddy își aducea aminte și de ele, bilețelele erau încă la Emelie.

Introduse unul dintre numere în câmpul de căutare de pe Google.

Îi apăru o listă cu propuneri cu numărul respectiv.

Părea a fi un număr de telefon care exista în mai multe țări. Îi apărură pagini de la Vodafone, South African Phone Numbers, France Telecom, câteva

litere care păreau arabice sau în ebraică și un site german care se numea Telefondetektiv.de. Căută mai departe, dar site-urile străine continuară.

Introduse și cel de-al doilea număr. Același rezultat.

Introduse din nou același număr, dar de data asta adăugă și cuvântul „Suedia”. Îi apărură cu totul alte pagini de internet.

Primul site îi aparținea unei firme numite Escort24.

Teddy dădu click pe el.

Văzu poza unei femei africane pozând aproape goală, dar cu fața pixelată. Probabil, o prostituată care-și făcea reclamă pe internet.

Hi, my name is Cassandra. I am young and want to give you big pleasure.

Numărul de telefon de pe bilețel era al ei.

20 februarie

Philip stătea în genunchi pe podea. De câte ori se mișca, durerea îl săgeta în locul în care-l strângea banda adezivă, în ciuda tuturor analgezicelor pe care le lua. Dar, în același timp, i se părea c-ar trebui să se miște mai mult și să-și îmbunătățească circulația în picioare.

În plus, mâinile îi erau libere. La început nu îndrăznise să slăbească legătura din jurul încheieturilor de teamă că Față-de-Joker avea să descopere ce făcea. Dar, până la urmă, ca să poată lucra, sfâșiase banda adezivă. Își roti mâinile, era o senzație plăcută, avea impresia că mai are puțin și-și ia zborul. Dar cel mai plăcut a fost când și-a putut întinde brațele.

Își sprijini trunchiul de perete. Era atât de obosit, atât de îngrozitor de obosit încât i se părea că e bolnav. Tapetul avea o textură aspră și inegală, era vechi, probabil. Dar Philip știa încotro se îndrepta.

Avea impresia că afară e lumină, se auzea ciripitul păsărilor. Într-un fel, chiar și încăperea în care era i se părea mai luminoasă.

•

Ușa se deschisese cu câteva secunde în urmă.

— N-au intrat banii, în ciuda ideii tale idioate cu contractul.

Față-de-Joker nu fu nevoit să-l lumineze cu lanterna. Se strecura destulă lumină din camera de alături. Philip se întreba dacă era aceeași persoană cu care vorbea tot timpul, sau dacă făceau cu schimbul. De cele mai multe ori îi recunoștea fața și vocea, dar uneori era cam nesigur. Avea impresia că cel care purta eșarfa cu rânjetul avea o voce mai subțire, mai înaltă și nici ochii nu-i semănau cu cel de dinainte.

— Eu n-am cum să-i influențez, încercă el să zică, în timp ce duse brațele la spate ca să ascundă bucățica de metal în bandajul improvizat din hârtie igienică pe care îl rulase în jurul degetului mic.

Față-de-Joker spuse:

— N-ai decât să rezolvi, în cazul ăsta. Avem nevoie de bani în zece ore. Dacă nu poți să rezolvi…

Făcu un gest cu mâna peste gât.

Philip își feri privirea.

Față-de-Joker stătea în continuare în cadrul ușii.

— Ce dracu' faci?

— Cum adică?

— De ce dracu' stai în genunchi?

Philip strânse pumnul drept în spate și împinse bucățica de metal sub sulul de hârtie din jurul degetului mic de la cealaltă mână. Dacă Jokerul se apropia mai mult și îi lumina mâinile, ar fi văzut că-și scosese legăturile.

— Aveam nevoie la toaletă.

— Te duci când zic eu.

— Știu, dar a trebuit să încerc și singur, numai că am răsturnat găleata din greșeală.

Față-de-Joker nu spuse nimic. Apoi Philip îl auzi mormăind ceva. „Amărâtul", poate, ceva de genul ăsta.

— N-aș putea să mă duc la o toaletă normală?

Față-de-Joker își înclină capul.

— Îmi pare rău, dar nu. Nu se poate. Dar există și lucruri mai grave pe lumea asta, să știi.

— Atunci nu-mi dați niște hârtie igienică măcar? Nu-mi scoateți puțin legăturile astea?

Philip își dădea seama că dacă Față-de-Joker s-ar fi deplasat încă un metru spre dreapta, ar fi observat că nu mai era legat la mâini.

— Auzi, după figura pe care ne-ai făcut-o când te-am mutat, nu pot să te ajut cu nimic. Știi ceva?

— Nu…

— Odată am stat într-un bunker, era război. Era un cub de beton pe care l-au unit cu un tunel, stil MG 12. A plouat de ne-a spart și tot tunelul a fost inundat. Și dușmanul ne bombarda, așa că am rămas blocați. Eu n-aveam decât nouăsprezece ani și în jurul nostru bubuia zi și noapte. Am și acum probleme cu țiuitul în urechi, înțelegi, chiar dacă asta s-a întâmplat demult. Oricum, n-aveam cum să mergem la toaletă. Nu c-am fi avut cine știe ce toaletă la început, era o gaură în pământ, în tunel, dar acum tot spațiul era plin cu apă de ploaie, pișat și căcat. Opt zile am stat acolo și am așteptat să se termine ofensiva. Ai auzit? Opt zile.

— Aoleu. Și nu puteai să…?

— Exact. Vreo opt zile n-am putut să mă cac. Mă gândeam s-o fac într-o pungă, ceva, dar n-am găsit niciuna. Deja nu mă mai gândeam decât la asta.

Philip încercă să-și rotească încet încheieturile în așa fel încât să nu se vadă.

— Voiam să mă cac în cască, dar ceilalți nu mă lăsau. Atunci le-am zis că prefer să iau un glonț în cur, numai să mă lase să ies. Dar nici măcar nu puteam să ieșim. Știi ce-am făcut până la urmă?

— Nu.

— M-am căcat în tricou. Am împachetat frumos totul și am aruncat tricoul de la etajul următor, prin gaura pentru mitralieră.

•

Pipăi peretele, avansând centimetru după centimetru. De acum nu mai deschideau ușa preț de câteva ore. Avea destul timp ca să se deplaseze încet în genunchi până la locul potrivit.

Oare părinții lui nu își făceau deja griji? Chiar dacă nu se vedeau prea des, sigur le-a trecut prin cap să-l sune măcar? Și dacă nu răspundea nici acasă și nu era nici la firmă, mai mult ca sigur că începeau să-și facă griji. Ideea era: cât timp avea să le ia să reacționeze într-un fel sau altul.

Cea care ar fi trebuit să-și facă deja griji era Steffi. Sigur se întreba de ce nu răspunde la telefon sau pe skype. Deși, poate că se simțea atât de bine în Mauritius că puțin îi păsa. Sau poate că răpitorii îi trimiseseră vreun mesaj de pe telefonul lui. Și poate și lui Ian.

Stephanie era o pizdulice frumoasă, dar proastă ca un agent de bursă. Îi făcea capul calendar cu prostiile pe care i le spunea psihoterapeutul ei și se plângea tot timpul din cauza maică-sii, a lui taică-său și a surorilor ei. După care a plecat într-o vacanță de două săptămâni cu aceeași familie – așa că sigur n-avea probleme chiar atât de grave cu ei. Philip avea grijă să-i facă o grămadă de cadouri și s-o scoată la restaurant din când în când, ca să fie bucuroasă și recunoscătoare. Atâta timp cât nu începea să-i trăncăne despre o relație serioasă, sau să vrea să se mute la el, era mulțumit. Poate că și Stephanie se prinsese cum merge treaba, sau poate că era prea bătută în cap. Oricum, nu conta – era un *deal* destul de simplu: ea putea să spună că e prietena lui și să se bucure de succesul lui. În schimb, trebuia să arate bine și să apară din când în când la brațul lui, atunci când era cazul.

Se gândi la tipa de la Clara's pe care o văzuse în noaptea în care l-au forțat să coboare pe apa înghețată. Anina.

Se mai întâlniseră cu câteva săptămâni înainte. Axel îi prezentase un cunoscut, fost coleg de facultate de-al lui. Gabriel se numea. Dacă ar fi

avut părul mai deschis la culoare și sprâncenele mai puțin stufoase, ar fi fost un nume OK. Philip cunoștea un Gabriel af Fuchs și un Gabriel D'Otrante, dar tipul ăsta nu făcea parte din aceeași ligă.

Era clar că și Ian se gândea la același lucru. Îi șopti lui Philip: „Tipul ăsta e sirian. Un scăpătat, dacă mă întrebi pe mine. Un țigan care lucrează la Enskilda Banken, ce-i drept – probabil de acolo îl cunoaște și pe Axel – dar oricum, tot țigan. Unul ca ăsta n-ar trebui să se cheme Gabriel".

Sirianul se așezase la masa lor și începuse să trăncăne despre investiții în țările BRIC[123] și titluri de valoare cu grad de valorificare maximă. Ca să fie clar: nu era nimic în neregulă cu tipul, la suprafață părea chiar coerent, dar cumva tot nu-i ieșea. Înjura după fiecare frază, dădea din mâini isteric de parcă ar fi dat după muște și vorbea despre veniturile lui și ale altora.

După un timp, sirianul se ridică și se întoarse la gașca lui de la o altă masă. În clipa aceea, lui Philip îi atrase atenția una dintre tipele de la masa lor. Era brunetă, cu părul lung și drept, cu cărare pe mijloc și ochi mari, cu gene lungi. Fata se uită la el pe furiș.

Brusc, sirianul crescu în ochii lui Philip.

Îl bătu peste umăr pe Ian.

— Ai văzut-o pe mititica aia de-acolo?

Ian zâmbi doar.

— Fetele frumoase și timide sunt cel mai bun lucru de pe lumea asta. Dintr-odată, mi-a venit cheful să discut despre investiții cu tovarășul „suedez" al lui Axel.

— Nu, mă duc eu înaintea ta, spuse Philip.

Și se ridică.

Tipa se uita la el în continuare.

O săptămână mai târziu, Ian s-a lăudat că s-a culcat și el cu ea. Asta se întâmpla cu exact zece zile înainte să-l oblige să coboare pe gheață. Parcă trecuse o veșnicie de atunci. Ce banalitate. Dar,

dacă ăștia care îi făceau chestia asta acum erau aceiași… Nu, nu mai voia să se gândească.

•

Ajunsese la locul acela. Fiecare mișcare măsura câte un centimetru pe podeaua aceea rece, cu genunchii legați. Se sprijinise tot timpul cu palmele de perete ca să nu cadă.

Mai avea doar câteva ore la dispoziție.

Bucățica de metal în mână. Capătul ei ascuțit.

Între degetul mare și cel arătător.

Capătul tăios.

Și se apucă de treabă.

*

Era încă dimineață și, totuși, apucase să facă o grămadă de treabă. Dar acum trebuia să-și ia inima în dinți.

Urma să poarte o discuție delicată cu Ian.

Tocmai fusese sunată de Magnus care turuia ca o moară stricată. Nu-l mai auzise niciodată vorbind atât de agitat.

— Trebuie să-l suni pe băiatul ăla, *asap,* era tot ce reușise să articuleze pe scurt.

Emelie se pregătea mental pentru convorbirea cu pricina călcându-și bluza cu care avea de gând să se îmbrace în ziua aceea.

În mod ciudat, adormise de îndată ce a ajuns acasă. Nu se gândise deloc la incidentul din garsonieră. Probabil că fusese complet epuizată. Dar acum parcă vedea ochii panicați ai tipului care era să moară strangulat de Teddy. Auzea țipetele celorlalți. Se întreba oare de ce *se abținuse* Teddy. De ce părea dornic să încaseze lovitura aia cu bâta de baseball?

Apartamentul în care stătea o costase o avere. Plătise șaptezeci și șapte de mii de coroane pe metrul pătrat cu un an în urmă pentru garsoniera aceea dublă de treizeci și șapte de metri pătrați. Părinții ei se întrebau dacă o luase razna. Vila lor de o sută șaizeci de metri pătrați avea garaj, încălzire geotermală și vedere spre lacul Vättern,

dar nici vorbă să se apropie de prețul pe care îl plătise ea pentru garsoniera de pe Rörstrandsgatan 36, etajul trei. De atunci prețurile urcaseră doar cu câteva procente, așa că nu putea să spună că făcuse cine știe ce investiție deocamdată.

Se gândea cam așa: era deșteaptă, dornică să muncească și era angajată la una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din Suedia. Salariul de începător fusese de douăzeci și șase de mii de coroane – o glumă proastă, având în vedere câte ore lucra – își dăduse seama de asta înainte să înceapă s-o bată la cap Jossan. Dar după aceea, avea să avanseze destul de rapid. Acum, după trei ani de muncă la Leijon câștiga patruzeci și două de mii. Anul viitor urma să primească cel puțin cincizeci, firma aplica o mărire fixă după patru ani. Și apoi, mai era și sistemul de bonusuri individual.

Cu alte cuvinte, știa că putea să plătească ratele și cheltuielile de întreținere pentru apartament în viitorul cât de cât apropiat. Dar, da, avea datorii să-și pună și-n cap, optzeci și cinci la sută din salariu, și chiar dacă ar fi plătit câte zece mii pe lună pentru rată – lucru pe care, bineînțeles, nu și-l prea permitea – tot n-avea să scape de rate în următorii douăzeci de ani. Și dacă dobânda ar crește înainte să-i mărească salariul sau dacă dintr-un motiv complet absurd și-ar pierde locul de muncă, atunci, adio și *goodbye,* trebuia să vândă garsoniera. Iar dacă piața imobiliară ar avea proasta idee de-a se prăbuși, atunci ar trebui să trăiască pe apă și pâine uscată tot restul vieții. Dar îi plăcea la nebunie apartamentul. Și piața imobiliară din Stockholm era așa cum se știa. În ultimii douăzeci de ani, prețurile crescuseră de patru ori și, între timp, și vânătoarea de locuințe de închiriat – care deveniseră un soi de specie pe cale de dispariție.

Făcuse cel mai deștept lucru pe care putea să-l facă.

•

Îl sunase pe Kevin Andersson deja pe la opt jumate și mai că-i spusese aproape totul pe șleau. Îi spusese că e juristă la biroul de avocatură Leijon și că ar fi vrut să se întâlnească cu el sub pretextul că voia să vadă reclamația pe care acesta o depusese împotriva lui Philip Schale, după afacerea Pixel Flow. Și apoi urmară minciunile nevinovate – îi explicase lui Kevin că era ferm convinsă c-ar fi trebuit să discute cu o firmă de avocatură ca lumea, apropo de neînțelegerea aceea dintre el și Schale.

Kevin Andersson fu de acord să se întâlnească cu ea chiar după prânz, în ziua aceea.

Când termină de vorbit, îl sună pe Magnus și-i povesti despre cele întâmplate în noaptea precedentă.

— Bine, atunci mergeți mai departe pe firul ăsta. Și foarte bine că l-ai convins pe Kevin ăla să vă întâlniți așa de repede.

— Ar mai fi o chestie despre care voiam să discut cu tine, spuse Emelie. E vorba de Teddy. N-am putea să…

Magnus o întrerupse.

— E greu să lucrezi cu el?

Emelie se întreba dacă Magnus prevăzuse cumva discuția aceea.

— Greu e puțin spus. Nu l-ai văzut cum s-a comportat ieri cu Axel. Dar ți-am povestit doar. Și azi-noapte, când am intrat în apartament, l-am întrebat care-i faza. Dar s-a prefăcut că plouă și mi-a zis că n-am decât să vorbesc cu tine. Așa că, asta și fac. Nu lucrăm bine împreună.

— Haide, dragă Emelie, chiar nu poți să-l vezi ca pe un om care ne completează? Știi bine că provine dintr-o lume despre care noi doi nu știm nimic.

— Nu știu ce să zic. Poate că ți se pare cam brusc, Magnus, dar eu nu pot să lucrez alături de un om care crede că poate să rezolve totul cu mușchii. Și care mă consideră o prostovană care a

ajuns la biroul ăsta prin alte merite decât cele profesionale.

Emelie regretă imediat ultima replică.

— Aaa, despre asta era vorba? spuse Magnus pe un ton mai brutal. N-aș fi crezut așa ceva despre tine. Prestigiu și din astea. Atunci n-ai decât să te ocupi singură de caz. Și sună-mă imediat după ce te-ai întâlnit cu Kevin Andersson.

Emelie rămase câteva secunde cu telefonul în mână și regretă și mai mult spusele ei. Dar nu putea să-și piardă vremea cu Teddy acum.

Mai devreme îl sunase pe Jan și-l rugase să se ducă sau să trimită pe cineva de la Redwood la garsoniera de pe Fatbursgatan ca să arunce o privire mai minuțioasă. Trebuiau să se uite și la felicitarea aceea cu iepurele albinos și-i spuse să adune amprente și urme ADN.

După aceea, Emelie se așezase la calculator și făcuse un pic de *research* în legătură cu disputa dintre firma lui Kevin și cea a lui Philip Schale și încercase să găsească mai multe informații despre Daniel Baylan și Chamon Hanna. Apoi o sunase din nou Magnus și îi dăduse vestea cea mai importantă pe ziua aceea: se pare că Patric Öhrn primise un contract semnat de Philip Schale. La final, Magnus îi amintise să-l contacteze pe Ian Crona care-l amenința pe Magnus c-o să sune poliția.

Trebuia să-l sune imediat. Cu toate astea, continuă să-și calce bluza. Discuția asta cu Ian avea să fie destul de complicată.

Majoritatea colegilor ei își lăsau cămășile și bluzele la spălătoria de la parterul clădirii în care își avea sediul firma. Puteau să aleagă: pentru douăzeci și cinci de coroane, le primeau împăturite frumos și pentru douăzeci, doar agățate pe umeraș. Era comod, bineînțeles, mai ales pentru că hainele erau tot timpul perfect netede și împăturite exact unde trebuie, la cusături, iar manșetele erau și ele călcate.

Totuși, Emelie își călca hainele singură. Prefera să stea acolo, la masa ei de călcat. De obicei făcea asta pe la șapte jumate dimineața, dar nu și azi. Nu după întâmplările din noaptea aceea.

Majoritatea prietenilor ei renunțaseră la telefoanele fixe și cele private, având în vedere că cei mai mulți angajatori privați le plăteau factura de mobil. De aceea, se bucura că era încă atât de demodată încât să nu renunțe la fixul de acasă. Și totuși, se simțea goală fără mobil. Primul ei telefon mobil îl primise deja la vârsta de treisprezece ani.

De Teddy însă nu reușise să dea nicicum. Nu era cazul să spere că avea vreun abonament de telefon fix. Dar de ce nu și-a luat un mobil nou? De ce n-o suna? Doar îi spusese c-o s-o sune el.

Oricum, avea altele pe cap acum.

Gata cu visatul, trebuia să-l sune pe Ian, chiar în clipa asta.

Își scoase tricoul și își puse bluza. Aceasta nu se răcise încă după călcat.

•

— Bună, sunt Emelie de la firma de avocatură.

— Da.

— Am auzit de la Magnus că ai să ne spui ceva.

— Da, s-ar putea spune că am. Vreau să înștiințez poliția despre tot balamucul ăsta.

— Nu cred că-i o idee bună.

— Așa?

Vorbea așa de repezit încât abia înțelegea ce spune.

— Nu vreau s-o faci.

— Dar, te rog, doar ți-am spus că cineva vrea să-mi facă rău. Și cineva l-a răpit pe Philip. Am fost sută la sută sincer cu Magnus când i-am zis că, din moment ce n-ați avansat mai nimic cu cazul, am de gând să contactez poliția și să fac două sesizări. Una pentru mine și una pentru Philip.

Ian continuă să-i descrie cât era de speriat și cum se simțea.

Emelie se ridică. Observase mai demult că problemele delicate deveneau mai ușor de rezolvat când se îndrepta de spate.

— Nu pot să las lucrurile să deraieze și mai tare, spuse Ian.

Emelie își cercetă unghiile în timp ce aștepta ca Ian să-și termine pledoaria. Întrebarea era ce argument putea să-l convingă mai repede.

— Lucrurile stau în felul următor, Ian. Avem control deplin pe situație. Și n-o să suni la poliție. Asta pot să ți-o spun direct. Nu știu cât ai înțeles din ce s-a întâmplat, dar dacă presa află ceva despre dispariția lui Philip, firma lui Carl-Johan s-ar putea s-o încaseze urât de tot. Și știi bine că e cotată la bursă.

— Da, dar…

— Niciun „dar”. Tu și prietenii tăi ați semnat o clauză de confidențialitate când ați fost la noi. Ai citit ce scria acolo? Te asigur că dacă gestul tău o să aibă vreun efect negativ asupra acțiunilor familiei Schale, Carl-Johan o să te dea în judecată de-ți sar capacele. Bănuiesc că n-ai probleme cu banii, dar o să am grijă personal să nu-ți revii niciodată după procesul ăla. Am fost destul de clară, sau mai ai nevoie de vreo explicație?

•

Se jucă cu noul ei telefon mobil în timp ce-l aștepta pe Kevin Andersson în sala de protocol. Leijon angajase o femeie în jur de cincizeci de ani special ca să ajute colegii cu telefoanele mobile, să sincronizeze mobilul cu Outlook-ul, să instaleze funcția de agendă și listele cu sarcinile pe fiecare zi. Se numea Ingela, dar toți angajații îi ziceau Mobingela.

Jossan trecuse pe la ea cu ceva timp în urmă.

— Nu tu ești de vină, ci eu, spuse Emelie și zâmbi.

— Da, dar sper că ne mai putem întâlni, ca prietenele? râse Jossan. Ce-i cu misiunea asta

secretă? Vă comportați de parcă ați lucra la poliția secretă.

— Nu pot să-ți povestesc nimic din cauza lui Magnus, nici măcar ce fel de caz e. Dar te asigur că n-am mai făcut nimic asemănător. Ceea ce e și bine, și rău.

— Da, da. Ar trebui să ții o prelegere motivațională la ședința de luni după ce ați terminat. Cu prezentare în *power point* și tot.

— Poate. Dar nu m-ar crede nici dracu'.

•

Kevin ar fi trebuit să ajungă cu zece minute în urmă, dar clienții mai întârziau câteodată. Era privilegiul lor. Și, de fapt, Andersson nu era clientul lor, nici măcar el nu se considera așa ceva.

Emelie se întreba ce ar fi spus Johnny Swanell dacă ar fi auzit de povestea asta. În același timp, el fusese cel care îi recomandase să privească mereu imaginea de ansamblu. Să își facă o idee despre anturajul victimei. Să ia totul în considerare. Apoi se gândi la ce părere ar fi avut Baroul Avocaților despre scopul acestei întâlniri, în caz c-ar fi aflat vreodată despre ea.

O sunară de la recepție și o anunțară de sosirea lui Andersson.

Emelie își aranjă manșetele bluzei și se ridică. Era timpul s-o întâmpine pe singura persoană despre care în clipa asta știau că nu-l avea deloc, dar deloc la suflet pe Philip.

*

Teddy se trezi.

Se întrebă dacă țipase cu adevărat acolo, acasă la Dejan. Fusese unul dintre coșmarurile lui obișnuite. Era sub apă și nu avea aer.

— Alo, Dejje, ești aici?

Se ridică în capul oaselor pe canapea. Dejan nu răspundea. Teddy se uită la ceas. Era unu după-masa.

Se gândi la prima lui întâlnire cu lumea, așa cum arăta ea de sub apă. Erau la o piscină

acoperită din Skärholmen, undeva pe la mijlocul anilor ’80. Ura piscinele și bazinele acoperite, erau reci și lumea se aștepta mereu de la el să râdă, să stropească pe cineva și să adore apa. Mama și tata l-au dat la o școală de înot, dar degeaba. Nu-i plăcea să se ude pe față și nu suporta nici măcar să-i ajungă până la piept.

•

Se pare că Dejan nu venise încă acasă, așa că Teddy se duse în bucătărie cu gândul să pregătească un soi de mic dejun. Își verifică din nou antebrațul. Acesta devenise roșu spre albastru, dar Teddy spera că nu avea niciun os fracturat, chiar dacă îi veni să urle când își atinse vânătaia.

Dejan nu prea avea mare lucru prin bucătărie. Niște pâine uscată, dar niciun pic de unt, o cutie plină de cuburi de zahăr și niciun pic de șuncă sau cașcaval. Avea un aparat de făcut cafea asemănător cu cel al Lindei, dar pentru asta aveai nevoie de un soi de pastile și Teddy nu găsi niciuna. Până la urmă descoperi o cutie de Nescafé, dar asta nu-l încălzea deloc, având în vedere că laptele din frigider expirase anul trecut.

Teddy se așeză la masa de bucătărie. Laptopul lui Dej an era tot acolo unde-l lăsase în noaptea precedentă.

O sunase pe Cassandra de pe telefonul fix al lui Dejan, după ce mai făcuse niște verificări pe laptop. Era un risc, e adevărat, dar numărul ei chiar era trecut pe bilețelul găsit în garsoniera unde fusese ținut Philip.

Se gândi la vocea gravă de femeie care-i răspunsese în engleză. Ceasul arăta deja patru dimineața.

— *Yes?*

Engleza lui Teddy era așa și-așa, dar se bucura că se uitase la atâtea filme la pârnaie. Poate se lipise de el totuși ceva.

— Cine e, Cassandra?

— O vrei pe Cassandra?

— Da, sau pot să te aleg și pe tine?

— Nu, pe mine nu. Dar dacă o vrei pe Cassandra, ea poate. Peste o oră, cam așa.

— OK, bine.

— Te-ai mai întâlnit cu ea?

— Ea e cea care are numărul 0736–474894 de obicei?

— Da.

— Atunci da, o cunosc. Cât costă?

— Ca de obicei, face *out calls.* Trei mii pe oră pentru chestiile obișnuite, atâta timp cât ești în Stockholm. Și zece mii pentru un *all-nighter.*

— Aoleu, ce scumpă e.

Femeia de la capătul celălalt al firului izbucni în râs.

— Știi bine de ce e așa de scumpă, dacă ai mai fost cu ea. Dar măcar primești ce ți s-a promis.

La aproximativ o oră după apel, cineva bătu la ușă și Teddy deschise.

Dejan nu se întorsese încă acasă, dar nu i-ar fi păsat oricum, dimpotrivă, s-ar fi bucurat s-o vadă pe Cassandra acolo cu Teddy.

Fata care stătea în casa scării nu era în niciun caz femeia din fotografia de pe internet, dar asta nu-l surprindea deloc pe Teddy. Niciodată nu fusese într-un bar de striptease în care fetele din anunțuri să arate ca femeile din lumea din jurul lui.

Avea o înălțime medie, de aproximativ un metru șaizeci, păr lung și negru, probabil extensii. Cizmele de lac lungi, fusta scurtă și geaca de piele căptușită cu blană sintetică nu arătau doar banal pe ea, ci erau și murdare. Nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani.

Asta explica și tariful piperat.

Teddy închise ușa de la intrare. Părea că venise singură. Femeia cu vocea răgușită, madama sau ce era, nu se vedea. Teddy o invită pe fată să se așeze pe canapea, apoi se duse la fereastră și coborî jaluzelele după ce aruncă o privire spre stradă. Jos se vedea un Volvo V40 pe care nu-l mai văzuse

până acum. Teddy deslușI silueta șoferului pe scaunul din față.

Fata se uită la el.

— *I only fourteen, mistah. You like dat, huh?*

Nu vedea nicio sclipire în ochii ei, nimic atrăgător. Fetița asta își făcea treaba prost, doar repeta o replică învățată pe de rost. Engleza ei era mai slabă decât cea a madamei cu care vorbise la telefon.

— *I fourteen, you ma' big man.*

Majoritatea prostituatelor pe care le întâlnise nu erau chiar obligate să-și câștige pâinea în felul ăla. Sigur nu le plăcea ce făceau și ar fi ales garantat altă ocupație dacă n-ar fi fost atât de îngrozitor de sărace și de vulnerabile. Dar așa, făceau ce erau nevoite să facă pentru bani sau din cauză că, într-un fel sucit și bolnav, erau îndrăgostite de proxeneții lor. Se putea spune, poate, că erau obligate de situație, de circumstanțe, de propriul mod de a înțelege rolul unei femei sau al unui bărbat. Dar nu auzise de la niciuna să fi fost bătută dacă nu se vindea.

Fetița asta, în schimb, Cassandra, sau cum s-o fi numit în realitate, părea doar speriată. Teddy se convinsese între timp că cineva stătea în Volvo-ul ăla și o aștepta.

Teddy se așeză în fotoliul din fața ei.

— Plătește acum?

Teddy își scoase portofelul și îi înmână șase bancnote de cinci sute. Se bucura că Emelie îi dăduse niște bani de cheltuială.

Între culoarea pielii de pe palma și cea de pe dosul mâinii Cassandrei era o diferență clară.

Fata își scoase cizmele și bluza. Apoi își descheie sutienul.

Teddy o privi.

Trecuse atâta timp de când nu mai fusese cu o femeie.

*

Kevin era scund și slăbuț. Purta o geacă matlasată inscripționată cu North Face Summit Series pe spate. Părea genul care îți ținea de cald la orice temperatură.

Cei doi își dădură mâna și se duseră într-o altă sală de ședințe decât cea pe care o foloseau pentru investigarea cazului. Emelie îl observă pe Kevin în timp ce acesta admira priveliștea cu acoperișurile clădirilor din Stockholm.

Discutară un timp despre nimicuri, băură niște cafea și mâncară din pralinele cu logo-ul firmei pe ambalaj.

Apoi Emelie trecu direct la subiect.

— Poate o să vi se pară cam neortodox, dar voiam să vă întâlnesc pentru că am citit despre situația dumneavoastră legată de PI AppInvest în ziar. Era esențial ca să aflăm mai multe despre Philip Schale și disputa dumneavoastră.

Reușise să strecoare replica cea mai importantă, cea la care se gândise toată dimineața: „Ca să aflăm mai multe despre Philip Schale" – până la urmă, chiar așa și era, și Magnus a considerat că atâta timp cât îi explica asta, nu îl mințea cu nimic.

— Am înțeles, spuse Revin și vârî o gumă de mestecat în gură, după care începu să rumege frenetic.

Emelie îi explică pe scurt cine era și pe ce fel de cazuri erau specializați. Kevin continuă să plescăie cu guma în gură.

Emelie știa că n-avea decât vreo douăzeci de ani. În jurul gâtului îi atârnau o pereche de căști Beats, genul ăla cu fir plat care nu se încurca. Bretonul dat cu o tonă de fixativ îi stătea ridicat de parcă ar fi fost vreun idol adolescentin de la Eurovision și iPhone-ul lui, care zăcea pe masă, avea o crăpătură mare pe ecran.

Emelie se întreba de ce venise singur. Oare n-avea niciun sprijin, vreun jurist, sau vreun contabil, un prieten sau părinte?

— De fapt, am deja un avocat care mă ajută, dar vă ascult.

Emelie știa că plângerea pe care firma lui a depus-o la judecătorie era semnată de un jurist, dar juristul acela nu era avocat. Doar juriștii înscriși în Baroul Avocaților din Suedia aveau dreptul să se intituleze avocați. Dintr-odată i se făcu milă de băiatul acesta care nu-și dădea seama că cel care-l reprezenta nici măcar nu era avocat.

— Atunci o să vă explic cum văd eu situația, spuse ea. Am citit plângerea depusă de firma dumneavoastră și am înțeles revendicările dumneavoastră în felul următor: firma KA Products a semnat un acord cu PI AppInvest, firma lui Philip Schale, când el a investit prima oară în Pixel Flow. Conform acordului, acționarii de atunci, adică firmele dumneavoastră, ar fi trebuit să aibă posibilitatea să contribuie cu investiții ori de câte ori era necesar pentru ca activitatea să se poată dezvolta. Deci după cinci luni, când ați început să vă dați seama cât potențial avea produsul dumneavoastră, Pixel Flow a emis mai multe acțiuni, dar numai firma lui Philip le-a cumpărat. În consecință, procentul deținut de dumneavoastră a scăzut și Philip a ajuns să dețină nouăzeci la sută din firmă.

— Așa este, dar chestia e că…

— Numai puțin, c-o să ajung și acolo. Până aici n-a fost nimic ieșit din comun. Ați căzut de acord că, dacă era nevoie de mai mulți bani, proprietarii puteau să contribuie cu capital și să-și mărească astfel procentul. Dar întrebarea e, pe ce valoare estimată s-a făcut infuzia aceasta de capital. Conform acordului, activele ar fi trebuit estimate proporțional cu valoarea firmei. O formulare destul de neclară, dacă mă întrebați pe mine. Și dacă am înțeles eu bine, dumneavoastră pretindeți că Philip v-a înșelat făcându-vă să credeți că estimarea s-a făcut conform valorii nete aferente activelor.

— Exact asta s-a întâmplat. Doar că pe vremea aia eram prieteni și totul era roz. Dezvoltasem programul ăla și aveam nevoie să angajez un om de vânzări, încă un programator și un director. Philip mi-a zis că, având în vedere că firma n-are încă profit, el nu poate să plătească mai mult pentru acțiuni decât la prima investiție, adică zece coroane pe acțiune.

— Am înțeles. Dar dumneavoastră sunteți de părere că, la momentul respectiv, firma valora deja mult mai mult pentru că era mult mai dezvoltată. Ar fi trebuit să plătească cel puțin cinci sute de coroane pe acțiune.

— Exact. Totul era pregătit, urma doar să ne extindem. Și patru luni mai târziu, Pixel Flow a fost vândută pentru douăzeci de milioane de coroane unui investitor în capital de risc. După PATRU luni, vă dați seama? Philip a încasat paisprezece milioane, directorul cinci și eu un milion. E complet aiurea. Doar eu am fost cel care a inventat programul.

— Sunt de acord. Și l-ați dat în judecată?

— Da, normal. A profitat de mine ca un psihopat, după care mi-a făcut vânt. Am pierdut un an întreg la proiectul ăla, n-am luat nicio medie de trecere la liceu și a trebuit să mă înscriu la Komvux ca să recuperez toate materiile alea. Simt c-o iau razna când mă gândesc.

— Dar ați primit un milion, oricum, nu-i așa?

— Care milion? După ce am plătit toate impozitele și contribuțiile sociale, am mai rămas cu vreo trei sute de mii, bani în mână. Doar trăim în Suedia. Aici impozitele sunt mai dure ca în Coreea de Nord.

— Nu-i chiar așa de rău să ai trei sute de mii în buzunar. Bănuiesc că n-o să mai fie nevoie să luați împrumut ca să vă plătiți studiile universitare.

— Despre ce vorbim noi aici, de fapt? Nu v-am zis că Philip a câștigat de paișpe ori mai mult pe afacerea asta decât mine și a muncit vreo cincizeci

de ore în total la toată chestia? Paișpe milioane pentru cincizeci de ore, față de trei sute de mii pentru o muncă full-time pe un an, o grămadă de materii picate și revelația că ai fost futut în cur… Plus că a fost ideea mea.

— Dar ați fi putut s-o puneți în practică dacă Philip n-ar fi venit cu banii? Sunt doar curioasă, nu vă supărați.

— Nu, doar mă întreb de ce m-ați invitat aici. Și apropo, sunt sigur că aș fi putut să găsesc un alt finanțator.

— Și nu v-a ajutat nimeni să interpretați acordul acela de parteneriat?

Kevin își scoase guma de mestecat și o puse pe farfurioara ceștii de cafea.

— Nu, cine să mă ajute? Eram încă la școală, nu aveam eu bani de avocați. Taică-meu lucra la una dintre firmele tatălui lui Philip și taică-său i-a zis „fii-tu e pe mâini bune, o să se ocupe Philip de toate”, ceva de genul ăsta.

— O ultimă întrebare, din curiozitate. De ce ați așteptat atâta timp să-l dați în judecată? Pentru că ce mi-ați povestit s-a întâmplat acum câțiva ani.

— Chiar vreți să știți?

— Da, de asta am întrebat.

— După ce firma a fost vândută și ne-am dat seama cât de puțin mi-a rămas, tata s-a dus la tatăl lui Philip și a încercat să discute cu el despre asta. Dar s-a dus naibii totul. Îl înțeleg pe tata, era cu nervii la pământ. Oricum, până la urmă a fost dat afară. Nu de Carl-Johan Schale personal, dar era clar că el dăduse ordinul. Tata a încercat să-i dea în judecată pe nenorociții ăia ca să primească daune morale. Am dat tot ce-am luat pe Pixel Flow pe chestia asta. Dar tata a pierdut procesul. A durat mai mult de doi ani. Am cheltuit peste trei sute de mii pe avocați și s-a ales praful, dar nu numai pe plan profesional.

— Adică?

— Tata n-a mai rezistat. L-a distrus povestea asta. Se simțea aiurea, mai ales din cauză că el fusese cel care i-a băgat pe Philip și pe familia lui în proiectul meu și fiindcă nu m-a ajutat mai mult să înțeleg acordul ăla de parteneriat. Nici acum nu se simte bine tata.

— Ce face?

— S-a angajat la o altă firmă, dar nu e bine deloc.

— De ce?

— Nu se simte bine acolo, dar mai e o chestie, și asta e mai grav.

— Ce anume?

— Bănuiesc că treaba asta intră la secretul profesional, chiar dacă nu v-am angajat?

Era o întrebare directă și foarte delicată. Emelie își mai turnă niște cafea și se întinse după cana cu lapte. Sigur că trebuia să păstreze secretul profesional, dar numai în cazul clienților cu care semna un contract. Și clientul ei în cazul ăsta era Carl-Johan Schale, adică adversarul lui Kevin.

Dacă răspundea „da” la întrebarea lui Kevin, ar fi însemnat că-l mințea pe față. Deocamdată îi povestise totul de bunăvoie, dar mai degrabă din cauză că-l întrebase anumite lucruri. Și ea nu-i promisese c-o să fie de partea lui. Dar acum o întreba altceva, ceva care presupunea că ar avea o relație avocat-client – or, nu era cazul.

Se uită drept în ochii albaștri și senini ai lui Kevin. Chiar că nu arăta deloc a om matur, deși era doar cu cinci, șase ani mai tânăr decât ea.

— Sinceră să fiu, nu sunt obligată să păstrez secretul profesional în situația aceasta. Deocamdată nu sunteți clientul meu, și poate că n-o să fiți niciodată. Așa că puteți să decideți singur cât vreți să-mi povestiți.

— Ah, am înțeles. Atunci o lăsăm baltă.

Tot aranjamentul acela fusese ideea lui Magnus. Conform regulilor avocaților, era important să vorbească pe șleau cu cel pe care-l reprezentau. Cu

toate astea, Emelie spera că Kevin era dispus să vorbească cu ea și despre alte lucruri.

— În orice caz, ați depus plângerea la Tribunalul din Stockholm de puțin timp. Și firma lui a contraatacat, spunând că, având în vedere prevederile acordului pe care l-ați semnat, în caz de dispută, nu vă puteți adresa unui tribunal obișnuit, ci unei curți de arbitraj.

— Exact. Pentru că e un șobolan laș, de aia. Nu voia să se lupte cu mine la tribunal. Cică acordul conține o clauză în sensul ăsta, legată de curtea de arbitraj. Că dacă nu putem să ne înțelegem prin…

— Da, știu ce-i o clauză de arbitraj. E ca un acord separat în cadrul unui acord. Cu alte cuvinte, chiar dacă acordul dumneavoastră e invalid, clauza de arbitraj rămâne valabilă. Și în cazul ăsta nu răspundeți în fața Tribunalului din Stockholm.

— Da. Între timp, m-am prins și eu. Poate. Ce bou.

Vorbea pe un ton mai aprins acum.

Emelie spuse:

— Pot să vă mai întreb ceva? Când ați primit vestea că plângerea avea să fie prescrisă din cauza asta?

— Când?

— Da, aș avea nevoie de data exactă. Am cerut dosarul de la judecătorie și acolo scrie că răspunsul firmei lui a fost înregistrat pe 5 februarie. Dar întrebarea mea e: când exact ați primit vestea?

— De ce vă interesează?

— S-ar putea să fie important. Știți când ați primit vestea că vrea să prescrie reclamația? Ați primit o scrisoare de la judecătorie, sau un mail? Sau v-a sunat juristul? Sau v-a trimis un mail?

— Nu, avocatul a fost cel care mi-a trimis o copie prin mail.

Emelie se abținu să-i spună că „avocatul” lui nu era deloc avocat.

— Și când a fost asta?

— Numai puțin, să verific.

Kevin își scoase telefonul spart și începu să scrolleze.

— Pe 10 februarie am primit mailul.

— Deci pe 10 februarie v-ați dat seama că Philip nici măcar nu voia să se apere împotriva acuzațiilor dumneavoastră la tribunal.

— Da.

— Și cum v-ați simțit?

Kevin se uită din nou la ea. De fapt, n-ar fi trebuit să-l întrebe cum se simțea. Îl văzu cum împinge maxilarul în față și respiră pe nas ca să se controleze.

— Îmi puneți o grămadă de întrebări dubioase și apoi îmi dați de înțeles că nu sunteți obligată să păstrați secretul profesional. Vreau cel puțin zece milioane de coroane de la Philip Schale sau de la firma lui – cam asta aș vrea. Dar ce mă interesează pe mine e ce vrei *dumneata,* de fapt?

Emelie simți cum se cutremură. Avea impresia că i se prelinge un strop de sudoare pe frunte. Situația asta nu era deloc OK. Dacă mai făcea un pas în direcția aia, avea să încalce regulile avocaților în așa hal, încât n-avea să mai pupe niciodată un loc în Barou, dacă cineva o dădea în vileag.

Probabil că întrecuse oricum deja măsura.

Trebuia să întrerupă întâlnirea. N-avea decât să zică ce-o vrea Magnus.

Se ridică.

— Îmi dau seama că nu e deloc plăcut să discutați despre asta. Dar cred că putem să ne oprim aici, mai am câteva întâlniri programate pentru azi. Vă sunt recunoscătoare că ați putut să veniți atât de repede.

— Asta a fost tot?

— Sper că nu v-am irosit timpul aiurea. S-ar putea să mai revin, nu se știe niciodată.

Emelie apelă la cel mai oficial ton al ei, în timp ce deschise ușa cu un gest demonstrativ.

Nu prea-i plăcea de propria persoană.

•

Puțin mai târziu era în drum spre Norrmalmstorg. Urma să se întâlnească cu Jan care cerceta apartamentul de pe Fatburgsgatan.

Aerul curat îi făcea bine. Plimbările îi stimulau gândirea, la fel ca și călcatul bluzelor, joggingul sau antrenamentul de box de la sală, activități monotone care mobilizau totuși corpul și eliberau endorfinele.

Diferite piste, diferite puncte care puteau sau nu să aibă legătură cu situația lui Philip. Trebuia să creeze o structură, un plan, un drum înainte.

Kevin aflase că Philip voia ca pe 10 februarie să renunțe la apel. Philip dispăruse la scurt timp după acea dată. Era clar că tipul era furios pe Philip și, colac peste pupăză, povestea aia îl afectase și pe taică-său. Cât de gravă era situația cu tatăl – asta nu reușise să afle, dar ceva tot era.

Apoi mai era și incidentul ăla de azi-noapte. Ce căutau ăia trei în apartamentul în care fusese ținut ostatic, mai mult ca sigur, Philip?

Și mesajul de pe Facebook de la iepurele albinos? Ce-o mai fi fost și asta?

Și, în încheiere: când avea de gând s-o sune Teddy?

Colaborarea asta forțată cu el nu funcționa deloc bine. Teddy era arogant, enervant și părea să creadă că poate să rezolve singur cazul. Dar cine descoperise adresa apartamentului ăluia?

Nici măcar n-a comentat nimic în legătură cu asta. Încrezutul naibii.

La pârnaie

Tagg dispăruse din nou. Era la infirmerie pentru că avea sânge în urină.

Teddy și Loke râdeau de viteza cu care se muta de la un departament la celălalt. Nu trecuseră nici două zile de când ieșise de la izolator, dar nu s-a putut abține să nu fumeze nici măcar douăzeci și

patru de ore. Când gardienilor le-a venit ideea spontană de-a face un control general de urină, Tagg a folosit vechiul truc: s-a tăiat la braț în locul în care se îndoaie și a amestecat sângele cu urina. Nu i-au făcut și test pentru narcotice, ci l-au transportat la infirmerie unde a și rămas două zile pentru analize, a citit reviste de sport și pentru motocicliști și a putut să flirteze cu asistentele medicale.

•

Teddy făcu rezervare la sală. Împinse în afară mânerele aparatului pentru antrenarea umerilor, cu o mișcare bruscă și le aduse în poziția inițială cât putu de încet. Nu lăsa greutățile să se ciocnească niciodată, fiecare mișcare era perfect controlată și brațele îndoite la nouăzeci de grade, când reîncepu tracțiunea. Antrenarea mușchilor fusese mereu un sport tehnic, dar aici, la pârnaie, era și un sport enervant. Greutățile la liber erau interzise. La o sală de fitness obișnuită, Teddy ar fi ridicat cel puțin șaizeci și cinci de kilograme la același aparat, dar aici nu era permis nici asta. Penitenciarul stabilise o limită de treizeci de kilograme.

Conform foii plastifiate care conținea indicațiile administrației penitenciarului referitoare la antrenamente și care era lipită cu scoci pe perete, antrenamentul cardio trebuia combinat cu exerciții pentru dezvoltarea masei musculare care presupunea folosirea unui „pachet de greutăți limitat”. În plus, trebuia folosit „un aparat fitness modern – care limitează o dezvoltare exagerată a masei musculare”.

— Am înțeles că lumea se pune la punct aici, în închisoare. Nu-i așa?

Era Sara. Azi avea părul prins în coadă și i se vedea tatuajul. Teddy îi observă pomeții înalți. Fața ei iradia ceva serios și grav, ceea ce o făcea să pară onestă.

Teddy nu mai vorbise cu ea de câteva zile, de când se întâlniseră în curtea penitenciarului. Și atunci se furișase pe neobservate prin spatele lui.

Se întreba dacă îl evitase cumva. El s-a uitat după ea, dar a văzut-o doar de la distanță. Ceilalți băieți păreau s-o placă. Parcă nu încercase să-i influențeze atât de mult ca pe el. Îl întrebase pe unul dintre gardienii cu vechime ce știa despre ea.

— Nu prea multe, spuse acesta. Se pare că a început facultatea, așa că, dacă mă întrebi pe mine, peste vreo cinci ani o să fie mare *hotshot*[24] aici, la pârnaie. Dar face treabă bună, se pare că s-a prins care-i șmenu' pe aici.

— Are familie și din astea?

— Nu cred, n-am văzut-o să aibă scaun pentru copil în mașină.

Lui Teddy i-ar fi plăcut să-l întrebe mai multe, dar ceva îl făcu să se abțină. Niciodată nu era bine să te arăți prea curios.

Se șterse pe frunte cu tricoul și răspunse:

— Aș putea să mă pun la punct și mai mult dacă m-ar lăsa să mă antrenez așa cum vreau eu.

— Nu poți să faci flotări cu cineva care îți stă pe spate?

— Nu cred, ce ar zice lumea? Am făcut de șase ori treizeci pe aparatul ăsta, zici că alerg suta de metri cu încetinitorul. Unii au primit chei de la aparatele astea și pot să le deblocheze.

Ce prostii vorbea! Cei care aveau chei le primiseră de la gardieni precum Emma. Își aduse aminte că vorbise cu ea, fără să îi ceară părerea lui Tagg mai întâi.

Mesajul era simplu. „Emma, vreau să-ți zic că sunt recunoscător pentru tot ce-ai făcut pentru noi, dar gata, ajunge. Nu mai avem nevoie de nimic. Și nici lui Tagg să nu-i faci vreo favoare".

La început, a părut surprinsă, se uita cu ochi mari ca la personajele din *manga.* „S-a întâmplat ceva?"

„Nu, nu s-a întâmplat nimic, ne bucurăm pentru tot ce-ai făcut pentru noi. Dar gata. Și, ți-am zis, nu-l mai ajuta nici pe Tagg. Și nici pe Loke. O să vorbesc și cu ei”.

•

Azi Sara purta o cămașă de gardian cu mâneci scurte. Insigna cu numele ei era fixată pe piept cu un arici. Pielea de pe antebrațele ei era curată și albă ca laptele. Teddy se întreba dacă nu stătea la soare că nu voia, sau din lipsă de timp liber.

— Voiam doar să-ți mulțumesc, spuse ea încet. Drăguț din partea ta că ai vorbit cu Emma.

— Nu-ți face griji, spuse el, și făcu un pas spre ea, nu voia să audă cineva discuția.

Sara mirosea a păr proaspăt spălat. Teddy nu știa de ce fusese de acord să discute cu Emma, nu mai făcuse niciodată așa ceva, era împotriva principiilor lui.

— Oricum, pot să-ți spun că a rămas mască. Nu se aștepta ca tipul cel mai „pa” din secție să o roage să termine cu favorurile.

— „Cel mai pa”? Teddy nu putu să se abțină să nu zâmbească la vorbele ei.

— Sau să-ți zic „căpetenia” nebunilor?

Teddy izbucni în râs.

— Nu te exprimi ca un criminalist în devenire, spuse el.

— Nici tu nu te comporți ca un infractor. Și asta îmi place.

***

Philip ținu strâns bucățica de metal cu degetul mare și cel arătător și continuă să râcâie cu partea tăioasă în același loc. Știa ce fel de suprafață râcâia – răpitorii lui așezaseră o bucată de furnir în capătul îngust al camerei. O văzuse deja în clipa în care Față-de-Joker deschise ușa camerei pentru prima oară. Probabil c-o puseseră acolo ca să acopere o fereastră. Pipăi cu degetele până când dădu peste o suprafață mică mai dură și mai rece decât restul plăcii: floarea cuiului. Apoi urmări

marginea plăcii cu degetele. În total, placa era prinsă în douăzeci și două de cuie. Trebuia să înceapă dintr-un capăt.

Oare câte ore trecuseră de când a început să râcâie placa? Vreo patru, șase, încercă el să ghicească. Era o nebunie. Față-de-Joker îi dăduse un ultimatum și nu mai avea decât câteva ore până atunci.

Ce naiba făcea și Patric? Ce era așa de greu de înțeles? Era un contract de cumpărare pentru un apartament. Philip avea nevoie de bani.

Apoi își dădu seama de ceva. Poate că Patric intrase la bănuieli. În cazul ăsta nici vorbă să transfere banii, tocmai ca să aibă timp să-l localizeze.

Placa de furnir era tare. Bucățica lui de metal râcâia doar la suprafață, fără să pătrundă prea adânc în lemn. Dar continuă să râcâie și înclină metalul în așa fel încât să poată apăsa mai tare cu palma. Se sprijini de instrumentul lui și apăsă tot mai tare la fiecare scrijelire.

Mișcări mici, încăpățânate.

•

Reuși să scobească placa în jurul a trei cuie bătute la un interval de aproximativ douăzeci de centimetri. Și totuși, nu pătrundea nici pic de lumină în încăpere, iar asta îl îngrijora. Dacă ar fi existat o fereastră în spatele plăcii, ar fi trebuit să vadă deja o rază de lumină, chiar dacă scobiturile erau doar de câțiva milimetri.

Încercă să scoată un cui cu degetele și apoi cu dinții, ca să nu forțeze bucățica de metal, dar nu reuși. Cuiul era bătut adânc.

Continuă să scobească placa. Râcâi. Apăsă. Răzui.

Încă trei cuie și ar fi trebuit să-și poată strecura degetele sub placa de furnir ca să vadă ce se află dincolo de ea.

Din când în când se târî în genunchi până la ușă ca să tragă cu urechea. Trebuia să știe ce făceau ăia

doi acolo afară ca să nu-l ia din nou prin surprindere.

Lipi urechea de ușă. De cele mai multe ori nu auzi nimic, doar muzică în surdină.

Dar de data asta reuși să distingă vocea lui Față-de-Joker.

În schimb, nu auzi vocea celui sau a celor cu care vorbea. Sunetul era greu de perceput, ori celălalt tip vorbea foarte încet.

— M-am săturat de povestea asta. Dacă nu-mi iau banii azi, se duce dracu' de tot, se plângea Joker.

Cel cu vocea mai slabă vorbea probabil și mai încet, în orice caz, Philip nu reuși să distingă nimic.

Față-de-Joker răspunse:

— Termină, în pizda mă-sii. De zece zile mă tot fuți la cap cu asta. Dar, deocamdată, n-am văzut nicio coroană. Și, în plus, nu pot s-o lălăi la nesfârșit. Începe să mi se facă milă de băiatul ăsta. Să știi că nu se simte deloc bine de când i-am tăiat degetul.

Celălalt bâigui ceva drept răspuns.

— Dar nu tu tre' să intri la el în fiecare zi. Chiar dacă îi dăm bulinele alea, se vede pe el că s-ar putea să clacheze și atunci ne-am lins pe bot de lovele.

Din nou, vocea neclară.

În clipa următoare, Față-de-Joker ridică tonul.

— OK, OK. I-am dat zece ore. Mai are cinci. Știe dracu' ce facem dacă nu primim nimic. O termin eu, într-un fel sau altul.

Apoi discuția păru să dispară într-o altă cameră pentru că Philip nu mai auzi nimic. Oare o fi făcut Patric transferul? Strânse tare cu o mână bucățica de metal.

Câte cuie putea să mai scobească în cinci ore?

*

Pâinea crocantă a lui Dejan i se lipea de cerul gurii și nessul avea un gust oribil, și nu doar din

cauză că n-avea nici pic de lapte. Teddy cercetă borcanul din fața lui. Cafeaua expirase cu doi ani în urmă.

Se gândi că ar trebui să-i contacteze cumva pe Emelie sau pe Magnus. Era deja după-masă. Dar pe de altă parte se culcase abia la șase dimineața și nu era vina lui că fusese nevoit să-și facă telefonul terci pentru ca tipii ăia să nu pună mâna pe el. Avea să facă rost de un telefon, în curând. Se gândi fără să vrea la întâmplările din noaptea precedentă.

— Putem să stăm puțin de vorbă?

Cassandra se opri din dezbrăcat. Sutienul ei zăcea pe canapea.

— Sigur, ce vrei să-ți zic eu?

— Nimic, vreau doar să răspunzi la câteva întrebări.

Teddy îi întinse sutienul.

— Pune-ți asta.

Avea sânii mici și i se zgribulise pielea.

— Cum te cheamă, de fapt?

— Baby Belle.

— *Fuck that,* cum te cheamă pe bune?

Îi întinse și bluza și-i făcu semn să se îmbrace.

— Aici așa mă cheamă, *mistah.* Dar tu zici cum vrei.

— OK, atunci îți zic Cassandra. Ești prea tânără. N-ar trebui să te ocupi cu așa ceva.

— *Mistah*? Sunt numai pentru tine. Sunt aproape virgină. Numai pentru tine.

— Ai pașaportul la tine?

— Nu.

— De unde ești?

— Edo. Îți plac negresele?

— Unde e Edo?

— Lângă Benin, Nigeria.

— Părinții tăi știu unde ești?

— De ce întrebi?

— Sunt curios. Auzi, îți mai dau două mii dacă mă lași să-ți pun câteva întrebări.

— Nu, nu cred că se poate.

— Opt mii, atunci. Poți să-i păstrezi pentru tine sau să-i zici individului care te așteaptă acolo, jos, că am făcut-o pe la spate. Faci cum vrei.

Teddy flutură banii în fața ei. Șaisprezece bancnote de cinci sute. Tipa se întreba sigur ce fel de hram purta acesta.

Dar nu plecă, ceea ce însemna că nu-l luase drept polițist. Și opt mii erau opt mii, și-n plus, ar fi primit bani pentru un futai care nici nu se consumase. Probabil că-i confiscaseră pașaportul și trebuia să-l răscumpere cu câteva sute de mii. Așa făceau de obicei. Dar afacerea pe care el i-o oferea nu era deloc proastă. Era cam cât ar fi câștigat cu un *all-nighter.*

Fata nu era foarte machiată, dar nici nu avea nevoie – pielea ei era tânără și netedă, în afară de un punct de pe frunte, în partea stângă, unde avea un coș mic. Se uita la el cu niște ochi nedumeriți, de parcă ar fi așteptat în continuare să se dezbrace și să facă același lucru pe care-l făcuseră probabil toți bărbații pe care-i cunoscuse până în clipa aceea în Suedia. În același timp, se mai citea ceva în privirea ei. Frica.

Nu spuse nimic, luă doar banii de la el și-i îndesă în buzunarul interior al hainei.

— Acum trebuie să răspunzi la tot ce te întreb, îi spuse el. Te-ai întâlnit cu vreun client pe Fatbursgatan în ultima vreme?

— Pare rău, *mistah.* Nu știu. Eu nu știe străzile.

— Te-ai întâlnit cu vreun Chamon Hanna sau Daniel Baylan?

— Eu nu știe, nu cunoaște numele la client.

— Cât lucrezi?

— Eu specială, *mistah,* eu foarte tânără. Face aproape *out calls* numai.

— Cine-i ăla din mașină?

— Șoferul meu. Eu zice Adia.

— Cine a răspuns când am sunat la numărul tău?

— Eu zice Big Mama, sau Sister, ea grijă de mine.

— Și ea unde e?

— Nu știe, ea locuiește tot în casă.

N-avea niciun rost. Fata nu știa sau nu voia să știe nimic. Poate că era doar șireată, doar îi luase banii.

În clipa aceea, îi veni o idee.

— Așteaptă-mă aici, spuse el, și se ridică.

În bucătăria lui Dejan avea două mape cu toate documentele pe care le primise de la Emelie. Listele cu apelurile telefonice și cuplările la antenele operatorilor, articolele despre plângerea depusă împotriva lui Philip de Kevin și câteva alte hârtii.

Scoase lista cu apelurile. Căută numărul cu degetul. 0736–474894. Coloană după coloană. Pagină după pagină, date, ore, combinații de cifre. Apeluri făcute, apeluri primite, apeluri ratate, sms-uri primite, sms-uri trimise și așa mai departe.

O auzi pe Cassandra mișcându-se pe canapea.

Atunci îl găsi. 0736–474894. Nu era nici Chamon Hanna, nici Daniel Baylan cel care o sunase pe Cassandra. Fusese sunată de pe telefonul lui Philip.

Continuă să urmărească lista cu degetul.

Philip n-o sunase doar o dată. Teddy găsi numărul în șase zile diferite, ultima oară, pe 12 februarie.

Scoase și lista cu conectările la antene. Parcurse datele și la orele la care fuseseră făcute apelurile, urmări coloanele și rândurile.

Găsi numărul și acolo.

De fiecare dată când o sunase pe Cassandra, telefonul lui Philip se aflase în zona Fatburgsgatan.

Teddy intră din nou la ea.

— Te-ai întâlnit vreodată cu un tip pe nume Philip?

— Eu zice deja, *mistah,* nu cunoaște nume la client. Ei nu spune la mine.

— Vezi că ți-am dat bani să răspunzi.

— Încerc. Promit.

— OK. Atunci vreau să știu dacă ai mai vorbit cu cineva despre unul pe nume Philip.

— Nu știu.

Teddy se săturase. Tipa asta încerca să-l prostească.

— Gata, îmi iau banii înapoi.

Expresia de pe fața Cassandrei se schimbă. Nu-i mai păsa ce putea să facă cu ea, se temea mai mult c-o să rămână fără bancnotele de cinci sute.

— OK, *mistah*. Da, întrebat la mine de un Philip. Ca tu.

— Cine?

— Nu prea amintesc. Fugit după mine pe stradă, acum câteva săptămâni. Celălalt tot așa, pe calculator, cam tot atunci.

— Cine era femeia de pe stradă?

— Eu nu știe. Nu văzut niciodată.

— Și pe calculator cum te-au contactat?

— Prin chat.

— Și o cunoști pe persoana aia?

— Nu.

— Așteaptă aici, mă duc să iau laptopul și ne uităm la niște poze.

Se ridică și se duse în bucătărie.

În clipa aceea auzi un zgomot.

Apoi auzi ușa trântindu-se.

Teddy se năpusti spre camera de zi.

Cassandra dispăruse.

Deschise ușa, alergă după ea, îi auzi pașii în casa scărilor. Dar era prea târziu. Privi pe geam și o văzu sărind pe bancheta din spate a Volvo-ului cel vechi. Era prea întuneric ca să deslușească numerele de înmatriculare.

•

Teddy se așeză pe același loc unde stătuse de vorbă cu Cassandra în noaptea precedentă. O femeie și încă cineva o întrebase de Philip. Era

singurul indiciu concret pe care-l avea în momentul de față.

Și totuși, ceva îi suna fals, ceva lipsea din imaginea completă. O simțea instinctiv, poate din experiență, din cauza vieții pe care hotărâse s-o lase în urmă.

Își dădu seama dintr-odată ce i se păruse ciudat, ce nu-i părea în regulă – bănuia unde îl țineau ostatic pe Philip, cu toate că nu știa ce legătură avea cu apartamentul de pe Fatbursgatan. Dar poate că acum găsise răspunsul.

Știa cu cine trebuia să se întâlnească.

Un vechi amic de la pârnaie.

Sună și comandă un taxi.

*

Pe podeaua din hol se vedea ceva ce semăna cu o rolă de folie de aluminiu.

— Ai mare grijă cum calci pe acolo, spuse Jan care o întâmpină la ușă.

Nici acum nu știa care era numele lui de familie, chiar dacă vorbise cu el la telefon de mai multe ori după întâlnirea aceea de ieri.

Era îmbrăcat mai lejer decât ultima oară când l-a văzut, purta o geacă de fleece închisă la culoare, pantaloni negri cu buzunare laterale și același model de bocanci ca Johnny Swanell. Singura diferență era că Jan avea niște pungi albastre de protecție pe bocanci.

— Draga mea, eu încerc să găsesc urme de pantofi aici, nu vezi?

Jan Anonimul stătea cu picioarele depărtate în spatele foliei netezite. Îi întinse pungi de protecție și ei.

— Pune-ți chestiile alea. N-ai mai văzut cum se adună probele?

— Sincer, nu.

— Păi, am fost la apartamentul lui Philip de pe Östermalm, dar n-am rezolvat mare lucru, în schimb aici am găsit o grămadă de chestii interesante. Și asta în doar o oră. Dar n-ai putea să-

mi povestești mai întâi ce s-a întâmplat aici azi-noapte?

Stăteau tot în hol. Emelie îi povesti repede ce s-a întâmplat.

Se gândi din nou la faptul că Teddy *se abținuse* în mod conștient.

Jan Nepoliticosul o conduse în camera de zi.

— Stai jos undeva și nu atinge nimic. Tu și Nazdan ăla ați tropăit aici mai ceva ca o turmă de elefanți.

— Îl cheamă Najdan și i se spune Teddy.

— Bine, bine, dar puteați să fiți și voi mai atenți, cercetarea locului crimei și împiedicarea contaminării sunt printre principiile de bază. De ce nu ne-ați sunat imediat?

— Pentru că era miezul nopții.

Jan o ignoră și arătă spre un aparat aflat pe podea. Arăta ca o mașină de scris mai mare pentru folosit acasă, din plastic gri-deschis, cu câteva butoane în față și un fel de deschizătură cu ușă glisantă în partea de jos.

— Știi ce-i asta?

— Habar nu am, spuse Emelie.

— E un Rapid Hit 200, ultimul model din State. Nici măcar Rikskrim-ul[25] n-are așa ceva.

— Și ce face? Rezolvă cazuri de răpire?

— Da, poate să facă și asta. E un laborator portabil pentru ADN uman. Conceput special ca să poată fi folosit la locul faptei de personal fără educație superioară în criminalistică, ca, de pildă, niște anchetatori obișnuiți, sau chiar și angajați de la firme de pază și securitate, ca și mine. L-am primit acum două săptămâni. *Over there* îl folosesc de vreo jumătate de an.

— Și ce se poate analiza cu el?

— Păi, ADN-ul uman analizabil e împărțit în trei categorii, în funcție de calitate. Când recoltezi probe din gura cuiva cu un bețișor de urechi, o să ai de-a face cu o grămadă de salivă. Întregul proces e gândit în așa fel încât să putem introduce

probele respectivului în registru. Și durează cam două ore până primești rezultatele. Dar când facem cercetări la fața locului, lucrăm aproape tot timpul cu celelalte două categorii, cu probele ADN mai puțin bune sau cu cele mai proaste.

— Și aici ce ați găsit?

— Lasă-mă să-ți explic. Urmele mai puțin bune le găsești sub formă de secreții pe diverse obiecte, poate fi sânge, salivă sau spermă. Nu sunt prelevate direct de la om, așa că e vorba de cantități destul de mici. Sau poate fi vorba de urme de mucus sau de fire de păr. Dar în cazuri din astea te poți considera chiar norocos, nu mulți lasă în urmă așa ceva la locul faptei. SKL are nevoie de o săptămână, poate mai mult, ca să cupleze ADN-ul cu o persoană. Iar despre ultima categorie nici nu merită să discutăm, astea se cheamă LCN, *Low Copy Number,* doar niște mitocondrii: celule de piele de pe o bluză, particule de pe scalp găsite pe o pernă, urme de grăsime de pe palma cuiva pe un telefon mobil. În cazuri din astea așteptăm câteva săptămâni, uneori luni întregi pentru că probele se trimit în Anglia și așa mai departe. Dar cu mașinăria asta putem să rezolvăm tot ce înseamnă urme de secreții în – abracadabra! – nouăzeci de minute. Le rezolvăm și pe alea, LCN, dar nu întotdeauna.

— Și ce ai recoltat?

— Am găsit urme la baie, destul de multe chiar. Pe gresie, pe colacul veceului, pe chiuvetă. Suprafețe bune, netede. Apoi m-am uitat prin living, la pat, bibliotecă, măsuță. În bucătărie n-am apucat să intru. Tocmai am terminat de analizat urmele din baie. Am găsit o grămadă de la Philip.

— Doar de la el?

— În baie, da.

Cei doi intrară în bucătărie. Jan se lăsă pe vine și deschise o mapă. Își puse o pereche de mănuși de latex și scoase un bețișor lung care semăna cu cele pe care Emelie le folosea ca să-și curețe

urechile, doar că acesta era învelit în vată doar într-un capăt. Jan se aplecă peste chiuvetă și atinse robinetul cu vârful învelit. Apoi mai scoase un bețișor din buzunarul de la piept, scoase folia protectoare și continuă să caute urme invizibile pentru ochii lui Emelie.

După ce termină de adunat probe, Jan așeză bețișoarele într-un recipient de plastic și înșurubă capacul. Când adună șase recipiente, intră în camera de zi și deschise ușița din aparatul RapidHit. Introduse bețișor după bețișor în compartimente diferite.

— O să-i ia între patruzeci și nouăzeci de minute până găsește ceva.

— Și ce-o să vezi?

— Păi, când termină de analizat ADN-ul, o să-mi dau seama dacă există suficient material de comparat cu registrul.

— Care registru?

— Am acces la registrul poliției, mai nou colectează probe de la toți cei care sunt suspectați de vreo infracțiune care poate da pedeapsa cu închisoarea. În plus, am și registrul cu diverse locuri în care a avut loc o crimă și cel cu infractori condamnați.

— De unde ai făcut rost de așa ceva?

— Despre asta discutăm altă dată.

Jan se duse în hol. Același procedeu, se lăsă pe vine și cercetă întreaga încăpere. Din când în când scoase o lupă și se uită la ceva, la clanța ușii, la un șomoiog de praf de pe podea, la oglinda sprijinită de perete. Emelie nu se putea decide dacă i se părea o scenă din *CSI,* sau ceva mai degrabă demodat.

Își aduse aminte de obiectele pe care le găsiseră în coșul de hârtii și pe podea în noaptea precedentă.

— Merită verificat, ce zici? spuse ea și împrăștie cu grijă totul pe măsuța de cafea. Ambalajul de la guma de mestecat, două bonuri

fiscale de la o firmă de taximetrie, pliantele, banda adezivă mototolită, ambalajul de la pateurile Gorby. Puse pe masă și pachetul de țigări, sticla de whisky, bricheta, pachetul de prezervative, folia de Zoloft și cătușele.

Pentru prima dată, Jan Cel Amabil părea mai bine dispus.

— Astea sunt delicatese pentru unul ca mine.

Începu să inspecteze obiectele, le ridică spre lumină, le cercetă cu lupa, le șterse cu bețișorul.

Lui Emelie îi sună telefonul. Era numărul lui Magnus.

— Banca și Carl-Johan au verificat semnătura de pe acordul de transfer și e autentică, e semnătura lui Philip, spuse imediat Magnus, fără a aștepta să-i răspundă.

Emelie se duse în camera de zi și vorbi pe un ton mai scăzut.

— Și vânzătorul cine e?

— Bună întrebare, am verificat așa, mai în grabă, numele vânzătorului și, din câte văd, nu locuiește nicio persoană cu numele ăla la adresa cu pricina. E un contract fals.

— Și cum o să facă cu transferul ăla?

Magnus oftă.

— I-am recomandat lui Carl-Johan să mai aștepte o zi. Răpitorii n-au de unde să știe cât de rapid reacționează Patric și nici cât de repede se poate efectua un transfer de șaisprezece milioane într-un cont thailandez. N-o să-i facă niciun rău până mâine. Între timp, n-au decât să aștepte confirmarea din partea lui Patric.

— Și mâine? Mâine ce face?

— Asta o să aflăm atunci. Ia-o ușurel, Emelie.

Nu mai întrebă nimic despre asta. În schimb, vorbiră despre altele. Dar aștepta ca Jan să termine cu cercetările.

Trebuiau să verifice neapărat dacă Kevin sau Jarl Poljonen erau implicați într-un fel sau altul în răpirea lui Philip. Magnus urma să verifice câteva

lucruri legate de tatăl lui Kevin. În ceea ce-l privea pe Jarl Poljonen, bărbatul pe al cărui nume figura apartamentul de pe Fatbursgatan, cei de la Redwood aflaseră deja că fusese condamnat de două ori la pedepse cu închisoarea. În 1998 primise trei ani pentru un raport financiar fraudulos și în 2003, un an pentru administrare de bani furați. Avea patruzeci și opt de ani și trăia pe banii statului de douăzeci de ani pentru că, spunea el, își distrusese spatele pe un șantier când avea douăzeci și opt de ani. Jarl era un escroc înnăscut.

Trebuiau să dea de el neapărat. Era prioritatea lor cea mai mare.

La final, Magnus și Emelie stătură puțin de vorbă și despre apartament, și Emelie îl întrebă dacă a vorbit cu familia.

— Poate știu că a folosit garsoniera asta mai demult. Sau vreun amic de-al lui…

— Da, am discutat cu Carl-Johan. Zicea că o s-o întrebe și pe Titti. Dacă îl găsim și pe tipul care a locuit în apartament, putem spune că am rezolvat ceva pe ziua asta.

Emelie îl văzu pe Jan care intră în camera de zi gesticulând.

— Trebuie să închid, Jan vrea să-mi arate ceva.

Jan spuse:

— Am primit rezultatele probelor, atât pentru cele din bucătărie, cât și pentru ce ai adunat tu astă-noapte. Dar înainte de-a ne uita la ele, vreau să-ți arăt ceva interesant pe hol.

*

Teddy coborî în stație la Alby.

Nu era zona lui, dar se afla în partea bună a orașului, își amintea că a mai fost pe acolo, de câteva ori chiar, cu mulți ani în urmă, împreună cu Dejan și cu Alex și cu încă cineva.

Alby Svarta Lötets Bar & Restaurant era un *pub* clasic decăzut. Genul de loc în care se simțea în siguranță. Se gândi la birourile luxoase de la Leijon, cu vederi panoramice demne de reviste de

design, unde până și butoanele de la lifturi îți sugerau lux și exuberanță. Cu toate astea, era doar de suprafață. Se întreba dacă oamenii ăia erau buni la ceva cu adevărat. Ca Emelie, de pildă, care încerca să facă pe tartorița cu el, dar uitase să verifice iPad-ul lui Philip.

Teddy aruncă o privire prin localul pe jumătate gol. Amicul lui nu părea să fi ajuns încă. Ceea ce nu era deloc ciudat, doar îl sunase în ultima secundă.

Urma să se întâlnească cu Loke Odenson.

Pe tavan și pe pereți atârnau steguleț e și fulare aparținând diverselor echipe de fotbal din Stockholm, AIK, Hammarby și Djurgården. Pe cel mai la vedere loc, deasupra tejghelei, se vedea emblema roșie a celor de la Syrianska FC. Teddy putea să ghicească cine era proprietarul localului. La bar se vedea un singur barman ștergând niște pahare și în spatele lui atârna un televizor. Se transmitea un meci din La Liga. În fundul localului se vedeau obișnuitele automate Jack Vegas, care făceau parte obligatoriu din amenajarea pub-urilor de genul ăsta din Suedia. Privirea unui client singuratic părea hipnotizată de butoanele care urmau să-l curețe de toți banii, înainte ca ziua să se termine. Era ca și când te-ai fi uitat la un zombie. Teddy vedea suporturi mici cu broșuri intitulate „Adevăruri și mituri despre jocurile de noroc”, publicate de una dintre firmele de jocuri de noroc ale statului suedez. Văzuse pliantele acelea și la închisoare. Statul se prefăcea că încearcă să reducă efectele jocurilor de noroc, timp în care câștiga miliarde pe seama amărâților care erau dependenți de așa ceva.

Teddy se duse să se așeze la o masă. Piciorul lui atingea dosul mesei. Era prea înalt și simțea că genunchii i se lipesc de gume de mestecat vechi, lipite sub masă. Apucă una din broșurile celor de la Svenska Spel cu gândul s-o răsfoiască până când sosea prietenul lui.

„Jocurile de noroc sunt des întâlnite la vârste cuprinse între 18 și 24 ani. În ceea ce privește această categorie de vârstă, în ultimul deceniu, problemele cauzate de dependența de jocurile de noroc s-au dublat”.

Teddy se gândi la cum era în închisorile prin care trecuse, în care douăzeci sau chiar cincizeci la sută dintre deținuți erau dependenți de astfel de jocuri.

„Misiunea noastră este de a lua măsuri preventive pentru a neutraliza problemele cauzate de jocurile de noroc”.

Ciudat, își spuse în gând Teddy, atunci de ce ploua cu automate Vegas tocmai în cartierele care erau expuse la astfel de probleme? Conform statisticilor din ziarele ultimilor ani, zonele în care se aflau cele mai multe spelunci cu jocuri de noroc erau Botkyrka și Strömstad, unde, de fapt, oamenii ăia săraci ar fi avut nevoie de ultimii lor bănuți pentru altceva.

*

Ușa se deschise și Loke intră în pub. Începu să râdă când îl văzu pe Teddy și îl strânse cât putu de tare în brațe.

— Salvatorul meu! Cât a trecut de când nu ne-am văzut? Trei ani?

— Cred că da.

— De cât timp ai ieșit?

— De patru săptămâni.

— Și nu m-ai chemat și tu la un chef de liberare?

— Asta pentru că n-am dat niciun chef.

Cei doi se așezară. Genunchii lui Teddy atinseră din nou gumele de mestecat fosilizate. Loke purta barbă și un pandantiv imens cu ciocanul lui Tor. Cei care nu-l cunoșteau pe Odenson l-ar fi luat drept un *skinhead* inveterat, mai ales că numele și prenumele lui se potriveau la perfecție unui „arian” care avea un *faiblesse* pentru Valhalla și sărbătorile precreștine. În plus, îi plăceau

pantalonii închiși la culoare, bocancii grosolani și negri și hainele de piele lungi până la glezne. Dar Teddy știa că toată costumația asta n-avea nimic de-a face cu idioțeniile naziștilor, ci făcea parte, pur și simplu, din personalitatea lui Loke – un hacker pierdut în spațiu care adora *Stăpânul Inelelor* și jocurile avansate pe calculator.

— Ce mai faci tu? îl întrebă el.

— Lucrez în domeniul siguranței datelor, rânji Loke. În viața asta trebuie să alegi de partea cui vrei să fii. Am trecut în tabăra Satanei. Și Satana plătește bine, am pus deoparte chiar și de pensie privată și nu trebuie să-mi încrucișez labele din cauză că am gura prea mare. Oamenii ăștia mă respectă, chiar dacă sunt nesimțit. Și o să am un copil.

Pensie privată, se gândi Teddy. Aș vrea și eu așa ceva.

— O să ai un copil? Felicitări.

— Mersi.

— Când?

— În iulie.

— Mamă, ce mișto. Știți și ce e?

— Da, e băiat.

— Ai vreun nume deja?

— Da, eu am propus Hugin sau Munin.

— Dar Hulk ce are?

— Ce vorbești?

— Mă gândeam la filmul ăla, *Avengers,* cu Thor și Loke și tribul Åsa. Și Hulk.

— Habar nu ai de nimic. Hugin și Munin au fost corbii lui Oden, nu personaje într-un film american de căcat.

— Dar tu n-ai auzit că „Hugin și Munin au zburat prin toată lumea, în lung și-n lat, în fiecare dimineață”? Poate or fi fost și în SUA.

— Nu ești normal. Ce tot zici acolo?

— Ți-am citat din „Edda”.

Ochii lui Loke sclipeau. Părea că îl cercetează pe Teddy. Era exact așa de nesimțit cum spunea,

chiar dacă trecuse dintr-o tabără în alta.

Continuară să discute un timp despre nimicuri. Făcură schimb de experiențe în ceea ce privea viața în afara zidurilor, chiar dacă asta însemna cu totul altceva pentru Loke care stătuse după gratii doar opt luni. Discutară despre prieteni comuni de la închisoare, locuri de muncă posibile și gustul primei beri de după eliberare.

Teddy împinse în lături paharul gol.

— Aș avea nevoie de puțin ajutor, spuse. Dar nu vreau să vorbesc aici. Vrei să ne plimbăm puțin?

Afară era o vreme mizerabilă.

Ploaie amestecată cu zăpadă.

*

În camera de zi, bărbatul de la Redwood lucra în continuare la laptopul lui. Uneori vorbea încet la telefon, alteori părea că ațipește. Carl-Johan tot nu știa încă dacă tipul se numea Jesper sau Jens sau ceva asemănător.

Unii habar n-aveau ce însemna un nume clasic suedez, un nume care suna la fel de mai multe generații. Pe tatăl lui Carl-Johan îl chema Carl-Philip și pe tatăl acestuia, Carl-Johan. Iar pe străbunicul lui, Carl-Fredrik Philip Schale.

Tocmai oamenii de genul ăsta, cei care habar n-aveau de valorile adevărate, erau cei care se bucurau de necazul altora. Aceiași oameni cărora le plăcea la nebunie să invadeze viața privată a celorlalți și să consume ziarele și revistele care l-au adus pe Philip în situația aceasta. Oameni care făceau liste cu persoanele care făcuseră carieră, oameni care ușurau treaba criminalilor și deschideau ușa în fața lor.

Se gândi dacă persoana aceea fusese adusă acolo mai mult de dragul lui Titti. Nevasta lui stătea mai mult în pat sau în camera în care se afla biblioteca. Bea ceai, încerca să se uite la televizorul ei mic, își lua tabletele. Din când în când făcea câte o plimbare în frigul de afară. Avea

nevoie să scape de toată situația aia, să respire, îi spuse ea.

Și totuși, îi părea bine că aveau pe cineva acolo. Nu voia să rămână singur cu ea acum.

Se întreba ce făcea Magnus, de fapt. Fiul lor dispăruse de mai mult de o săptămână. Fusese cea mai oribilă săptămână din viața lui și aparent, nici Magnus, nici Redwood nu găsiseră nicio soluție.

•

Titti stătea cu pătura ridicată până la bărbie pe canapeaua din bibliotecă. O primise cadou când împlinise cincizeci de ani de la niște prieteni buni, era puțin scămoșată, dar, având în vedere că zăcuse pe un fotoliu sau o canapea în ultimii opt ani fără să o folosească cineva, părea destul de intactă.

Carl-Johan se postă în cadrul ușii.

— Nu vrei ceva de mâncare?

Titti alunecă pe spătarul canapelei. Îi aducea aminte de Caroline când era mai mică, ea obișnuia să stea așa pe canapea când se uitau la televizor, pe vremea când încă stătea acasă.

— N-am poftă de mâncare.

— Înțeleg, dar cred că ar fi mai bine să…

— Te-a sunat Magnus? Mai știm ceva?

— Nu, dar ne-a recomandat să nu-l lăsăm pe Patric să transfere banii azi.

— Și îndrăznim să facem asta? oftă ea.

— Cred că da. Conform spuselor lui Magnus, tipii ăia habar nu au cât durează un transfer din ăsta. Se pare că habar nu au cum funcționează sistemul de securitate al băncilor.

Titti întoarse capul. O auzi cum începe să plângă. Totuși, se bucura că nu făcuse o criză și nu începuse să dea în el sau să-l zgârie.

— Și Emelie s-a întâlnit cu Kevin Andersson, spuse el. Se pare c-a aflat despre reacția lui Philip la reclamația aia a lui prostească în jur de 10 februarie.

— La câteva zile înainte să dispară Philip?

— Exact. Așa că Magnus i-a rugat pe băieții de la Redwood să-l urmărească pe Kevin ăsta și să-l verifice pe îndelete.

— Și?

— Nimic deocamdată. A aflat despre chestia asta acum câteva ore.

Titti se lăsă și mai jos pe canapea. Nu mai plângea la fel de mult ca în primele zile, dar tenul ei își pierduse luminozitatea și părea aproape transparent. Avea părul nepieptănat și i se vedeau rădăcinile nevopsite. Carl-Johan își dădu seama că nu-i văzuse niciodată culoarea naturală a părului.

Se gândi la cum arăta când s-au căsătorit, cu părul ridicat într-un coc complicat, împodobit cu o coroniță, care îi scotea în evidență gâtul subțire și frumos.

Ceremonia se ținuse în capela din Djursholm și cina avusese loc la Grand Hôtel, la Vinterträdgården. Viața părea simplă, chiar dacă tatăl lui Titti nu era încântat că-l cunoscuse tocmai pe el.

Carl-Johan fusese director la Lucrum și totul mergea perfect, chiar dacă nu dăduse încă lovitura. Dar cumva Titti rămăsese gravidă cu Philip și au fost nevoiți să se căsătorească. Dar nu era ca și când n-ar fi vrut să se căsătorească. Catharina Adlercreutz, cum se numea ea pe atunci, era o partidă bună. Provenea dintr-o familie nobilă și tatăl ei deținea niște proprietăți imense în Scania. Iar Titti era veselă, frumușică și se învârtea prin aceleași cercuri ca și el. Dar își aduse aminte că se gândea încă de pe atunci la cum avea să arate viața lor peste zece ani.

Fusese naiv, astăzi știa că a iubi și a fi îndrăgostit presupunea mai mult decât o inimă fremătătoare și un cap înfierbântat. Uneori oamenii puteau percepe iubirea pe care o simțeau chiar ca pe ceva amenințător.

— Ceva nou? întrebă Titti.

— Nu, nimic.

Carl-Johan nu spuse nimic despre garsoniera găsită de Teddy și Emelie și verificată de cei de la Redwood. Nu spuse nimic despre bărbații cu care se bătuse Teddy. Nici despre ce-i povestise Magnus despre restul pățaniilor lui Teddy din noaptea precedentă. Se pare că Teddy abia îi sunase.

— Am sunat-o pe Caroline, spuse Titti abrupt. Sau, mă rog, i-am trimis un mail și m-a sunat ea pe mine.

— De ce, ce treabă are ea cu chestia asta?

— Voiam să văd dacă e bine și i-am zis să vină aici.

— Dar de ce?

— Pentru că e fiica noastră și sora lui Philip. Trebuie să știe ce se întâmplă. Vreau s-o știu lângă mine, nu mă simt bine, nu vezi?

— Când vine?

— Acum.

În aceeași secundă, Carl-Johan auzi soneria.

•

El, Mama și Caroline se așezară în camera de zi. I se părea ciudat, chiar și Mama se ridicase în capul oaselor. Carl-Johan se întreba de ce o sunase pe Caroline. Poate că era adevărat ce-i spusese, că voia să-i știe pe ai ei lângă ea acum când Philip nu era de găsit. Și acum că fiica lui era aici, se bucura s-o vadă.

Se ținuseră în brațe îndelung pe hol, înainte să-i povestească ce s-a întâmplat. Dar se părea că Titti îi spusese deja *ceva,* chiar dacă negase asta de față cu el. Caroline părea îngrijorată când i-a salutat.

— Dar nu știm nimic sigur, concluziona el după ce-i povesti pe scurt ce se întâmplase cu Philip. În cel mai bun caz, i-a venit o idee nebunească și s-a gândit să se retragă un timp. Nu c-aș ști de ce.

Caroline își dădu bretonul de pe frunte. Avea părul mai închis la culoare decât în copilărie. Părea obosită, avea cearcăne sub ochi și Carl-Johan avu impresia că arăta mai bătrână decât era. Purta un

cardigan verde tricotat și o pereche de jeanși lăbărțați. Cam același stil care-i plăcea și când stătea cu ei. Arăta ca o cercetașă încă de pe vremea aceea și era interesată de protecția mediului. Poate nu era surprinzător că dăduse la Științele Naturii. Din câte știa el, tocmai își făcea doctoratul la o universitate din Marea Britanie în ceva ce se numea sustenabilitate. Făcea diverse experimente.

Conform părerii lui Carl-Johan, oamenii stilați n-aveau nevoie de interesele acelea speciale. El însuși încercase să-și educe copiii conform cu două principii simple: etichetă și disciplină. Cu prima puteai să reușești în orice situație din viață, atât timp cât știai cum să te comporți. N-aveai cum să te simți nelalocul tău. Cealaltă calitate îți oferea succes pe plan economic, dacă puneai osul la treabă, aveai succesul asigurat. Stabilitate socială și succes pe plan economic – ce altceva puteai să mai pretinzi? Nu exista loc pentru interese muzicale sau artistice exagerate, nici pentru activități sportive care să necesite prea mult timp, cu excepția tenisului și a echitației. Sub nicio formă nu le-ar fi permis să fie implicați în activități suspicioase precum politica, backpackingul sau skateboard-ul.

Așa ceva nu se făcea, pur și simplu, o persoană prea absorbită de un anumit subiect își pierdea conexiunile sociale.

Și mai exista un motiv mai profund pe care Carl-Johan nu prea putea să-l identifice. Riscul gândirii alambicate, al unui interes prea adânc pentru ceva putea duce la o perspectivă obscură, ciudată asupra lumii, la punerea lucrurilor sub semnul întrebării – ceea ce n-avea niciun rost.

Caroline nu era chiar în zona de pericol, dar uneori Carl-Johan avea dubiile lui.

Repetă ce-i spusese deja:

— Deci, până acum, toate indică o răpire. Dar sperăm – suntem nevoiți să sperăm – că nu vrea să ia legătura cu noi, și atât.

— Ca mine, vrei să zici?

— Dar tu nu refuzi să iei legătura cu noi în mod conștient, presupun.

— Tată, când te-am sunat ultima oară?

— Bine, dar cu Mama ai contact, bănuiesc…

Se uită la Titti.

Aceasta își feri privirea.

Carl-Johan întrebă:

— Când ai vorbit cu Mama ultima oară?

— M-a sunat ea acum o oră și m-a rugat să vin aici.

— Acum o oră? Și cum ai ajuns aici așa de repede din Londra?

— Păi, nu, că eram deja aici, spuse Caroline. Sunt în Stockholm de ceva timp.

Carl-Johan se întristă și mai tare. Fiica lui se afla în oraș în secret, fără ca el să știe. Se întreba cu ce se ocupa aici. Se întreba cât știa Titti.

Avea impresia că vrea să-i spună ceva.

Ceva ce el nu înțelesese.

*

Emelie și Jan se întoarseră în holul garsonierei. Emelie încercă să-și facă adnotări în cap referitoare la ce avea de făcut când termina acolo. Gândul acela nu-i dădea deloc pace.

— Uită-te la oglinda aia sprijinită de perete. E clar că nu e locul ei acolo, chiar dacă unora le place mai mult așa, decât pe perete. Se vede un cui gros în locul în care a fost agățată. Și pe spatele oglinzii e o sârmă de oțel rezistentă. Nimic nu sugerează că ar fi căzut din cauza cuiului prost sau al sârmei de pe spate. A căzut din cauza unor factori externi, părerea mea, în calitate de profesionist. Cineva s-a ciocnit de ea, s-a ținut de ea sau a dat-o jos din greșeală.

— Și asta ce înseamnă?

— Asta vreau să te întreb pe tine. Aici s-au bătut ăia azi-noapte?

— Da.

— Atunci poate că n-are nicio importanță. O să verific eu mai târziu. Hai să ne uităm la probele ADN.

Aparatul Rapidhit stătea pe podeaua din camera de zi. Jan arătă spre el.

— Am recoltat niște probe bune de pe un sertar din bucătărie și am găsit niște material și pe sticla de whisky și pe ambalajul ăla de la pateuri.

Jan așeză un laptop pe măsuța de cafea și îl conectă la aparatul RapidHit.

— O să alimentez unul dintre profilurile ADN în calculator și o să-l compar cu registrul.

Făcu click pe diverse icon-uri și Emelie văzu cum calculatorul începe să caute.

Trecură câteva minute fără să se întâmple ceva.

— Explică-mi și mie – simplul fapt că am găsit o probă analizabilă nu înseamnă neapărat că o să aflăm și cui îi aparține, nu-i așa? Persoana respectivă trebuie să figureze în baza de date a poliției.

— Ai înțeles bine.

— Pot să verific dacă Jarl Poljonen e în baza de date?

— O să mă uit eu mai încolo.

Laptopul continuă să lucreze și ventilatorul începu să zumzăie zgomotos.

După un timp, apăru o fereastră cu mesajul: *One match found.*

Jan dădu click pe mesaj și citi:

— 3442: Najdan Maksumic. OK. Ăsta e Teddy. Am găsit proba pe mânerul sertarului din bucătărie. Ați pus mâna peste tot azi-noapte, fără să folosiți mănuși.

— Poți să vezi și de ce a fost închis?

— Nu, din păcate, doar că i-au recoltat probe acum câțiva ani. Așa că n-am avut noroc, se pare, spuse Jan butonând pe laptop.

— Și acum ce facem?

— Trebuie să duc probele astea la laborator.

— Poți să faci mai mult acolo decât pe RapidHit?

— Poate, în caz că e vorba de LCN, dar nu cred. Problema e că baza de date e prea mică. N-am toate bazele de date pe laptop.

— De ce?

— Nu toate bazele de date sunt *kosher,* ca să zic așa. Dar în cele pe care le am la birou există mai multe persoane, așa că pot să apară mai multe nume. Și poate că reușesc să cuplez sticla asta de whisky și pachetul ăla de pateuri cu vreunul.

Chiar în clipa aceea se auzi soneria. Emelie își dădu seama că se încordează. Se gândi la noaptea precedentă și la musafirii aceia nepoftiți.

— Hai cu mine, îi spuse ea lui Jan.

Cei doi ieșiră în hol.

Emelie se gândi să se lase pe vine ca Teddy în noaptea precedentă, dar se răzgândi.

Era Teddy. Părea cenușiu la față, dar părea că încearcă să zâmbească.

— Cum merge treaba pe-aici? îi întrebă.

Emelie se surprinse că se holbează la el fără să zică nimic.

— De ce n-ai dat niciun semn?

— Vrei să te sun din sfert în sfert de oră, sau ce?

— Nu, dar ar fi bine să știm ce fac toți membrii echipei. Sau nu?

— Gata, sunt aici. Și văd ce faci.

H a r d d i s k u l

În camera de hotel era întuneric. Copiii dormeau și pentru că n-avea unde să stea în afară de canapeaua din aceeași cameră, Cecilia fu nevoită să stingă lumina. Mai ales Lillan se plângea că nu poate să doarmă dacă era vreo lumină aprinsă.

Părinții ei se întorseseră la Umeå. Observaseră, desigur, că nu se simțea bine. Că dimineața când se trezea, arăta și mai obosită decât în seara precedentă. Că nu se putea concentra și pierdea firul discuției. Că se enerva repede pe copii, deși se comportau exemplar. Era ca și când ar fi înțeles gravitatea situației cu care se confruntau adulții, pentru prima oară în viața lor.

Cu toate astea, niciunul din ei nu știa ce o apăsa, de fapt. Incendiul fusese oribil, toată alergătura aia după firma de asigurare și cea de decontaminare, vecinii care se plângeau și cumpărăturile, hainele noi și articolele de igienă – toate astea o terminaseră. Cu toate astea, erau doar niște probleme practice. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era ca vecinii să intre la bănuieli și să creadă că incendiul fusese provocat de lipsa de atenție a Ceciliei sau a lui Mats și să-i dea afară din asociația locatarilor, lucru care ar fi însemnat că trebuiau să cumpere alt apartament.

De fapt, ar fi trebuit să le fie recunoscători. Cei care stăteau sub ei puteau să-și renoveze bucătăria și camera de zi gratuit. Firma de asigurări plătea tot.

Dar singurul lucru la care se putea gândi acum era povestea lui Mats. Oare ar trebui să-și facă griji pentru Lillan și Benjamin? I-o fi spus tot?

Încercă să-și aducă aminte de discuțiile pe care le-a avut cu Benjamin de-a lungul anilor. Ca atunci când s-a întors acasă de la antrenamentul de fotbal și i-a zis că nu mai vrea să facă duș cu ceilalți băieți pentru că se tot loveau peste fund. „Te pocnesc cu prosopul făcut sul", i-a spus. O fi fost un semnal de alarmă? Oare încerca să-i transmită ceva?

Sau când Lillan și-a dezbrăcat păpușa, a așezat-o pe masa de bucătărie și a constatat că „face caca prin păsărică".

•

Deschise cu grijă ușa camerei de hotel. Holul era gol și slab iluminat. Mocheta albastră aducea aminte de o suprafață de apă stătătoare.

Crăpă ușa ca să audă dacă se trezea vreunul dintre copii.

Telefonul mobil îi ardea palma. Formă 114 14.

— Aș vrea să reclam o infracțiune.

— OK. E ceva ce se întâmplă chiar acum?

— Nu, e ceva vechi, de fapt, s-a întâmplat destul de demult.

— Așteptați puțin.

I se făcu legătura cu un al număr. Următorul polițist o întrebă cam același lucru.

Cecilia spuse:

— Soțul meu a navigat pe site-uri pornografice cu copii.

•

În ziua următoare îi dezvălui lui Mats ce-a făcut.

Acesta nu se enervă, așa cum se așteptase, ci părea mai degrabă neliniștit. Începu să-și frângă

mâinile și îi tremura un picior. Când deschise gura să vorbească, vocea îi sună în falsetto:

— Dar doctorul Ashraf mi-a spus c-o să mă externeze azi. Mă simt mult mai bine. Nu mai am nici probleme cu respirația.

— Știu, de asta am și sunat la poliție.

— Dar ți-am povestit totul. M-ai amenințat c-o să suni la poliție dacă nu-ți povestesc și atunci ți-am povestit. Și tu faci chestii din astea…

Degetele lui băteau darabana pe cearșaf ca niște bețe de țambal.

— Unde e laptopul? o întrebă el.

***

Jan cel Cumsecade îi explică lui Teddy ce a găsit și analizat. Niște urme lăsate de Philip, câteva care proveneau de la Teddy, dar niciuna care să se potrivească cu profilul vreunei persoane cu antecedente. Și niște urme provenind de la o persoană necunoscută, găsite pe sticla de whisky și pachetul de pateuri.

Teddy puse câteva întrebări: amprente? Urme de pantofi? Semne de violență? Spermă?

Emelie era curioasă de ce întrebase despre ultimele două.

— Ce cauți, de fapt, aici? îl întrebă când Jan termină cu rezumatul.

Teddy se uită la ea de sus. Era un lungan și jumătate. Anii petrecuți la pârnaie nu-i schimbaseră deloc aspectul fizic.

— Tocmai am vorbit cu Magnus. El mi-a zis că ești aici și că vrea să colaborăm pe bune. Și apoi mă gândeam să-i prind pe băieții care au încercat să ne omoare în bătaie azi-noapte. Și voiam să-i predau niște chestii lui Janne.

Emelie se uită la Jan care stătea în capătul holului, cu mănușile lui de latex și apărătoarele alea pe pantofi. Era destul de amuzant, Janne ăsta Fără Nume de Familie.

Teddy îi înmână o sacoșă și-i spuse:

— Vezi dacă poți să recoltezi niște probe de pe paharele astea.

•

O luară pe același drum ca și în noaptea precedentă.

— Și ce-ai mai făcut de când n-am mai vorbit? întrebă Emelie.

— Am făcut niște cercetări.

— Și ce-ai găsit?

— Nu-i cazul să-ți dau încă raportul.

— Ce tot zici acolo?

Teddy nu-i răspunse.

La colțul străzii trecură pe lângă un cerșetor rom îngenuncheat care se legăna înainte și înapoi. Teddy se opri și-i dădu o bancnotă de douăzeci.

Emelie abandonă subiectul pentru moment. Dar o irita obrăznicia lui Teddy.

— Ai mai aflat ceva despre tipii care ne-au atacat azi-noapte? îl întrebă ea.

— Da și nu. Am făcut rost de CNP-ul lui Daniel Baylan și am pus un amic să-l verifice. Am poza lui de pașaport, dar n-aș zice că seamănă cu vreunul dintre gagiii din apartament. Dar era destul de întuneric și poate mă înșel. În ceea ce-l privește pe Chamon Hanna, prietenul ăsta al meu a făcut rost și de fotografia lui. Adică, mai multe, pentru că există mai mulți cu numele ăsta. Să vedem dacă e ceva sau doar o urmă falsă.

Emelie nu putu să se abțină să nu se mire de vocabularul lui: „poate mă înșel”. Nu vorbea tot timpul ca un infractor – deși asta era, mai mult ca sigur.

Emelie coborî privirea. Teddy căra o sacoșă Ica ponosită.

— Poți să împrumuți o geantă normală de la birou.

— Da, da, bine. Fii atentă. Daniel Baylan e revizor la o firmă din Kungsholmen și e de serviciu.

•

Emelie și Teddy luară din nou un taxi.

Se îndreptau către o firmă de contabilitate numită Ace Revision de pe Hatverkargatan din Kungsholmen.

— Și? Ce părere ai? întrebă ea când taxiul traversă Centralbron, podul care lega cartierul Södermalm cu Gamla Stan.

Era artera principală a capitalei. O arteră din beton și asfalt care despica în două cea mai veche parte a orașului, construită în secolul al XIV-lea. Emelie se miră că-i pusese o întrebare de genul ăla.

— Sunt mai multe fire care trebuie urmărite acum.

— Pe puțin spus. Și credeam că mă pricep la administrarea informațiilor. Dar chestiile astea se întâmplă *live,* nu pe hârtie, cum sunt obișnuită eu.

— Ca în viața adevărată.

— Hai, lasă filosofiile. Mai bine spune-mi ce crezi.

— Eu? Habar nu am deocamdată. Dar te-ai prins cine e proprietarul garsonierei, bănuiesc.

— Nu chiar. Jarl Poljonen?

— Nu cred. E văgăuna secretă a lui Philip.

Emelie privi prin geam. În dreapta se vedea Riddarholmen cu Curtea de Apel Svea și Curtea Supremă de Contencios Administrativ, iar în stânga, Curtea Supremă de Justiție. Punctele extreme ale sistemului juridic. Emelie se îngrijoră dintr-odată. În ce se băgase, de fapt?

— De ce crezi asta?

— Păi, unu și cu unu fac doi, zic eu. Telefonul lui s-a conectat la antena cea mai apropiată din zonă de mai multe ori și am găsit pliante cu reclame trimise la adresa asta în apartamentul lui. În plus, au găsit ADN-ul lui la duș. Și dacă a fost doar ținut acolo de răpitori, nu cred că i-a ars de dușuri, nu crezi?

Lui Emelie i se înfierbântară tâmplele.

•

Emelie și Teddy intrară într-un 7-Eleven aflat la câteva străzi de Hantverkargatan după ce terminară cu Daniel Baylan. Teddy bâigui ceva cum că ar exista mai multe magazine din astea decât saloane de frizerie.

Opt ani, se gândi Emelie, în timp ce-l ascultă cum bombăne. Trebuia să facă rost de verdictul lui, doar era un document public. Întrebarea era doar la care tribunal regional sau curte de apel fusese condamnat. Deocamdată în Suedia nu exista nicio bază de date centralizată cu condamnări, chiar dacă unii încercau să facă afaceri expunând diverse persoane cu ajutorul unor baze de date private. În cel mai rău caz, trebuia să sune la fiecare tribunal din zonă până când găsea ce căuta.

Magazinul era amenajat ca orice 7-Eleven tipic. Dungi verzi, albe și roșii pe peretele din spatele casei de marcat și mese mici, rotunde. În vitrină se vedeau chifle, pateuri, diferite *brownie, chocolate chip cookies* și alte zeci de prăjituri nerecomandate celor care voiau să-și păstreze silueta.

Trebuiau să se așeze și să discute pe îndelete despre cele întâmplate.

Teddy cumpără câte o cafea și două hotdog-uri pentru el însuși.

— Tu nu mănânci nimic? o întrebă el pe Emelie când se așeză în fața ei.

— Nu, sunt la dietă. NOSEF se cheamă.

— Ce-i aia?

— *No 7-Eleven Foods*.

Teddy începu să râdă.

— Văd că ai simțul umorului.

Era probabil prima oară când îl vedea râzând. Avea gropițe.

Daniel Baylan nu mai prezenta interes. Îl găsiseră la birou și reușiră să constate destul de repede că cineva îi furase, probabil, permisul de conducere cu câtva timp în urmă. Baylan le arătă copia declarației pe care o trimisese la poliție încă din decembrie.

Teddy scoase sacoșa și cotrobăi printr-un teanc de hârtii. Erau copii ale pozelor de pașaport ale tuturor persoanelor pe nume Chamon Hanna. Eliminase pozele tuturor celor care aveau peste treizeci și cinci de ani, sau sub treisprezece. Rămăseseră douăzeci și șapte de fotografii.

Le verificase deja pe toate.

— Cred că l-am găsit pe omul nostru, dar nu sunt sută la sută sigur. E vina mea că am stins lumina în garsonieră.

Teddy îi înmână teancul de hârtii.

— Oricum, vreau să te uiți la fiecare, înainte să-ți zic ce cred.

Emelie luă teancul. Copiile erau cam de aceeași mărime cu fotografiile de pașaport. De fapt ar fi preferat să fie copii mai mari color, dar poate că așa le primise Teddy.

Le frunzări încet. Tineri cu păr închis la culoare, unii chiar foarte tineri. Unii cu fața plină de coșuri și cu o anumită inocență în privire. Alții cu părul tuns periuță sau cu perciuni, câțiva cu părul lung. Lui Emelie i se părea că unii semănau foarte mult între ei, dar probabil doar fiindcă nu era obișnuită să vadă fotografiile unui grup relativ omogen.

Într-un final, se opri la o fotografie. Tipul din fotografie părea relativ curățel, bărbierit, cu ochi prietenoși și o tunsoare modernă. Nu așa arăta în garsonieră. Nu știa de ce, dar i se părea cunoscut.

Emelie arătă spre poză.

— El e. Dar eu îi vedeam și mai rău.

— OK, hai să-ți arăt și ce am ales eu.

Teddy îi arătă o altă copie.

Emelie se uită la bărbatul din fotografie, apoi apropie cele două copii. Tipul ei avea părul mai scurt, ochii pe jumătate închiși, pe când tipul lui Teddy purta barbă, avea părul scurt și ochii deschiși. Teddy avea dreptate – tipul din poza lui semăna cu unul din bărbații din garsonieră.

— Nu știu, spuse ea într-un final.

Teddy împinse într-o parte pozele.

— Nici eu. Tipii ăștia ar putea fi frați, atâta tot că-i cheamă Chamon Hanna pe amândoi. Oricum, n-avem ce să facem, trebuie să ne mulțumim cu ce am găsit. Amândoi seamănă cu nenorocitul ăla de ieri.

Apucă o foaie nouă cu adrese și numere de telefon.

— Tipul pe care l-ai ales tu are nouăsprezece ani, al meu, douăzeci și unu. Al tău stă cu maică-sa în Södertälje. Al meu cică s-a mutat în străinătate. Hai să sperăm că-i al tău.

— Poate reușim să-i căutăm în baza de date a posesorilor de mașini. Să vedem dacă vreunul are un BMW negru. Parcă așa am văzut ieri, mi se pare c-au fugit cu un BMW.

Teddy se holbă din nou la cele două fotografii în timp ce mestecă ultima bucățică de cârnat.

— Din păcate baza de date nu ne folosește la nimic dacă nu știm numărul de înmatriculare al mașinii. Și pun pariu pe două hotdog-uri din astea că mașina nu e înregistrată pe numele omului nostru. Indivizii de teapa lui nu se încurcă cu chestii din astea. Trăiesc pentru mașinile lor, dar nu le înregistrează niciodată pe numele lor.

Lui Teddy îi sună telefonul.

Răspunse cu câțiva „da” și „nu”, apoi spuse:

— Trebuie să plec.

— Unde?

— Am găsit un fir nou, doar ți-am spus.

— Am înțeles asta, dar vrei să mă duc să-i caut pe Chamon Hanna ăștia doi singură? Aveam impresia că pentru genul ăsta de indivizi te-a recrutat Magnus. Pentru indivizii din Södertälje.

— Habar nu am ce crezi tu, Emelie, dar n-ai decât să te ocupi singură de Hanna; însă nu vreau să te duci după el singură. O să te ajut puțin. Cunosc un tip, Isak Nimrod. Dacă dai de el, o să te ajute. Nu am numărul sau adresa lui, dar cel mai bine ar fi să iei legătura cu el prin avocatul lui,

Ove Toberg. Apropo, are biroul chiar aici, pe Hantverkargatan, la o sută de metri de noi.

— Mă bucur. Dar de ce ar vrea să mă ajute Isak ăsta? Și cum?

— Ai încredere în mine. *We go way back.* Dacă Isak convoacă vreun tip din Södertälje, o să apară sigur. Și salută-l din partea mea. Spune-i că Björne are nevoie de ajutor.

Teddy se ridică și porni spre ușă.

— Stai!

Teddy se întoarse.

— Ce mai e?

— Înainte să pleci, vreau să-mi spui ce coci acolo. Și vreau să-mi dai numărul tău. Că presupun c-ai făcut rost de un telefon nou.

— Da, am făcut rost. Dar ar fi bine dacă m-ai ruga un pic mai frumos.

Emelie se enervă foarte tare. Dacă Magnus voia să lucreze împreună, Teddy ăsta ar trebui să se adune puțin.

— Dar ce chestie? întrebă ea. Tu mi-ai întors spatele și voiai să pleci în trombă fără să mă saluți. Parcă ziceam c-o să lucrăm împreună.

Teddy făcu câțiva pași către ea. Emelie observă din nou c-ar fi fost bine să-și ia o geantă mai de Doamne-ajută. Și nicio haină și o pereche de pantaloni noi nu i-ar fi stricat. De fapt, ar fi avut nevoie mare și de o tunsoare nouă, o pereche de pantofi și câteva ore la solariu. Și ar fi fost bine să zâmbească mai des. Ar fi arătat mult mai bine.

— Mie mi se pare că muncim în paralel. *Nu* împreună. Tu îți vezi de treaba ta și eu de-a mea. Dacă drumurile ni se întâlnesc din când în când, ca azi-noapte, asta e. Dar m-am săturat de criticile tale. Te comporți ca o afurisită, ca o isterică. Înțelegi?

Emelie aproape că se înfioră. Până acum, Teddy nu prea reacționase la lipsa lor de comunicare, chiar dacă îi spusese la telefon că Magnus era șeful, nu ea. Până acum…

Nu te agăța de asta acum, îi trecu prin cap. Lasă-l să plece. Lasă-l să-și facă de cap, doar lucrează la investigare, ca și ea. Îi câștigase încrederea lui Magnus. Și totuși, nu era OK. Teddy era un zero barat și totuși, se comporta de parcă ar fi fost cazul lui, când, de fapt, era de teapa ălora. În plus, Emelie se simțea istovită.

De data asta, Teddy întrecuse măsura.

— Un lucru să-ți fie clar, șuieră ea când se apropie suficient de el. Că nu-i permit nimănui să-mi vorbească așa. Dacă te mai aud o dată vorbind așa, s-a terminat cu jobul ăsta pentru tine. Și mă piș pe ce-o să zică anticul tău, Magnus. Ești un *loser* și ar fi bine să-ți ții gura pe viitor. Ai înțeles?

Teddy se întoarse și se îndreptă spre ușă.

— Numărul! Nu mi-ai dat numărul tău! strigă ea după el.

Dar prea târziu. Nu-i mai văzu decât ceafa.

•

După trei minute, făcu rost de adresa avocatului Ove Tiberg. Îl sună și vorbi cu secretara lui care-i spuse că e la birou, dar că n-are timp de o întâlnire.

— N-aș putea să vorbesc cu el puțin? Am o urgență.

— Îmi pare rău, spuse secretara. E ocupat acum.

Prostii, se gândi Emelie.

Parcurse cei o sută de metri până la biroul avocatului. Lângă poartă se vedea o plăcuță de alamă cu „Biroul de avocatură Tiberg”. Un birou de avocatură tipic, specializat pe drept civil. Căută firma pe Google, pe telefon. Tiberg avea trei angajați. Un avocat și doi stagiari – lumea asta era complet diferită de a ei. Într-un fel, aprecie plăcuța discretă și lipsa de pompă. Așa lucrau avocații de când lumea, înainte de marile operațiuni de fuziune-achiziție prin care se câștigau sumele mari.

Apăsă butonul interfonului și auzi vocea aceleiași secretare, doar că de data asta părea că vorbește dintr-un borcan.

După câteva minute, se afla în sala de așteptare a avocatului, care consta din două fotolii amplasate într-un colț de pe coridor. Emelie spuse că trebuie să se întâlnească neapărat cu Ove Tiberg și că era vorba de o afacere importantă. Se pare că ultimul argument fu unul convingător.

Biroul își avea sediul într-o clădire veche, cu tavan înalt, stucaturi și parchet peste tot. Emelie zări trei uși la dreapta, spre Hatverkargatan, dintre care două erau deschise. Birouri – fără vreun avocat, pentru moment. Locul de muncă al avocaților era, oricum, mai mult tribunalul. Făceau bani mergând la procese, apărând acuzații și, uneori, reprezentând victimele unor infracțiuni, așa că nu-i ajuta cu nimic să stea la birouri și să împingă hârțoage. Chiar avea noroc că Ove Tiberg era la birou.

Pe perete se afla un tablou ușor kitschos reprezentând Primăria din Stockholm de pe Scheelegatan, așa cum a arătat, probabil, cu cincizeci de ani în urmă. De fapt, nu se schimbase mult și se zvonea că în turnul său înalt se păstra o arhivă secretă cu sentințe greșite.

Într-o cameră din stânga se afla recepția: un birou cu o mulțime de fișiere. Secretara avea un *headset* pe cap și părea să răspundă la câte un telefon pe minut, în timp ce butona frenetic tastele unui calculator. Emelie trase cu urechea. Era un birou complet diferit. Numai numărul de clienți care sunaseră în ultimele zece minute depășea numărul clienților ei pe un an.

*

Se calmase destul de repede după plecarea lui Teddy. Dar acum se întreba dacă Teddy avea de gând să continue să lucreze la cazul ăla. Oricum, era problema lui. Dar bani n-avea să mai pupe dacă se retrăgea.

O auzi pe secretară strigând-o.

— Ove are cinci minute, apoi trebuie să fugă la tribunal.

Ove Tiberg aproape că nu se vedea din spatele teancurilor de dosare, cărți, hârtii, calculatoare, pixuri, notesuri și prespapieruri.

Părea extrem de cumsecade și de plictisitor, cu părul despărțit într-o parte, cămașă albă și costum bleumarin fără cravată. Avea o bărbie pronunțată și niște ochi curioși.

Pe perete atârnau două tablouri care arătau de parcă cineva ar fi lăsat un bebeluș să le mâzgălească aiurea cu vopsea vâscoasă, dar care erau la fel de frumoase ca și cele pictate de Damien Hirst. Se mai vedeau și niște desene înrămate decupate din ziare, reprezentând diverse procese, într-unul îl recunoscu pe Ove. Desenatorul îi scosese în evidență bărbia și o făcuse să pară o pistă de aterizare pentru un avion care avea nevoie de un loc unde să aterizeze în mijlocul sălii judecătorești.

Emelie îi întinse cartea ei de vizită.

— Nu vreau să vă irosesc timpul degeaba.

— V-a spus Katinka despre faptul că n-am decât cinci minute libere?

— Da, bineînțeles. Uitați cum stă treaba. Trebuie să vorbesc cu unul din clienții dumneavoastră, Isak Nimrod. Știu că sunteți limitat de secretul profesional, așa că vă înțeleg dacă nu vreți să-mi dați datele lui de contact, mai ales că nici nu mă cunoașteți. Dar…

— Ați rezumat situația destul de bine, zic eu, o întrerupse Ove Tiberg și dădu să se ridice.

Își închise servieta din piele tocită de lângă el și își luă iPhone-ul. Emelie rămase surprinsă de modelul oarecum neașteptat al husei telefonului. Era din plastic roz, cu urechi lungi de iepuraș Playboy.

— Stați un pic, permiteți-mi doar două vorbe! Unu, cazul pe care-l investighez n-are nimic de-a face cu Isak Nimrod și vă garantez că n-o să sufere niciun prejudiciu dacă o să stea de vorbă cu mine.

Și, doi, sunt aproape sigură că Nimrod s-ar supăra dacă ar afla că nu mi-ați permis să vorbesc cu el.

Ove pufni pe nas. Sau poate era doar un oftat adânc.

— Ce-a pățit tineretul ăsta de azi? Lucrați la un birou de drept comercial. Aveți vreun habar de etica avocatului?

— Da, credeți-mă.

— Eram doar curios. Eu sunt mereu loial față de clienții mei. Dacă n-aș mai fi, n-aș mai avea ce căuta în Barou. Ce să facă societatea cu niște avocați care nici măcar nu respectă principiile care i-au îndreptățit să participe la un proces? N-am voie nici măcar să confirm că Isak Nimrod e clientul meu. N-am voie să spun nimic despre persoana lui, nu înțelegeți? Nici măcar dacă l-am întâlnit.

Se ridică și Emelie.

— Vă respect poziția, e lăudabil că gândiți în felul ăsta. Dar faceți-mi o favoare după ce am plecat. Sunați-l totuși pe Nimrod și spuneți-i că-l salută Teddy Maksumic, sau Björne. Spuneți-i că Björne are nevoie de o favoare. Și dați-i numărul meu.

Ove Tiberg se holbă la ea.

Bărbia lui arăta ca o baghetă.

*

Mai avea o oră la dispoziție. Îl informase deja Față-de-Poker cu câtva timp în urmă.

Philip nu știa ce-l așteaptă după acea oră. Aveau să-i mai taie câteva degete? Aveau să-i ceară mai mulți bani? Dacă banii soseau, însemna că puteau să-i ceară cât voiau. Coșmarul n-avea să se termine niciodată. Și apoi îl omorau.

Philip alungă gândurile rele. Nu voia să se gândească ce avea să se întâmple dacă nu soseau banii. Dacă aveau să-l tortureze. Dacă aveau să-l ucidă. La cuvintele lui Față-de-Joker: „O termin eu, într-un fel sau altul”.

În același timp, încercă să se convingă că aveau nevoie de bani, că mort nu le-ar fi folosit la nimic. În orice caz, nu înainte să fi primit ce și-au dorit.

Îl obligaseră să-l sune din nou pe Patric, dar bancherul nu răspunse la telefon și asistentul lui îi spuse doar că în clipa aia nu era disponibil. Și totuși, n-aveau cum să-l țină ostatic la nesfârșit. Până la urmă trebuiau să ia o decizie.

Pe Philip îl trecură toate apele. Și simți cum panica îl pândește îndeaproape. Respiră adânc de câteva ori.

TREBUIE să-mi țin firea.

Nu dormise niciun minut. Doar muncise.

Răzuise.

Tocise bucata de furnir în jurul a două cuie noi.

Acum putea să-și strecoare degetele sub placă și s-o îndoaie.

Încercă s-o smulgă din loc.

Încercă s-o îndoaie cât putu. Nu-i mai păsa de degetul mic. Îl durea, dar în rest, nu simțea decât sângele coagulat din jurul rănii, de sub hârtia lipită. Ambele degete arătătoare și mijlocii îi sângerau din cauza marginii tăioase a plăcii. Îl dureau brațele, umerii, mâinile.

Trebuia să-i iasă schema, n-avea timp să eșueze.

Avusese parte de prea multe căcaturi în viață. Puțină baftă trebuia să aibă și el.

Continuă să îndoaie placa de furnir. Refuza să renunțe.

O apucă din nou în jurul scobiturilor, se lăsă pe spate și se încordă. În clipa aceea, simți cuiele mișcându-se. Placa se îndoi și Philip căzu pe spate.

Se aștepta oricum la asta, așa că nu căzu lat. Se rostogoli într-o parte și se sprijini pe mâini.

Se ridică și se puse în genunchi. Încercă să pipăie locul dezvelit.

Era clar o fereastră. Simțea textura lemnului în locul în care bănuia că se afla rama ferestrei. Și suprafața netedă, rece a sticlei. Și totuși, era întuneric, doar o rază de lumină timidă și cenușie

se vedea sus de tot. Era exact cum bănuise: răpitorii lui bătuseră fereastra în cuie și pe dinafară.

Se întoarse. Trase cu urechea.

Nu se auzea niciun sunet, se pare că nu reacționaseră la zgomotul plăcii prăbușite pe podea.

Mai așteptă câteva minute.

Nimic.

Se aplecă și pipăi cuiele care rămăseseră înfipte în placa de furnir. Le folosi ca să taie repede banda adezivă din jurul gleznelor. Se simțea ca un tigru.

Se urcă în cadrul ferestrei și o deschise cu grijă spre el.

Aceasta nici măcar nu scârțâi.

Apoi își luă avânt și lovi cât putu de tare cu piciorul în plăcile de afară.

Durerea îl săgetă prin tot piciorul. O ignoră.

Trase din nou un șut.

Se auzi un zgomot infernal. Așa ceva n-avea cum să treacă neobservat.

Nu așteptă nici măcar o secundă și izbi placa din nou.

Un zgomot și mai puternic. Simți că o scândură începe să cedeze. Lumina slabă de afară se strecură înăuntru, probabil că se înserase deja.

Philip își luă din nou avânt. Lovitura aceasta fu mai eficientă. Simți mai multe plăci cedând sub piciorul lui. Se aruncă peste ele și începu să le zgâlțâie.

După câteva secunde reuși să privească afară.

Era întuneric, dar de undeva se vedea o lumină slabă, își dădu seama că nu mai era în oraș. Pe cerul înstelat se deslușeau vârfurile copacilor.

Mirosea a loc cunoscut.

Trebuia să se miște repede.

Continuă să tragă de scânduri, ignorând durerea din degete și brațe.

Era o mașinărie. Un robot.

Se cățără pe pervaz. Aruncă o privire rapidă în jos.

Își imagină pământul alb, zăpada care se așternea peste el. La vreo trei metri de geam. Avea șanse.

Sări.

*

Poate că a greșit lăsând-o singură pe Emelie, dar chestia asta n-ar trebui să-i ia prea mult timp.

Teddy își promisese să facă asta azi. Și mai nou îi plăcea să creadă că e un om care își respectă promisiunile. Se împliniseră exact nouăsprezece ani de la moartea mamei lui.

Se ducea la tatăl lui la parastas.

Oricum, vorbise serios. Emelie se comportase aiurea cu el din prima secundă. Era vina ei. N-avea decât să se descurce singură.

N-avea de gând să-și ceară scuze, dar îi trimise totuși un sms lui Jan de la Redwood ca să-l întrebe cum mergea treaba cu analiza probelor ADN.

Existau o grămadă de noutăți în țara asta: e-țigaretele, gelul antibacterian pentru mâini, pe care-l găseai pe fiecare chiuvetă lângă săpunul lichid, farmaciile private care nu mai vindeau medicamente, ci doar farduri, pastile de slăbit și apă de gură.

Altele au rămas la fel, de parcă cineva ar fi oprit timpul în loc cât a stat el la închisoare. Traficul de heroină și Subutex de pe Plattan, absența din Champions League a echipelor de fotbal din Stockholm, reclamele H&M imense din stațiile de metrou.

Teddy tocmai se uita la o reclamă din asta cu un manechin care părea chiar mai slab decât oricare heroinoman cu care se întâlnise la pârnaie de-a lungul anilor.

Scopul evident al reclamei era să trezească apetitul de cumpărare. Dar pentru asta, clientul trebuia să se simtă inferior față de obiectul reclamei, pare-se. Dacă cel care se uita la

manechin se simțea suficient de frumos și de bine antrenat, nu avea niciun rost să cumpere hainele alea. Dacă privitorul era mulțumit de felul cum arăta, n-avea de ce să fi vrut să-și îmbunătățească aspectul fizic consumând.

Din punctul ăsta de vedere, pârnaia funcționase ca un fel de *detox,* un loc fără reclame și mărci care încercau să-ți slăbească încrederea în tine.

*

Linda trecuse deja pe la tata mai devreme, îi spuse Bojan când intră pe ușă.

Pe comoda pe care se afla fotografia mamei, Bojan așezase și o tăviță cu trei lumânări. Două dintre ele ardeau deja. Geamul ramei fotografiei reflectă tremurul flăcărilor mici.

Pe perete se vedeau câteva tablouri pictate în ulei, pe care Teddy și le amintea din copilărie. Unul din ele reprezenta o căsuță într-un peisaj de toamnă. Celălalt, un copil plângând, dar lacrimile lui semănau mai degrabă cu niște picături de gel de păr. Teddy își amintea că se întrebase mereu de ce nu-și sufla nasul sau de ce nu se ștergea măcar cu mâneca bluzei.

Tatăl îi întinse chibriturile.

— *Izvoli.*

Teddy închise ochii și își imagină fața mamei. Pielea ei era atât de netedă și ochii ei, atât de veseli. Dar când clipi și se uită la el, în chipul ei se mai ghicea ceva. Neliniște, teamă. Poate că văzuse deja ce avea să se aleagă de el. Cum avea să ajungă.

Teddy aprinse lumânarea.

— Îți mai amintești cum făcea cu tine? îl întrebă tata după câteva clipe de tăcere.

— La ce te referi?

— Când aveai otită și stătea lângă patul tău.

— Și eu îi ziceam diferite părți ale corpului unde voiam să fiu mângâiat? Pe spate, pe obraji, pe cap. Era singurul lucru care mă ajuta să adorm. N-o să uit niciodată.

Tatăl luă chibriturile de la el.

— Vrei niște cafea?

— Nu, mersi, n-am timp.

— Cum se face că ai atâta de lucru dintr-odată?

— Lucrez la o chestie de câteva zile.

— La ce anume?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că vreau să știu. De ce altceva pun oamenii întrebări?

— Mai demult nu mă întrebai niciodată cu ce mă ocup.

— Pentru că știam cu ce te ocupi.

— Și atunci de ce nu m-ai certat niciodată?

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, te rog.

Tatăl se duse și se așeză în fotoliu. Acesta era acoperit cu aceeași husă scămoșată ca de obicei. Se vedeau până și petele de cacao pe care el o vărsase la șapte ani.

Teddy se gândi că nu doar mersul tatei părea mai tărăgănat, ci și vocea lui.

— Lucrez pentru un birou de avocatură, spuse.

— Ce vorbești? Un sârb – avocat? Credeam că suntem doar gangsteri, proprietari de cârciumi și jucători de fotbal.

Teddy se gândi că tatăl lui îl lăsase pe Ivan să mănânce gratis la restaurantul lui pe tot parcursul copilăriei sale.

— Păi, nu sunt avocat.

— Mi-am dat seama, doar tocmai ce-ai ieșit de la Österåker. Dar mă bucur că ai un loc de muncă cinstit.

Lui Teddy îi sună telefonul. Acesta răspunse și auzi vocea ușor agitată a lui Loke Odenson.

— Am găsit niște chestii interesante, al naibii de interesante.

Teddy se duse spre hol.

— Trebuie să plec, îi spuse lui Bojan. Trebuie să mă întorc la treabă.

Pe perete se vedea un tablou cu scara vieții[26]. Fusese al bunicii, cu siguranță, se gândi Teddy.

Florile de dovleac atârnau peste scara pe care viața omului era reprezentată de o pereche care urca până pe la vârsta de cincizeci de ani, după care începea să coboare, pas cu pas. La douăzeci de ani stăteau cu spatele drept și n-aveau riduri sau griji. La optzeci erau aduși de spate și cocoșați și păreau supărați. Sau poate doar triști.

— Vii cu mine la biserică într-o zi? îl întrebă Bojan.

— La biserică? De când te-ai făcut credincios?

— Credincios nu sunt, dar îmi place la biserică. Mă întâlnesc cu compatrioții mei pe care nu i-am mai văzut de o sută de ani.

Bojan se așeză pe taburetul de sub tablou. Respira greu.

Teddy începu să-și lege șireturile. Se gândi la viața tatălui său.

— Teddy, spuse Bojan. Chiar ești bine?

— Tată, nu ai încredere în mine?

— Trebuie să fii sincer față de tine însuți. Altfel n-ai cum să fii sincer față de alții.

— Începi să vorbești ca starețul Zosima.

Bojan schiță un zâmbet.

— Văd că-ți aduci aminte, băiete.

— La cât mi-ai citit despre el…

— Și *Brača Karamazovi* era romanul meu preferat.

— Și unul dintre romanele mele preferate. Dar îmi plăcea mai mult „Crimă și pedeapsă”. Era mai palpitant.

— Ai citit ceva la închisoare?

— Destul.

— Foarte bine, băiete. Atunci nu-mi fac griji pentru tine. Atâta timp cât nu te mai încurci cu ăia. Știi bine la cine mă refer.

— Tată, nu mai există o mafie iugoslavă. Nu mai e ca pe vremuri. În ziua de azi există o grămadă de găști. Și chiar dacă ar exista, n-aș vrea să am de-a face cu ei.

Teddy nu spuse ce părere avea despre relația tatălui său cu mafia iugoslavă.

În schimb se gândi la ce-i spusese tatăl său.

Fii sincer cu tine însuți.

Trebuia să discute neapărat ceva cu Loke Odenson.

Era vorba despre o problemă personală, ceva legat de *adevăr.*

O problemă despre care n-a vrut să discute în ultimii opt ani.

*

Așteptarea.

Aștepta la Steakhouse Bar de pe Nygatan, din Södertälje. Conform textului de prezentare de pe meniu: „Un bar american cu preparate din carne și fajitas. Dacă nu ți-e foame, sigur ți-e sete!”

Well, se gândi Emelie, mie *chiar* mi-a fost foame. Dar se săturase. După un *ribeye steak* de trei sute de grame nici nu era de mirare. Era prima ei masă copioasă din ziua aceea. Se întreba ce dietă recomanda o astfel de porție. Sigur exista una.

Localul era amenajat în culori închise. Podeaua și pereții erau negri. În weekend era sigur mai plin. Steakhouse Bar nu părea să aibă pretenții de restaurant de lux, dimpotrivă. Părea genul de loc unde se dădeau chefuri. Pe podea se vedeau opt mese pătrate din lemn vopsite în gri-închis și lângă ferestre se aflau patru separeuri, cu câte două canapele pentru două persoane puse față în față. Mai exista o încăpere care acum părea complet goală.

Ceea ce părea să ocupe cea mai mare parte din încăpere era barul. Era singurul element vopsit într-o culoare mai veselă, în mov.

Așteptarea.

Pierderea de timp. Și totuși, era cea mai clară pistă pe care o avea acum. Chamon Hanna trebuia să știe ceva și sigur era implicat în chestia asta.

Altfel ce căuta în garsoniera lui Philip, aceeași garsonieră unde Philip fusese ținut ostatic?

Într-un fel, chiar avea nevoie de perioada asta de așteptare. Mâncase o friptură gigantică și băuse două cafele. Îl sunase pe Janne cel Secretos și-l întrebase dacă a făcut progrese cu analizele lui.

— Nu, n-am găsit nimic important, doar mai multe probe care provin de la Philip. În bucătărie. Pe câteva tacâmuri din mașina de spălat vase. Și am găsit și niște ADN străin, cel puțin patru urme diferite care nu există în bazele mele de date. Una din ele sigur provine de la tine, Emelie.

•

Restaurantul începea să se umple. La masa de lângă ea se aflau un bărbat și o femeie. Emelie o cercetă pe femeie. Arăta în jur de patruzeci de ani, cu buze voluptuoase, nas drept și păr lung, vopsit blond. Purta cizme UGG, o bluză neagră destul de decoltată și un cardigan gri-închis care părea din cașmir. Pe podea, lângă scaun se vedea poșeta ei, plină de monogramele maro ale lui Louis Vuitton. Părea originală. Totul sugera că era o femeie obișnuită, de vârstă medie, fără probleme financiare. Dar un detaliu mic perturba totuși imaginea – pe unul dintre sânii ei, Emelie descoperi un tatuaj: un cap de mort.

Nu putu să se abțină să nu se întrebe ce fel de oameni erau.

•

A încercat să-l caute pe Isak Nimrod pe Google, dar n-a găsit niciun rezultat mai de Doamne-ajută. Existau patru persoane în Stockholm cu numele ăsta, dar niciuna dintre ele nu apărea prea des pe internet.

Oare cu cine urma să se întâlnească, de fapt? Cu cineva care îl cunoștea pe Teddy de câțiva ani buni. Cu cineva care părea important pentru tipii din Södertälje. Asta putea însemna multe lucruri.

Emelie îl căută pe Google pe avocat, Ove Tiberg. Găsi o mulțime de articole de pe diverse

site-uri cu știri. Avea cincizeci și cinci de ani și părea unul dintre cei mai populari avocați de drept penal din Stockholm. Se ocupase atât de cazuri publice, cât și private de toate felurile. Cele mai multe articole se refereau la faimosul jaf al depozitului de bani din Täby și uciderea așa-numitului rege al tutunului. De cele mai multe ori era vorba despre cazuri de omucidere, narcotice și jafuri. Tiberg era un avocat obișnuit cu clienți gangsteri.

Ove Tiberg o sunase după cincisprezece minute și îi spusese că Isak ar putea să se întâlnească cu ea. Nu-i dăduse nicio oră exactă, nici numărul de telefon. Doar locul de întâlnire: Steakhouse Bar din Södertälje.

Și totuși, nu i-a fost rușine s-o bată la cap cu etica avocatului – poate chiar era genul de avocat de modă veche.

Emelie se ridică de la masă.

Se duse afară ca să n-o audă nimeni când îl sună pe Magnus.

•

Handstree-ul avea tendința să-i sară de pe ureche în cele mai nepotrivite momente, dar Emelie îl puse la loc. Ca de obicei, îi înghețau mâinile și nu voia să țină telefonul dacă nu era nevoită.

— Unde ai fost? întrebă și auzi cât de severă părea vocea ei când îi vorbi lui Magnus. De două ore tot încerc să te sun.

Magnus îi strănută drept în ureche.

— Am răcit ca dracu'.

— Da, aud, sănătate. Dar ce se întâmplă?

— Am stat numai în sala de ședințe. Banca, Redwood, familia lui Philip… Se pare că Philip a încercat să-l sune din nou pe Patric, dar banca nu i-a răspuns. Exact cum i-am instruit. Începe să semene cu tranzacția Forsborgen. Erai deja la firmă? În trei zile am apucat să bifez nouăsprezece întâlniri cu diverși consilieri și cumpărători.

— Poate c-am avea nevoie de încă o persoană, în afară de tine și cu mine.

— Păi, îl avem pe Teddy.

— Nu știu dacă…

Emelie își privi propria imagine oglindită în fereastra de la Steakhouse Bar. Avea postura greșită? își îndreptă spatele și își aduse aminte de ce obișnuia să-i spună mama ei: „Imaginează-ți că ai o sfoară în vârful creștetului și cineva trage de ea – așa să-ți ții capul”.

— În clipa asta nu vreau să implic mai multă lume. Astea-s instrucțiunile. Tu ce faci?

— Aștept pe cineva în Södertälje, un prieten vechi de-al lui Teddy care s-ar putea să-l cunoască pe Chamon Hanna.

— OK. Dar Teddy nu e cu tine?

— Nu, e ocupat, nu știu ce face.

— Și nu-i nicio problemă că ești singură?

— Nu cred.

— Să rog pe cineva de la Redwood să-ți țină de urât?

— Nu, e în regulă.

— Sigur?

— Am încredere în Teddy.

Se întinse spre propria reflexie din geam – tocmai spusese că are *încredere* în Teddy. Chiar dacă vorbea despre cel mai mare idiot de pe pământ.

Discutară un timp despre garsoniera de pe Fatbursgatan.

Vântul îi bătea în căști.

Magnus părea absent. Emelie se întreba dacă mai făcea ceva în timp ce vorbea cu ea, sau dacă pur și simplu i se luase de cazul ăsta.

— S-a întors acasă și soră-sa, spuse Magnus.

— Sora cui?

— Sora lui Philip, Caroline. M-am întâlnit cu toți trei.

— Și ce zice?

— Nu multe, se pare că stă în străinătate și nu își cunoaște prea bine fratele, dar mi-a cerut o grămadă de detalii despre investigație. Voia să vadă și locuința de pe Fatbursgatan, dar i-am spus că n-aveam timp de asta acum.

•

Așteptarea asta nu se mai termina odată.

Era acolo de două ore. Cât timp să-i mai dea lui Isak Nimrod ăsta? Mai avea și alte piste de verificat în seara aceea. Amenințarea față de Ian. Kevin și tatăl lui. Poljonen.

Se auzi semnalul pentru mesaje. Primise un sms.

Era de la Felix: „Ne vedem mâine? Ești la fel de ocupată?”

Începu să butoneze telefonul, se întreba dacă merită să-i răspundă măcar.

În clipa aceea, cineva o atinse pe umăr.

Emelie ridică privirea.

Un bărbat tânăr purtând o șapcă cu model camuflaj și barbă de câțiva milimetri stătea în spatele ei.

— Vrei să te întâlnești cu *el*?

Emelie se ridică și întinse mâna.

— Salut, Emelie Jansson…

Tipul se uită la ea de parcă ar fi sărit pe el și ar fi vrut să-i tragă un mozol.

— Ei, relaxează-te. Vrei să te întâlnești cu el sau nu?

Emelie făcu un pas înapoi.

— Da, vreau, dacă la Isak te referi. Salutări din partea lui Björne, apropo.

— Chill.

Emelie își dădu seama că îi vorbea gura fără ea.

— Du-te la toaletă. La femei, spuse individul.

Dădu să spună ceva, dar tipul ieșise deja.

Emelie se uită pe furiș la perechea de la masa de alături. Femeia cu tatuajul pe sân îi zâmbea.

*

La toaletă mirosea a spray dezinfectant cu parfum de lămâie. Pe un perete se vedea un afiș

înrămat care îi făcea reclamă restaurantului. *What's cookin'*, scria deasupra unei fotografii cu un cocean de porumb și o friptură. Pe fundal se vedea harta statului Texas.

Intră o fată cu căciula trasă peste ochi și haine Adidas negre. Emelie presupuse că e o femeie.

Fata arătă spre chiuvetă.

— Pune-ți poșeta acolo.

Într-un fel, scena asta i se părea și mai ireală decât bătaia din garsonieră. Mai planificată. Ca într-o Suedie despre care Emelie doar citise, dar pe care n-o cunoștea din proprie experiență.

— Ce vrei să faci cu ea? întrebă ea.

— Să mă uit prin ea, spuse fata într-o suedeză stricată. Și după aia o să mă uit și la tine.

Emelie presupuse că vrea să vadă dacă purta microfon. Dar de ce? Doar nu era nimic ilegal în a vrea să discuți cu un om.

Se auzi spunând:

— N-ai decât să mă controlezi. Dar în poșetă am niște chestii confidențiale, așa că de alea nu te atingi.

Tipa se holbă la ea cu ochii aproape strânși. Pupilele ei arătau ca niște puncte negre micuțe.

Mirosul artificial de lămâie îi ustura nasul.

*

Se duse direct la Alby ca să se întâlnească cu Loke.

Când l-a văzut mai devreme în aceeași zi, Teddy îl rugase pe Loke să facă tot ce-i stă în putere ca hacker și să afle cine administra pagina aceea de web pe care găsise anunțul Cassandrei. Teddy știa destul de multe despre afacerea cu prostituate din Stockholm – în închisoarea de la Salberga împărțise același coridor cu doi așa-numiți *lover boy* din România, care negau vehement că ar fi fost implicați în traficul cu fete. Dar era adevărat că nu peștii, sau madamele, sau *lover boys* – sau cum naiba le zicea – erau cei care se ocupau de pagina de web.

De data asta nu se mai așeză cu Loke la masa plină de gumă de mestecat, ci făcură direct o plimbare.

— Mersi pentru fotografiile din pașapoarte, cred c-o să-mi fie de folos, spuse Teddy.

— Să trăiești. Dar de data asta ți-am adus niște chestii și mai incitante. Ia, vezi.

Loke îi întinse un obiect mic, roșu.

Teddy îl luă de la el.

— E un *memory stick,* spuse Loke. Am încărcat tot ce-am găsit pe site-ul ăla, Escort24, cum mi-ai spus. Mișto misiune, mersi.

— Ce-ai făcut?

— Eu pot să-ți povestesc, dar există un risc. Că o să înțelegi maximum treizeci la sută din ce-o să-ți spun.

Teddy zâmbi. Era tipic Loke Odenson, același stil de-a vorbi din cauza căruia se alegea cu piciorul rupt la pârnaie.

— Hai, zi-mi și-ți zic eu când nu înțeleg.

— Păi, tocmai, că nici n-o să-ți dai seama când nu înțelegi. Dar bine, OK.

Se plimbau pe lângă Albyvägen. Ninsoarea umedă nu voia să se oprească și de îndată ce atingeau trotuarul, fulgii se topeau și apoi se scurgeau sub formă de curenți mici printre pietrele de pavaj. Probabil că afară era puțin peste zero grade.

— Hai să zicem… uite, imaginează-ți o clădire mare. Clădirea asta are mai multe uși și eu vreau să intru.

— O clădire?

— Ascultă-mă și după aia poți să pui și întrebări. Clădirea e serverul, un calculator mai mare, să zicem. Ți-am zis că n-o să înțelegi.

— Calmează-te, Loke.

— *Whatever.* Oricum, eu știu ce server vreau să accesez, pe ăla care administrează Escort24. Și clădirea asta are multe uși, cum spuneam, doar că o ușă are o yală de prin anii ’50. Un cunoscut de-al

meu știe cum sunt construite yalele astea și a făcut o cheie care se potrivește. Așa că mă duc la clădirea asta mare, dar nu vreau să mă prindă pentru spargere, așa că mă deghizez. Testez câteva chei și încerc să descui. Și ușa se deschide! Prietenul nostru, proprietarul clădirii, tipul care deține Escort24 a montat camere ascunse pe tavan, dar nu-i nicio problemă pentru că sunt deghizat. Așa că atunci când sunt acolo, pot să mă uit cât vreau. Și găsesc adresa prietenului nostru.

— Până aici sună bine.

— Mersi, problema e că adresa aia se dovedește a fi o adresă *care-of.*

— Și ce înseamnă tot ce-ai făcut? Că nimeni nu știe că ai fost acolo, nimeni nu poate să dea de urma ta, sau cum? Și adresa?

— Da, exact cum zici. În realitate, s-a întâmplat în felul următor. Un punct vulnerabil, adică o *vulnerability* înseamnă că un lacăt nu funcționează așa cum trebuie. Eu și prietenii mei avem o grămadă de *exploits,* un fel de chei, adică. Și se potrivesc la lacătele astea vechi. Cât despre deghizarea mea, am pătruns printr-un server proxy. E un calculator din străinătate care ne lasă să ne logăm pe internet prin el. Prietenul nostru folosește tot servere proxy, ceea ce înseamnă că IP-ul lui e fals, nu e adresa lui pe bune.

Haina de piele a lui Loke flutura în vântul rece.

Teddy se întoarse către el.

— Adică?

— S-ar putea să nu fie așa de simplu cum pare când îți explic.

— Hai, nu începe.

— OK, în orice caz, am văzut ce proxy folosea, era un server din Mexic. Așa că l-am hack-uit și pe ăla. Să te bucuri că nu eram singur, eu și prietenii ăștia ai mei ne-am chinuit ore în șir. Până la urmă am găsit o adresă IP din Suedia.

— Marfă.

— Nu se termină aici. Era adresa serverului unei firme de aici, din Stockholm, pe nume NetImport AB. Așa că a trebuit să mai dau o lovitură în sejurul ăsta. Am intrat în rețeaua WiFi de la NetImport și după aia am folosit un *packet analyzer,* adică un *sniffer* prin care am reușit să trag cu urechea la rețeaua lor *wireless,* ca un tip de la CIA. Abia atunci am găsit traficul de *webhosting* de pe site-ul celor de la Escort24. În felul ăsta am dat și peste IP-ul calculatorului prietenului nostru care face parte din rețeaua NetImport. Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să folosesc aplicația Arp Poisoning ca să găsesc și să preiau controlul asupra traficului aceluiași calculator pe Gmail.

— OK, OK, mi-a ajuns. Și ai acces la chat-urile lor? Caut o conversație de pe site-ul ăla.

— Da, mi-ai zis. Din păcate sunt o grămadă de chat-uri pe site și n-am putut să caut nimic după nume pentru că figurează doar ca *loggfile*-uri. Aș recomanda să accesăm serverul în modul clasic.

— Adică?

— Să facem rost de calculatorul care administrează site-ul ăla cu bordelul.

— Bine, în cazul ăsta mă întreb cine e bossul pe site-ul ăsta. Cine e *prietenul nostru*?

— Se zice „cine administrează site-ul”. Probabil că-i doar un tocilar pasionat de calculatoare și ăștia profită de el ca să posteze poze, text și să facă design-ul – care, dacă mă întrebi pe mine, arată ca dracu’. N-ar strica să-i facă o…

— Nu te-am întrebat. Cum îl cheamă pe administrator?

— Lazar Guldman.

Teddy se opri din mers. O mamă și un băiețel în salopetă trecură pe lângă ei. Băiatul sări într-o băltoacă plină de zăpadă topită, stropind în jurul lui.

Teddy spuse:

— Și cum dau de el?

— Asta-i deja problema ta. Dar pot să te ajut cu ceva. Are domiciliul pe Nybohovsbacken 67.

•

Teddy auzea de la distanță mașinile de pe Essingeleden. Era în întuneric, la umbra unui tobogan de pe un teren de joacă acoperit de gheață și purta o geacă mult prea subțire pe care o împrumutase de la Dejan. Teddy își trase gluga peste cap și strânse șireturile. Gluga îi cuprinse fața ca un costum de scafandru. S-ar putea să fie nevoit să aștepte aici o vreme.

Loke Odenson era un om cumsecade. De fapt nu-i era dator cu nimic lui Teddy, și totuși, muncise câteva ore bune la chestia asta, asumându-și „riscuri virtuale" ca să-l ajute.

Înainte să se despartă, Teddy îl mai rugă ceva, pe plan personal. Nu putea să mai evite subiectul. Se hotărâse să fie sincer față de el însuși.

Loke verificase firma la care lucra Lazar Guldman, sunase și întrebase de tip. Se pare că Guldman lucra pe post de consilier IT și era într-o deplasare în interes de serviciu la Örebro. Avea să se întoarcă la birou abia peste câteva ore.

Asta însemna că amicul Guldman urma să ajungă acasă undeva spre seară.

De asta aștepta Teddy pe Nybohovsbacken 67. Verificase lista cu numele locatarilor, aflată pe holul principal, și știa că Lazar Guldman locuia la etajul zece.

Se simțea ca detectivul Porfirii Petrovici. Poate că nu se întâlnea chiar atât de des cu suspecții, dar, într-un fel sau altul, era mereu în miezul acțiunii.

Mai jos de el se vedeau luminile vehiculelor de pe șosea și în jurul lui se înălțau blocurile din Nybohov, ca niște zgârie-nori în miniatură într-un oraș în miniatură. La ora asta nu se vedeau prea mulți oameni, dar din când în când se deschidea câte o ușă și mai apărea câte un om încărcat cu sacoșe cu cumpărături sau împingând un cărucior cu copii care țipau din toți rărunchii.

Nybohov era ca o insulă în mijlocul unei mări murdare, cartierul era amplasat pe un deal aflat lângă șosea, cu pante abrupte. Probabil că, într-o zi cu soare, vederea de la etajele superioare era la fel de spectaculoasă ca aceea din sala de protocol a lui Magnus și Emelie, singura diferență fiind că blocurile astea se aflau la cinci kilometri spre sud. Era o lume diferită, fără restaurante unde apetitivul costa cât leafa pe o zi a unui muncitor de rând, fără mașini Panamera proaspăt spălate, ale căror jante costau mai mult decât salariul pe o lună al unei familii întregi. Era Stockholmul mic-burghez, nu chiar haosul din cartierele muncitorești, dar nici rezervația de lux din centru.

Se gândi la Sara și la copilul pe care îl purta în brațe. Nu se clintise din fața casei ei în seara precedentă și așteptase ca și acum. Se întreba oare ce a așteptat. Nu mai putea să schimbe ce s-a întâmplat. Și totuși, nu putea să se abțină să nu-și facă scenarii în cap.

Dar ce s-a întâmplat, de fapt? Atunci, cu câțiva ani în urmă, când își ispășea pedeapsa la Hall.

Încă îl mai durea antebrațul cu care parase lovitura cu bâta de baseball. Piciorul îi zvâcnea din cauza frigului, dar nu voia să atragă privirile asupra lui, așa că se mișcă cât putu de puțin.

Întunericul era aliatul lui.

Ușa cu numărul 67 – n-o scăpă din ochi nicio clipă.

Din păcate, Loke nu găsise nicio poză pe internet cu *prietenul,* așa că Teddy habar n-avea cum arată.

Blocul avea patruzeci de apartamente. Până acum intraseră treisprezece bărbați. Îi urmărise cât putu de mult și trase cu urechea la lift, încercând să ghicească la ce etaj au coborât. Niciunul nu intrase în apartamentul pe care-l avea în vizor.

În clipa aceea apăru un bărbat în jur de treizeci de ani, cu o căciulă neagră trasă peste ochi și o geantă sport pe umăr.

Teddy ieși de după tobogan.

*

Emelie stătea față în față cu Isak Nimrod la o masă din capătul restaurantului Steakhouse Bar. În afară de ei nu mai era nimeni.

Tipul era ras în cap și avea un burdihan care atingea masa, cu toate că trăsese scaunul în spate, iar pe antebraț avea un vultur tatuat. Pe celălalt se vedea o cicatrice de vreo douăzeci de centimetri care fusese, probabil, tratată de un medic neglijent, sau de un amator. Urmele copcilor se vedeau și acum, ca niște cusături albe care țineau pielea în loc și împiedicau brațul să se dezmembreze.

Emelie se uită pe furiș la poșeta ei care atârna în cuierul din capătul celălalt al barului. Ea și fata care o percheziționase ajunseseră la un compromis după ce tipa sunase și discutase cu cineva. Avea o grămadă de documente acolo care erau legate de cazul lui Philip. În orice caz, erau plini de tact, doar trimiseseră o femeie s-o percheziționeze.

În separeul din față îl zări pe tipul cu șapca kaki.

Chelnerul se apropie de masa lor.

— Ca de obicei?

Isak îi răspunse într-o altă limbă. Apoi se întoarse spre Emelie. Avea o privire aproape somnoroasă.

— Domnișoara a servit ceva?

Emelie dădu din cap.

— V-am așteptat mai mult de două ore, așa că mi s-a făcut foame. Dar mă bucur c-ați venit.

— Ce drăguț. Desert, poate? Au o prăjitură Oreo grozavă.

— Nu, mersi, e OK.

Isak se mișca încet. Când întorcea capul să vorbească cu chelnerul, părea că se mișcă cu încetinitorul, de parcă l-ar fi durut ceva. Când se uită în ochii ei, părea c-o face și mai *slow motion.*

Dar probabil că nu se mișca așa din cauza durerii. Tipul ăsta respecta fiecare indicație din manualul pentru mafioți: calm și control.

— Deci îl cunoști pe Björne, să înțeleg, spuse Isak cu o voce tărăgănată.

— Suntem colegi de lucru.

— De lucru? Björne *lucrează*?

— Da.

— Și în ce domeniu lucrați, dacă-mi permiteți?

— Da, poate ar fi bine să mă prezint mai întâi. Mă cheamă Emelie Jansson și sunt avocat stagiar la biroul de avocatură Leijon. Teddy ne ajută la un caz.

Burta lui Isak se scutură când acesta izbucni în râs.

— BMW face mașini hibrid ecologice și Björne ajută avocați. Ce vremuri ciudate trăim.

— Nu vreau să vă irosesc timpul, vă spun pe scurt de ce am venit. Trebuie să găsim o persoană anume și Teddy zicea că s-ar putea să ne ajutați. Contra cost, bineînțeles.

Chelnerul sosi cu mâncarea și băutura lui Isak. Friptura lui era și mai mare decât cea pe care o înfulecase Emelie cu câteva ore în urmă.

Observă că bea Red Bull.

Isak nu se grăbi nici acum. Netezi șervețelul și-l prinse de gulerul tricoului. Ridică furculița și cuțitul de parcă ar fi executat un ritual religios în care fiecare gest avea un înțeles al lui. Cercetă friptura din fața sa și alese cu grijă bucățica pe care avea s-o taie mai întâi.

— Auziți, domnișoară? spuse el și luă o pauză. Eu n-am nevoie de bani.

Străpunse bucata de carne cu furculița și o vârî în gură.

— Și sincer să fiu, nici de pizdă n-am nevoie.

Clipi spre ea în timp ce plescăi cu gura deschisă.

Emelie simți cum îi crește adrenalina în corp. Chestia asta nu era deloc OK – ce, îndrăznea să insinueze că-i oferea bani și pe ea *însăși*? împinse scaunul în spate și se gândi la o replică potrivită.

Înainte să apuce să se ridice, Isak înghiți bucata de carne și spuse:

— Nu vă ridicați. Ce voiam să zic e că dacă vă ajut, o fac de dragul lui Teddy, nu pentru c-aș avea eu ceva de câștigat. Noi aici muncim altfel, nu ca în restul țării. Principii. Onoare. Loialitate. Sunt cuvinte care încă mai înseamnă ceva aici în Södertälje.

Emelie încercă să uite de referirea lui la sexul feminin. Voia doar răspunsuri.

— Credeți că ne-ați putea ajuta?

— Da, dar aș putea să-l sun pe Teddy să-l întreb pe el?

— Din păcate nu am numărul lui. I s-a stricat telefonul ieri, dar putem să-l sunăm pe șeful meu, el o să confirme tot ce-am spus.

— Ah, nu, nu-mi plac șefii. Dar ziceați că veniți din partea lui Björne așa că ceva tot e. Dar mai întâi trebuie să cădem de acord, să jucăm pe aceeași jumătate a terenului. Uitați cum stă treaba. Teddy e bărbat. Am crescut aici împreună, suntem de aceeași vârstă. Am făcut totul împreună până când el s-a dus la ai lui și eu la ai mei. Dar *no hard feelings,* eu îl respect. L-am respectat mereu. Ați înțeles?

Emelie nu înțelegea totul, dar nu spuse nimic. Îl lăsă pe Isak să vorbească în voie un timp.

— Îmi amintesc o dată, aveam doar optsprezece ani și ni i-am pus în cap pe băieții de la Screwbacks. Au venit în zona noastră și ne-au spus că nu ne mai lasă să ne ocupăm de niște chestii, de niște vânzări. Am zis că Teddy ar putea să-i ceară ajutorul lui *Kum.* Dar nu-i stilul lui. Nu așa lucrează el. Știați?

Emelie încercă să zâmbească, deși avea impresia că are fața plină de Botox.

Isak continuă:

— Așa că Teddy, cică, NBP – ne băgăm picioarele – cum zice suedezul get-beget. A stabilit întâlnire cu Screwbacks pe terenul ăla plin de pietriș de pe Tuvängen. Și voia să mă duc și eu cu el. Trebuie să recunosc, domnișoară, că îmi

miroseau pantalonii înainte să fi ajuns la locul întâlnirii, la cât mi-era de frică. Oricum, de dus ne-am dus, îmi amintesc. Niciunul dintre noi n-avea permis de conducere și nu puteam să riscăm să ne oprească poliția, cum se întâmpla de obicei. Teddy tocmai fusese la o rudă de-a mea și împrumutase o chestie. Ne-am urcat pe mormanul de pietriș dinspre vest, după ce am traversat șoseaua. Eram murdari ca niște mucoși.

Isak apucă porumbul fiert de pe farfurie. Ținu coceanul cu ambele mâini și-l cercetă la fel de atent cum făcuse cu friptura. De parcă ar fi fost cel mai important lucru din lume să muște dintr-un cocean de porumb perfect.

— Aveau un *line up* impresionant, vă zic. Erau vicepreședintele lor și *Sergeant al Arms,* doi tipi care făceau parte din gașca lor și vreo șapte-opt indivizi din Black Dragons MC, un fel de filială de-a lor. Or fi crezut că venim cu toată gașca din Geneta. Dar eram numai noi. Doi pușți de optsprezece ani, murdari ca dracu', care s-au dus acolo pe jos. Și cu o păcănitoare, bineînțeles, că asta împrumutase Teddy de la ruda aia a mea. Și patru magazii de muniție.

Isak vârî un deget în gură și linse boabele de porumb.

— Știți, vine o clipă în viața noastră când trebuie să luăm o decizie. Ori o luăm drept înainte, ori ne oprim și atunci probabil că batem în retragere. Ori ne lăsăm duși de val, ori *creăm* noi valul. Dracu' știe dacă Teddy era conștient de ce face, dar l-am văzut cum ridică Kalașnikovul ăla de față cu vicepreședintele Screwbacks și le-a spus pe șleau: „Ori ne lăsați în pace, ori îți bag asta în cur".

Isak își linse încă un deget fără să-și ia ochii de pe ea.

— Nu s-au mai întors niciodată, spuse el.

Emelie citi ceva diferit în ochii lui pe jumătate închiși. Era genul vorbăreț, aproape enervant de

vorbăreț, dar avea și ceva dur în felul lui de-a fi. Poate că restul era doar o mască studiată.

— Ce relație aveți cu Teddy? o întrebă pe Emelie.

— Nu v-am spus? Lucrăm împreună.

— Nimic altceva?

— Nu, nimic altceva.

— Sigur?

— Da.

— Sută la sută?

— Da, sută la sută. Dar vreau să vă întreb ceva, că tot vorbeam de el. Pentru ce a primit opt ani?

— Nu știți?

— Nu.

Isak se linse meticulos pe degetul mic și inelar. Îi aducea aminte de un motan care își lingea blana.

— Păi, întrebați-l pe el.

Emelie începu să se sature. Cu asta se alegea după două ore de așteptat? Demonstrații de forță și povești despre fapte eroice cu Teddy? Toate astea nu duceau nicăieri. Emelie puse pe masă copiile pozelor de pașaport ale celor doi tipi care păreau că seamănă cu persoana care dăduse buzna peste ei în garsonieră.

— Căutăm o persoană pe nume Chamon Hanna. E unul dintre tipii ăștia doi, probabil.

— Și de ce îl căutați?

Emelie nu se îndoi o clipă că toată predica aia a lui despre loialitate avea să fie uitată de îndată ce se ivea o ocazie din care putea să câștige ceva. Pe de altă parte, nimic nu se schimbase – aceasta rămânea până acum cea mai concretă pistă a lor în investigația asta.

— Ceea ce o să vă spun acum e confidențial.

Isak se lăsă pe spate.

Emelie continuă:

— Și presupun că n-o să-l dezamăgiți pe Teddy și n-o să răspândiți informația.

— V-am explicat deja că nu funcționează așa între noi. În orașul ăsta nu te poți baza decât pe

numele și pe cuvântul tău.

Emelie așteptă puțin. Apoi făcu un pas pe un tărâm necunoscut.

— Investigăm răpirea unui bărbat pe nume Philip Schale. Azi-noapte, Chamon Hanna a pătruns ilegal într-o garsonieră de pe Fatbursgatan din Stockholm. Bănuim că Philip Schale a fost ținut ostatic în garsoniera respectivă. Trebuie neapărat să dăm de Hanna ca să înțelegem ce se întâmplă.

— OK și ce mai știți despre Chamon Hanna ăsta?

— Păi, nu știm unde e, dacă la asta vă referiți. Dar eu și Teddy eram în garsonieră când s-a întâmplat și sigur l-am recunoaște.

— Și poliția știe de caz?

— Nu, familia Schale nu vrea să-i implice deocamdată.

— Deci, dacă l-aș găsi pe Chamon Hanna ăsta pentru voi, îmi garantați că n-o să aibă de-a face cu poliția?

— Pe mine nu mă cunoașteți. Dar pe Teddy, da. Nu pot decât să vă dau cuvântul nostru că n-o să luăm legătura cu poliția, cu condiția să nu fie implicat în răpirea lui Philip.

Isak îi făcu semn chelnerului. Emelie se miră că intra în salonul ăla, mai ales că, în rest, barul era gol. Dar poate că erau doar atenți, nu voiau să le scape niciun gest al bărbatului din fața ei.

Isak se aplecă înainte, burta i se lipi din nou de marginea mesei.

— O să aranjez un telefon cu Chamon Hanna. Știu cine e. Și știu și că era în Stockholm azi-noapte, cu niște treabă. Îmi mai cer permisiunea băieții, înainte să facă anumite chestii.

Emelie nu spuse nimic.

Chelnerul intră și puse o farfurie în fața lui Isak.

— Sunteți sigură că nu vreți niște prăjitură Oreo?

*

Umbrele din nou.

Plictiseala. Frigul. Plăcile lucioase ale toboganului, ușa de la numărul 67 care se deschidea de câte ori cineva intra sau ieșea din bloc.

Ultimul tip pe care-l urmărise nu se dovedi a fi omul lui.

Teddy ar fi putut urca la etajul la care locuia Guldman și să-l aștepte acolo, dar nu voia ca vecinii să se întrebe ce căuta acolo.

•

Linda îl sunase cu câtva timp în urmă, probabil că avea numărul lui nou de la tatăl lor. Nu mai vorbiseră de două zile, de la cearta aceea din restaurantul grecesc.

— Vreau să-mi cer scuze, spuse ea pe cel mai amabil ton al ei. Și voiam să te întreb unde stai.

Teddy îi spuse pe șleau.

— Stau la Dejan, sau mai bine zis, pe canapeaua lui. Nu e deloc ca la tine.

— Păi, de ce nu ne vizitezi? spuse ea. Îmi pare rău că s-a ajuns aici. Îmi făceam griji pentru Nikola, atâta tot.

— S-a întors acasă?

— Da, pentru scurt timp. A dormit acasă câteva ore. A luat micul dejun și a plecat din nou. Nu știu ce să mă fac cu el.

— Am înțeles. Vrei să-i trimit un sms sau să încerc să-l sun?

— De încercat poți să încerci, dar să nu-i torni baliverne despre cum a fost înainte și așa. Nu vreau să aud.

— OK. După cum vezi, am un număr nou, așa că n-o să știe cine îl sună.

— Ce s-a întâmplat cu telefonul tău? Era cadou de la noi.

— Îmi pare rău. L-am scăpat pe jos.

Oricum n-ar fi înțeles. În lumea ei, bătaia însemna „Teddy cel vechi”.

— Nu vrei să dormi la noi diseară?

Nu prea se potrivea cu planurile lui, având în vedere cazul la care lucra. Dacă se întorcea acasă în zori, Linda ar fi intrat la bănuieli.

— Nu știu…

Nu-și luă ochii de la intrarea în bloc.

— Apropo, tocmai am fost pe la tata.

— Foarte bine, m-am dus și eu să aprind o lumânare pentru mama.

— Nu-l mai suport.

— Nu-ți vrea decât binele. Și nu te gândi la el acum, gândește-te la mama.

Un lucru îl neliniștise toată seara: ce avea să facă dacă se întâlnea cu Guldman? încercă să-și imagineze diverse scenarii și feluri de-a reacționa. Dar toate se sfârșeau cu încurcături în care n-avea chef să se bage.

Un bărbat se îndrepta spre ușa blocului. Teddy ieși de după tobogan și se duse spre ușă.

La lumina becului de la intrare îl deslușì mai bine pe bărbatul cu păr blond lung aproape până la umeri, fâș gros și jeanși largi, cu turul lăsat.

Teddy se postă lângă el în fața liftului. Bărbatul răsufla greu, de parcă ar fi alergat.

Cei doi intrară în lift. Bărbatul apăsă butonul cu numărul zece. Era posibil să fie omul lui.

Liftul scârțâi pe ultima porțiune. Bărbatul se lipi de uși demonstrativ, de parcă ar fi vrut să-i dea de înțeles că nu vrea să comunice cu el în niciun fel și nici să-i întâlnească privirea.

Ușile se deschiseră.

Bărbatul se întoarse spre stânga și o luă spre ușa apartamentului lui. Poate era ușa la care se aștepta. Una din două.

Apoi se întoarse. Teddy îl privi drept în ochi.

Era roșu la față de parcă s-ar fi ars la solariu și sub buza superioară îndesase un pachet mare de tutun de mestecat.

— Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă pe Teddy.

Teddy privi în jur.

— Nu, mulțumesc, cred că am greșit blocul.

— Pe cine căutați?
— Pe Stening.
— Stening?
— Da, Stening. Nybohovsbacken 69.
— Ăsta e 67.

Bărbatul se întoarse și dădu să descuie ușa. Era apartamentul potrivit.

Tipul închise ușa după el.

Era Lazar Guldman.

*

La început, zăpada i se păru un balsam. Frigul îi alinase senzația de amorțeală din picioare după atâta stat nemișcat. Gândurile-i împrăștiate se risipiră și Philip își recăpătă agerimea. Iarna îl ajuta să se concentreze.

O rupse la fugă. Zăpada era adâncă de vreo zece centimetri și moale, aproape apoasă. Era o senzație neobișnuită, să meargă desculț prin zăpadă – nu mai făcuse asta niciodată.

Nici măcar nu privi în urma lui, doar înainte. Nu zări nicio casă în fața lui, doar marginea pădurii, puțin mai departe.

Cerul era senin și plin de stele. Măcar cu asta avusese noroc.

Avea un singur gând în cap – să găsească o casă, sau măcar un drum.

Nu vedea nicio lumină în față, la marginea pădurii, întunericul era compact. Când se apropie de brazi, întoarse repede capul și privi în urmă. Casa în care fusese ținut prizonier era imensă, o vilă cu cel puțin două etaje, poate trei. Văzu o fereastră iluminată la parter. Nemernicul ăla de Joker era acolo cu siguranță.

Casa era vopsită într-o culoare deschisă, dar era prea întuneric ca să deslușească vreun detaliu.

Continuă să alerge.

În pădure. Departe de casă, departe de fereastra iluminată. Brazii din pădure nu creșteau atât de des cum spera. Arătau mai degrabă de parcă ar fi fost răriți de curând.

Erau peste zero grade. Încă ceva cu care avusese noroc. Philip purta aceiași pantaloni cu care îl răpiseră, o pereche de jeanși marca 7 For All Mankind. Până și cămașa și puloverul erau aceiași, Borelli și puloverul de cașmir, Loro Prana. În clipa aceea, se bucura nespus pentru puloverul ăla. Nu-i era deloc frig la spate.

În schimb, îi înghețau picioarele.

Se opri puțin și încercă să-și îndoaie degetele.

Abia dacă le simțea.

Gândul la o casă sau un drum fu înlocuit de un altul. Trebuia să găsească o suprafață care să nu fie acoperită de gheață sau zăpadă. Trebuia să scape de pământul ăla înghețat.

Se simțea din ce în ce mai disperat. Ar trebui să se întoarcă și să se uite în partea cealaltă. Sigur exista un drum pe undeva. Dar era prea întuneric, în ciuda razelor lunii și a stelelor. Nici nu era sigur c-ar fi depistat drumul dacă exista vreunul prin apropiere.

Alergă înapoi, încercând în același timp să-i țină piept vântului. N-avea voie să renunțe. La o casă mare ca asta se putea ajunge sigur și cu mașina. Și își amintea că așa îl duseseră acolo și pe el.

După câteva minute zări un fel de lac. Apa era înghețată și acoperită de zăpadă, dar în mijloc, gheața era topită și strălucea la lumina lunii. Pe malul celălalt se vedeau mai multe lumini, probabil că veneau de la un sat sau un grup de case. Poate se afla pe o insulă.

Făcu stânga-mprejur. O luă spre casă, dar de data asta făcu un cerc și mai lat.

Nu-și mai simțea picioarele. Și totuși, era conștient că trebuia să le țină departe de pământul ăla înghețat.

În clipa aceea zări un fel de coridor printre copaci, ca o alee. Era un drum, cu siguranță. Când se aplecă, distinse urme de cauciucuri. Cineva o luase pe acolo cu mașina de mai multe ori și nu cu mult timp în urmă.

O rupse la fugă ca un atlet de elită.

Înainte. Spre capătul drumului, spre o intersecție, poate spre un drum mai mare.

Unul pe care spera să vadă mașini.

Se opri. Oare să fi fost atât de prost să se deplaseze de-a lungul străzii? Era primul loc în care aveau să-l caute. Dar era singura lui șansă de a se îndepărta cât putea de mult de locul ăla. Dacă rămânea în pădure, murea de frig.

O sută de metri.

Două sute.

Gâfâia.

Copacii de pe marginea drumului priveau spre el. Râdeau de el. Ia te uită, un imbecil care aleargă desculț.

Zări ceva în fața lui. Un drum nou care se intersecta cu cel pe care alerga. Era mai lat și părea asfaltat sub stratul de zăpadă subțire.

Nu știa încotro s-o apuce. Până la urmă o luă spre stânga.

Încă o sută de metri. Două sute de metri.

În clipa aceea descoperi ceva, mai departe, lângă șosea. O siluetă ciudată pe fundalul întunecat al cerului.

Era un turn de vânătoare.

Cineva construise aici un turn pentru vânat elani. Când se apropie de el, văzu că arăta ca un turn obișnuit de vânătoare, o construcție simplă pe patru stâlpi de lemn, cu ascunzătoarea aflată la vreo doi metri de pământ. Avea chiar și pereți din lemn și un acoperiș.

Philip stătuse la pândă de multe ori în turnuri de genul ăsta. Știa ce avantaje puteau să-i aducă. Vedeai toate tufișurile și copacii scunzi, câmpul de tragere era mai clar. În plus, riscul ca animalele să simtă mirosul oamenilor era mai scăzut când acesta se împrăștia în straturile de aer aflate mai sus. Se cățără în turn. Cabina era prea mică. Nu puteai să te întinzi pe jos. Dar el nici nu voia să se întindă. Voia să se ghemuiască doar sub acoperiș și

să aștepte să treacă vreo mașină pe acolo. Scăpase de zăpadă și de gheață și nu bătea nici vântul.

Pe de altă parte, nu se mișca.

Trase mânecile puloverului peste mâini și încercă să-și strecoare picioarele în ele. Începu să-și maseze degetele de la picioare. Era o poziție ciudată.

Se simțea ca o maimuță.

*

— *Aide,* acum.

— O laie. N-am chef să cobor.

Nikola se uită pe furiș la farfuria în care Chamon amesteca tutunul cu iarba. Se întrebă câte jointuri făcuse în ea, deși Yusuf zicea tot timpul că ar fi bine să o lase baltă. De la calculatorul lui Chamon se auzea o piesă de pe Spotify. Snoop Dogg își schimbase numele în Snoop Lion – *reggae style.*

De ce-l suna Yusuf tocmai acum și-i spunea să se ducă până în centru? Tocmai ce se relaxau puțin și ei.

— *Yalla,* fra', *el* mi-a zis să vă chem.

Chamon auzea toată convorbirea, la cât de tare țipa Yusuf. Puse jointul pe farfurie. Era fumat doar pe jumătate. Nu făcea nimic, aveau toată seara la dispoziție să-și odihnească mințile.

Chamon râgâi.

— Trebuie să dăm o fugă până acolo. Dacă ne cheamă Yusuf, înseamnă că trebuie să ne mișcăm cururile.

— Ete, căcat, n-am sclavagit destul pentru el azi? Am reparat stația de emisie-recepție, am stat de vorbă cu handicapatul ăla care nu voia să dea banii…

— Știi și tu cum e, Nikola. O să vină și ziua în care o să-i strigăm *„yalla,* fratello" vreunui fraier.

•

După un sfert de oră, Nikola și Chamon se afișară la Steakhouse Bar din centru. Vremea era cât se poate de scârboasă. Yusuf ieși din restaurant.

Purta o șapcă cu model de camuflaj și o pereche de ochelari de soare, de parcă ar fi fost caniculă afară.

— Trebuie să vă întâlniți cu o tipă care vrea să vă pună niște întrebări.

Chamon era încă făcut. Se auzea pe vocea lui subțiată.

— Ce-i cu prostiile astea? Ce întrebări?

Yusuf avea chef să facă pe polițaiul. Făcu un pas spre ei și se opri cu fața la cinci centimetri de cea a lui Chamon.

— Ce-i cu tine? Ai o problemă?

— Nu, nu, *sorry.* Dar care-i faza?

— Gagica asta vrea să vă întrebe de treaba aia de azi-noapte, în oraș. Cred că era și ea în apartament, nu sunt sigur. Dar e OK, nu-i niciun risc.

— E gaboriță, sau ce?

— Să moară mama dacă-i gaboriță.

— Atunci ce-i de capul ei?

— Să mor eu dacă știu. Dar bosu' i-a dat undă verde, cică are încredere în ea că-i colegă cu un tovarăș de-al lui. Cu unchiu-tău, Nikola. Și vrea să stați de vorbă cu ea.

— Despre ce?

— De unde să știu? Hai că mă duc după ea. Dar să nu vă prind că nu stați în banca voastră.

Yusuf plecă.

Nikola puse mâna pe umărul lui Chamon și rânji.

— Lasă, frate, c-o să vină și ziua în care o să-i spunem c-o futem pe mă-sa.

Chamon dădu să-l mai întrebe ceva despre unchiul lui, dar Yusuf nu se mai întoarse.

•

Ca de obicei, șoferul era tot Nikola. Pe el îl puneau tot timpul să conducă, să stea de șase, să-i ia cu mașina, să ridice plățile în *cash* și să se ducă după pizza. Când aveau de gând să-l promoveze? Chamon era de-o vârstă cu el și, deși era prietenul lui, Nikola era conștient de problemele lui – din

cauza temperamentului lui, jumătate din chestiile pe care le făceau se futeau original. Nikola nu urcase cu ei în apartamentul ăla unde era să ia toți bătaie, dar și-a dat seama imediat că a fost tot o gafă de-a lui Chamon. În mă-sa, n-ar fi trebuit să conteze că ești sirian sau nu – Yusuf o ținea una și bună că nu conta decât unde au crescut. Și că au copilărit împreună. Se pișa el pe țara în care erau născuți babacii – că era Örebro, că era Midyat. Aici nu conta decât loialitatea.

Chamon se așezase pe bancheta din spate lângă femeia tânără în ținută de birou și palton. Tipa părea speriată, se uita tot timpul pe geam, poate voia să vadă unde o duceau.

Nikola primise ordine să-i plimbe cu mașina prin oraș, așa că nu aveau o destinație anume.

Dar nu doar femeia era speriată. Nikola îi văzuse fața lui Chamon când tipa ieșise din restaurant. I se zbătea ochiul, ca de fiecare dată când mai avea puțin și se căca pe el de frică.

— Parcă te cunosc de undeva, spuse ea.

Nikola se uită în oglinda retrovizoare. Ochiul lui Chamon era atât de căscat încât părea că cineva îl agățase cu o undiță și trăgea de el.

Până la urmă, spuse și Chamon:

— Da, am fost în garsoniera aia azi-noapte. Te-am recunoscut și eu. Ne pare rău pentru situație.

Nikola conducea încet. Porni radioul și căută 105,9. Părea o piesă de Justin Bieber.

La început, Nikola încercă să tragă cu urechea la discuția dintre Chamon și femeie. În caz că ziceau ceva de Teddy. Dar nu vorbeau despre el. Și, oricum, îi plăcea să conducă prin oraș, chiar dacă nu era mașina lui. BMW X5 – nu era deloc de lepădat.

Nikola se relaxă. Asculta muzica. Nu se mai gândea la mama și la cicăleala ei, ci la ce ar fi putut să cumpere de ăia cinci mii cât primise pentru colecta de azi-dimineață. Își dorea un *soft air gun* sau o excursie într-un loc mai cald decât

Suedia. Deși poate ar fi trebuit să-i cumpere un cadou lui Teddy. Ce-i drept, unchiul lui nu le avea cu tehnica, dar era de rahat că umbla cu vechitura aia fără *touchscreen.*

După douăzeci de minute, cei doi terminară de vorbit pe bancheta din spate. Lui Chamon îi cam sărise mușțarul la un moment dat, dar acum totul părea în regulă.

Nikola parcă din nou lângă Steakhouse Bar. Chamon sări din mașină și îi deschise ușa femeii, ca un șofer de limuzină. Nikola nu auzise prea multe din ce vorbiseră, dar observă că voia să sune pe cineva.

— Salut, eu sunt, spuse Chamon.

Nikola era curios. Oare despre ce era vorba? îl auzi pe Chamon spunând:

— Puteți să vă întâlniți acum? Da, știu că-i târziu.

Chamon se apropie de femeie.

— E OK, spuse el. Zice că poate.

Femeia îi întinse ceva lui Chamon.

— Uite. Și mersi pentru ajutor.

— Ce-i aia? întrebă Nikola.

Chamon se uită la obiectul din mâna lui.

— O carte de vizită, frate. Ce, tu n-ai mai văzut avocați *in action*?

*

Prima oară când l-a văzut pe Chamon Hanna în fața restaurantului Steakhouse Bar, i-a venit s-o ia la fugă. Emelie își dădu seama că era unul dintre tipii din apartament, poate chiar cel cu bâta de baseball. Brusc, i se făcu dor de Teddy. Își imagină cum o să se ducă la el și-o să-i strângă mâna spunând: „De data asta o s-o iei și tu mai ușor, nu-i așa?”

Șoferul părea și mai tânăr decât Chamon, dar Emelie nu-l recunoștea. Tipul părea complet dezinteresat de discuția lor, pierdut în lumea lui. Dăduse drumul la radio și părea că visează la palmieri și plaje cu soare.

Chamon se așeză lângă ea pe bancheta din spate. Purta o geacă de iarnă verde cu o dungă galbenă pe gluga îmblănită – era o geacă Parajumper: jumătate din populația orașului o purta iarna asta.

— Ce-ați căutat în apartamentul ăla azi-noapte? întrebă Emelie.

— Urma să ne întâlnim cu niște gagii.

— Cu cine?

— Dar tu cine ești, de fapt?

— Sunt avocată. Și îl caut pe Philip Schale. Nu ți-a zis Isak?

— Nu, nu prea mi-a spus mare lucru. Și poliția?

— N-am nicio treabă cu poliția. Vreau doar să-l găsesc pe Philip Schale.

— Și noi îl căutăm.

La radio se auzea Justin Bieber. Mirosea a scaune noi de piele.

— *Voi* îl căutați pe Philip?

Chamon Hanna se scărpină la bărbie, de parcă ar fi avut nevoie de timp de gândire.

— Credeam că-i în apartament.

Emelie simți cum i se ridică părul pe brațe.

— Știi că are două apartamente. Unul pe Östermalmsgatan și garsoniera asta de pe Fatbursgatan. Într-unul o duce pe prietena lui, o tipă finuță și așa. În cealaltă face porcării. Nu vrea să le amestece.

— De unde știi?

— Îl ținem sub observație de câteva săptămâni. Și a făcut ce-a făcut cu verișoară-mea.

— Mai spune-mi.

— Nu știi nimic de chestia aia?

— Povestește-mi.

Chamon clipi. Emelie trebuia să calce ca pe coji de ouă dacă nu voia să-l sperie. În același timp, n-avea timp de pierdut – trebuia să-l preseze.

Din difuzoarele mașinii se auzea vocea lui Bruno Mars. Tipul care conducea părea la fel de plecat cu pluta.

— Uite care-i treaba. Verișoară-mea, Anina, a cam luat-o razna. Mă rog, maică-sa e suedeză. Ceea ce nu mi se pare o problemă, dar cred că de asta nu vrea să fie ca noi, restul, mă înțelegi. Deja s-a mutat de acasă și nici măcar nu e combinată cu vreun tip. Trăiește așa, aiurea, n-are pic de rușine. Acum câteva săptămâni m-am întâlnit cu ea și era terminată, săraca. Mi-a zis că a ajuns pe mâinile unui nemernic.

Bruno Mars susura pe fundal: *You bring me to my knees/You make me testify/You can make a sinner change his ways.*

— La început, am zis, spală-te cu el pe cap, eu ce să-ți fac. Dacă te comporți ca o zdreanță, lumea o să te trateze ca pe-o zdreanță, înțelegi? Dar când mi-a zis ce i-a făcut ăla, am zis, stai așa, că nu-i așa. Există o limită, totuși. Am vorbit cu Yusuf care a stat de vorbă cu Isak. Și Isak mi-a zis că bine că m-am ocupat. Și lucrurile au ajuns… unde au ajuns.

— L-ați obligat să iasă pe apa înghețată?

— Tu ai spus-o. I-am dat și noi o lecție. Dar a meritat-o.

— Când s-a întâmplat asta?

— Mă-sa, nu-mi amintesc. Anina m-a sunat. Ea l-a văzut.

— Și zici că l-ați ținut sub lupă câteva săptămâni.

— Exact. Da, înseamnă că s-a întâmplat acum câteva săptămâni. L-am prins în față la un club. Clara's, sau cum se cheamă… Dar nu ne-a ajuns, am vrut să-l secăm de bani, dar n-a vrut să ne dea nimic. De aia ne-am dus la el acasă. Și acolo ne-am ciocnit cu voi.

Emelie privi pe geamul mașinii. Vedea case înșiruite. Habar n-avea unde era. Puteau să facă ce voiau cu ea. Singurul lucru pe care se bizuia era cuvântul de onoare al lui Isak.

— Dar ce-a făcut Philip cu vară-ta?

Chamon se întoarse și el spre geam. Emelie văzu cum îi pulsează vena de la gât.

— Te înțeleg dacă nu vrei să discuți despre asta.

Brusc, Chamon se aruncă peste ea. Îi apucă haina și o lipi de portieră. Fața – i-o recunoscu din noaptea precedentă. Ochii îi luaseră foc.

— Dar tu de ce dracu' te bagi în chestia asta? Nu-i treaba ta. Habar nu ai de nimic.

O împinse în geam. Simțea că i se taie respirația, îi apăsa umerii. Trebuia să se controleze. Trebuia să-l calmeze.

Tipul care conducea mașina se întoarse.

— Chamon, calmează-te, în pizda mă-tii!

— Pot să mă întâlnesc cu ea? șuieră Emelie.

•

Anina Hanna Björklund părea foarte tânără. Dacă ar fi întrebat pe cineva cât i-ar da, ar fi zis cincisprezece împliniți.

Avea părul negru, despărțit cu o cărare exact la mijloc. Nu încăpea îndoială că Anina era o fată frumoasă, indiferent de ce gusturi aveai. Dar în clipa în care se așeză pe un scaun din Steakhouse Bar și se uită pieziș la Chamon și restul găștii, privirea ei căpătă ceva feroce.

Emelie se bucura că Anina reușise să ajungă așa de repede, cu toate că era târziu. Se pare că era în oraș la o băută cu prieteni vechi din Södertälje, deși stătea în Stockholm.

Emelie se prezentă și vorbi pe un ton scăzut.

— Aș vrea să te întreb câte ceva legat de Philip Schale. Îl cunoști?

Anina sorbi din ceaiul pe care chelnerul îl puse în fața ei, deși oficial restaurantul era deja închis.

— Îl cunosc… vorba vine.

— Dar știi cine e?

— Ehh… poate.

Nesiguranța se ghicea clar în vocea Aninei.

— Te înțeleg dacă ți se pare o discuție neplăcută. Dar s-a întâmplat ceva neprevăzut și ar

fi grozav dacă ai putea să-mi răspunzi la întrebări. Promit c-o să-ți explic imediat de ce.

Anina părea ceva mai liniștită. Purta pantaloni negri și cizme lungi, negre. Și o geacă subțire cu o vestă de blană peste. Avea vesta descheiată, dar nu și geaca. Probabil că murea de căldură aici.

— Da, știu cine-i Philip. Oarecum.

— De unde îl cunoști?

— Nu-l cunosc, n-am zis că-l cunosc. E o scârbă de om, oricum. De fapt, ce voiai să mă întrebi?

— Cum spuneam, e cam complicat, dar trebuie să aflu cât mai multe despre Philip Schale. Mai mult de atât nu pot să-ți spun chiar acum. Trebuie să mă crezi, Anina, nu vreau să-ți fac rău.

Anina ridică din nou cana cu ceai. Emelie avu impresia că vede o lacrimă în ochii ei.

— Sunt niște scârbe. Nu înțelegi…

Lacrima se scurse în cana de ceai. Anina se frecă la ochi. Se vedea că se străduiește să nu se piardă cu firea.

Apoi îi explică pe scurt prin ce trecuse.

•

Emelie nu știa ce să zică. Niciodată nu fusese un psiholog prea bun pentru prietenii ei. Unii dintre ei se pricepeau să asculte de minune și spuneau niște lucruri incredibile, te făceau aproape dependent de ei. Dar problemele ei sau ale lor nici măcar nu puteau fi comparate cu problemele Aninei.

— Am dreptul să-mi trăiesc viața, fără ca o grămadă de nenorociți să se amestece în ea. Dar asta n-o să le-o iert cât oi trăi. Și m-am tot gândit…

Se opri, de parcă s-ar fi gândit la ce ar putea să mai zică.

— La ce te-ai gândit?

— La început m-am întristat doar. Dar acum câteva săptămâni l-am văzut în salonul VIP. Și atunci l-am sunat pe Chamon. Și ăsta a înnebunit când a auzit ce s-a întâmplat și mi-a promis că-l „mănâncă cu fulgi cu tot” dacă-l găsește.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nu știu, Chamon și prietenii lui au făcut ceva, dar nu mi-au zis ce. Și după aia m-am enervat.

— De ce?

— Am stat de vorbă cu o grămadă de oameni care mi-au spus că n-a fost vina mea. Am vorbit chiar și cu o persoană pe care n-o cunosc, dar care m-a contactat special ca să mă întrebe de Philip.

— Cine?

— N-o cunosc. E o tipă între douăzeci și cinci, treizeci de ani. Părea că-l cunoaște pe Philip de undeva.

Emelie se gândi că trebuia să-i trimită câteva poze Aninei pentru recunoaștere.

— Cum a luat legătura cu tine?

— Mai întâi prin mail sau Facebook, nu-mi amintesc exact, după care m-a sunat și ne-am întâlnit o dată. Dar mi s-a părut cam ciudată. S-a enervat că de ce nu vreau să iau măsuri. Când ne-am întâlnit, a început să țipe la mine, ziceai că era nebună. Dar a reușit să mă facă să-mi dau seama de ceva.

— De ce?

— Că aveam suficiente dovezi ca să-l bag la pușcărie. Am fost și la medic. Mâine vreau să depun o plângere la poliție. Am programare la secția din Östermalm.

*

Nu mai avea timp deloc pentru tabieturile lui. Pe la ora asta, Carl-Johan obișnuia să-și dea picioarele cu cremă. Se așeza în scaunul împletit din baia Mamei, își punea un picior peste celălalt și-și storcea în palmă niște cremă din tubul cu Dr. Scholl's, Neutrogena sau ce mai avea ea prin baie. Apoi își masa încet picioarele. Mai întâi partea anterioară a tălpii și degetele mari. Avea mereu probleme cu călcâiele și, dacă nu făcea asta în fiecare seară, ar fi avut niște crăpături ca un crater.

Cu câțiva ani în urmă, când și-a dat seama că trebuia să-și îngrijească sistematic picioarele, procedura asta i s-a părut plictisitoare la culme. A încercat s-o combine cu privitul la televizor sau își punea un CD cu muzică înainte să se apuce. Își înjura de fiecare dată pedichiuristul și dermatologul pentru că nu reușiseră să elimine problema.

Dar în ultima vreme chiar se bucura de acele zece minute de liniște din baie. Avea nevoie de ele. Și în seara asta chiar le ducea dorul.

În general, era recunoscător pentru faptul că el și Mama își organizaseră viețile încă de la începutul căsniciei. Și avea noroc cu secretara, asistentul, șoferul și bancherul lui. Viața ar fi fost insuportabilă fără ei.

Și totuși, în clipa asta trăia într-un haos total.

•

Caroline le spusese c-o să doarmă la ei în noaptea aia. Poate că era mai bine așa. Titti avea nevoie de cineva care să se îngrijească de ea, cineva cu care să schimbe două vorbe. Dar în clipa aia era plecată de acasă.

Carl-Johan încercase să-i explice soției sale de ce credea că-i mai bine să aștepte cu transferul până în dimineața următoare. Magnus și oamenii lui ar fi avut mai mult timp la dispoziție. Statisticile spuneau că răpitorii nu se mulțumeau niciodată cu prima plată, alea șaisprezece milioane nu i-ar fi convins să-l elibereze pe Philip. Titti nici nu ridica privirea, bâiguia doar ceva. Carl-Johan voia să discute cu ea și despre Kevin și tatăl lui, dar Titti se smiorcăi că n-are chef. Într-un fel, se bucura că nu se amesteca în treburile lui. Nu voia s-o mai vadă în halul ăla.

În schimb, Caroline s-a așezat la masa din bucătărie și voia să stea de vorbă cu el.

— Tată, povestește-mi, te rog, tot ce știm. N-am înțeles tot ce-a zis Magnus Hassel.

Într-un fel, pe Carl-Johan îl liniștise întrebarea ei. Acum că fiica lui era acasă, se bucura că oferea și ea un sprijin familiei. Ar fi trebuit s-o facă de mai demult.

Îi spuse tot ce știa. Despre ipoteza celor de la Leijon, cum că Philip ar fi fost ținut ostatic într-o garsonieră de pe Fatbursgatan, despre faptul că îl sunase pe Patric Öhrn pentru transferul ăla și că banca le cam încurcase planurile răpitorilor. Și că Philip trimisese un contract fals de cumpărare. Zicea că vrea să cumpere un apartament.

— Dar garsoniera aia de pe Fatbursgatan… Ce legătură are, de fapt, cu Philip?

— Încă nu știm. Dar oamenii lui Magnus au început să facă niște săpături.

— Și ce, nu știu nimic? Sigur au aflat ceva între timp.

— Să sperăm.

— Și Stephanie? Cu ea n-ați vorbit? îl întrebă Caroline când a terminat de povestit.

Carl-Johan îi aruncă o privire stupefiată.

— Ce să vorbim cu ea? E genul care o ia pe câmpii mai ceva ca Mama.

Caroline își feri privirea.

•

Dar asta se întâmplase cu câteva ore în urmă. Caroline ieșise, probabil, la o plimbare. Carl-Johan nu înțelegea ce căuta afară la ora aia și nici de ce-i ardea de plimbări, dar fiica lui insistase spunând că voia să-și aerisească puțin capul.

Carl-Johan deschise dulapul din colț și scoase o sticlă de Glenfiddich. Ăsta era raftul lui de băuturi – frigiderul cu vinuri montat pe peretele celălalt și crama din pivniță le împărțea cu Titti. Dar din sticlele astea din dulap bea doar el.

Umplu paharul de cristal pe jumătate și adăugă trei linguri de apă călduță. Paharul îl moșteniseră de la bunicii lui Titti. Îi plăcea să bea din el, blazonul familiei Adlercreutz strălucea în lumina lămpii din tavan.

Se gândi că poate ar fi fost totuși bine să se dea cu cremă, să se prefacă timp de zece minute că totul e ca de obicei.

Sorbi din whiskyul din pahar.

Capul îi vâjâia.

Lumea se învârtea cu el.

Simți nevoia să se așeze.

Se duse în bibliotecă și se prăbuși pe canapea.

Își sprijini capul de spătar și mai luă o gură de whisky.

În clipa aceea sună telefonul. Carl-Johan se ridică și dădu să iasă, dar telefonul amuți înainte să ajungă la el. Apoi auzi vocea slabă a lui Titti.

Când se duse în bucătărie, Titti îi întinse telefonul.

— E Magnus, spuse ea. Am răspuns eu, dar zice că vrea să vorbească cu tine.

Se auzi vocea lui Magnus.

— Îmi pare rău, Carl-Johan. Am început să turui fără să știu că vorbesc cu Titti.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am vorbit cu Emelie, zice că a găsit ceva.

— Ce?

— S-a dus să se întâlnească cu unul dintre indivizii ăia care au intrat peste ei azi-noapte. Și tipul i-a făcut legătura cu o fată din Södertälje. Nu-i suedeză. Emelie s-a întâlnit cu ea acum câteva ore. Femeia susține că a fost violată de Philip acum câteva luni. Poate n-a fost o idee grozavă să-i povestesc și lui Titti. Ce face, e OK?

Carl-Johan se uită la soția lui.

Aceasta se așezase pe un scaun.

Se uita drept înainte, cu privirea goală.

*

Körsbärsvägen. O adevărată Meca a căminelor studențești. Sute de garsoniere și apartamente cu două camere mici, camere înșirate pe un coridor și apartamente împărțite de mai mulți studenți. Aici oamenii supraviețuiau pe spaghete cu carne tocată

și plănuiau farse[27] până pe la miezul nopții. Uneori lui Emelie îi părea rău că nu participase la activitățile tipic studențești pe vremea aia. Era obsedată de note și de merite suplimentare. Și mereu a vrut să stea într-un apartament obișnuit.

Existau și zone mai mizerabile decât Körsbärsvägen. Cartierul ăsta era totuși în centru. Mulți studenți stăteau în Frescati sau erau nevoiți să împartă un apartament de două camere decrepit, aflat la patruzeci și cinci de minute de centru, cu încă trei.

În același timp, știa că viața de student în Suedia era un lux: aici ți se dădeau bani, numai să faci o facultate. Bursa era aproape trei mii de coroane pe lună și pe lângă asta puteai să iei și un împrumut generos de la stat. Nu era o avere, dar în Franța sau Anglia te-ar fi costat încă vreo câteva mii de euro numai taxa de școlarizare. Mama ei era de aceeași părere, dar se exprima puțin diferit. Pentru ea, studiile gratuite nu erau un lux, ci un drept natural într-un stat social.

•

Emelie și Anina Hanna Björklund se despărțiseră la Steakhouse Bar cu aproape două ore în urmă. Emelie comandase un taxi cu gândul să se întoarcă la birou. Îi luă treizeci de minute din Södertälje, deși era seara târziu. Voia să verifice toate informațiile pe care le avea despre Kevin, dar și cele referitoare la Anina. Fata avea motive mai întemeiate să-l urască pe Philip decât oricine dintre cei pe care-i întâlnise.

După câtva timp, îi sună telefonul. Era Anina.

— Ești în oraș?

— Da.

— Trebuie să vii repede la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— E cineva în fața blocului. Zice că vrea să discute cu mine despre Philip.

— Cine?

— Nu știu. M-a sunat și m-a rugat să-l las să intre. Vino repede. Mi se pare superaiurea. Chamon e prea departe ca să ajungă la timp. Stau pe Körsbärsvägen.

Anina îi dădu adresa exactă și codul de la interfon.

— Plec acum.

Emelie încercă s-o sune din taxi, dar Anina nu-i mai răspunse la telefon.

*

Era aproape de blocul ei. Ar fi vrut să-l poată suna pe Teddy, dar se răzgândi imediat. N-are decât să-și ceară scuze dacă vrea să mai stea de vorbă cu el.

Clădirea se numea Măceașa. Toată lumea care era la facultate în Stockholm știa unde era. Un bloc cu peste douăzeci de etaje, cu o sută patruzeci de garsoniere studențești. Puține blocuri din Stockholm erau atât de înalte.

Se pare că Anina era la facultate, deși n-avea decât optsprezece ani – fată deșteaptă, sărise peste o clasă în gimnaziu.

Emelie se afla la vreo treizeci de metri de intrarea în bloc.

Afară era întuneric și Emelie constată de departe că felinarul din fata blocului nu funcționa.

În clipa următoare, ușa se dădu de perete. O persoană ieși valvârtej. El sau ea – nu se vedea bine – purta o geacă matlasată cu gluga trasă peste ochi. Emelie recunoscu marca. Era o geacă superscumpă, Mountain Works.

Persoana din fața ei se năpusti spre o mașină mică roșie, parcată la vreo douăzeci de metri de ei, în mijlocul trotuarului. Emelie observă abia acum cât de aiurea era parcată. Bloca întreg trotuarul.

Mașina demară și se îndepărtă cu o viteză mult prea mare.

Scârțâitul strident al roților o făcu să tresară.

•

La intrare, pe holul blocului se afla o listă cu numele locatarilor din bloc. Emelie presupuse că majoritatea aveau contracte de închiriere la mâna a doua, dar la etajul doisprezece era trecut numele fetei, Hanna A. Björklund.

Emelie se întreba cine voia să vorbească cu Anina despre Philip la ora aia. Și se întreba cine era persoana aceea din mașina roșie. Poate ar fi trebuit să-și noteze numărul de înmatriculare, dar acum era prea târziu.

Apăsă pe butonul liftului. Din interiorul cabinei se auzi un pocnit. Apăsă pe numărul doisprezece și liftul începu să urce încet.

Ușa liftului se deschise și Emelie ieși. Becul din tavan clipea.

Emelie sună la ușă. Nu-i deschise nimeni.

Dinăuntru nu se auzea nici pâs.

Emelie apăsă din nou pe sonerie.

Nu se întâmplă nimic.

Anina știa că urma să vină. Ar fi trebuit să fie acasă.

Emelie apăsă pe clanță.

Ușa era deschisă.

— Anina! strigă ea.

Liniște.

Emelie făcu un pas înainte. La dracu', la dracu'.

Podeaua era acoperită cu un preș și în cuier atârnau geci și paltoane. Părea o garsonieră doar. De pe hol, Emelie zări bucătăria micuță în care aveau loc doar o masă și două scaune. Pe hiatul de lucru se vedea o farfurie cu resturi de mâncare.

— Hei? strigă ea din nou, dar de data asta pe o voce timorată.

Liniștea din casă o speria. Avu impresia că își aude inima bătând. Se întoarse și aruncă o privire spre camera întunecată. Becul din hol lumina exact cât să deslușească ceva. Își dădu imediat seama că ceva nu era în regulă.

Apoi văzu ce era.

Pe podea, lângă perete, zăcea cineva.

Făcu un pas înainte.

Era Anina.

Complet nemișcată.

*

Turnul de vânătoare.

Nu știa cât timp avea să reziste acolo sus, la doi metri de pământ. Se gândea să scrijelească un mesaj pe peretele din scânduri. Să descrie prin ce a trecut. Și ce știa despre răpitori.

Nu, erau niște prostii. Doar nu știa nimic.

Poate ar fi trebuit să scrijelească alte povești. Din copilărie. Povești despre lucrurile prin care a trecut. Și despre cum i-a rănit pe alții.

N-avea niciun rost.

Nimeni n-avea să-i ducă dorul.

Era obișnuit să stea singur.

A simțit-o chiar și atunci când părinții lui erau acasă. Și n-avea de-a face cu prezența lor în casă. Tatăl stătea oricum doar la telefon sau la calculator. Iar mama zăcea sub o pătură în bibliotecă sau stătea în bucătărie cu un pahar de vin, aplecată peste o revistă.

De fiecare dată când stătea de vorbă cu el, tatăl îi făcea capul calendar cu tot felul de predici moralizatoare. Avea două principii simple: eticheta și disciplina. Care trebuiau puse în practică, *no matter what.*

Își aduse aminte de ceva. Sigur n-avea mai mult de opt ani. Dar era sătul până peste cap.

„Tati, mie nu-mi mai pasă. O să mănânc cu gura deschisă dacă așa-mi vine”.

Carl-Johan s-a uitat doar la el și a scuturat din cap.

„Nu vorbi așa”.

Restul serii o petrecu la birou. Monica, dădaca lor, avu grijă ca Philip și Caroline să se spele pe dinți și să se culce la timp. Cât despre mama lui, Philip habar n-avea unde era.

„Dormi, motănel”, îi spuse Monica și stinse veioza din camera lui.

Era foarte târziu și se jucase pe Game Boy trei ore la rând.

„Monica, tu ce crezi, o să vorbească tata cu mine mâine?” o întrebă Philip înainte ca ea să închidă ușa.

Capul ei părea enorm pe întuneric, dar Philip știa că arată așa din cauza părului creț.

„Mai mult ca sigur”, spuse ea. „Doar nu e genul ranchiunos”.

Dar tocmai că era ranchiunos și Philip o știa foarte bine. Se trezi cu tatăl lui stând pe marginea patului. În clipa următoare, îi astupă gura cu palma. Ușa era închisă.

La început nu spuse nimic, stătea doar acolo și-i apăsa maxilarele.

„Ți-am zis să mesteci cu gura închisă, n-ai auzit? Deschide gura”.

Philip îl vedea ca prin ceață. Nu știa cât era ceasul. Dar un lucru era clar. Tata era îngrozitor de furios, în felul lui controlat.

„Deschide gura, ți-am spus”.

Strânsoarea începea să-l doară. Philip deschise gura.

„Mai tare”.

Philip deschise gura cât putu de mult.

Tata îi vârî ceva în gură. Părea un chibrit sau ceva asemănător. Îl așeză vertical, astfel încât Philip nu putu să-și închidă gura.

„E o scobitoare. O s-o ții acolo toată noaptea. Dacă o scoți, o să fie și mai rău. Vin să te controlez. Să nu te văd că ai scos-o”.

Philip simți cum i se încordau maxilarele. Scobitoarea îi înțepa cerul gurii.

Surprinse privirea tatei.

„O să înveți tu că nu-i bine să ții gura deschisă”.

Mama îl trezi la șapte. Gura îi sângera și sus, și jos. După aceea, maxilarele îl duruseră două săptămâni și visă doar coșmaruri cu un om care îl străpungea cu o furculiță.

Tatăl n-a mai vorbit niciodată despre acel incident.

Și mama? Mama era terminată de la pastilele ei, prea dusă ca să-și mai amintească ceva.

*

Sprintul acela îl încălzise, dar asta se întâmplase de mult. Începuse să tremure fără să se poată controla. Picioarele îi erau reci ca gheața și acum. Mâinile îi tremurau și ele. Și îi clănțăneau dinții.

Nu mai putea să se concentreze, nu reușea să-și adune gândurile.

Aștepta. Dar nici nu prea mai știa ce.

Zgomotul unei mașini, poate. Vedea luminile unor faruri, undeva la distanță. Nu, greșise. Nici vorbă de așa ceva, începuse să halucineze.

Avea să moară acolo sus dacă nu făcea ceva. Trebuia să coboare și să culeagă niște crengi de brad ca să se acopere.

Se târî spre scară. Coborî.

Când atinse pământul acoperit de zăpadă, înțelese că încă nu-i amorțiseră de tot picioarele. Tremura din toate încheieturile.

Alergă la primul copac și apucă ramura cea mai lungă. Aceasta se legănă deasupra lui ca o aripă întunecată. Philip tremura în continuare, dar începu să tragă de ea cât îl țineau puterile. Se agăță de ea, o suci și trase cât putu de tare.

Până la urmă, creanga cedă și bradul se scutură puternic.

Philip o lăsă jos și călcă pe ea. Apoi făcu același lucru cu următoarea creangă plecată.

În câteva minute reuși să adune opt crengi. Cără două câte două în turn. Abia reuși să le îndese în cabină. Acele bradului îl înțepau peste tot, dar nu-i păsa.

*

Într-un final, reuși să se cuibărească sub crengile de brad. Își întinse mânecile puloverului și le trase peste degetele de la picioare.

Era la adăpost de vânt. Dar de căldură nici nu putea fi vorba.

Frigul răzbătea până la el ca și până acum.

Gândurile îi zburau aiurea. Oare cât trebuia să-i scadă temperatura ca să-și piardă cunoștința?

Turnul ăsta i se părea cunoscut, sau poate că semăna doar cu turnurile în care urcase la numeroasele partide de vânătoare la care participase.

Trecuseră cu siguranță mai multe ore de când stătea acolo.

Era un ratat.

•

Auzi o voce.

— Dar tu ce-ți închipuiai?

O rază de lumină îl nimeri în față. Cineva îl lumina drept în ochi cu o lanternă.

— Pizdă proastă. Ai crezut că scapi așa de ușor?

Philip recunoscu vocea. Ridică privirea.

Față-de-Joker stătea chiar sub turn.

*

Loke sunase și-i spusese că e pe drum. Teddy se simțea extrem de recunoscător. Era a treia oară pe ziua aceea când tovarășul lui vechi de la pârnaie îi sărea în ajutor. Și era miezul nopții. Loke era un prieten de modă veche.

Teddy se gândi la incidentul din fața ușii lui Lazar Guldman de acum câteva ore.

Ce nume oribil, își spuse.

Auzise multe nume asemănătoare în ultimii opt ani, nume ciudate, dubioase și unele, clar inventate. Dar Lazar Guldman merita o mențiune specială. Niciun om nu putea fi botezat Lazar Guldman. Era chiar mai rău decât Loke Odenson.

Sunase la ușa lui Guldman și așteptase. Dinăuntru s-au auzit pași apropiindu-se.

Ușa se dădu în lături și îl văzu din nou pe Guldman.

Acum se vedea și mai bine cât era de roz la față și pe gât. O adevărată față-palidă, își spuse în gând

Teddy, genul care n-ar suporta solariul sau un concediu la Mallorca.

Lazar Guldman purta un tricou negru pe care scria *„Harley-Davidson. When the going gets tough, the tough get going”.*

— Ce căutați aici? Nu spuneați că vreți să ajungeți la numărul 69?

— Am greșit, sunt puțin… speriat.

— Speriat? Dar duceți-vă liniștit, că nu pățiți nimic.

— Aș putea să intru puțin?

— Glumești, prietene?

— Nu, vorbesc serios. Caut o persoană, o femeie, pe care… nu știu cum s-o zic. E cam aiurea să vorbesc aici, afară.

Guldman îl măsură din cap până în picioare.

Teddy simți cum i se înfierbântă capul.

Stătea față-n față cu o nulitate, un parazit.

Aproape că își vedea pumnul prin aer turtind nasul zdrenței ăleia și simțea mirosul de fier al sângelui dând pe nas. Își încleștă pumnul. Degetele i se încordară.

Trase aer prin nări.

— Păi… OK, poate ar trebui să închidem ușa. Nu-i așa, prietene? spuse Lazar.

Teddy intră în holul întunecat. Mirosea a prăjeală și a haine murdare. Podeaua era plină de haine. Pe un scaun se afla o lădiță cu scule, dar majoritatea erau împrăștiate pe jos.

Lazar părea relaxat, cu toate că primise în casă un străin bine făcut, care se mai purta și ciudat pe deasupra. Sau poate că se prefăcea, Teddy nu voia să se holbeze la el prea mult.

Închise doar ochii și bătu darabana cu degetele. Voia să pară timorat, ceea ce, într-un fel, chiar era, dar nu din motivul pe care-l servise lui Lazar.

— Deci, ca să vedeți, spuse el. E cam jenant, dar vreau să dau de-o fată pe care am întâlnit-o acum câteva săptămâni. Doar că nu răspunde la telefon.

— Și cu ce aș putea să te ajut eu?

— Cred că m-ați putea ajuta să o găsesc. Chiar vreau să mă întâlnesc cu ea, data trecută a fost cam aiurea, dacă mă înțelegeți. E o negresă mică. Am plătit-o bine și tot, dar nu s-a întâmplat nimic. Am vorbit cu ea pe chat și ziceam că poate aș putea să mă uit puțin prin calculatorul dumneavoastră. Și, și…

Lazar schiță un zâmbet.

— Da, cred că am înțeles, prietene. Dar nu înțeleg ce cauți aici, de ce-mi povestești mie chestiile astea.

Lazar se îndreptă spre ușa apartamentului.

— Mai bine pleci acum, prietene. Ori îți faci o labă în lift – promit că nu zic la nimeni – ori cauți „negrese anal" pe Google și poate găsești ce cauți. Baftă multă!

Deschise ușa.

— Stați puțin. Uitați-vă la asta, nu vă ia mai mult de câteva minute. Nu vreau ca informația să încapă pe mâna cuiva… neavizat.

Teddy întinse memory stick-ul pe care-l primise de la Loke.

— Și spuneți-mi că nu mă puteți ajuta nici după ce vedeți ce-i pe el.

Guldman îi smulse memory stick-ul din mână și-i spuse să aștepte afară, pe holul blocului.

•

După cinci minute, deschise ușa din nou. Fața-i rozalie devenise între timp stacojie.

— Cum dracu' ai făcut rost de chestia asta?

— Hai, lasă asta. Lasă-mă să intru.

Cei doi intrară din nou în hol. Lazar nu mai părea la fel de sigur pe el, umerii i se pleoștiseră și bătea darabana cu degetele, frenetic, pe pantaloni.

Teddy spuse:

— În primul rând, vreau s-o găsesc pe tipa asta, Cassandra, sau Baby Belle, sau Honey Rose. Și, doi, vreau să mă uit la istoricul ei pe cont. Cu cine a vorbit pe chat și așa.

— Îți dai seama că nu pot să te las să intri pe calculatorul meu. Pur și simplu, n-am cum.

Teddy se hotărî să-și schimbe din nou modul de abordare.

— O să vorbesc pe înțelesul tău. Trebuie să văd convorbirile tipei ăsteia, Cassandra, sau cum o cheamă. Știu că nu-ți pasă de viața ei, dar eu sunt mai dinozaur, mai de modă veche, înțelegi? Vreau să-mi zici cum pot să văd istoricul ei.

Era ultimul lui as. Să facă pe durul. Habar n-avea ce avea să facă dacă tipul îl refuza.

— Dar ce vrei să faci, de fapt?

— Nu-i treaba ta.

— Nu cred c-ai înțeles, dacă vrei s-o salvezi sau mai știu eu ce, ai luat-o razna. Habar nu ai, fetele astea nu pot fi salvate, îți zic eu. Ai auzit de *juju*?

— Frate, n-am timp de taclale. Arată-mi convorbirile alea.

— Vino pe la sfârșitul săptămânii, până atunci îți copiez chestiile alea pe un memory stick.

— Nu, am nevoie de ele în seara asta.

— Păi, nu prea am cum. Dar pot să-ți trimit un mail și poate rezolv până mâine.

Teddy explodă. Îl trânti pe Lazar Guldman de perete și-l apucă de gât. Apăsă cu o mână pe părțile moi ale laringelui, iar cu cealaltă ridică o șurubelniță care zăcea lângă lada cu scule.

Guldman începu să țipe.

— Ce dracu' faci?

Teddy strânse și mai tare. Fața dinaintea lui deveni din nou stacojie. Lazar dădu din mâini, dar asta îl făcu pe Teddy să apese și mai tare.

Lipi vârful șurubelniței de pielea întinsă de pe carotidă.

Guldman tușea și șuiera.

Teddy spuse:

— Vezi, asta-i problema? Că acum ți-e mai frică de Big Mama decât de mine. Trebuie să schimb asta. Înțelegi?

Îl ținu pe Lazar pe loc.

— Știi cine sunt eu? îi spuse. Sunt Teddy, Nalle, Maksumic. Ai auzit? *Teddy.*

Îl văzu pe Guldman căscând ochii și mai tare – chiar dacă părea imposibil.

Teddy își slăbi strânsoarea. Lazar se scurse pe podea. Zici că gâfâia într-un microfon.

•

Și acum, patruzeci și cinci de minute mai târziu, Teddy stătea lângă Loke și Guldman, la masa de bucătărie murdară a celui din urmă. Lazar dăduse la o parte o scrumieră, niște ziare vechi și câteva brichete și pusese laptopul pe masă.

Lui Teddy, Loke i se părea un erou pentru că venise să-l ajute din nou.

Discutase cu Teddy în amănunt unde și ce trebuiau să caute. Ajunseră la concluzia că aveau nevoie de chat-urile Cassandrei din ultimele trei luni. Cuvintele cheie erau „Philip", „Schale" și „Fatbursgatan".

Dar nu găsiră nimic.

Cassandra vorbise cu o grămadă, avea peste o mie de chat-uri. Și chiar dacă majoritatea erau foarte scurte, părea imposibil să le fi inițiat ea pe toate.

Teddy propuse alți termeni de căutare. Östermalmsgatan, Porsche și Sodermalm.

Nimic.

Tastară diferite date și numărul de telefon al lui Philip.

Nimic.

Teddy se gândi la femeia care intrase în vorbă cu Cassandra pe stradă. Se întreba dacă putea să dea de ea pe undeva pe aici.

Lazar începu să se plângă că durează prea mult și că era târziu.

Teddy îi spuse să-și țină gura și să-i ajute.

Apoi se întoarse spre Loke.

— Poate au scris greșit. S-ar putea să fi scris Filip în loc de Philip.

— Nu, nu prea cred.

Încercară din nou cu greșeli de ortografie.

Teddy ridică privirea din monitor. „Știi cine sunt eu? Sunt Teddy Maksumic. Ai înțeles?” își auzi propriile cuvinte în cap.

Numele lui era singurul lucru pe care se putea baza.

Numele lui era singurul lucru de care voia să scape acum.

•

— Am găsit ceva, spuse Loke.

Stătea acolo de o oră și jumătate.

Teddy privi monitorul. O conversație scurtă în engleză.

I am happy you got the money. I want to know whether he still buys you.

Yes he does. Him at Fatbrsgatan.

Thank you. Then I know[28].

Teddy citi din nou conversația.

— Ai mai găsit ceva scris greșit?

Loke scutură din cap.

— Nu, din păcate asta-i tot.

Apoi Teddy descoperi ceva. Se aplecă peste monitor.

— Ce-i asta? întrebă și arătă spre un *icon* mic de lângă conversație.

— O poză de profil, spuse Loke și făcu *zoom* pe imagine.

Cel care întrebase de bărbatul de pe Fatbursgatan și-a ales o imagine cu un iepure alb drept profil.

Nu era aceeași imagine de pe Facebook pe care o găsiseră pe iPad-ul lui Philip și pe vederea din apartamentul lui, dar ochii roșii nu puteau fi ignorați. Era tot un iepure albinos.

Loke începu să apese cu frenezie pe tastele laptopului.

Guldman scoase un geamăt.

După câteva minute, Odenson constată obosit:

— Din păcate nu găsesc poza de la profil. Nu știu de unde a descărcat-o.

Și totuși, continuă să caute. După câteva încercări noi, spuse:

— O să mă uit eu mai bine, îți promit. Dar sincer vorbind, Teddy, să știi că am nevoie de câteva ore de somn. Mai nou lucrez program normal, ca toți ceilalți.

Guldman părea mulțumit.

— Normal. Mai ales acum că o să fii tătic, spuse Teddy, dar nu reuși să alunge imaginea iepurelui din cap.

Cei doi se ridicară și o luară spre hol.

Lazar Guldman părea și mai fericit. În sfârșit, scăpa de ei.

•

Odată ajunși în stradă, lui Teddy îi sună telefonul.

— Salut, sunt Jan.

— Salut.

— Scuze că te sun așa de târziu și că nu ți-am răspuns la mesaj.

— Noaptea e prietena mea.

— Eram sigur. Auzi, tocmai am reușit să recoltez niște probe ADN de pe paharele alea de la tine. Bună treabă, Teddy, serios. Foarte bine, ai prevăzut tu ceva. Nu mi-aș fi închipuit.

— De ce?

— Nu știu. Scuze, vorbesc prostii.

— Ce-ai găsit?

— N-a fost ușor, îți zic. Abia am reușit să recoltez ceva. Low Copy Number, cum s-ar zice. Dar iubițica mea RapidHit n-a găsit nimic, așa că a trebuit să trimit totul la laborator. Oricum, am reușit să colectăm probe de la toți trei, Axel, Carl și Ian. Și una se potrivește cu ce am eu aici.

— Unde?

Teddy se opri sub o lampă stradală. Vremea era la fel de scârboasă.

— Îți amintești sticla de whisky pe care ați găsit-o în garsoniera de pe Fatbursgatan? Avea

urme de ADN necunoscute. Între timp, am aflat că provin de la Ian Crona.

Hardd diskul

Trecuse o săptămână de la externarea lui Mats.

Fusese chemat la o audiere la poliție și fusese deja acolo o dată. Cecilia se întreba ce le-a povestit și cât de grav i s-a părut poliției. Infracțiunea fusese clasificată drept „pornografie infantilă”.

În ceea ce privea laptopul, nu-l predase nici ea, nici Mats. Era într-un depozit Shurgard din Fruängen, împreună cu o grămadă de alte sarsanale, și doar ea avea cheia.

•

Stăteau în holul hotelului cu câte o ceașcă de cafea în față. Copiii erau la școală și la grădiniță. Ceasul indica unu jumătate. La ora aia, hotelul era de obicei gol. Cu o oră mai devreme, toate locurile fuseseră ocupate. Părea că toată lumea voia să ia prânzul acolo. Acum puteau să discute fără să-i deranjeze nimeni.

— Ce-a zis poliția?

Mats sorbi încet din cafea ca să nu se ardă.

— Le-am povestit cam ce ți-am povestit și ție. N-a fost deloc ușor…

— Îmi dau seama. Te-au chemat la mai multe audieri?

— Voiau să afle cu cine am luat legătura.

— Pe internet?

— Da. Și pe cine bănuiesc.

— Pe cine bănuiești că a dat foc la casă?

— Adevărul e că n-am nicio dovadă.

— Vor să vadă laptopul?

— Probabil. Important e hard diskul.

— O să-l predai?

— Păi, tu l-ai închis în depozitul ăla.

— Da, dar pot să-l predau.

Mats luă o gură mare de cafea.

— Nu vrei să schimbăm subiectul?

•

La unsprezece era programată la BUP, Spitalul de Psihiatrie pentru Copii și Adolescenți. Deocamdată voia să discute între patru ochi cu psihologul înainte să-i ducă și pe copii.

Mats nu știa nimic despre asta.

Secția de care aparținea se afla într-un apartament obișnuit din Kungsholmen. Psihologul o întâmpină în sala de așteptare și se prezentă. Îl chema Rikard. Pe un perete atârnau două tablouri, unul cu Madicken și Lisabet pe un acoperiș și celălalt, cu Emil din Lönneberga și Lina[29] cocoțați tot pe un acoperiș.

Pe un alt perete era montat un suport pentru pliante și materiale informative emise de poliție, HOPP – Organizația Națională împotriva Abuzurilor Sexuale și RFSU – Asociația Suedeză pentru Educație Sexuală.

Rikard nu avea o masă de scris în sala de consultație, dar Cecilia observă scaunele mici și măsuța joasă pentru copii. Pe un raft se vedeau foi pentru desenat, cretă colorată și două păpuși sprijinite una de cealaltă. Cecilia și psihologul se așezară la măsuță.

Rikard se prezentă. Lucra ca psiholog de cinci ani și fusese transferat aici de la spitalul din același cartier.

După un timp, își împreună palmele și se lăsă pe spate.

— Spune-mi cu ce aș putea să te ajut.

Cecilia se gândise mult la discuția aceasta și, totuși, nu știa până unde putea să se întindă în ceea ce-l privea pe Mats.

— Bănuiesc că… adică am impresia că ăștia micii au fost supuși la… ceva.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu știu… nu știu dacă pot să vorbesc despre asta.

— OK, nu e nevoie să vorbim despre asta acum. Dar copiii? Cum ți se pare că se simt?

— Nu știu. Uneori am impresia că am luat-o razna. Dar câteodată îmi zic niște chestii cam ciudate…

Rikard se aplecă înainte în scaun.

— De obicei, o persoană care a suferit un abuz se simte foarte rău, psihic vorbind. Există mai multe feluri de simptome. Nu se poate generaliza. Unii au probleme cu somnul și au și coșmaruri. Alții nu se pot concentra la scoală sau își pierd interesul față de activitățile lor preferate. Unii se înfurie sau devin iritați și nu știu cum să se descarce. Dar, în general, se spune că acei copii care au fost supuși la un abuz nu pot, nu îndrăznesc sau nu vor să povestească prin ce au trecut.

— Și atunci ce să fac să aflu dacă s-a întâmplat ceva?

— Da. Nu e ușor, mai ales dacă e vorba de cineva pe care îl cunoști. Dar în același timp, e important să aibă un sprijin, cineva care să-i ajute tot timpul. Știi, unii copii se tem că adulții n-o să creadă nimic din ce spun ei, că o să creadă c-au înnebunit.

— Dar dacă aș veni aici cu ei? Cum ar fi?

— Înainte de toate, e important să-i vadă un medic. Ca să vedem dacă sunt sănătoși fizic. Abia după asta pot să-i văd eu.

Rikard ăsta era un om bun. Cecilia se mai înviorase puțin.

Mai discutară puțin înainte să expire timpul rezervat consultației.

Când își luară rămas-bun, Rikard spuse:

— Și încă ceva. Vreau să știi că dacă tragem concluzia că s-a comis o infracțiune, sunt obligat să sesizez poliția.

•

După ce plecă de la psiholog, Cecilia se gândi că ar fi bine să verifice singură laptopul lui Mats și să vadă ce era pe hard diskul ăla. Dar oare cum ar fi reacționat dacă ar fi găsit poze sau filme cu copiii ei?

Trebuia să uite de asta acum, dar gândurile negre nu-i dădeau pace. Mai întâi trebuia să-i ducă pe copii la Rikard.

Dar nu reuși să-și ia gândul de la laptop.

În orice caz, ar fi fost bine să-l închidă într-un loc mai sigur, undeva unde Mats nu putea să ajungă la el.

***

Era noaptea târziu.

Câțiva adolescenți care abia se țineau pe picioare de beți ce erau căutau niște cluburi care îi lăsau să intre deși n-aveau 18 ani. Câțiva tineri beți de vreo douăzeci și cinci de ani se târau de colo-colo, căutând cluburi unde puteau să intre, cu toate că erau din provincie. Câțiva indivizi beți-morți, în jur de patruzeci și trei de ani, bântuiau pe străzi în căutarea unor cârciumi unde să nu se simtă ca niște fosile.

Pe Stureplan, sezonul tocmai începea.

Teddy îl sunase pe Ian Crona de îndată ce a primit vestea de la Jan. Acesta îi răspunse, dar Teddy nu deslușì nimic. Muzica și gălăgia de pe fundal îl asurzeau. Singurul lucru pe care-l auzise era: „Sunt la Clara's".

•

Coada din fața clubului semăna cu marea de oameni de lângă gard la un concert de pe Ibiza. Oamenii se îmbrânceau, dădeau din mâini, țopăiau

ca să se vadă mai bine și țipau la bodyguarzi. Șeful acestora se cățărase pe un scăunel și arăta cu degetul spre cei „aleși”, dar comenzile finale le dădea prin căștile minuscule atașate de urechea lui. Ceilalți bodyguarzi patrulau încet în fața intrării cu bărbiile în vânt, fără să se uite în ochii cuiva.

Copiii de bani gata se strecurau fără probleme prin marea de oameni, însoțiți de tipe oxigenate, date cu spray autobronzant. Teddy știa care era legea în zona asta. Și, bineînțeles, mai exista și gașca de *wannabees,* tipii care făceau tot ce le stătea în putere ca să pară niște „adevărați”, cu toate că bodyguarzii îi făceau să cumpere băutură de șase mii, să jure că erau VIP-uri, și-i obligau să-i mituiască cu bancnote de cinci sute mototolite.

Disperarea se citea în ochii lor. Tiranii erau șefi aici. Unele lucruri nu se schimbau niciodată în orașul ăsta.

Teddy se gândi la Emelie. S-ar fi potrivit de minune cu oamenii ăștia. În același timp, nu putea să nu se întrebe cum s-a descurcat cu Isak. Dacă îl lua peste picior, conform obiceiului ei, putea s-o dea în bară rău de tot.

Văzu doi tipi care se strecurară pe lângă coadă cu mâinile în buzunar. Purtau geci de iarnă cu gulere îmblănite și aveau un mers legănat. Îl recunoscu pe unul din ei, pe Daniel. Fuseseră vecini în aripa B timp de vreo patru ani. Tocmai ispășise o pedeapsă pentru trafic de droguri.

Ar fi preferat să treacă neobservat pe lângă coadă, la fel ca Daniel, dar își dădea seama că ar fi avut șanse mai mari să bage o canapea în fundul uneia din tipele alea înțepate, vorba lui Dejan.

Se plimbă de colo-colo în jurul mulțimii. Noroc că era înalt. Deasupra capetelor petrecăreților îi vedea pe șeful bodyguarzilor și cei patru subalterni ai lui. Aceștia purtau geci groase Helly Hansen care păreau și mai umflate din cauza vestelor antiglonț pe care le purtau probabil sub ele.

Mănuși negre, pantaloni închiși la culoare, pantofi butucănoși, căciuli negre – scoseseră artileria grea.

Teddy își făcu loc pe lângă mulțime, încercă să se miște cât putea de discret, fără să deranjeze pe nimeni, dar suficient de hotărât ca să ajungă până la cordonul din fața ușii.

La un metru de bodyguard, se aplecă înainte și rosti cea mai tocită replică:

— Nu mă recunoști?

Bodyguardul se holbă la el complet dezinteresat.

— Nu, îmi pare rău.

Automat, Teddy fu împins în spate de mulțime.

•

Teddy aruncă o privire în jur. Se afla în mijlocul cartierului Östermalm, locul unde se aduna floarea Stockholmului. Era, probabil, singurul cartier din Suedia care reușea să provoace atâtea sentimente contradictorii. Pentru unii, era singurul cartier din oraș în care își puteau imagina să locuiască sau să bea chiar și o cafea, pentru alții era un fel de înjurătură. Teddy își aminti cum el și Dejan au învățat să spargă și să pornească un Porsche Cayenne. Asta se întâmpla cu vreo zece ani în urmă. Cayenne-ul abia apăruse pe piață, dar în Östermalm se vedeau hoarde întregi. În patru zile șterpeliseră cincisprezece mașini. Datorită persoanelor de contact ale lui Ivan, reușiră să le transporte până în Belgrad, să le înregistreze ca fiind importate din Germania și să le vândă unor saloane de mașini serioase. Cumpărători se găseau cu duiumul. Teddy câștigase o jumătate de milion într-o săptămână. Își amintea și acum pe ce-i cheltuise: un ceas Breitling din aur și trei săptămâni marfă pe Stureplan. Ar fi vrut să aibă și acum ceasul ăla, ar fi putut să-l amaneteze. Dar îl pierduse la o partidă de Mulle în cel de-al doilea an de detenție.

•

Îi veni o idee. Acum știa cum putea să intre.

Tipul de la bar pe care erau să-l schilodească cu Tagg îi răspunse la al zecelea apel.

La început nu-și dădu seama cine era Teddy. Dar când acesta îi reaminti discret de blender și de prietenul lui agresiv, băiatul spuse:

— OK. Ce vrei?

— E simplu. Du-te la bodyguarzi și spune-le să mă lase să intru.

•

Zece minute mai târziu, Teddy cobora scările din club. Nici măcar nu văzuse fățăul ăla ridat al barmanului. Probabil îi transmisese mesajul bodyguardului prin căști.

Era o lume diferită față de ce văzuse cu câteva zile în urmă. Clubul strălucea în luminile nopții. Peste tot, sticle de Magnum și alte mărci de șampanie mai ieftine, în frapiere pline cu gheață. În separeuri se vedeau tipi cu batiste de mătase la piept, freze linse sau umflate cu spray pentru volum. Purtau sacouri lucioase, cămăși încheiate până la ultimul nasture și curele de piele cu catarame de la Gucci sau Hermes. Mai văzu și câțiva rockeri zdrențăroși cu șepci de camionagiu și perciuni, pe care bodyguarzii îi lăsaseră să intre ca să mai dea puțină „culoare" locului. Tipele stăteau lângă iubiții lor metrosexuali și sorbeau din cocktailuri sau îi lăsau pe tipi să le toarne șampanie.

Pe ringul de dans bubuia o piesă *house* pe care Teddy o mai auzise, doar că nu știa cum se chema. Radioul era pornit aproape tot timpul în camera comună din Hall și Österåker, dar de obicei nu-i prea păsa ce muzică asculta.

Teddy aruncă o privire în jur și îl zări pe Daniel la o masă plină de sticle și fete. Dar pe Ian nu-l vedea nicăieri, și nici pe băiatul de la bar.

Se plimbă vreo câteva minute și se holbă la fiecare persoană care stătea în separeuri. Nu știa de ce, dar locul acela îi aducea aminte de apartamentul lui Paul Allen din *American Psycho.*

Și pe Ian tot nu-l găsea.

Până la urmă se duse la o chelneriță și o întrebă dacă mai aveau vreun ring de dans în club. Chelneriță purta un șorț cu o reclamă pentru șampania Taittinger.

— Da, uitați acolo e salonul VIP.

În spatele ușilor batante se afla încă o ușă, păzită de un bodyguard.

— Îmi pare rău, spuse acesta. Aici e salonul VIP. Au voie doar clienții fideli.

Ceasul arăta patru dimineața și ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră extrem de intense. Teddy nu mai avea chef de lingușeli.

Spuse doar:

— Sunt omul lui *Kum.* Lasă-mă să intru.

•

Pereții salonului VIP erau îmbrăcați într-un fel de tapet roșu de catifea și lămpile care atârnau din tavan străluceau.

Era plin de lume, totuși Teddy îi zări pe Axel, Ian și Carl împreună cu alți câțiva prieteni pe balcon, unde se putea ajunge pe o scară scurtă.

Urcă scările.

Băieții nu-l văzură, nu se așteptau să-l vadă în locul acela.

Se duse la ei și puse mâna pe umărul lui Ian.

Ian se întoarse spre el. Avea pupilele dilatate, cât nasturii de la sacoul lui și pielea din jurul nărilor părea iritată.

— Salut, spuse el, și părea că încă nu-l recunoscuse pe Teddy.

Teddy se aplecă spre urechea lui Ian.

— Nu vrei să ieșim puțin? Trebuie să discut ceva cu tine.

•

Cei doi se postară lângă bar, dar nu primiră nimic de băut.

Ian începu să se certe cu un barman, apoi cu un altul, dar Teddy nu înțelegea nimic din discuție.

După câteva minute, păși în spatele barului și stătu de vorbă cu un soi de șef al barmanilor. Teddy aștepta cuminte. Șeful zâmbea forțat.

Ian alergă până la balconul unde stătuse. Teddy văzu cum Axel îi întinse ceva.

Ian coborî și înmână câteva bancnote șefului de la bar.

După încă un minut, barmanul îi servi cu două cocktailuri mari. Teddy văzu frunzele verzi înotând printre cuburile de gheață din băutura transparentă.

Primiră două mojito și Ian se liniști.

Muzica de pe fundal era aproape asurzitoare.

— Ce mai faci? îl întrebă Teddy.

— Foarte bine. Voiai să discutăm despre ceva anume?

— Ești tripat?

— Pardon?

— Te-am întrebat dacă ești tripat.

Ian luă o înghițitură din băutura lui.

Teddy se aplecă înainte atât de mult, încât aproape că-i atingea urechea lui Ian cu buzele.

— Ai tras pe nas în seara asta?

Ian puse jos paharul.

— De ce te interesează?

— Păi, nu mă interesează deloc, dar vreau să fiu sigur că înțelegi ce-ți zic. Că ai capul limpede.

— Da, da, nu-ți face griji.

— Vreau să discut cu tine despre Philip.

— Am bănuit eu. S-a întâmplat ceva? Ați mai aflat ceva?

— Din păcate, nu pot să intru în detalii.

— Ar trebui să anunțați poliția. Știi bine că se țin și de capul meu. Colega aia a ta, Emelie, m-a amenințat azi dimineață că mă dă în judecată dacă mă duc la poliție. Dar știi ceva? Mă piș pe ea, mă duc oricum, mâine, cel târziu. COB, dacă nu faceți niciun progres dramatic până atunci.

— COB?

— *Close of Business,* după programul de lucru, adică.

— Am înțeles. Și zici că nu te lasă în pace?

— Adevărul e că m-au sunat chiar ieri cu niște amenințări foarte clare. De pe un număr secret. Au țipat la mine și au făcut ca toți dracii, dar sunt sigur că e aceeași persoană. Ziceau c-o să mă „ia pe sus" și o să mă împuște și că să mă duc într-un loc anume, la o oră stabilită de ei.

— Și te-ai dus?

— Tu ce zici?

— Nu, ar fi fost o prostie. Mai zi-mi ceva de Philip. Aveți o firmă împreună, parcă.

— Da, dar asta o știți deja. Lucrăm destul de independent și, când e cazul, comunicăm pe mail sau pe telefon. Investițiile le facem prin firmele noastre private. Firma asta am făcut-o mai mult ca să putem să angajăm personal și să închiriem un sediu și așa.

— Ai observat ceva ieșit din comun la Philip în ultima vreme?

— Nu, nu-mi amintesc nimic special.

— Ți s-a părut speriat?

— Nu, nu cred. În afară de discuția aia pe care am avut-o despre amenințarea aia scârboasă de atunci. Dar am vorbit deja despre asta.

— S-a comportat ciudat?

— Nu.

— Dă-mi ceva, Ian, orice îți trece prin cap.

Pupilele lui Ian alergau de colo-colo.

— Păi, chestia e că… Philip a fost mereu puțin special dacă mă întrebi pe mine.

— În ce sens?

— Nu știu, e greu de explicat. Nu părea niciodată mulțumit de el. Era mereu nesigur și n-avea o părere prea bună despre sine.

— E presat de acasă?

— Da, s-ar putea. Dar cine nu e?

— Avea dușmani?

Ian rânji.

— Nu, dar uneori se lega de lume. Aveam impresia că vrea să compenseze pentru lipsa asta

de încredere în sine de care-ți ziceam. Odată l-am auzit țipând la Linnéa, recepționera noastră, acum o lună. Fata a trebuit să-și ia trei zile concediu medical.

— OK. S-a supărat?

— Da, ca dracu'. Dar începe să se obișnuiască.

— Îți mai amintești ceva de genul ăsta?

— Nu, în clipa asta, chiar nu.

Muzica bubuia în continuare dinspre difuzoarele imense așezate de-a lungul pereților.

— Ah, încă ceva, spuse Teddy.

Ian luă o gură din cocktailul lui.

— Am găsit locul unde l-au ținut pe Philip, doar că a dispărut între timp. Și am găsit și un obiect cu ADN-ul tău.

— Ce?

— Poți să-mi explici ce căuta ADN-ul tău pe un obiect găsit în apartamentul în care a fost ținut Philip?

DJ-ul schimbă placa și dădu muzica și mai tare. De fapt, ar fi trebuit să iasă, afară era mai liniște, dar Teddy voia să audă mai întâi răspunsul lui Ian. Îl măsură din cap până în picioare.

Partenerul de afaceri și prietenul lui Philip nu reușea să stea liniștit nicio secundă. Își muta greutatea de pe un picior pe altul și își plimba paharul pe tejghea.

După un timp, spuse:

— Dar cum naiba ați făcut rost de ADN-ul meu?

— N-are importanță. Dar am găsit particule care provin de la tine și pe un obiect din apartamentul ăla.

— Ce fel de obiect?

— O sticlă de whisky.

Ian tresări. Pupilele lui mari se roteau.

— Habar nu am. Sună foarte ciudat. O fi un whisky pe care i l-am făcut cadou lui Philip mai demult, habar nu am.

Teddy se gândi la niște întrebări mai deschise. Ian era prăjit ca dracu'. Era greu să-i interpretezi

reacția, dar era clar că nu putea să dea nicio explicație logică.

Muzica asurzitoare îi spărgea timpanele. Ar mai fi avut o grămadă de discutat cu Magnus, sau poate cu Emelie. Dar era prea târziu.

Cineva își croi drum între el și Ian.

Era Axel Nilsson. Acesta se întoarse spre Ian și strigă astfel că-l auzi și Teddy:

— Ce caută *ăsta* aici?

Teddy nu auzi răspunsul lui Ian.

Apoi Axel i se adresă lui Teddy.

— Auzi, ia, pleacă tu de aici. Niciunul dintre noi nu se bucură de ce i s-a întâmplat lui Philip. Încercăm și noi să ne distrăm puțin în seara asta, să uităm de probleme.

Teddy dădu să spună ceva, dar Axel îl întrerupse.

— Ian abia a venit, așa că lasă-l în pace. Nu știu cum de te-au lăsat să intri, dar ăsta e salonul VIP. Aici realitatea n-are ce căuta, cel puțin pentru un timp. Nu toată lumea are acces.

La pârnaie

Stăteau de vorbă de mai multe ori în fiecare zi. Teddy profita de orice ocazie ca s-o întâlnească. Când o vedea în cabina gardienilor, ignora de fiecare dată interdicția de a bate în geam și-i făcea semn să iasă, doar ca să-i pună o întrebare prostească. „Știi cumva când e rândul meu să fac curățenie pe coridor?”; „Ce avem la masă duminica asta?”; „Vrei să joci *innebandy* cu noi? Noi împotriva voastră”. Când o vedea că se duce să descuie o cameră pentru vizita prietenelor deținuților, se ducea s-o aștepte până când termina. Era meticuloasă, verifica să nu cumva să fie vreun obiect metalic sub tava cu cafea și prăjituri pe care o așezau pe masă. Căni de plastic, un termos de plastic cu apă pentru ceai și cafea, linguriță de plastic, cuburi de zahăr, cutiuțe sub formă de

piramidă cu lapte, fursecuri și șervețele. Teddy cunoștea deja rutina. Linda, Darko și ceilalți îl vizitau cam o dată pe lună. Când o vedea pe Sara că se uită prin celula cuiva după droguri sau telefoane ascunse, se așeza cu fața spre peretele din beton de culoarea limetei și o urmărea.

Era ca și când ar fi participat la o singură discuție lungă, fără început și sfârșit. Li se părea important, chiar dacă uneori nu reușeau să schimbe mai mult de două cuvinte.

Discutau despre orice le trecea prin cap. Despre facultatea lui Sara, despre gătit, despre ce se întâmpla în Stockholm sau în restul țării în timp ce el stătea și putrezea la pârnaie, despre politică sau despre Premiul Nobel pentru literatură. Discutau despre seriale, cu toate că el n-avea cum să le vadă pe cele mai noi, la pârnaie n-aveau voie să împrumute mai mult de un DVD pe săptămână. *Sopranos, Six Feet Under* și *24.* Sara adora *24.* Lui Teddy îi plăcea mai mult *Sopranos,* dar căzură de acord că sezonul doi din *The Wire,* cel cu docherii, era mult superior față de tot ce văzuseră vreodată.

Și mai ales, făceau schimb de bancuri și poante. Râdeau de aceleași chestii, de felul ciudat al lui Tagg de a pronunța anumite cuvinte, de tatuajele ridicole ale lui Haglund, cu pânza de păianjen care se întindea pe tot cotul. Umorul era ingredientul principal din cocktailul lor, râsul ei era cel mai frumos sunet pe care-l cunoștea.

•

Într-o zi când intră în camera comună, Tagg îi dădu un ghiont.

— Văd că te ții de prostii, omule, n-o lași să respire pe săraca fată.

— Habar nu ai ce vorbești, fu singura replică pe care reuși s-o bâiguie în clipa aceea.

Săptămânile treceau.

Nu reușea să-și ia gândul de la ea.

•

Într-o dimineață de început de septembrie, Sara intră în celula lui. De obicei, gardienii nu intrau neînsoțiți în celulele deținuților dacă nu aveau ceva inspecție specială în program.

Teddy nu avea nimic împotrivă.

Stătea în pat și răsfoia o carte de Sofi Oksanen, îmbrăcat doar în boxeri și un tricou. Razele soarelui tomnatic străbăteau prin fereastră și pe peretele de vizavi se vedeau umbrele barelor de metal vopsite în alb. Grilajul.

Podeaua era acoperită cu linoleum, tapetul de pe pereți era vopsit în portocaliu și biroul micuț, patul și scaunul erau dintr-un lemn deschis la culoare. Celula era, totuși, un fel de cămin.

Teddy lăsă cartea din mână, puse picioarele pe podea și aranjă pătura de lângă el.

— Nu vrei să stai jos?

Sara se așeză lângă el, fața ei se afla la doar cincizeci de centimetri de fața lui.

— Mi-am dat demisia, spuse ea.

Lui Teddy i se tăie respirația. Capul îi vâjâia și când privi pe geam, nu văzu decât zidul de beton alb-cenușiu aflat la cincisprezece metri de el.

Nu ar fi rezistat acolo fără ea.

— E prea solicitant cu școala, sau…? reuși să îngâne într-un final.

Sara se juca cu degetele. N-o mai văzuse niciodată așa de stresată.

— Nu, nu e vorba de asta. Mă descurc foarte bine cu facultatea, chiar dacă lucrez și aici. E vina ta, Teddy.

— Vina mea?

Teddy înghiți de trei ori.

— De ce, pentru c-am apelat la Emma? Dar știi bine că n-o mai facem.

— N-are de-a face. Aș fi vrut să rămân să lucrez aici, chiar cu normă întreagă. Dar n-am cum.

Preț de câteva secunde, Sara amuți.

— Am ajuns într-un punct în care îmi doresc ceva ce nu pot avea. Asta-i problema.

Teddy îl auzi pe Loke gâfâind în celula de alături – încerca să facă niște abdomene, dar Teddy știa că n-avea să ajungă niciodată genul musculos, oricât ar fi încercat.

— Credeam c-am înnebunit, dar până la urmă am înțeles, în sfârșit. Are legătură cu relația noastră. Of, e complicat, nici nu știu cum să-ți explic. Nu pot să mă concentrez când ești lângă mine. Îmi doresc lucruri pe care nu le pot obține. Înțelegi ce tot încerc să-ți spun?

Teddy nu știa ce să-i răspundă. Inima îi bătea cu viteză dublă și probabil că zâmbea cu toată fața, în timp ce în urechi îi răsunau vorbele ei – că își dăduse demisia.

— Nu merge, n-am cum să lucrez în condițiile astea. Ar fi lipsă de profesionalism.

Teddy își puse mâna pe marginea patului și simți cum îi atinge degetele.

Își întoarse fața spre ea.

Sara îl privi în ochi.

— Știai că nu-s genul care se îndrăgostește? o întrebă Teddy.

21 februarie

Era o cameră diferită. Se vedea după podea. Aici era acoperită cu dale de piatră.

Îi legaseră din nou mâinile cu bandă adezivă. Și picioarele, la fel.

Îi spuseseră să stea în genunchi și să-și pună capul pe un scaun. Era legat la ochi. Apoi i-au înfășurat scoci în jurul gâtului și l-au lipit de scaun. Au făcut-o dinadins, ca atunci când se ridică să aibă scaunul lipit de cap. Ca într-o închisoare de lemn.

Ceva zornăi când se mișcă. Față-de-Joker îl anunțase că e legat cu lanțuri. Philip nu știa de ce îl legaseră.

În ciuda legăturii de la ochi, o cârpă sau ceva asemănător, vedea o parte din perete când se uita în jos. Nu era tapetat și nu vedea nicio fereastră.

Încercă să-și miște brațele, dar simți imediat că-i strânseseră legăturile mai tare decât data trecută. Banda adezivă îi rodea juliturile vechi. Din cauza unghiului îl dureau umerii, exact ca până atunci.

Față-de-Joker îl condusese la mașină fără să zică nimic. În mașină l-a legat la ochi și i-a dat ceva de băut. Philip și-a strâns buzele.

*

— Banii n-au ajuns încă. Timpul a expirat. Și, pe lângă asta, văd că încerci să fugi de responsabilități.

Față-de-Joker părea cu adevărat revoltat. Philip simți ceva umed aterizându-i pe ceafă. L-o fi scuipat?

Era amețit și îi amorțiseră picioarele. Poate că degeraseră. Tremura și era sigur că are febră – sigur stătuse în frig vreo câteva ore.

În schimb, se mira că nu s-a hiperventilat și n-a făcut un atac de panică. Poate din cauză că nu dormise de ceva timp.

A fost o prostie să creadă c-avea să reușească.

S-a gândit la cum a fost când l-au recuperat prima oară și l-au mutat din garsonieră. La faptul că vomitase pe cârpa cu care îi astupaseră gura. La portbagajul în care l-au îndesat.

Și se gândi și la altele.

Stephanie l-a întrebat odată dacă o iubește. Stăteau în patul lui. Îi masa penisul încet, apoi s-a aplecat și i-a tras înapoi prepuțul. I-a sărutat testiculele și le-a mângâiat. Dar nu s-a întâmplat nimic, n-a reușit să aibă erecție. I-a pus mâna pe sânii ei și l-a ajutat să-i maseze.

Îi linse rădăcina penisului, testiculele. Îl mângâie cu un deget în jurul anusului. Nu se întâmplă nimic.

Se trase mai aproape de fața lui și vru să-l sărute. Philip se feri. Nu voia să-și guste propriul penis.

Atunci i-a pus întrebarea aceea. O întrebare delicată care nu se punea în timpul preludiului. Dacă se putea numi așa.

„Da, bineînțeles”, i-a răspuns el zâmbind.

Steffi îi dădu drumul. „Nu te cred”.

Philip s-a întors într-o parte și o cuprinse cu un braț. Lenjeria de pat din mătase foșnea, o cumpărase de la NK, era marca Schlossberg. Se uită la năsucul ei cârn și la ochii ei albaștri.

„De ce nu?”

„Pentru că nu cred că poți să iubești în felul ăla”.

•

Față-de-Joker șuieră:

— Țeparule. Pizdă proastă. Chiar ne crezi fraieri?

Philip nu știa dacă se așteptau să le răspundă ceva.

Oricum, n-avea cum să ofere o explicație care să-l mulțumească pe Față-de-Joker.

— Trebuie să-ți aplicăm o pedeapsă. Îți dai seama, nu?

Simți din nou scuipatul pe ceafă.

— Las că te aranjez eu. Oricum n-ai făcut rost de niciun chior.

Philip simți cum îl trec toate apele. Trebuia să inventeze ceva. Ceva prin care să-l calmeze pe maniacul ăsta. Începu să respire sacadat.

Față-de-Joker îi trase capul în spate și îi lipi ceva de gât. Părea un obiect tăios.

Care chiar tăia.

Philip nu mai reuși să se controleze. Începuseră să-i tremure picioarele. Apoi brațele. Picioarele scaunului se loveau de podea. Legătura de la încheieturi îl strângea îngrozitor. Dar ar fi îndurat orice, atât timp cât nu se atingeau de gâtul lui.

Capul îi vâjâia. Nu mai rezista, se prăbușea într-o prăpastie.

Încercă să urle. Până îi explodă capul.

Fu cuprins de un val de convulsii. Se prăbuși la pământ.

Se panică.

Tremură.

Se prăbuși.

Față-de-Joker spuse:

— Gata, s-a terminat.

În clipa aceea, îi veni o idee. Philip se opri din tremurat. Încercă să se stăpânească.

Își scutură capul și încercă să smulgă banda adezivă frecându-și mâinile de scaun.

Față-de-Joker surprinse gestul și îi dădu mâinile la o parte.

Philip urlă:

— Nu! îl sun pe bancher. O să fac rost de bani chiar acum!

— Ce vorbești? Am încercat deja de zece ori, dar pizda aia de bancher nu vrea să răspundă la telefon.

— Dar ziceam de numărul lui privat. Îl sun pe numărul lui privat, nu pe ăla de serviciu. O să răspundă sigur.

Față-de-Joker respira sacadat. Philip simțea lama cuțitului pe gât.

Era complet amorțit.

Apoi auzi o discuție între Față-de-Joker și o altă persoană la telefon.

Până la urmă, Față-de-Joker spuse:

— Dacă tu ai încredere în el, atunci îl las să încerce. Dar să fiu al dracu' dacă-i mai dau vreo șansă.

*

Se trezise prea devreme, dar fusese nevoit.

Teddy dormise câteva ore la Dejan după ce s-a întors de la Clara's. Vorba vine. A crezut c-o să adoarmă imediat, dar a zăcut doar și s-a gândit la tot felul de prostii. Dejan nu era acasă, probabil că dormise la o femeie sau „era la treabă", cum obișnuia să-i zică.

Știi cine sunt eu? Sunt Teddy Maksumic. Ai înțeles?

Vorbele lui îi răsunau în cap. Nu putea să uite ce făcuse în noaptea aceea. Își promisese c-o să lase în urmă viața lui de odinioară, și totuși, iat-o târându-se prin el ca un gândac de bucătărie.

Probabil că avea vreo cinci apeluri pierdute de la Magnus și tot atâtea mesaje.

„Unde ești? Sună-mă".

„Care-i treaba? Sună-mă pe mine sau pe Emelie cât poți de repede".

„Teddy, de ce nu suni? Ești OK?"

Dar Magnus și Emelie trebuiau să aștepte. Iar ea trebuia mai întâi să-și ceară scuze. Și apoi, avea urgențe mai mari decât să-i sune. Trebuia s-o găsească din nou pe Cassandra. Cineva întrebase de Philip, mai întâi pe chat și după aceea pe bune, într-un fel care trebuia luat puțin sub lupă.

Guldman îi spuse într-un final cum primea banii. Și Teddy avea de gând să folosească informația asta ca să dea de Cassandra.

•

Gara centrală din Stockholm.

Pressbyrån, ghișeele SJ, cafenelele și McDonald's erau pline de lume. Până și travestiții care se prostituau lângă Spottkoppen se adunaseră lângă balustrade.

Teddy nu era deloc un *globetrotter.* Fusese de câteva ori în Serbia și în Croația când era copil, de trei ori la Londra, de două ori în Olanda, de câteva ori pe Ibiza și o dată pe Mallorca împreună cu Dejan și Alex, dar au fost nevoiți să se întoarcă mai repede decât plănuiseră, ca să scape de acuzația poliției conform căreia „au ras un întreg pub" de lângă portul cel mare din Palma. Apoi viața lui a stagnat timp de opt ani. Dar de un lucru s-a prins și el: că era la fel și în Belgrad, și la Londra, și în Amsterdam – gările centrale atrăgeau oamenii la fel cum casele de schimb valutar atrăgeau banii murdari. Erau ca niște magneți pentru cei care nu se încadrau nicăieri, dar nici nu erau în vârful piramidei. Teddy se întreba de ce.

Conform spuselor lui Guldman, madama fetelor îl plătea în numerar. Îi punea banii într-o pungă pe care o lăsa într-o casetă care se putea închiria pentru bagaje, aflată în clădirea gării. Caseta 422.

Se pare că aveau un *standard operation procedure:* în caz că numărul respectiv era ocupat, îi lăsa banii în 421 și dacă și ăla era ocupat, în 420 și așa mai departe.

Teddy se postă lângă un stâlp și așteptă. Îl obligase pe Lazar să-i trimită un mesaj madamei și

s-o roage să depună banii pentru săptămâna aceea.

•

O jumătate de oră mai târziu, o femeie africană foarte înaltă, de o vârstă incertă, se apropie de casetele de depozitare. Când Teddy o văzu, se duse la un șir de casete aflate pe partea cealaltă și se prefăcu că se uită într-unul.

Femeia purta un fâș închis la culoare care îi ajungea până la genunchi. Pe cap avea un soi de pălărie neagră, poate o bască prea mare care nu i se potrivea. Aruncă o privire rapidă în jurul ei înainte să se ducă la cabinetul cu numărul 422, se aplecă, formă codul de pe dispozitiv și îl descuie.

Teddy o văzu cum așază cu o mână un obiect mic. Probabil, plicul cu banii lui Lazarus.

Femeia închise ușa, formă codul și se îndepărtă.

Teddy ieși dintre șirul de cabinete și apucă s-o vadă dispărând pe scările rulante care făceau legătura cu sala principală. Se ținu după ea la câțiva metri distanță. Părea să fi venit singură, dar nu putea fi sigur. Teddy se gândi la Volvo-ul cu care venise și plecase Cassandra.

Femeia traversă cu pași hotărâți spațiul imens din sala cea mare. În ciuda faptului că locul era plin de oameni, lui Teddy i-a fost ușor s-o urmărească. Căciula neagră se clătina ca un steguleț în vârful capului ei.

Ieși prin intrarea principală care dădea spre Vasagatan. Își ținea telefonul lipit de ureche, părând că vorbește cu cineva.

Afară, Teddy o văzu oprindu-se la stația de taxi, dar nu se puse la coadă. Teddy bănuia ce urma să se întâmple.

O urmări cu privirea. Fața îi era plină de urme de vărsat de vânt și avea nasul turtit. Teddy își aduse aminte de profesoara lui de la *afterschool,* pe vremea când era la gimnaziu, înainte ca *afterschoolul* să i se pară penibil.

O chema Larissa și era adoptată dintr-o țară din Africa.

„Teddy, tu ce vrei să te faci când o să te faci mare?” l-a întrebat ea odată.

„O să deschid un restaurant pentru copii”, își aminti el că i-a răspuns. „Numai cu spaghete și sos cu carne tocată, doar că mai multe variante modificate”.

Prietenii s-au uitat la el. *„Modificate,* auzi. Vorbești ciudat”.

Larissa a spus: „Vezi, exact acolo aș vrea să mănânc. Chiar dacă nu sunt copil”.

•

Bănuiala i se confirmă. Cinci minute mai târziu, madama se urcă într-un Renault rablagit care se oprise chiar în fața cozii de taxiuri. Câțiva taximetriști îi aruncară priviri ucigașe.

Teddy era pregătit. Se apropiase deja de o mașină aparținând companiei Taxi Stockholm plină de reclame referitoare la cât era de ecologică și discutase prețul cursei cu șoferul.

Când Renaultul trecu pe lângă ei, arătă doar cu degetul spre el și rosti cea mai clișeizată replică:

— Urmăriți mașina aia!

•

Renaultul urcase pe Centralbron și intrase în tunelul de sub Södermalm.

Taximetristul lui Teddy nu spuse nimic, părea că își face doar treaba și înțelesese că nu trebuie să se apropie prea mult de mașina pe care o urmărea. Mâinile i se odihneau pe volan și din când în când își trăgea zgomotos nasul.

În depărtare, Hammarbybacken părea o bezea uriașă. Stockholmul este special din mai multe motive, unul dintre ele fiind pârtia de schi din mijlocul orașului. Teddy nu făcuse slalom niciodată, dar cunoștea destui oameni care practicaseră acest sport în copilărie – toți proveneau din alte cartiere decât el. Nu se știe de ce, dar arhipelagul, patinele sau schiul păreau interzise celor ca el sau ca prietenii lui.

Stătea pe mijlocul banchetei din spate ca să vadă cât mai bine, dar să nu fie văzut din afară.

Renaultul continuă să ruleze spre Globen și apoi pe Nynäsvägen, spre sud. Traficul era chiar OK.

Teddy începu să-și facă griji. Dacă femeia îl văzuse în oglinda retrovizoare și îl observase c-a urmărit-o încă din clădirea gării? Poate că era atentă să păstreze distanța de douăzeci până la o sută de metri. Ceea ce nu era neapărat ciudat, având în vedere că șoseaua pe care se deplasau era printre cele mai aglomerate din oraș, dar dacă ar fi cotit spre un drum lăturalnic, ar fi bătut imediat la ochi.

Înțelegea perfect de ce a vrut să-l implice Magnus în afacerea asta, în afară de legătura pe care o avea cu Södertälje, dar urmăritul ăsta de mașini era o premieră chiar și pentru el.

Scoase telefonul și sună la un număr pe care-l văzuse pe unul dintre taxiurile din fața gării.

— Bună ziua. Voiam să vă întreb dacă toate mașinile dumneavoastră sunt galbene.

— Da…

— OK, perfect. Ați putea să trimiteți cât puteți de repede o mașină pe Nynäsvägen la ieșirea spre Tyresjövägen? În maximum cinci minute?

— Dar e în mijlocul autostrăzii.

— Știu, dar traficul e destul de lejer și e foarte important, credeți că se poate? Plătesc dublu.

— Stați așa.

Urmară câteva clipe de tăcere. Șoferul lui Teddy îi aruncă o privire rapidă, în timp ce-și trase din nou nasul. Expresia de pe fața lui era neechivocă. „Ce dracu' a fost asta?" părea să spună.

Teddy auzi un clic în receptor.

— Cred că se poate rezolva. O să vă aștepte o mașină chiar acolo.

— O mașină galbenă?

— Da, uitați-vă după o mașină galbenă.

Trei minute mai târziu, Teddy îl rugă pe șofer să oprească lângă taxiul galben parcat lângă marginea

șoselei. Aparatul de taxare indica două sute patruzeci de coroane, dar Teddy îi întinse șoferului o bancnotă de cinci sute.

— N-am nevoie de bon, spuse el, și deschise portiera.

Marginea asfaltului era acoperită de zăpadă amestecată cu pietriș și nisip.

Teddy se aruncă în mașina cea nouă.

— Băgați viteză. Vreau să urmăriți o mașină din față.

Taximetristul cel nou încercă să stea la taclale cu Teddy.

— Ați văzut meciul de ieri?

— Da, fără Zlatan suntem pe nicăieri.

— Și terenul ăla nou… nu știu ce să zic. N-are niciun Dumnezeu. Și ce nume, fratele meu, *Friends,* auzi. Când am fost noi *friends* cu cineva din echipa adversă?

Teddy se holba drept înainte, bucuros că persoanele din Renault nu mai erau urmărite de un taxi negru.

•

După două minute, mașina madamei o luă spre Skarpnäck. Clădirile imense din cărămidă roșie păreau niște piese de Lego întunecate în jurul lor.

Renaultul se opri pe o stradă mai mică.

— Cum se cheamă strada asta? îl întrebă Teddy pe taximetrist în timp ce îi întinse banii.

— Horisontvägen.

Teddy ieșise deja din mașină. Madame coborâse la șaizeci de metri de el și o luă spre una din casele alipite. Renaultul plecă.

Rămăseseră numai ei.

Teddy și Big Mama.

*

Atmosfera din cameră nu era doar foarte încordată, ci aproape agresivă. La un capăt al mesei stăteau Magnus și Emelie, față-n față cu Jan. Îl așteptau pe Carl-Johan și pe reprezentantul băncii.

Poliția îi spusese clar că vrea să se mai întâlnească cu ea, posibil, chiar în aceeași zi.

La început, Jan refuzase să se vadă cu ei la birou, dar Magnus a insistat. „Ca să fim mai aproape de familia Schale”, îl auzise Emelie răstindu-se la el la telefon. „În plus, nimeni n-o să se întrebe ce caută Carl-Johan la noi, dar dacă pune piciorul în firmă, la voi, s-ar putea să trezească bănuieli”.

Stăteau în sala de ședințe în care Emelie se întâlnise cu Teddy pentru prima oară, când s-a oferit să-l ajute să scape de datorii. Absența lui se număra printre motivele pentru care se simțeau încordați – nimeni nu știa unde e.

Nu răspunsese nici la apelurile și nici la mesajele lui Magnus. Jan vorbise cu el în noaptea precedentă, dar habar n-avea unde era.

De fapt, absența lui Teddy nu conta acum foarte tare. Motivul principal pentru atmosfera proastă era incidentul din noaptea trecută.

•

Emelie nu reușea să alunge imaginile din capul ei. A aprins lumina imediat și a năvălit în camera în care zărise cadavrul.

Văzu un pat făcut de-a lungul unui perete, câteva rafturi cu cărți, o canapea mică, o măsuță de cafea cu câteva reviste – Elle, Vogue, genul de reviste pe care și le cumpăra și ea din când în când.

Și pe Anina.

Zăcea pe spate, cu brațele întinse lângă corp. Părul ei negru era răsfirat în jur.

Avea o rană în frunte care și în clipa aceea sângera.

Anina se holba la ea. Ochii ei erau ațintiți asupra feței lui Emelie.

De fapt, se holba drept la tavan.

•

Amintirile Emeliei referitoare la orele care au urmat erau extrem de vagi. De obicei, își amintea detaliile – replici cu ajutorul cărora putea să

reconstruiască o conversație, felul în care era îmbrăcată o persoană, felul în care era amenajată o cameră –, dar acum nici măcar nu-și amintea ce a spus când a sunat la poliție.

Nu-și dădea seama de ce reacționase așa de exagerat, de ce a țipat ca o nebună, de ce n-a fost mai calmă și mai echilibrată. Ar fi trebuit să-l sune pe Magnus sau pe Teddy, înainte de toate. Ar fi trebuit să încuie ușa de la intrare și să se gândească bine la ce s-a întâmplat.

Dar n-a făcut decât să țipe ca o descreierată.

Poate că a vomitat, poate s-a așezat pe jos și a țipat lângă cadavru, în speranța că toate astea erau doar un *practical joke* scârbos, că femeia de pe podea avea să-și șteargă sângele de pe frunte și avea să se ridice în capul oaselor.

Mașina poliției ajunsese foarte repede. O femeie în uniformă o dădu la o parte, însă după aceea, Emelie nu-și mai amintea dacă au stat de vorbă în apartament, afară pe stradă sau în mașină.

Își aducea aminte de o parte din întrebări. De răspunsuri, mai puțin.

— O cunoșteați pe Anina Hanna Björklund?

— Ați mai avut contact cu ea?

— De ce vă aflați în apartament?

În capul lui Emelie porniră toate alarmele. Nu voia să le povestească despre răpirea lui Philip. Dar cum să-i explice ce căuta în apartamentul Aninei în miezul nopții?

A spus exact ce s-a întâmplat, dar a omis câteva detalii importante.

— Eram la ea pentru că m-a sunat. Ne întâlnirăm cu câteva ore înainte ca să discutăm despre un caz la care lucrez. Puteți verifica lista de apeluri din telefonul meu.

Nu o interogase polițista din apartament, ci un ofițer de poliție al cărui nume nu și-l mai amintea. Avea barba nerasă și purta ochelari. Arăta ca un avocat stagiar în afara orelor de muncă.

— Ce caz, îmi puteți explica?

Se vedea cu siguranță pe ea că nu prea avea chef să răspundă.

— E ceva legat de o persoană dispărută, dar nu pot să vă dau mai multe detalii pentru că n-am voie să vorbesc despre clienții mei.

Ofițerul de poliție își împinse mai sus ochelarii.

— Dar secretul profesional nu mai e valabil în cazul ăsta, din câte știu…

Adevărul e că Emelie nu știa ce spuneau regulile despre un caz ca ăsta.

— N-am dreptul la un avocat?

Ofițerul de poliție scutură din cap.

— Deocamdată vă punem doar câteva întrebări.

— Pot să dau un telefon?

Telefonul putea să mai aștepte, fu de părere polițistul. Dar Emelie avea nevoie să dea de Magnus chiar în clipa aceea.

— Ar fi mai bine să ne povestiți puțin despre cazul la care lucrați, ca să ne facem o idee despre ce făceați acolo. E important, și pentru noi, și pentru dumneavoastră. Bănuiesc că înțelegeți de ce.

Emelie habar n-avea ce să-i răspundă. Ar fi știut dacă ar fi lucrat la un alt tip de birou de avocatură – poate atunci ar fi putut să jongleze cu termeni precum „obligații” și „drepturi” în fața polițistului.

Într-un fel, era destul de ciudat. Pe vremea aceea când a trebuit să aleagă o facultate, singurul lucru pe care-l știa despre profesia de avocat era ce citise și văzuse în mass-media. Îi plăceau la nebunie romanele de genul *The Lincoln Lawyer,* filmele precum *A Few Good Men* și serialele *Shark* și *Boston Legal.* Jobul de avocat părea incitant și antrenant din punct de vedere intelectual. Părea să-i ofere șansa, chiar dacă nu de fiecare dată, de a apăra niște principii și drepturi pentru care merita luptat. Să-i ajute cu adevărat pe oameni.

Era motivul pentru care dăduse la Facultatea de Drept din Stockholm – voia să se facă un avocat care să lupte pentru individ.

Dar pe parcursul celor patru ani și jumătate cât au durat studiile, s-a întâmplat ceva. Același lucru părea să li se fi întâmplat și celorlalți colegi ai ei. Poate din cauză că birourile de avocatură specializate pe drept penal nu apăreau niciodată la târgurile de joburi, sau poate din cauza zvonurilor referitoare la cât puteai să câștigi în domeniul dreptului comercial. Sau poate din cauză că facultatea nu punea deloc accentul pe perspectiva umană și pe cum era să reprezinți drepturile cuiva în practică. Sau poate că era intuiția, când studenții începeau să se gândească la viitor, că profesia de avocat specializat în dreptul penal era îngrozitor de grea. În orice caz, Emelie și majoritatea colegilor ei de facultate erau hotărâți să-și caute de lucru ori la tribunal, ori la unul dintre firmele mari de avocatură după ce terminau. Doar o amică de-a ei, Johanna Näsström, a insistat că vrea să reprezinte indivizi, oameni aflați în impas, să apere supremația legii. Să lucreze cu oameni în carne și oase.

În patru ani și jumătate, Emelie își schimbă radical părerea. Ideea ei despre ce înseamnă un avocat, imaginea ei despre profesia aceea, tot ce o motivase până atunci era acum șters cu buretele. Contactul cu oamenii i se părea dificil și neplăcut. *Big business* – era singurul lucru care o interesa.

Și acum, iat-o într-o situație copiată parcă dintr-un scenariu pentru un serial polițist. Habar n-avea ce să răspundă.

Polițistul n-o presa, ci îi punea aceleași întrebări, iar și iar, calm și sistematic.

— Dar *de ce* erați în apartament? Ce voiați să discutați cu Anina?

— Care a fost primul lucru pe care l-ați văzut în apartament?

— Ați pus mâna pe ceva?

— Ați auzit vreun zgomot suspect când ați urcat?

— La ce caz lucrați?

Emelie își dădu silința.

— Trebuie să discutați cu șeful meu, Magnus Hassel. El vă poate spune mai multe despre caz. Și apropo de întâlnirea de ieri cu Anina – a fost prima oară când ne-am întâlnit. N-aveam de gând să mă duc la ea, dar m-a sunat și părea speriată. Sunt sigură că puteți să ascultați convorbirea. La început n-am văzut nimic pentru că era întuneric. M-am dus în bucătărie. Din păcate nu-mi amintesc dacă am pus mâna pe ceva. Probabil pe vreo clanță și sigur și pe altceva. N-am auzit niciun zgomot…

Căzu pe gânduri.

— Dar am văzut o persoană ieșind valvârtej din bloc și aruncându-se într-o mașină. Părea foarte stresată.

Polițistul a întrebat-o despre persoana respectivă. Emelie nu-și amintea ce-a răspuns, doar că i-a spus de geaca matlasată. Și-ar fi dorit să-și amintească și marca mașinii, dar nu știa decât că era roșie.

Polițiștii îi puseră mai multe întrebări, dar în clipa aceasta nu-și amintea despre ce erau.

Până la urmă, i-au dat drumul. A părăsit sediul poliției de pe Kungsholmen dimineața, la șase jumătate. O interogaseră vreo cinci ore.

I-au luat probe ADN, amprentele și i-au confiscat bluza și haina. Ea fusese cea care a sunat la poliție. Tot ce le-a spus putea fi controlat și avea să fie confirmat. Nu avea pete de sânge nicăieri. Poate găsiseră vreo urmă a altcuiva în apartament? Oricum, poate nu era de mirare că n-o bănuiau de uciderea Aninei.

•

— Una dintre condițiile principale pentru colaborarea noastră a fost să nu implicăm poliția. E riscul prea mare, spuse Jan și se uită drept la Emelie.

Magnus se îndreptă de spate în fotoliu.

— Da, eu am fost cel care a formulat condiția aceea. Dar, între timp, lucrurile s-au schimbat. Nu

mai avem de-a face doar cu un caz de răpire. A murit și un om. Emelie a dat dovadă de o judecată sănătoasă și a procedat cu maxim profesionalism. În plus, n-a suflat o vorbă despre Philip.

— Vreau să-l aștept pe Carl-Johan înainte să stabilim ceva.

Magnus ridică tonul o idee. Dar nu vorbi mai tare, doar pe un ton diferit. Emelie îl mai auzise vorbind astfel la o negociere între două bănci aflate în conflict. Era ceva în felul în care accentua cuvintele, în lentoarea cu care vorbea, în expresivitatea aceea ciudată.

— *N-avem timp* să-l așteptăm pe Carl-Johan.

Emelie luă un marker și se ridică să ia notițe pe *whiteboard.* Scrise titlul în colțul din stânga: „Persoane investigate”. Sub titlu, scrise: „Jarl Poljonen. Kevin. Ian. Chamon Hanna și gașca lui. Anina Björklund. Iepurele albinos. Alții”.

Jan luă cuvântul. Le spuse că n-au găsit nicio urmă lăsată de Jarl. Apartamentul era înregistrat pe numele lui, dar asta era tot. Apoi le dezvălui că uneori Kevin făcea vizite scurte la Moscova. Emelie scrise câteva cuvinte-cheie sub numele lui Kevin.

— În plus, am aflat că pe data de 9 februarie, Kevin a ridicat o armă de la FPK, Clubul de tir sportiv din Fridhemsplan. Cu puțin timp înainte de dispariția lui Philip, continuă Jan.

Emelie observă cum i se încordară maxilarele lui Magnus.

— Mai spune-mi.

— Colaborăm cu mai multe cluburi de tir sportiv din oraș și le-am trimis o anchetă legată de noi membri care s-au înregistrat anul ăsta și i-am întrebat dacă cineva a ridicat vreo armă. Kevin a devenit membru FPK acum șapte luni.

— Și orice membru al unui club de tir poate să cumpere o armă?

— Majoritatea cluburilor îți permit să cumperi o armă sportivă după șase luni. Și apoi, trebuie să le

prezinți un cazier curat ca să devii membru. Printre altele.

— Deci, atât timp cât nu ai antecedente, poți să te înscrii într-un club din ăsta și să-ți cumperi un pistol?

— Poliția îți emite permisul, nu clubul. Dar dacă primești o recomandare de la ei, n-au cum să nu ți-l dea.

— Aha, am înțeles. Și unde e Kevin Andersson acum?

Jan spuse:

— L-am supravegheat toată ziua și n-am observat nimic suspect. L-am scăpat din ochi de vreo două ori, dar nu mai mult de douăzeci de minute. În clipa asta, Kevin e la antrenament, la KHT.

Cerul de afară era albastru și priveliștea mult mai atractivă decât cu o zi înainte. Temperatura din cameră era aceeași, centrala era setată pe 21 de grade, indiferent de anotimp. Și totuși, pe Emelie o scuturau frigurile. Nu doar din cauză că nu dormise. Emelie aruncă o privire spre acoperișurile caselor. Departe de tot, dincolo de orașul acesta cenușiu, văzu vârful turnului Kaknästornet. Era una din cele mai înalte clădiri din Stockholm, fostul turn de televiziune din anii șaizeci. Își amintea cât și-a dorit să urce acolo când era în Stockholm cu ai ei. Cât de mult i-a plăcut orașul ăsta și cum a știut încă de atunci că va veni vremea când o să se mute aici.

Se înfioră din nou. Locul ăsta i se părea străin. Nu-l mai recunoștea.

Voia să ia o pauză. Nu mai suporta jobul ăsta.

Voia să plece acasă.

Au discutat încă un timp despre Kevin înainte să treacă la un nume nou de pe listă.

Magnus își prezentă teoria apropo de Ian. Le vorbi despre cum s-a comportat la întâlnirea cu ei și despre faptul că cineva îl amenința.

— Și am înțeles că ai recoltat ADN de la Ian de pe paharele pe care ți le-a dat ieri Teddy și că e același ADN pe care l-ai găsit pe sticla aia de whisky din garsonieră. Întrebarea e ce căuta ADN-ul lui Ian pe un obiect din garsoniera aia?

— Am aruncat un ochi peste activitățile lui recente pentru că am reușit să facem rost de agenda lui și a lui Philip, dar nu am găsit nimic ieșit din comun, spuse Jan. Și să nu uităm că o sticlă e un obiect care poate fi mutat foarte ușor. Faptul că a ajuns în garsoniera aia poate avea o explicație cât se poate de plauzibilă.

Discutară un timp despre Ian. Asta și din cauză că el fusese cel care îi presase cel mai mult să anunțe poliția de dispariția lui Philip.

— Oare ar trebui să-l supraveghem?

— Nu știm unde e chiar acum, spuse Jan.

— Ce-a zis Teddy când i-ai spus de proba ADN? îl întrebă Magnus.

— Nu mare lucru.

— Dar unde naiba e omul ăsta? L-am sunat de o mie de ori.

Emelie își odihnea mâinile în poate și bătea darabana cu unul dintre degetele mari. Coborî privirea și constată că îi tremură piciorul. Trebuia să se calmeze.

Magnus se întoarse spre ea.

— Tu ai idee, Emelie?

Își cuprinse piciorul pe sub masă cu ambele mâini. Se încordă.

— Nu, dar ieri ne-am ciondănit destul de tare.

— „V-ați ciondănit?” Iar? Adică vrei să spui că v-ați certat.

— Da, îmi pare rău, Magnus. N-am mai vorbit cu el de ieri după-masă.

Magnus căscă ochii. Păreau injectați. Emelie se gândi că poate nici el nu dormise în noaptea aceea, sau poate că erau simptomele unei răceli.

— Aoleu, drăguțo, de ce nu mi-ai spus nimic? Fă bine și vezi cum dai de el. Și rezolvați

conflictul ăsta dintre voi. Nu ne permitem să-l pierdem. E chiar așa de greu de înțeles?

Emelie simțea că mai are puțin și se scurge de pe scaun. Până jos, în stradă.

Din fericire, Magnus se calmă destul de repede. Își dădu seama că trebuiau să discute despre lucruri mai serioase și mai dramatice. Moartea Aninei Hanna Björklund. Întrebarea era ce legătură avea asta cu răpirea lui Philip.

Emelie se abținu să nu reacționeze la rățoielile lui Magnus.

— Am verificat contul ei de pe Facebook. Are un prieten pe nume Anton Antonson care și-a pus o poză cu un iepure alb la profil, spuse ea.

Gura lui Magnus semăna cu o gaură neagră.

— Serios? Pe bune?

— Yes.

— Păi, atunci putem să cerem informații despre el de la Facebook.

— O să mai încerc o dată. Jan, ați găsit ceva pe felicitarea aia cu iepurele?

— Din păcate, nu.

Magnus spuse:

— Asta e indiciul cel mai important în clipa asta, zic eu.

Dar nu apucă să spună mai multe. Fu întrerupt de telefonul lui.

— Să-mi bag, spuse el pe la mijlocul convorbirii.

•

— OK, fiți atenți că se întâmplă niște treburi. Era Patric Öhrn, spuse el după ce termină de vorbit. Cică Philip l-ar fi sunat de pe un număr secret pe numărul lui privat. Și Patric a răspuns.

Jan căscă ochii.

— Și?

— Și Patric i-a spus că era ocupat, dar că-l sună peste două ore. Eu i-am zis să tragă de timp, în caz că Philip reușește să-l sune din nou.

— Și ce voia?

— Era ceva legat de transfer, dar Patric nu știa mai multe. Un lucru e clar, prefer să-l trimit pe Teddy dacă-l mai sună. Și vreau să fii și tu acolo, Jan. Să vedem, poate aflăm de unde sună.

*

— Îl cunoști pe Mogge Viking?

Kum ridică privirea din espresso-ul triplu din fața lui.

Era înainte de masă și Dejan era obosit ca un câine. O grămadă de probleme pe care trebuia să le rezolve. Dar Dejan simțea că trebuia să aibă discuția asta cu *Kum.*

— Am început o dietă nouă, înțelegi, *mali* Dejan? spuse *Kum* care nu auzise întrebarea lui Dejan. Mănânc doar de două ori pe zi. Cina o iau, ca și până acum, pe la zece seara. Și ca mic dejun, bag un antricot baban. În fiecare zi. Am dat jos trei kile de când am început. Dar mi se face poftă de cafea tot timpul. Zici că lucrez la vreun birou, în mă-sa.

Stăteau singuri la o masă din Nikström & Hansson, o cafenea de pe Karlavägen, al cărei proprietar era un intermediar. Localul era complet gol.

De fapt, *Kum* n-avea dreptul să dețină nimic și nici să deschidă o afacere după un mic incident petrecut cu doi ani în urmă: primise o condamnare cu suspendare și muncă în folosul comunității pentru evaziune fiscală și fraudă. Munca în folosul comunității n-a fost o problemă – *Kum* mitui un funcționar de la administrația parcurilor spunându-i să le transmită celor de la penitenciar că se pricepea de minune să curețe frunzele uscate cu grebla. Dar interdicția privind orice activitate comercială a fost o adevărată lovitură pentru el. Și datoria la Fisc era ca un șut dat cuiva care era deja la pământ. Toți banii pe care urma să-i câștige trebuiau să treacă printr-un intermediar. De fapt, tocmai asta era problema cu care s-a confruntat Dejan când a fost rugat să înregistreze Restaurant

Solberget pe numele lui. O grămadă de lucruri s-au dus dracului.

— Bineînțeles că-l cunosc pe Mogge Viking, spuse *Kum* și sorbi din cafea atât de zgomotos încât probabil că se auzea și în stradă. Știi faza aia? Când a refuzat să apară la tribunal?

Ca de obicei, Dejan se simți ușor stânjenit în prezența lui *Kum.* Ar fi preferat să dispară de acolo. Cu el nu se știa niciodată cum avea să se termine o întâlnire. Ivan, subalternul lui, era mult mai flexibil, dar de data asta nici măcar nu era prezent.

— Viking a fost citat pentru o chestie legată de ceva droguri, mă rog, erau vreo doi sau trei bănuiți. Dar nu și-a arătat fața așa că ăia au fost nevoiți să anuleze întâlnirea și să stabilească una nouă. Dar tipul n-a apărut nici atunci. Știi cum se enervează judecătorii când martorii îi ignoră și nu apar la tribunal. Ăsta a ordonat să fie ridicat de poliție. Săracul Viking. În orice caz, la o zi după asta, tribunalul a primit un certificat medical din România pe fax, din care reieșea că Viking era acolo și că nu putea să se întoarcă acasă pentru că era bolnav. Dar fiindcă diagnosticul era scris în română, nimeni n-a aflat de ce suferea.

Dejan privi mâinile lui *Kum* de pe masă. Purta un Rolex de aur cu briliante lângă fiecare cifră. Ivan și ceilalți băieți ziceau c-a dat un milion pe el în Antwerpen. Dar, atenție: nu era un Rolex original. În schimb, briliantele erau marfă autentică. La cealaltă încheietură purta o brățară cu perle mici, făcută de un copil, pe care scria World Childhood Foundation. Era fundația caritabilă a prințesei Madeleine.

Kum continuă:

— În orice caz, până la urmă au primit ajutor de la Poliția Română și Mogge s-a întors acasă, iar după trei luni, au putut să înceapă procesul. Avocatul lui Viking s-a luat în gură cu toți ca un descreierat, s-a certat până și cu judecătorul. A

făcut ca toți dracii. Nu se făcea să aduci acasă cu forța un om atât de bolnav, zicea el și, conform certificatului medical, Morgan Viking nu putea să apară la tribunal, decât în anumite împrejurări și așa mai departe. Puțin a lipsit să se anuleze tot procesul din cauza lui.

— Și ce avea? Ce scria în certificatul ăla?

— Stai să vezi, *mali* Dejan. Nici ăia de la tribunal nu erau proști. Au tradus certificatul ăla din română. Conform medicului de acolo, Morgan Viking n-avea cum să participe la discuții dacă nu i se permitea să stea în picioare pe tot parcursul sesiunii. Te-ai prins? Păi, pentru că Mogge al nostru avea hemoroizi, exact. Nouă zile a stat în picioare la tribunal ca să nu-și scape mațele prin cur. HEMOROIZI!

Râsul lui *Kum* răsună prin cafeneaua goală.

Era un local drăguț. Elegant, cu o notă industrială. Panouri din lemn de-a lungul pereților și lămpi care păreau că provin dintr-o fabrică dezafectată.

— În orice caz, spuse Dejan, se pare că Mogge Viking încearcă să recupereze niște datorii de la Teddy.

— De la Teddy? Da' ce, a ieșit de la pârnaie?

— Da, e o chestie de acu o sută de ani. Un tâmbălău legat de bani în care a fost implicat Robert Hillström și Teddy a dat-o în bară. Au dispărut câteva sute de mii și câțiva fraieri au ajuns la pârnaie.

— Hillström? Credeam că stă în Marbella.

— Da, stă în Marbella, dar criza financiară l-a lovit și pe el, așa că acum se calicește pentru banii ăia și îl fute la cap pe Teddy cu Viking.

Kum împinse într-o parte ceașca. Aceasta se ciocni zgomotos de paharul lui cu apă.

— Dar de ce îmi spui tu mie toate astea? Asta n-are nicio treabă cu noi. Și cred că Teddy știe să se descurce și singur. Doar a trecut el prin treburi mai grave, sau nu?

Dejan respiră adânc.

— Nu-i vorba de asta. Eram convins și eu c-o să se descurce. Dar se ține de prostii. Am impresia că-i cam disperat după bani, vrea să-i adune cumva ca să-l plătească pe Viking. Întreabă lumea de târfe și așa. Vrea să afle tot felul de chestii, își bagă nasul în locuri unde n-ar avea ce căuta.

— Târfe?

— Da, se pare. Am primit un telefon de la un băiat cu nervii franjuri, Guldman îl cheamă. Ce nume idiot, auzi. Am încasat eu niște bani de la el pentru protecție, asta mai demult. Tipul face pagini de internet și căcaturi din astea pentru curve și, înainte să se ocupe de așa ceva, a apelat la mine pentru un serviciu. Știi tu, mai sunt din alea care nu vor să ia bătaie și peștele se enervează și se simte fraierit. În orice caz, tipul ăsta s-a trezit nas în nas cu Teddy azi-noapte. Nu cunosc prea multe detalii, dar se pare că Teddy voia să afle o grămadă de treburi despre câteva dintre tipe. Despre curvele nigeriene. Ce dracu' e în capul lui, nu știu.

Kum se holbă la el.

— Curve nigeriene?

— Da, câteva dintre ele arată chiar mișto, pe bune.

— Aberezi. N-au cum să arate bine. Dar zi-mi, ce voia Teddy? De ce fute lumea la cap?

— Habar n-am. Nici nu știu cu ce se ocupă, că nu-mi zice nimic.

Kum scoase o țigară rulată în foiță de tutun din portțigaretul de argint aflat pe masă. Fumatul era interzis în cafenele, dar asta nu părea să-l preocupe câtuși de puțin.

— Mereu am putut să avem încredere în Teddy. Cel puțin, până acum. Dar fă-mi și mie o favoare, Dejan, iubire.

Kum aprinse țigara și trase adânc fumul în piept.

— Nu-l scăpa din ochi pe amicul tău. Nu-l lăsa să-i vină vreo idee tâmpită.

Scoase fumul pufăind încet de trei ori.

— Dejan, *moj vojnik,* promite-mi. Să *nu cumva* să-l lași să-i vină idei.

*

Casele înșiruite de pe Horisontvägen păreau construite recent. Una era vopsită în roșu, iar următoarea în gri și tot așa, dar toate ramele de la ferestre erau galbene. O porțiune în relief, de sub geamul fiecărei case, era construită din cărămidă gri; un fel de magazie, probabil, pentru pneurile de iarnă, mobila veche, biciclete și sănii, în fața majorității caselor se vedeau plante de grădină îngălbenite, dar la numărul 141, Teddy nu zări niciuna.

Casa părea părăsită. Jaluzelele erau trase la parter. Teddy dădu un ocol întregului șir de case și le cercetă din spate. Fiecare casă avea un soi de terasă cu uși de sticlă care dădeau spre un petic de gazon. Fațadele erau despărțite de un zid ieșit în afară care servea drept perete despărțitor între curțile mici. Casa de la numărul 141 era singura care nu avea mobilier de grădină și nici măcar vechituri aruncate pe verandă.

Probabil că nu era o casă foarte mare, cu toate că avea un etaj, dar era îngustă, nu mai lată de patru metri, iar pe lungime, avea maximum zece, unsprezece metri. Spațiul locuibil părea în jur de optzeci de metri pătrați, estimă Teddy.

Strada era aproape pustie. Mai încolo văzu două femei plimbându-se cu cărucioare pentru copii. Nu auzi niciun zgomot dinăuntru. Dar la cele două ferestre de la etaj se vedeau lămpi aprinse. Cineva – o persoană sau mai multe – se afla în camera de sus.

Se îndepărtă vreo cincizeci de metri și se uită atent la casă.

În clipa următoare, telefonul îi vibră în buzunar. Era Emelie. Teddy nu-i dăduse numărul lui cel nou, dar presupuse că-l avea de la Jan. Poate ar fi trebuit să răspundă și să-i explice pe unde umblă.

Dar nu chiar în secunda asta.

Respinse apelul, după care închise telefonul și îl strecură în buzunarul gecii.

Ce să facă acum? Putea să încerce aceeași tactică pe care o aplicase cu Lazar Guldman, să se prefacă rătăcit și să sune, pur și simplu, la ușă. Cum avea să intre în casă – asta rămânea de văzut și rezolvat pe loc. Ar mai fi avut o alternativă: să sune după întăriri. Dar pe cine să sune? Emelie și Magnus nu erau genul pe care te puteai baza în situații din astea. Poate că Dejan sau Tagg i-ar fi putut veni în ajutor, dar nu voia să-i amestece prea tare în chestia asta.

Se duse spre casă.

•

Un minut mai târziu, stătea întins pe burtă pe magazia care aparținea de casă și încerca să-și aplatizeze corpul cât mai mult, ca să nu fie văzut de eventualii trecători. Nu voia să fie văzut nici de persoanele din casă, dar ăsta era un risc pe care trebuia să și-l asume.

Ridică puțin capul și aruncă o privire rapidă înăuntru. Fereastra se afla la doar câțiva centimetri deasupra lui, dar camera părea goală. Zări doar două paturi așternute lângă doi pereți și un morman de haine pe jos.

Frigul și umezeala care își croiau drum spre burta și picioarele lui îi aduseră aminte de podeaua rece din celula în care a dormit în primele nopți, cu opt ani în urmă.

În clipa următoare, auzi un sunet dinspre fereastră, poate o ușă care fusese deschisă chiar atunci. Ridică din nou capul și văzu o siluetă în mișcare.

Apoi mai apăru una și reuși să discearnă două fete care intrară în cameră și își scoaseră perucile. Una din ele avea o perucă din păr negru, lung, iar cealaltă, o perucă roșie. Teddy le urmări cu atenție.

Fata care își scosese peruca roșie era Cassandra.

Chestia asta era o nebunie, o aiureală.

Dar n-avea de ales.

Fetele se întoarseră spre el. Teddy își lipi fața de geam.

Cassandra se holbă la el. Probabil că-l recunoscuse. Teddy duse un deget la buze și-i făcu semn să tacă.

Cealaltă fată deschise geamul un centimetru. Teddy văzu că era blocat cu o șină.

— *Wha' you want?*

Aceeași engleză păsărească pe care o vorbea și Cassandra.

— *Get Cassandra to the window,* îi șopti Teddy prin geamul crăpat.

Fata se apropie de geam.

Teddy continuă pe engleza lui stricată:

— Aș vrea foarte tare să ne vedem. Pot să intru?

Cassandra se uită la el uluită, de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Nu, mai bine vorbești cu Big Mama. Nu pot să vorbesc cu tine acum, *mistah.*

Închise fereastra și coborî jaluzelele.

Teddy coborî de pe acoperișul magaziei.

Nu mai avea timp de pierdut.

•

Deschise ușa casei care, în mod ciudat, nu era încuiată. Se întreba cine era atât de prost să țină atâtea prostituate într-o casă fără să le încuie.

Închise ușa după el cât putu de încet.

Se gândi la spusele lui Lazar Guldman: *„Fetele astea nu pot fi salvate".*

Holul era pustiu. Mirosea a fum de țigară.

Pe perete fuseseră montate câteva cârlige care serveau drept cuier. Teddy zări haina madamei. Rămase nemișcat și așteptă să se întâmple ceva, dar în casă era liniște în continuare. Teddy avu impresia că de sus se auzeau niște voci slabe. Nimeni nu ieși să-l întâmpine, așa că Teddy se gândi că poate să înainteze fără nicio problemă.

Pe podea nu se vedea nicio pereche de pantofi, ca în casele suedeze obișnuite. Teddy simți un miros specific, poate erau niște condimente, poate

niște lumânări parfumate, sau poate doar mirosul specific de bordel.

Dar chiar să fi fost un bordel? se întrebă Teddy. Supraveghease casa ceva timp, dar nu văzuse niciun bărbat ieșind de acolo. Probabil că fetele acceptau doar *out calls.*

Holul ducea direct la bucătărie. În penumbra din încăpere, Teddy văzu un morman de farfurii murdare în chiuvetă. În capătul celălalt se vedea un living mic, cu un televizor vechi și un covor pe jos. Jaluzelele erau trase la fereastra care dădea spre curte. Mai încolo, de-a lungul peretelui, se vedea o canapea extensibilă și Teddy avu impresia că zărește pe cineva care părea să tragă un pui de somn. Se opri din nou, rămase nemișcat și își ascultă propria respirație. Ăștia chiar n-aveau paznici pe-aici? Fetele astea dormeau în camere descuiate, cu ușa de la intrare deschisă? Puteau să plece când voiau ele.

Se gândi din nou la ce-i spusese Guldman despre fete.

După colț se vedea scara ce ducea la etaj. Păși cu grijă ca nu cumva să scârțâie sub greutatea lui. Tot timpul cu ochii în patru, pregătit de un atac iminent.

La capătul scărilor se afla un hol mic. Aici era și mai întuneric pentru că toate ușile erau închise. Dar Teddy știa exact care ușă era cea de la camera în care o văzuse pe Cassandra. De acolo auzise murmurul acela de voci.

Deschise ușa încet.

Fetele erau în cameră. Stăteau pe paturile lor, cu o veioză aprinsă lângă unul dintre ele. Erau prinse într-o discuție aprinsă, cu toate că vorbeau în șoaptă.

Când îl văzură pe Teddy, amuțiră. Păreau și mai șocate decât atunci când îl văzuseră la geam.

Teddy deslușI mai bine hainele din mormanul de pe podea. Mai multe peruci, cizme lungi și diverse corsete. În rest, în cameră nu mai era nimic, niciun

tablou pe pereți, nici rafturi cu cărți sau covoare. Nici scaune sau noptiere. Doar două paturi și veioza aceea.

Teddy spuse pe o voce scăzută:

— Cassandra, trebuie să-ți pun câteva întrebări.

Fata strânse ochii, se încruntă și își ascunse fața în palme, de parcă ar fi sperat că Teddy e doar o plăsmuire a imaginației, o halucinație care avea să se risipească dacă ea se străduia suficient ca s-o alunge.

— *Mistah,* Big Mama știe că ești aici?

— Nu, dar nu vreau decât să stăm de vorbă, nimic altceva.

Cassandra nu mai șoptea, ci vorbea pe un ton normal.

— Nu pot să vorbesc cu tine fără s-o anunț pe Big Mama.

Cealaltă fată se duse spre ușă.

— Nu, nu, stai jos. Vă dau bani.

Teddy încercă să le convingă să vorbească în șoaptă, dar era prea târziu. Cealaltă fată deschise deja ușa și strigă la cineva într-o limbă necunoscută.

•

Zece secunde mai târziu, madama apăru în cadrul ușii.

Chiar că era o femeie uriașă. Nu-și dăduse exact seama în sala de așteptare cu tavan înalt sau pe stradă. Big Mama nu era doar înaltă. Fiecare parte a corpului ei era exagerată, gâtul gros și ceafa lată, capul aproape umflat, mâinile îi semănau cu cele ale unui boxer profesionist și picioarele păreau la fel de mari ca și cele ale lui Teddy.

Privirea ei era doar confuză, nu furioasă și nici temătoare. Poate că mai văzuse bărbați în camera fetelor, singurul lucru care poate i se părea straniu era că acestea erau îmbrăcate.

Engleza lui Big Mama semăna cu cea a Cassandrei. Teddy îi recunoscu vocea. Cu ea

vorbise la telefon în noaptea precedentă când a cerut s-o întâlnească pe fată.

Femeia avea o țigară aprinsă în mână.

— *Mistah,* mă tem că n-ai voie să fii aici.

— Îmi cer scuze că n-am sunat. Dar o vreau pe Cassandra.

— *Mistah,* fata face doar *out calls.* Dacă vrei, se poate, costă trei mii de coroane pe oră. Dar nu acum.

— De ce?

— Dar *tu* de ce ai intrat în casa mea?

Madama trase din țigară. Era incredibil cât părea de calmă. Teddy făcu un pas spre ea. Erau la fel de înalți.

— Vreau s-o iau pe Cassandra cu mine acum. Plătesc bine. Cât vrei?

Madama nu se uită în ochii lui. Teddy o văzu pe Cassandra cu colțul ochiului holbându-se la el.

— Tu ești ăla care nu voia decât să vorbească cu ea ieri?

— Da. Trebuie să-i pun câteva întrebări.

Big Mama trase fumul adânc în piept.

— Deci nu vrei s-o cunoști altfel?

— Nu.

— Întreabă-mă pe mine ce vrei să știi.

Teddy așteptă câteva secunde. Poate ar fi trebuit să-i pună întrebările madamei, poate ea era cea care administra chatul. Teddy era convins că nu Cassandra era cea care scria toate mesajele alea. Dar fusese oprită pe stradă de o femeie care îi dăduse bani ca să-i povestească de Philip, ceea ce însemna că îl cunoștea.

Ea era cea cu care trebuia să stea de vorbă.

Teddy spuse:

— Nu, n-are rost. Aș vrea s-o cumpăr pe Cassandra de la tine chiar acum. Zi-mi prețul.

Madama pufni pe nas, de parcă i-ar fi propus o sumă ridicol de mică.

— Habar nu ai cât valorează o fată ca Honey Rose la vârsta ei. N-ai cum să-mi dai atâția bani.

Hai, pleacă de aici.

— Am de gând s-o iau cu mine.

— Încearcă numai.

— Nu văd cine m-ar putea împiedica.

Madama se uită spre Cassandra.

Teddy o privi și el.

— Te iau cu mine și totul o să fie OK. N-o să mai trebuiască să faci asta și-ți promit că n-o să-i las să te trimită în vreun nenorocit de harem din Abu Dhabi.

Apoi se uită la madamă.

— N-o să mă mai amestec în afacerile tale.

Cassandra își mușcă buza inferioară, dar nu spuse nimic.

Madama făcu un pas spre ea.

— Nu înțelegi, *mistah.* Cassandra n-o să fugă niciodată de mine.

Madama ridică țigara.

— *Little bird,* dă-mi mâna.

Teddy se gândi din nou la vorbele lui Guldman. Ceva nu i se părea normal aici.

Cassandra întinse mâna. Madama i-o cuprinse și stinse țigara în palma ei.

Cassandra nu țipă și nici măcar nu scânci. Își încleștă doar maxilarele.

Teddy se uită în ochii madamei, dar nu citi nimic în ei.

Apoi reacționă, o îmbrânci pe femeie cu o mână și o trase spre el pe Cassandra cu cealaltă.

Big Mama se dezechilibră. În ciuda staturii ei, nu era prea stabilă și nu fusese nici pregătită. Teddy o cuprinse pe Cassandra cu ambele brațe și o săltă pe umăr.

— Nu poți să faci asta, *mistah,* spuse Cassandra pe un ton sever, dar se auzea că îi venea să plângă.

Femeia care dormise până atunci pe canapeaua extensibilă se ridică și se holbă la ei cu ochi somnoroși.

Teddy o luă spre hol. Madama se opri pe ultima treaptă și se uită în urma lui.

— N-o să reușești niciodată, zbieră ea după el.

Teddy nu știa ce face și nici de ce. Știa doar că inima îi bătea nebunește.

O scoase pe Cassandra în frigul de afară și continuă să alerge spre șosea.

Avea nevoie de o mașină.

*

Emelie adormise la calculator în timp ce încerca să găsească niște informații despre Jarl Poljonen, Kevin și Anina Hanna Björklund. Pleoapele îi erau grele ca plumbul. Trebuia să doarmă.

Magnus își dăduse seama în ce hal era, așa că aproape i-a ordonat să plece acasă și să se culce câteva ore. Emelie crezu c-o să adoarmă în taxi, dar n-o făcuse.

Taximetristul începuse s-o întrebe unde lucra, ce părere avea despre rutele alternative din oraș, dacă se ocupa cu drepturile imigranților. În mod normal l-ar fi expediat din două mișcări. Dar acum chiar i-a părut bine că putea să discute despre niște lucruri banale pentru prima oară după atâtea zile.

Îi sună telefonul.

Recunoscu numărul mamei ei pe *display* și se bucură că Mobingela o ajutase să-și sincronizeze agenda din telefonul cel nou cu lista ei de contacte de pe Outlook.

— Bună, mamă, spuse Emelie.

— Bună, iubito. Ce faci?

— Bine. Și tu?

— Foarte bine. N-ai mai sunat de mult.

Același reproș. Vorbise cu ea cu zece zile în urmă, scurt, ce-i drept. Se întorcea acasă de la job, totuși o sunase din taxi.

— Am fost superocupată la lucru.

— Ca de obicei?

— Da, doar că de data asta am și mai mult de lucru, cred. Nu pot să-ți explic, e un caz mai ieșit din comun.

— Ne făceam puțin griji, doar știi.

— Mamă, am discutat despre asta de o mie de ori. Dacă acum nu trag ca o vită în jug, n-o să am nicio șansă mai târziu. Și îmi place jobul meu.

Doar că în ziua aceea i se părea o minciună.

Trecu pe lângă Norrmalmstorg. Aici se aflau Vinge și MAQs, două din cele mai mari firme de avocatură din Suedia. Ghici următoarea replică a maică-sii, că viața însemna mai mult decât să fii partener, că trebuia să trăiască în prezent pentru că, mai târziu, avea să regrete.

— Dar Emelie, spuse mama ei și apăsă ultima silabă, semn că era dezamăgită. Viața e scurtă. Sunt o mulțime de lucruri pe care trebuie să le trăiești când ești tânără. Crezi că o să ai timp?

— Am timp, îți promit. Trăim alte vremuri, tu și tata v-ați făcut viața așa cum ați vrut voi și eu mi-o fac așa cum vreau eu.

— Bineînțeles, scumpo, bineînțeles. Am discutat cu Ingrid despre ceva și m-am gândit să te întreb și pe tine. O idee superbă. Ce ne-am mai distrat ieri cu Ingrid.

Mama ei continuă să-i povestească despre cina ei cu Ingrid, mătușa Emeliei. Le veneau idei destul de des.

Nu își disprețuia părinții, ba dimpotrivă. Avusese o copilărie fericită. Întotdeauna au încurajat-o să învețe bine la școală și au sprijinit-o în alegerile ei. Dar aveau o vedere diferită asupra vieții. Poate din cauză că, pe vremea când au studiat și au muncit ei, erau convinși că societatea era în curs de dezvoltare. Erau amândoi născuți la sfârșitul anilor ’50 și își începuseră carierele pe la începutul anilor ’80. Fusese epoca de aur din punct de vedere economic, o perioadă când toți știau c-o s-o ducă mai bine decât părinții lor. Niște ani în care ideile și ideologiile încă mai contau, cel puțin pentru părinții ei și prietenii lor. Amândoi au fost angajați în diverse organizații și fundații care luptau împotriva dictaturilor din America Latină, mai ales împotriva celei din Chile. Emelie își

amintea afișul din bucătăria lor, înainte să se mute la vilă. Era un desen cu un măr care semăna cu o față. Sub desen scria: „Nu mușcați din poporul chilian”. Ideea era să nu cumperi fructe din Chile.

Dar angajamentul politic al părinților se atenuase de mult și azi păreau mai preocupați de diverse forme de autoafirmare. Ideile mărețe despre comuniunea popoarelor s-au redus la preocupări legate de mâncare ecologică, *mindfulness* și amenajări interioare – lucru care o pasiona și pe Emelie, diferența fiind că tatăl ei cioplea și modela totul singur.

Într-un final, mama ei trecu la subiect.

— Eu și Ingrid ne-am înscris la un weekend cu yoga în Stockholm. Și ne-am gândit că ți-ar face bine și ție, și lui Molly. O să fie grozav.

Emelie se abținu să nu ofteze în telefon.

— Sună drăguț. Și când e?

— Peste două săptămâni, de vineri până duminică. Centrul yoga e undeva în Södermalm. Cartierul lui Molly, mai știi?

— Da, normal, am fost invitată la ea la cină acum câteva luni.

— Ah, dar tu ai testat deja ashtanga, nu-i așa?

— Acum trei ani, dar, da, sigur. Mai nou mă antrenez la un club de thai-boxing. Molly face yoga?

— Da, să știi, dar ea face kundalini, e foarte bună, se antrenează de trei ori pe săptămână și face și un curs de instructor, dar a zis că vine, chiar dacă o să fie ashtanga. Ce bine că vii! Chiar o să fie un curs intensiv, facem yoga cinci ore pe zi. Cred c-o să fie o experiență puternică. Să ne unim energiile.

Emelie încercă să-și aducă aminte când s-a antrenat ultima dată. Trecuseră mai bine de două săptămâni de atunci, dar măcar fusese o rundă de *sparring* pe cinste.

— O să-mi verific agenda, mamă. Cred c-o să fie cam greu, dar chiar o să încerc.

•

Își scoase pantofii în hol, dar nu aprinse lumina.

Rămase așa câteva minute și încercă să nu se gândească la nimic.

Apartamentul ei era bine compartimentat, cu o bucătărie mică, o cameră de zi unde avea o masă extensibilă la care încăpeau opt persoane și un colț amenajat drept dormitor. Și fiindcă investise în el o mare parte din economiile ei și ale părinților ei, n-a prea mai avut bani și de mobilier. Dar îl cumpărase complet renovat. Podeaua era acoperită cu pardoseală din lemn de brad vopsită în alb. Pereții erau zugrăviți tot în alb, în stilul caracteristic pentru Stockholm, în afară de holul micuț unde pusese tapet înflorat. Perdelele pe care mama ei o ajutase să le tivuiască erau tot albe și atârnau până la podea. Studioul arăta aproape la fel ca în anunțul agenției imobiliare.

Deasupra canapelei montase două capete de vacă, făcute din găleți vechi, dopuri și capace. Proveneau din Africa și erau fabricate din materiale reciclate, cel puțin asta i-a spus vânzătoarea de la Afroart, de unde le-a cumpărat. Covorul îl primise de la părinții ei. Era cusut din petice dreptunghiulare de culori diferite. Pe canapeaua moștenită se vedeau două perne păroase din lână de alpaca. Le găsise în Marché aux Puces în Clignancourt pe vremea când stătea la Paris, după terminarea liceului. Era singurul ei suvenir concret din acel an, dar amintiri avea cu atât mai multe.

Încerca să păstreze locul ordonat și curat, cu toate că nu prea stătea acasă. Jossan îi spusese că are o menajeră de nota zece, așa că Emelie a profitat de ajutorul ei timp de câteva luni. I se părea ciudat să lase o persoană străină în casă din două în două săptămâni, dar colegii ei de la birou apelau la menajere și mai des. Femei care le spălau și le călcau, le găteau, se jucau cu copiii lor – părea un lux, dar de fapt era vorba să-ți eliberezi

cât mai multe ore *pontabile.* Emelie nu voia să gândească ca mama ei, dar uneori se întreba dacă oamenii nu mai simțeau deloc nevoia să aibă o legătură mai profundă cu căminul lor. Și care era treaba cu oamenii ăștia care nu-și mai strângeau gunoaiele, nu mai făceau curat, nu-și mai găteau și nu se mai ocupau de propriii lor copii?

Setă alarma telefonului și dădu sonorul pe minimum.

Se întinse pe pat fără să se dezbrace. O oră și jumătate de somn ar trebui să-i ajungă. Apoi n-avea ce să facă decât să bage cafea și băuturi energizante toată ziua. Și mai încolo putea să încerce să-l sune din nou pe Teddy.

Gândurile îi zburdau prin cap. Imagini din noaptea precedentă. Cadavrul. Fața aceea.

•

Se auzi soneria.

Poate că ațipise totuși. Jaluzelele erau coborâte.

Nu era în stare să deschidă ușa. Voia să fie lăsată în pace.

Soneria se auzi din nou.

Emelie se ridică cu greu.

Tâmplele începură să-i zvâcnească prevestind o durere de cap urâtă.

Cine suna la ușa ei ziua în amiaza mare?

*

Mai întâi îi ignorase apelurile și acum nu-i deschidea ușa. Teddy era nouăzeci la sută sigur că Emelie este acasă. S-a dus la ea acasă după ce a încercat s-o sune fără succes. Apoi a sunat la firmă. Recepționera îi spuse că Emelie a plecat acasă.

Teddy se întreba dacă era bolnavă sau dacă încă era supărată pe el.

În ceea ce-l privea pe el, nu prea știa ce simțea. Pe de o parte, se aștepta la niște scuze din partea ei. Pe de alta, trecuse mai bine de o zi de la cearta pe care o avuseseră. Teddy privea totul de la distanță, așa că nu i se mai părea prea important.

În plus, nu avea unde altundeva să se ducă. Avea nevoie de Emelie.

Mașina care era parcată aiurea în fața blocului o șutise din Skarpnäck. Era un Ford Escort de cel puțin cincisprezece ani, de dinainte ca sistemul de închidere să aibă un mecanism de blocare electronic.

În același timp, cât se chinuia să deschidă portiera, o supraveghea și pe Cassandra căreia îi spusese să se așeze pe jos în fața lui. Avusese baftă cu mașina aia. Putea să mestereasc Forduri din astea și legat la ochi.

Odată ce-a reușit s-o spargă, i-a smuls panoul de comandă, a scos firele de la cheia de contact și a introdus șurubelnița pe care o luase de la Lazar Guldman, după care a pornit mașina în mai puțin de un minut.

Urcaseră pe autostradă. Cassandra stătea în dreapta lui fără să spună nimic. Avea privirea goală, de parcă ar fi plecat într-o excursie oarecare.

O lăsă în pace. Era de înțeles că avea nevoie de timp să digere cele întâmplate.

Lucru valabil și pentru el.

— Nu vrei să vorbești cu mine? Nu vrei să discutăm despre ce o să facem acum? întrebă el când trecu peste Skanstullsbron.

Cassandra nu-i răspunse.

— Nu-ți face griji.

Fata continua să se uite drept înainte cu ochi goi.

— Nimeni n-o să-ți mai facă rău, îți promit.

Cassandra se întoarse spre el. Ochii ei erau întunecați.

— *Mistah…*

Teddy se uită din nou la șosea. Trecură pe lângă Åhlens de pe Ringvägen.

— Omul-*juju.*

— Ce?

— Omul-*juju,* spuse ea din nou.

— Cine-i ăla?

Fata nu-i răspunse.

Teddy încercă să-și dea seama la cine se referă, dar Cassandra refuză să mai deschidă gura.

•

Când Emelie crăpă ușa într-un sfârșit, Teddy se prinse imediat că ceva nu era în regulă. Emelie era albă la față.

Cearcănele negre de sub ochi nu păreau accentuate doar de lumina de pe casa scărilor. Păreau să fi fost acolo de mai demult.

Teddy fu surprins de cât de atractiv se mișca. Își dădu părul pe după urechi cu degetul din mijloc și cel inelar. Când își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, părea că se leagănă după un ritm intern.

— Ce cauți aici?

— Pot să intru?

— Încercam să dorm. Și aia cine e?

— Lasă-mă să intru și-ți zic.

Emelie deschise ușa și aprinse becul.

Holul ăsta era exact opusul celui din spelunca scârboasă a lui Lazar Guldman. Pereți albi, curați și câteva perechi de pantofi, *pumps* și cizme înșiruite frumos pe covor. Pe cuier atârnau câteva paltoane și geci ordonate după culoare.

O conduse pe Cassandra înăuntru și cei trei se așezară în bucătărie. Teddy înregistră masa albă cu scaunele Myran. Locul ăsta era la fel de curat ca acasă la Linda, dar părea mult mai dichisit, de parcă fiecare piesă de mobilier ar fi fost aleasă special ca să se potrivească cu celelalte din jur, la fel și culoarea pereților, pardoseala și atmosfera generală din studio.

Teddy n-avea chef să discute despre cearta lor. În schimb, îi povesti pe scurt despre ce făcuse în noaptea precedentă și în dimineața aceea. Emelie știa deja că ADN-ul de pe paharul lui Ian și cel de pe sticla de whisky se potriveau. Îi povestise Jan. Dar nu știa că Teddy se dusese să stea de vorbă cu el în camera VIP sau cum zicea că se numește.

Teddy îi povesti și despre chaturi și despre faptul că cineva o plătise pe Cassandra ca să-i dea informații despre Philip.

Apoi aminti în treacăt că o luase dintr-un loc din afara orașului.

— Și acum încotro o s-o apuce? întrebă Emelie.

— Habar nu am. Dar știe ceva important.

I se părea că Emelie nu-l asculta nici acum. Nu-i spusese nimic despre faptul că nu luase legătura cu ea de aproape douăzeci și patru de ore. Își odihnea capul în mâini, cu coatele pe masă. Ținea ochii întredeschiși.

— Auzi, tu cum te simți, de fapt?

Emelie ridică puțin capul.

— Am găsit o femeie moartă azi-noapte.

Teddy nu știa ce să spună. Întrebă doar:

— Pe cine?

— O chema Anina Hanna Björklund și îl cunoștea pe Philip.

Emelie îi povesti pe scurt ce aflase de la Anina și cum o găsise. Apoi amuți.

Teddy înțelese de ce arăta atât de terminată.

Se ridică și se duse la ea, se lăsă pe vine până când capul lui nimeri în aceeași linie cu al ei. Apoi se aplecă înainte și o îmbrățișă cât putu de prudent.

Cassandra rămase nemișcată.

Emelie nu se retrase. Plânse doar în brațele lui.

•

După un timp, Teddy se așeză înapoi pe scaunul lui.

— Philip o să-l sune în curând pe bancher. Magnus vrea să-l instruim – tu sau eu – pe Patric Öhrn în timpul convorbirii.

— Pot să mă duc eu la bancă. Vrei să stai tu cu Cassandra până atunci? Să n-o lași să plece nicăieri.

Emelie se duse la fierbătorul de apă și apăsă pe buton. Teddy auzi apa bolborosind.

— Ce prostie. Asta nu-i închisoare. Poate să plece când vrea.

Fața Cassandrei era la fel de lipsită de expresie. Părea obosită, dar stătea cu spatele drept pe scaunul Myran.

Teddy o întrebă pe Emelie dacă are un laptop în casă.

— Poți să cauți o poză cu Philip și cu două persoane necunoscute? o rugă el când Emelie așeză laptopul pe masa din bucătărie.

— De ce și două persoane necunoscute?

— Ca să fie un fel de confruntare pe bune, nu vreau să răspundă doar cu da sau nu. Vreau să văd dacă spune adevărul.

Emelie își plimbă degetele pe *mousepad.* După un timp, pe monitor apăru fotografia lui Philip și alte două fotografii cu doi bărbați necunoscuți.

Teddy se întoarse spre Cassandra.

— Îl cunoști pe vreunul din tipii ăștia?

— Dacă da, îmi dai drumul?

— Și unde te duci?

— Nu știu.

— OK, spuse el. Te ducem noi cu mașina.

Împinse laptopul mai aproape de ea.

Philip zâmbea în fotografie. Părea complet nevinovat.

— Pe el îl cunosc.

Cassandra arătă cu degetul spre Philip.

— De el m-au întrebat oamenii ăia.

— Care „oameni”?

Teddy studie umerii încordați ai Cassandrei, ochii ei atenți. Nu era de mirare că era încordată, având în vedere situația în care se afla. Dar mai era ceva.

— Ți-e frică?

— Da, *mistah.* Foarte tare.

Emelie se aplecă înainte.

— Vrei un ceai?

Umplu un infuzor cu ceai și îl puse în cană. Apoi turnă peste el niște apă fiartă și așeză cana în fața fetei.

Teddy spuse:

— Cassandra, nu știu cine e omul-*juju* de care vorbești, dar îți promit c-o să fac tot ce-mi stă în putință să nu ți se întâmple nimic rău. Spune-mi doar cine erau oamenii ăia care te-au întrebat de Philip.

Cassandra îl privi și, pentru prima oară, păru că-l și văzu cu adevărat.

— Nu știu cine se ocupă de chat. Nu eu mă ocup de el. Dar am primit bani de la un bărbat mai demult.

— De la cine?

— Nu știu.

— Și femeia care te-a întrebat de Philip în stradă? Cine era?

— Era…

Părea că ezită preț de o secundă, dar până la urmă spuse:

— Sora lui.

— De unde știi?

— Am văzut eu. Și mi-a spus și ea.

•

În timp ce aștepta taxiul, Teddy scoase din buzunar un pachet de țigări pe care-l cumpărase în drum spre Emelie. N-avea cum să mute Fordul de acolo, dar își notă în cap să-l sune pe proprietar mai târziu.

Era în drum spre Patric Öhrn ca să-l asiste, în caz că-l suna Philip.

Emelie rămăsese acasă cu Cassandra.

Nu mai fumase de opt ani. Ultima oară se întâmplase într-o cabană, în timp ce se uita la un film. Douăzeci de minute mai târziu era întins pe burtă, cu cătușe la mâini, și se gândea c-o să petreacă între opt și doisprezece ani după gratii.

Caroline Schale. Anina Björklund.

Cassandra.

Un triunghi straniu. Dar cu un centru evident.

*

Nikola nu știa despre ce era vorba. Doar că primise un mesaj de la Yusuf în care i se spunea să

se ducă până la Steakhouse Bar cu Chamon.

Pentru Nikola, era deja dimineață. Cu o seară în urmă coborâseră la O'Learys ca să bea câteva beri după ce se întâlniseră cu gagica aia dubioasă, avocata care le pusese o grămadă de întrebări. Nikola era chiar curios dacă Teddy era implicat în chestia asta. Ar trebui să-l întrebe pe Yusuf dacă știe ceva, se gândi el.

Cei doi merseră până acolo cu mașina.

Atmosfera era foarte bună. Băieții se tachinau și glumeau între ei.

— Pe asta ați auzit-o? întrebă Chamon. Cică a fost odată un kurd care s-a dus la grădina zoologică să se uite la gorile. La un moment dat, o gorilă îi face semn să se apropie. Kurdul se uită în jurul lui ca să vadă dacă lui îi făcuse semn. Până la urmă se duce la cușca maimuței. La care gorila îi șoptește: „Cum ai scăpat de aici, fratele meu?"

Nikola începu să se hăhăie. Apoi își astupă nasul.

— Mamă, ce pute aici.

Chamon râmji.

— Tot mă țineam să nu slobod una puturoasă rău, dar până la urmă mi-a scăpat. Credeam că n-o să observi.

Parcară mașina în fața restaurantului. Acesta nu avea parcare, dar paznicii din Södertälje treceau adesea cu vederea. O amendă pe mașina nepotrivită și putea să iasă urât.

•

Yusuf îi rugă să-și lase telefoanele într-o cutie, la intrare.

Apoi îi conduse în local.

Isak stătea singur la o masă. Mânca o friptură – la micul dejun. Ca un bărbat adevărat.

Nici el, nici Yusuf nu spuseră nimic.

Isak își tăia minuțios bucățele de friptură.

Nikola se gândi din nou la Teddy, se întrebă cu ce se ocupa el, de fapt.

Yusuf se holbă la ei.

Până la urmă, Isak ridică privirea.

— Ați auzit ce s-a întâmplat azi-noapte?

Chamon scutură din cap.

— Stai jos, Chamon.

Chamon își trase un scaun și se așeză.

— Sper că n-ai fumat sau așa…

— Nu, nu, doar e dimineață.

— OK. Pentru c-o să-ți spun ceva al dracu' de nasol.

— Ce?

— Cineva a omorât-o pe Anina.

Isak nu clipi.

Chamon părea să nu fi înțeles.

— Cineva s-a dus acasă la ea azi-noapte, la scurt timp după ce ne-am întâlnit cu ea, și a împușcat-o.

— *La, la. La afham*! țipă Chamon.

— Îmi pare rău.

Isak încercă să-l consoleze în siriană. Puse mâna pe mâna lui Chamon. Yusuf se duse la el și-l îmbrățișă.

Chamon gemea și plângea în hohote. Dădu din brațe și scuipă în jurul lui. Se aruncă pe jos. Dădu cu capul în masă.

Nu reușiră să-l liniștească. Până și Isak se chinui să-l țină cu forța. Până la urmă se aplecă înainte și se întinse pe jos plângând în hohote.

— Și avocata aia e implicată cumva? Ea a omorât-o?

Isak îl ridică și-l ajută să se așeze din nou pe scaun.

— Nu, n-a fost ea. Dar ea a sunat la poliție. Altcineva a omorât-o.

— Dar cine, unchiul lui Nikola?

— Björne? Nu cred. Nu e stilul lui.

Chamon îi puse întrebări în arabă.

Isak se strădui să-i răspundă.

— Trebuie să aflăm cine a făcut-o.

Isak îl îmbrățișă din nou.

— *La taqlaq.* Mă ocup eu.

Yusuf îl conduse afară pe Chamon.

Urma să-l ducă acasă la ai lui cu mașina.

•

Isak se întoarse spre Nikola.

Acesta nu mai fusese niciodată singur în prezența lui. Nu știa dacă se cuvenea să se așeze sau să stea în picioare, dacă putea să privească în ochii lui Isak sau dacă ar fi fost mai bine să coboare privirea. Nu știa dacă era mai bine să țipe de furie sau să plângă.

— S-ar putea să știm cine a făcut-o. Dar nu e tipul pe care l-ați scos pe gheață pe Stureplan, spuse Isak.

— Și atunci cine e?

— O să-ți spun eu imediat. Dar mai întâi vreau să-mi zici dacă ești alături de el.

— De cine?

— De Chamon. O să trebuiască să se ocupe singur. Că așa-i în Suedia mai nou.

— Ai dreptate.

— Deci? O să-l ajuți?

Nikola voia să-l întrebe de Teddy, dar nu știa cum să formuleze întrebarea.

Țepii de pe bărbia lui Isak erau atât de deși, încât păreau o umbră neagră, nu o barbă.

— Scuze, dar unchiul meu… e cumva implicat în chestia asta? întrebă Nikola după ce își dădu seama că nu exista o cale mai diplomatică.

Isak îl bătu peste umăr.

— Nu el a omorât-o pe Anina, de asta sunt sigur. Nu-ți face griji pentru el. Zi-mi doar dacă ești cu noi.

— Da.

— Chamon o să-ți fie veșnic recunoscător. Imediat ce aflăm unde e *kahben,* o să primești un mesaj de la Yusuf. Îți spune el unde să vii.

— OK.

— Lasă-ți mobilul unde ești și du-te acolo. Ia cu tine o pereche de mănuși, o mască de schi și niște haine pe care să le poți arde după.

— OK. Și acum? Trebuie să fac ceva?

— *Yes,* du-te la Gabbe și zi-i să-ți dea un Glock 17 sau un Makarov. Ia aceeași armă pe care a folosit-o Yusuf atunci când l-ați scos pe jigodia aia pe gheață. Gabbe știe care e. Și vezi că știe că mergi.

— De unde știe?

— Nikola, *chabibi,* eu am avut încredere în tine mereu. Ești de-al nostru.

*

Simți mirosul de tutun de pe degetele lui când întinse mâna să-l salute pe Patric Öhrn.

Trecuseră aproximativ două ore de la ultimul apel al lui Philip și Öhrn îl rugase să-l sune exact la ora aia.

În fața lui, la capătul celălalt al mesei din lemn de stejar stătea Jan. Părea la fel de obosit ca și el. Teddy îi făcu semn cu ochiul drept mulțumire că-l sunase în noaptea precedentă.

Între ei se afla un telefon mobil conectat la un soi de cutie la care fuseseră atașate căști pentru fiecare participant.

Ferestrele dădeau către traficul haotic de pe Sveavägen, plin de taxiuri. Se aflau în City, inima Stockholmului.

Teddy se gândi la ce-i spusese Cassandra despre sora lui Philip. Hotărâseră ca Emelie să încerce să stea de vorbă cu Caroline Schale.

•

Patric Öhrn era vizibil agitat. Transpirația aproape că-i picura din palme și cămașa i se udase la subraț. Bâlbâi în timp ce încercă să-i explice despre ce vorbise cu Philip în dimineața aceea.

Cei trei se așezară și așteptară.

Jan lucra frenetic la laptopul lui. Voia să urmărească apelul și să depisteze de unde suna Philip.

Patric Öhrn stătea tot cu un laptop în față și bufona de zor.

Teddy se lăsă pe spate. Ar trebui să se gândească la caz, să descopere ce legătură e între fata omorâtă, Cassandra și sirieni.

Patrie îl bătu pe umăr.

•

— Probabil că el mă sună.

Teddy se întinse după căști.

— Înregistrați?

Patric dădu din cap și răspunse apoi la apel.

— Salut, Patric, sunt Philip. Ai zis să te sun.

Teddy îi recunoscu vocea imediat.

Patric Öhrn încercă să pară relaxat.

— Da, am avut o întâlnire cu un client. Ce bine că ai putut să mă suni iar.

— Te sun în legătură cu transferul ăla despre care vorbeam. Ai primit copia după contractul de cumpărare?

— Da, am primit-o. Despre ce sumă era vorba, că nu mai știu…

Patric primise instrucțiuni de la Teddy și Jan să încerce să tragă cât poate de timp. Avea în fața lui un scenariu cu întrebările pe care trebuia să le pună.

Teddy închise ochii și se concentră pe vocea lui Philip.

— Șaisprezece milioane de coroane, spuse Philip oftând.

— Ah, da, și banii trebuie transferați într-un cont thailandez, parcă.

— Da, scrie și în contract. Ați făcut transferul?

— Stai puțin să mă uit la ceva…

Patrie foșni câteva foi. Teddy știa că avea contractul în fața lui. Jan bufonă la laptop.

În liniștea care se lăsă, Teddy discernu ciripit de păsări. Nicio mașină, niciun autobuz sau zgomote specifice unui oraș. Doar ciripituri. Locul în care îl mutaseră se afla cu siguranță în afara orașului sau lângă un parc.

— Da, văd că e OK.

— Așa, și?

— Banii n-au fost trimiși încă. Știi că după zece nu mai facem transferuri. Banii ar fi trebuit să intre azi, având în vedere că am primit contractul ieri, dar s-o fi întâmplat ceva, nu știu. Îmi pare rău.

— Nu se poate, Patrie. De ce n-au plecat banii azi?

Teddy avu impresia că vocea lui Philip devenea din ce în ce mai panicată.

— Îmi pare tare rău. Se pare că ne-a scăpat ceva. Dar o să văd ce pot să fac. Rămâi puțin pe fir.

Patric apăsă pe *mute.* Se întoarse spre Jan.

— Cum stăm?

Jan nici nu ridică ochii din laptop.

— Poate avem o șansă. Mai ține-l câteva minute pe fir.

Patric se ridică și făcu un tur în jurul mesei. Broboanele de sudoare îi străluceau pe buza superioară.

După două minute, Teddy îi spuse să ridice din nou receptorul.

— Zi-i că s-ar putea să rezolvi, dar că trebuie să-i mai ceri părerea unui coleg. De cât timp ai nevoie, Jan?

— Maximum două minute, sunt pe aproape.

Patric apăsă pe buton.

— Alo, am vorbit cu persoana care se ocupă de transferuri și s-ar putea să meargă, doar că în cazul ăsta trebuie să plătești tu taxa de transfer și taxa de încasare. Colega mea zicea că o să verifice încă o dată suma și că mă anunță în câteva minute.

— OK.

— Și-n rest? Când primești cheile de la apartament?

— Ăăă… păi… imediat ce îl achit.

— Mișto. Și trebuie renovat sau poți deja să te muți?

— Nu, arată bine, nu trebuie renovat. Ai primit vreun răspuns?

— Vine imediat.

Patrie aruncă o privire spre Jan.

Ciripitul nu se mai auzea. Ori astupaseră receptorul cu mâna, ori apăsaseră pe *mute,* la fel ca Patrie adineauri.

Vocea lui Philip se auzi din nou.

— Auzi, nu mai pot să aștept. Nu poți să transferi banii într-un cont european mai bine?

Teddy văzu cum Patric face ochii mari.

— Dar, Philip, nu e nicio problemă. Trimitem banii în Thailanda cât putem de repede. Mâine după zece i-au și primit.

— Nu, m-am răzgândit… vreau să-i transferi într-un alt cont. 45433455–4. E un cont deschis la Citibank, în Anglia. IBAN-ul e 43434. Ar trebui să ajungă în câteva ore, nu-i așa?

— Philip, stai puțin…

Teddy încercă să-i facă semn cu mâna să se calmeze.

Jan scutură din cap. Avea nevoie de mai mult timp.

— Îi transferăm în Thailanda, nicio problemă…

Philip părea că mai are puțin și începe să plângă.

Vocea aproape că i se întretăie.

— Nu, Patric, faceți transferul în contul englez. Acum.

Urmă o pauză scurtă.

Jan gesticulă și ridică un deget: mai ține-l un minut.

Patric spuse:

— N-ai un alt cont unde aș putea să-i trimit?

— Te rog, Patrie. Transferă banii acum.

— OK, mă ocup. Dar trebuie să te întreb ceva…

Se auzi un clic.

Apoi se făcu liniște.

*

De data asta știa cam ce tehnică să folosească pentru a se așeza pe canapeaua incomodă. Și totuși, era ca mersul pe sârmă.

Emelie era acasă la familia Schale, în bibliotecă. Animalele împăiate de pe pereți i se păreau

înfricoșătoare.

În fața ei stătea Caroline Schale. Carl-Johan tocmai părăsise camera cu fruntea încrețită.

— Vrei să discuți cu Caroline? Între patru ochi? De ce? o întrebase el când i-a deschis ușa.

— Vreau să vorbesc ceva cu ea, răspunse Emelie.

Nu era în stare să inventeze un motiv fals.

Înainte să plece de acasă, o lăsase pe Cassandra la secția de poliție din Vasastan. Nu știa dacă a procedat bine sau rău. Cassandra protestase, dar nu foarte vehement. O rugase pe un ton acuzator să-i dea drumul pe stradă. Emelie refuzase.

•

Caroline avea păr șaten lung până la urechi. Îl purta cu cărare într-o parte și părea că nu-l spălase de mult. Emelie văzu cum lucește. Era îmbrăcată cu un pulover împletit, deformat.

Emelie nu știa cu ce să înceapă.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu Philip, presupun.

— Da, din păcate.

— Când te-ai întors în Suedia?

— De ceva timp.

— Dar n-ai stat aici, nu-i așa?

— Nu, am venit ieri.

— Unde ai stat până ieri?

— La un prieten, pe Artillerigatan.

— Te-ai întâlnit cu Philip în ultima vreme?

— Nu, chiar nu.

— Dar sunteți cam de aceeași vârstă. Nu prea ieșiți împreună?

Ochii lui Caroline erau verzi, nu albaștri că ai lui Philip. Păreau roșii și umezi, de parcă tocmai ar fi plâns. Poate nu era ceva surprinzător.

— Dar ce vrei tu, de fapt? o întrebă pe șleau pe Emelie.

Emelie o cercetă cu atenție. Era cam de vârsta ei, probabil. Judecând după stilul ei vestimentar, nu părea nici la fel de conservatoare, și nici la fel de elegantă, ca fratele ei. Purta niște jeanși largi și

franjurați, iar puloverul croșetat părea găurit la coate.

Singurul lucru pe care îl știa despre Caroline Schale era că, în mod normal, locuia în Anglia. Deci, nu în aceeași țară cu fratele ei.

— Voiam să te întreb dacă ai vrut să afli mai multe despre Philip.

Caroline trase aer în piept.

— Nu, ce motiv să fi avut?

— Ai întrebat pe cineva de el?

— Nu, în afară de mama și tata, poate. De ce?

— Am aflat că ai luat legătura cu o femeie tânără din Nigeria ca s-o întrebi ce știe despre fratele tău.

Lui Caroline i se tăie respirația. Apoi spuse:

— Nu știu despre ce vorbești.

Emelie rămase uimită. Caroline mințea. Dar Emelie nu știa cum să facă s-o convingă să spună adevărul. Totuși, era fiica clientului ei. Se gândea să-i mărturisească tot ce auzise de la Cassandra. Dar pentru asta trebuia să-i ceară acordul lui Magnus.

Mai discutară despre câteva lucruri banale, dacă știa cumva ce s-a întâmplat cu Philip și așa mai departe. Apoi Emelie îi mulțumi că a primit-o așa de prompt.

Caroline se ridică în picioare.

— Pot să te întreb ceva?

— Da, sigur.

— Tu ai găsit-o pe femeia aia moartă azi-noapte?

— Da.

— Dar ce s-a întâmplat, de fapt, ai văzut?

— Întreabă mai bine poliția.

Emelie se ridică și ea. Caroline o conduse spre hol.

Carl-Johan le ajunse din urmă în fața ușii.

— Ați terminat deja?

— Cred că da. Și Teddy e la bancă acum, o să te sune când termină.

Caroline afișă un zâmbet forțat.

— Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta cu mai multe informații.

Carl-Johan dădu mâna cu Emelie.

Caroline procedă la fel. Mâneca puloverului îi alunecă înapoi pe încheietură. În clipa aceea, Emelie îl zări.

Un tatuaj de câțiva centimetri.

Un iepure alb cu ochi roșii.

*

Teddy stătea în fața blocului de pe Fatbursgatan. Venise aici direct de la bancă. Trebuia să se adune puțin.

Se gândi la harababura din apartamentul lui Lazar Guldman și la evadarea din casa înșiruită din Skarpnäck, din dimineața aceea.

De aici îi venise ideea. Își făcuse griji că vecinii lui Guldman o să audă scandalul. Dar nici el și nici Emelie sau Jan nu verificaseră dacă vecinii au auzit ceva în blocul de pe strada Fatbursgatan.

De asta se afla acolo.

•

Își lăsă gândurile să zburde aiurea în taxi.

Sara și el, când ea încă lucra ca gardian, în curte, într-o zi de primăvară. Teddy glumise spunând că deținuții și-ar fi dorit un curs de alpinism, cu frânghie, ancore și pioleți.

— Și vreți să exersați aici, pe gard, bănuiesc, spuse Sara și chicoti în felul ei tipic, încât părea că sughiță.

Linda, Darko și el, împreună cu tata la petrecerea de Crăciun organizată de Asociația Sârbilor. Zâmbetul tatălui său, în timp ce inspecta mâncarea cu țigara în gură. Era un eveniment special pentru tata, din mai multe motive.

Apoi își mai aminti de ceva.

Tata încercând să-l ajute la bazin.

— Te car eu.

— Te prind eu când sari de pe margine.

— Uită-te la Darko, vezi? Lui îi place.

Dar n-a mers. Teddy nu voia să-și ude fața și cu atât mai puțin, capul. La bazin era frig.

— Hai să-ți arăt ceva, spuse tata.

Teddy urcă pe marginea bazinului, tata îl apucă de mâini și îl trase pe ultimii metri. Darko era în apă și țipa.

— Sari, sari!

Slipul lui tata era mic și strâmt. Era foarte slab pe atunci, dar Teddy își amintea cât de tare îl impresionase spatele lui păros. Un tată adevărat n-avea cum să n-aibă păr pe spate.

Apoi tata îl ridică și îl aruncă în mijlocul bazinului.

Amintirile i se risipiră când îi sună telefonul. Recunoscu numărul lui Nikola.

Stătea cu privirea ațintită înainte. Taximetristul vorbea și el la telefon.

— Salut, Teddy, eu sunt.

— Niko, cum te simți? Ai vorbit cu Linda?

— E OK. Exagerează, atâta tot. Auzi, trebuie să vorbesc cu tine despre ceva important.

Teddy privi pe geam și văzu tabla indicatoare cu numele străzii.

— Yusuf zice că i-ai luat la bătaie pe tovarășii mei alaltăieri noapte.

Teddy simți cum îl trec toate apele.

— Erau tovarășii tăi? Pe Fatbursgatan?

— Da, și ieri ne-am întâlnit și cu avocata aia. Ascultă-mă, Teddy, vreau să-ți spun o chestie. Nu știu ce știi și ce nu știi, dar trebuie să facem ce am început.

— Adică?

— Nu pot să-ți spun și te rog să nu mă mai întrebi. Știi bine care-s regulile.

Teddy simțea că nu-și mai găsește cuvintele.

— Nikola, te iubesc, reuși să îngâne după câteva secunde. Dar și eu trebuie să-mi fac treaba, la fel ca și tine.

— Te rog.

— Nu. Nu există niciun „te rog” aici. Promite-mi un lucru.

— Ce?

— Că n-o să faci vreo prostie. Nu fi idiot ca mine.

•

Erau patru uși la etajul acela, una dintre ele fiind cea a garsonierei lui Philip.

Teddy sună la ușa de lângă el.

Nu-i deschise nimeni.

Sună la următoarea ușă. Pe fanta pentru cutia poștală scria „Familia Persson”.

Îi deschise o femeie cu părul ciufulit, cu un bebeluș în brațe. Teddy se gândi imediat la Sara. Era îmbrăcată în trening și îl privi cu niște ochi atât de dezaprobatori, încât Teddy crezu c-o să-i trântească ușa în nas.

— Bună ziua, Teddy e numele meu. Îmi cer scuze că am sunat la ușă, dar vreau să vă întreb ceva.

— Ăăă… în legătură cu…?

Un copil în jur de trei ani alergă pe hol și se agață de picioarele femeii.

— Mami, mami, hai înapoi.

— Sunt de la administrația blocului. Vreau să vă întreb dacă ați auzit niște zgomote suspecte din apartamentul ăla. Am primit niște reclamații.

Teddy arătă spre ușa lui Philip.

Copilul trase din nou de piciorul femeii. Bebelușul din brațele ei începu să scâncească.

— Nu, nu sunt sigură. Nu cred că stă cineva acolo. Eu, una, nu văd pe nimeni intrând sau ieșind.

Femeia dădu să închidă ușa. Mesajul era cât se poate de clar: nu am timp de întrebările tale.

Teddy îi mulțumi.

Apoi sună la ușa următoare. Pe ușă scria „Pascal”.

Îi deschise o femeie între două vârste, îmbrăcată într-un halat de baie.

Atmosfera părea mult mai calmă în casa ei, dar femeia era surprinsă de apariția lui Teddy.

Acesta îi puse aceleași întrebări.

Femeia părea că se gândește.

— De obicei, e foarte liniște aici, să știți. E liniște peste tot. Eu nu aud decât autobuzele care opresc pe Swedenborgsgatan.

— Nu-i auziți pe copiii familiei Persson?

— Nu, că nu stăm perete în perete. Și pereții nu sunt foarte subțiri, din fericire.

— Și nici de acolo nu se aude nimic? De la Poljonen?

— Ba da, sunt acasă de câteva zile, mi-am luat concediu medical. Gripă, cică. Așa că sunt mai mult pe aici, zac în pat, beau ceai și îmi plâng de milă. Am divorțat recent, știți.

— Aha.

— Așa că observ liniștea mai mult decât oricând.

— Și ați auzit ceva?

— Da, chiar am auzit.

— Ce? Povestiți-mi.

Teddy se gândi că poate îi auzise când au fost luați prin surprindere de tipii ăia.

— Povestiți-mi despre ziua aia.

— Păi, s-a întâmplat acum două zile, că-mi amintesc. Cineva țipa și făcea un tămbălău de nedescris în apartamentul ăla, dar cum spuneam, pereții sunt destul de groși, așa că nu mi-am bătut capul. Dar apoi s-a auzit o bubuitură și pe la prânz. Am crezut c-o să smulgă ușa de la intrare din balamale. Așa că m-am și gândit cine naiba tot aleargă în casa scărilor? Mă simțeam destul de rău, dar tocmai îmi luasem penicilina și asta mă ajută, de obicei. Până la urmă am ieșit în hol ca să mă uit ce se întâmplă. Atunci s-a auzit din nou o bubuitură, de parcă cineva ar fi tras un pumn în ușa mea. Mă gândeam că poate vor să intre la mine. Dar de ce nu sună? Îmi amintesc că am lăsat cana cu ceai pe comoda din hol și a început să

zăngăne. Tot holul se scutura și de afară se auzeau țipete. M-am uitat pe vizor, era destul de întuneric pe casa scărilor, dar am reușit să disting trei persoane. Părea că se bat, doi dintre ei erau pe jos și se zvârcoleau pe acolo.

— Cum arătau?

— N-am văzut prea bine, dar după un timp au intrat înapoi în casă. Și după câteva minute au și plecat, cred, pentru că am auzit ușa trântindu-se. M-am gândit să sun la președintele asociației și să fac o sesizare. Dar până la urmă mi-am zis: ce rost are să mă bag?

— Și altceva n-ați mai văzut?

— Ziceați că veniți de la administrație?

— Da, am primit niște reclamații.

— Aha. Și nu puteați să dați un telefon?

— Ba da, dar prefer să mă deplasez la fața locului. Ați mai văzut ceva?

— Da, am văzut. De fapt, am auzit hărmălaie de afară. Așa că m-am dus la geam să mă uit. Cred că era zi de făcut curățenie[30] pentru că nu am văzut nicio mașină parcată în față. Și apoi am auzit din nou zgomote. M-am aplecat pe geam și m-am uitat mai bine. Am văzut o mașină neagră care a demarat cam violent și a dispărut.

— O mașină neagră?

— Un Volvo, dacă-mi amintesc bine.

— Ați reușit să vă uitați cu atenție?

— Mi-am notat numărul de înmatriculare. Îl vreți?

*

— Știi bine că n-ai voie să denunți un client.

Stăteau în biroul lui Magnus. De îndată ce plecă de la Caroline, după ce-i văzuse tatuajul, Emelie se duse țintă la Magnus.

Trecu în fugă pe lângă recepție și urcă la biroul lui.

Acesta vorbea la telefon cu Carl-Johan când Emelie năvăli peste el.

„Închide telefonul”, scrise pe un bilețel și i-l întinse lui Magnus.

Apoi îi explică despre ce era vorba.

— Caroline Schale e implicată, într-un fel sau altul.

— Ce vorbești?

Emelie îi explică. Tatuajul cu iepurele albinos. Slabe șanse să fie o coincidentă.

Magnus nu spuse nimic. În mod normal ar fi bătut darabana pe masă cu un pix sau cu degetele. Dar acum rămase complet mut.

— O să discut cu Carl-Johan, spuse.

— Și ce o să-i zici?

— Să-i zică lui Caroline să se ducă la poliție și să spună că e implicată în chestia asta.

— Și dacă n-o să vrea?

— Atunci va trebui să încheiem colaborarea asta. Trebuie să se ducă la poliție.

— Și dacă se duce la poliție, n-o să dezvăluim prea multe despre cazul lui Philip?

— Da, știu, ai dreptate. Păi, și atunci ce să facem? oftă Magnus.

— Ar mai fi niște lucruri care o fac să pară suspectă.

— Ce anume?

Emelie îi explică pe scurt că Teddy vorbise cu o fată contactată de Caroline. Nu știa de ce, dar nu voia să intre în detalii. Nu-i venea să-i povestească totul lui Magnus.

— Am înțeles, o întrerupse el. Hai s-o luăm mai ușurel. O să-l sun pe Carl-Johan chiar acum.

— Vrei să rămân?

— Tu ce zici?

— Păi, chestia e că am văzut ce-am văzut.

— Eu zic c-ar fi mai bine să mă ocup singur de treaba asta. Poate o să se simtă încolțit dacă sărim amândoi la el. Și, ca să fiu sincer, Emelie, cred c-o să trebuiască să ambalez totul frumos, înainte să-i prezint faptele. Și cred că mă pricep mai bine ca tine.

Emelie nu știa la ce se referă.

*

Patric Öhrn promisese să transfere banii, dar de data asta într-un cont britanic. Philip recunoscuse numele băncii. Îl auzise chiar el pe Patric când acesta introduse numărul contului și efectuă tranzacția. Șaisprezece milioane de coroane din banii lui.

Ar trebui să fie mulțumiți. Banii n-aveau să întârzie prea mult.

Presupuse că era undeva la miezul zilei. Avea febră și acum. Nu-și simțea încă degetele de la picioare și nici câteva degete de la mână.

Îl lăsaseră acolo pe dalele de piatră, aplecat peste scaun, ca pe o curvă înghețată.

Curve, pițipoance… avusese de-a face cu o grămadă. În străinătate era mai ușor să faci rost de alea mai tinere, așa cum îi plăceau lui. În Suedia trebuia să fii mai atent, atât din punct de vedere legal, cât și din cauză că cineva încerca să-ți tragă țeapă tot timpul. Pedeapsa pentru agățarea unei prostituate era inuman de exagerată în țara asta, era absurd cât erai de stigmatizat. Idioțenii feministe. Și peștii ăia nenorociți credeau că ești tâmpit la cap și nu poți să faci diferența între o fată de paișpe' și una de douăzeci și doi.

Se gândi la negresa aia pe care o aștepta când au năvălit peste el și l-au luat pe sus. Mai întâi a crezut că sunt oamenii ei și că încearcă să-l jefuiască. Dar cei care îl puseseră la pământ nu erau negri și Philip n-o văzuse niciodată venind cu un șofer alb.

Honey Rose, așa își spunea. Probabil că era un nume fals, chiar dacă ăia de acolo de unde venea ea aveau cu siguranță o grămadă de nume ridicole. Dar avea vârsta potrivită.

Fusese la el de câteva ori înainte să-l răpească.

Își amintea de prima oară.

„I like you. You handsome".

Probabil că fusese instruită să vorbească așa.

Dar Philip nu suporta replicile învățate dinainte. *„Shut up*”, i-a spus și s-a așezat în fotoliu. Era important să nu facă prea multă gălăgie acolo, chiar dacă pereții erau groși.

„Dezbracă-te”.

N-o mai făcuse de prea multe ori, gesturile ei nesigure și stângace i se păreau atrăgătoare.

Rămase în fața lui dezbrăcată. Sânii ei erau atât de mici că abia se vedeau și în câteva locuri i se ghiceau coastele. Avea încă un corp de fetiță. Exact așa cum îi plăcea lui.

Începu iar cu aberațiile. Încercă să-l mângâie pe ceafă.

„*You big boy”*.

Se ridică și o împinse pe pat.

Fata îl privi cu ochi mari.

Îi lipi corpul de saltea cu o mână și cu cealaltă își scoase penisul.

I-l băgă pe la spate.

Ea nu spuse nimic.

Începu să i-o tragă tare.

O pălmui peste fund. Din ce în ce mai tare. Pielea ei închisă la culoare deveni vânătă.

Își scoase penisul și i-l băgă în fund.

Patul se legăna.

Fata încercă să zică ceva, dar Philip n-o auzi. Oricum n-avea nevoie de măcăitul ei urât.

O prinse cu o mână de gât și îi trase capul în spate. O strânse mai tare. O auzea cum gâfâie. Îi vedea buzele tremurânde și lacrimile din colțul ochilor, dar asta nu făcu decât să-l excite și mai tare.

Își strecură degetele lângă penisul lui.

Pipăi, apăsă, săpă.

O lovi peste spate. Apoi peste fund. O trase de păr.

O strânse și mai tare de gât.

I-o trăgea exact așa cum merita.

Așa cum meritau toate.

Apăsa.

Se împingea.

O izbi cu șoldurile.

Fata începu să hârâie. Apoi se prăbuși pe pernă. Philip ejaculă în fundul ei.

•

După aceea nici nu avu nevoie de Zoloft. Zăcu în pat câteva ore și ațipi. Avea s-o mai cheme la el.

Deși liniștea nu dură prea mult. Ca de obicei.

Știa că în ziua următoare avea să se simtă ca dracu'. Își cunoștea schemele.

•

Sunetul ușii care se deschidea și se închidea.

Tălpi de cauciuc care scârțâiau pe podea. Și o pereche de tălpi diferite, dintr-un material mai tare. Philip recunoscu sunetul. El nu purta pantofi cu tălpi de cauciuc decât la sală.

Și vocea aia cunoscută. Imbecilul de Joker.

— Mersi, Philip.

Vedea tavanul prin crăpătura din legătura de la ochi. Dar încercase să-și miște puțin capul și scaunul cât erau afară. Când Față-de-Joker se apropie de el, Philip îi văzu picioarele. Jeanși închiși la culoare, pantofi Nike albaștri.

— Am primit banii.

Philip încercă să răspundă, dar scoase doar un cârâit. Nu primise nimic de mâncare sau de băut în ziua aia. Și totuși, se simți extrem de ușurat.

— Dar nu poți să-i spui nimănui despre asta, nu-i așa? spuse Față-de-Joker și vorbea aproape tărăgănat.

Philip se întreba dacă era băut.

— Așa că trebuie să terminăm chestia asta.

Simți că cineva îi ridică legătura de la ochi. Văzu două perechi de picioare.

Apoi Față-de-Joker se aplecă spre el. Philip se holbă la doi ochi. Încercă să citească ceva în ei, dar nu văzu nici furie, nici ură, nici bucurie sau anxietate. Ochii din fața lui erau complet goi.

Jokerul ținea un ciocan.

Apoi îi trase din nou legătura pe ochi.

— Hai, ia-l atunci, îl auzi Philip spunând.

Oare îi întindea ciocanul celuilalt tip?

Probabil că ciocanul îl atinsese. Durerea se întinse ca o flacără prin brațul lui și iradie spre piept.

O lovitură îl nimeri din nou. De data asta pe spate.

Philip începu să se milogească:

— Terminați, vă rog.

Încercă să se miște, să se ferească de lovituri. Dar nu reuși decât să se prăbușească pe podea cu scaunul lipit de capul lui, ca un coif bizar.

O lovitură îi nimeri piciorul. Ceva se duse naibii acolo.

Simți murdăria amestecându-se cu sângele lui.

Se făcu liniște.

Auzi din nou pași scârțâind. Departe.

Gheața scârțâindă din Nybroviken. Honey Rose. Capul lui Ian în pisoar, în gimnaziu. Întunericul din ochii lui Caroline.

•

— Ce treabă căcăcioasă. Nu ești normal, să-mi bag piciorul.

— Cine a dat? reuși să îngâne Philip.

— Lasă, nu-ți bate tu capul cu asta. Dar se pare că trebuie să te mutăm iar într-o altă cameră. Și iar sunt singur. Dar e OK. Măcar acum o să mă plătească și pe mine.

*

— Știi bine că Magnus m-a ajutat de atâtea ori, că nici nu-mi mai amintesc. Și e și prieten bun cu Mama și cu mine, după cum știi. E membru în Nya Sällskapet[31]. E și nașul lui Philip. Eu și el suntem în aceeași echipă de vânătoare de mai bine de douăzeci de ani. Putem să avem încredere în el, îți jur.

Carl-Johan se uită la fiica sa, care stătea pe canapeaua din fața lui. Animalele împănate îi priveau de pe pereți.

Caroline privea în poală, unde își odihnea mâinile, aparent relaxată. Asta dacă cineva din familia lor putea fi relaxată în vremuri ca astea.

— Nu mi-ai spus ce ai discutat cu Emelie, spuse Carl-Johan.

— Putem s-o lăsăm pe mai târziu.

— Nu. Emelie a descoperit-o pe săraca fată azi-noapte și acum primesc un telefon de la Magnus care-mi zice că Emelie susține că ești implicată.

Se așteptă la o reacție, dar Caroline continuă să stea nemișcată ca o statuie.

Apoi oftă.

— De ce?

— Pot să mă uit la brațul tău drept?

Iepurele alb stătea ghemuit la vreo zece centimetri de palma ei.

— Știi care-i treaba, nu-i așa?

Fiica lui nu spuse nimic.

— Spune ceva, Caroline. Oamenii ăștia pot să se ducă la poliție dacă nu le dăm un răspuns plauzibil. Nu înțelegi?

Nimic.

— Spune-mi că nu ești implicată în povestea asta, te rog, Caroline.

Fiica lui se ridică încet.

— Unde-i mama? întrebă ea cu o voce slabă.

— Mama doarme, o obosește și o agită tot ce se întâmplă. Niciodată n-am văzut-o așa, cu părul nearanjat și tot. A luat o grămadă de Propavan, așa că o să doarmă câteva ore.

Caroline era mai înaltă decât își amintea. De fapt, era la fel de înaltă ca el. Incredibil că stătea de atâta timp în străinătate. Sigur erau patru ani de când o văzuse ultima oară.

— Haide, Caroline, termină cu prostiile. Ce să-i spun lui Magnus?

Caroline făcu un pas spre el.

— Spune-i ce vrei.

— Cum adică? Ești implicată sau nu?

— De parcă te-ar interesa, tată. Ți-a păsat vreodată de ce fac eu? Te-ai gândit vreo secundă prin ce am trecut? Nu ți-a păsat nici când a trebuit să-mi facă perfuzii, de am stat la spital două zile după ce m-ai încuiat în cameră. Și m-ai întrebat vreodată de ce am plecat din țară?

Carl-Johan tresări. N-o mai auzise niciodată vorbindu-i pe tonul ăsta.

— Nu te-ai schimbat, continuă Caroline. De ce ai făcut-o? Pentru că trebuia să mă educi conform tradiției familiei? Sau ca să mă călești și să mă faci mai puternică? Știi ceva? Chiar am devenit mai puternică. Până la urmă. Dar n-a meritat efortul.

— Dar, liniștește-te puțin, draga mea. Nici nu știu despre ce vorbești.

— Ba știi. Măcar fă-mi favoarea și termină cu minciunile și autoamăgirea. Gata, s-a terminat. Am avut eu grijă de asta.

— Ce vrei să spui? Te rog, Caroline. Nu-mi spune că ești implicată în dispariția lui Philip.

Cât de frumoși erau ochii verzi ai lui Caroline! Își aminti că atunci când era mică, îi plăcea să-i facă poze din profil ca să-i scoată în evidență și mai bine genele lungi.

— Ba sunt implicată, tată.

Lui Carl-Johan i se tăie respirația.

— Dar nu așa cum crezi.

Mintea îi înghețase.

— Dar cum?

Fiica lui îi întoarse spatele și ieși fără să-i răspundă.

O auzi când trânti ușa de la intrare.

Se gândi: „Ești așa de frumoasă, fetița mea”.

Atât de frumoasă.

*

Teddy o sunase de ceva timp și îi povestise despre convorbirea lui Philip cu Patric Öhrn.

— Vezi dacă găsești ceva despre Citibank Londra. Număr de cont 45433455–4. Philip vrea

să transfere banii acolo, nu-i mai vrea în Thailanda.

Emelie avu impresia că e pe cale să descopere ceva.

Citibank. Dar nu știa ce.

Apoi Teddy îi povesti despre vecinii cu care vorbise. Despre femeia care a văzut numărul de înmatriculare al mașinii cu care fusese, probabil, mutat Philip.

— Am verificat numărul. E o mașină închiriată de la Avis Sverige AB. I-am sunat și se pare că modelul ăla se găsește mai ales la Avis Sveavägen. Am sunat la filială și mi-au zis că mașina e închiriată și acum, dar că urmează să fie predată în cursul zilei de azi. Tu unde ești acum?

— La birou.

— Bine, înseamnă că e mai aproape de tine. Poți să dai o fugă la ei chiar acum?

•

Emelie zări micul sediu al firmei Avis de la distanță. Afișe și marchize roșii. Închiriem mașini: Avis Minilease Center.

Emelie o luă pe Sveavägen. Era una dintre cele mai lungi străzi din Stockholm și, dacă te uitai drept înainte, vedeai până la Norrtull. O arteră care pompa viață în inima orașului.

Nu putea să uite ochii șterși și ficși ai Aninei.

Trebuia să plece de aici. Acasă.

La mama și la tata.

Să ia masa cu cineva cu care se simțea în siguranță.

Felix. Jossan. Molly. Teddy.

Teddy?

Apoi își dădu seama că probabil n-o să-și poată lua liber nici după ce termina cu cazul ăsta. Doar lucra tot la Leijon.

•

Emelie intră pe ușa firmei de închiriat mașini. Spațiul era amenajat în culori discrete, alb și gri. În spatele tejghelei se vedeau afișe mari cu logo-ul

firmei și niște televizoare mici care difuzau reclame. Podeaua era acoperită cu covoare cu același logo.

— Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă femeia din spatele recepției. Purta cămașă albă și un pulover roșu inscripționat cu Avis pe piept.

— Caut o mașină.

Emelie îi spuse că dorește informații despre un Volvo cu un număr de înmatriculare anume și că știa c-o să fie returnat în ziua aceea.

Femeii nu i se păru o rugăminte ieșită din comun, începu să butoneze pe tastatură.

— Da, am primit-o.

— Mersi. Pot să aflu cine a închiriat-o în jur de 19 februarie?

— Din păcate nu putem să dezvăluim astfel de informații.

— OK. Pot s-o închiriez?

— Da, cum să nu. Dar, din păcate, nu-i la noi. E în garajul din Täby. Dar dacă vă grăbiți, am o mașină la fel aici.

— Nu, aș vrea s-o închiriez pe aia. Pot să mă duc s-o iau chiar acum?

•

Drumurile astea nesfârșite cu taxiul. Traficul care abia se târa. Îți lua zece minute doar să faci sensul giratoriu de lângă Roslagstull. Se gândi la ziua în care președintele Obama a vizitat Stockholmul, și străzile erau aproape goale. Locuitorii orașului au luat în serios avertizările și au călătorit cu mijloacele de transport în comun sau au împărțit mașina cu colegii de serviciu. S-a dovedit că se poate – numai să vrei. Nu trebuia să mergi în mașină singur și să stai în cozi ca idiotul.

Emelie îl sună pe Jan – omul Secretos, dar Competent.

Discutară despre șansele de a găsi un indiciu în mașina închiriată. Conform spuselor lui Jan, mașinile se spălau de obicei după fiecare închiriere, dar poate aveau noroc.

— Ar trebui să te duci acasă să dormi, Emelie, după povestea aia de azi-noapte, îi spuse el.

— Da, dar acum n-am cum.

— Mai știm ceva? Poliția ce zice despre asta?

— Nu știm nimic.

— Nu știu cum a murit?

— Nu cred. Avea o rană pe frunte. Nu știu cum a fost provocată. O fi căzut, poate?

— Greu de spus. Dacă găsesc urme de sânge, pot să-și dea seama dacă victima stătea în picioare sau era culcată când a fost atacată. Picăturile de sânge își modifică forma în funcție de cum aterizează pe o suprafață anume. Dacă Anina stătea în picioare când a fost lovită sau îmbrâncită, petele arată diferit față de cum ar arăta dacă ar fi stat culcată. Avem două variante: că s-au luat la bătaie și lucrurile au degenerat. Sau, doi, omor calificat.

H a r d d i s k u l

Stătea singur într-o cameră separată. Firma de asigurare nu plătea pentru cazarea la hotel, dar Cecilia nu era dispusă să facă compromisuri. Mats fu nevoit să plătească pentru camera lui și amândoi erau conștienți de faptul că economiile lor n-aveau să mai reziste pentru prea multe nopți la hotel. Dar Cecilia credea că Mats era conștient de acest lucru, chiar dacă n-o spunea explicit. Pur și simplu, nu îndrăznea să-l lase în aceeași cameră cu copiii.

•

Timpul trecea. Mats mai avea câteva zile de concediu medical, putea s-o ia pe Lillan de la grădiniță, dar Cecilia îi dăduse instrucțiuni clare și în privința ei. Nu avea voie să rămână singur cu ea sau cu Benjamin nicio secundă. Și i-a spus să se ducă la un psihoterapeut. Mats îi spusese că are nevoie de câteva zile să se adune după trauma provocată de incendiu.

— Vrei să divorțăm? o întrebă el într-o seară după ce au luat cina comandată prin room-service în camera Ceciliei și a copiilor.

Benjamin privea la televizor un program violent, interzis copiilor, ca de obicei, dar avea doisprezece ani, așa că poate nu era chiar așa de grav. Lillan se cocoțase în patul Ceciliei și înșira

nişte mărgele. Cecilia era convinsă că cearşaful o să fie plin de perle din plastic colorate, când urmau să se culce.

Nu ştia ce să-i răspundă. Într-un fel, îl mai iubea şi acum, mâinile lui calde pe umerii ei, gropiţa care era mai adâncă într-o parte, siguranţa cu care se ocupa de treburile practice acasă la ei.

În acelaşi timp, ştia că era bolnav într-un fel diabolic. Probabil că a simţit c-o să se îmbolnăvească. Putea să împiedice tragedia asta dacă se străduia un pic.

Normal ar fi fost să vrea să divorţeze. Că n-avea să-l mai lase niciodată singur cu copiii. Că n-avea să mai aibă încredere în el.

Îi dădu un răspuns onest:

— Nu ştiu, Mats. E complicat să spun chiar acum. Cred c-ar fi bine să încerci să te vindeci.

Se gândi că trebuia să aştepte răspunsul celor de la BUP. Copiii fuseseră acolo o singură dată. Dacă le făcuse vreun rău, nu exista cale de întoarcere.

•

Mats se întoarse la serviciu.

Avea nevoie de salariul întreg, nu de alta, dar trebuia să-şi achite nota de la hotel. Ceru din nou un ajutor la firma de asigurări, dar agenţii erau nedumeriţi: de ce nu putea să stea cu restul familiei?

Mats refuză să întrebe vreun prieten dacă poate să doarmă la el câteva săptămâni, până terminau cu renovarea apartamentului. „Ce-o să zică? Sigur o să intre la bănuieli”.

Cecilia se întreba cum avea să fie când se mutau înapoi. Nu voia să-l ştie sub acelaşi acoperiş cu copiii.

Mats începu să se ducă la un terapeut. Se ducea de două ori pe săptămână şi după şase şedinţe, spuse:

— Cred că mi s-a întâmplat ceva în copilărie. Cred că de aia m-am apucat de chestiile astea. Trebuie să lucrez cu mine însumi.

Cecilia se mira că poliția n-a reacționat mai violent.

Ar fi trebuit să-l cheme la mai multe interogatorii. Și poate și pe ea. Să-i ceară laptopul.

Apoi își dădu seama că nici nu știe ce le povestise Mats polițiștilor. Știau măcar de laptop?

Imaginile începură să roiască din nou în capul ei.

Întrebările lui Benjamin de acum doi ani: oare testiculele animalelor erau comestibile? „Dar poți să mănânci și testicule de om? Adică să le smulgi cu dinții?" Sau anul trecut, când Lillan refuza să-l lase pe Mats s-o șteargă cu prosopul. S-a ascuns în cabina de duș și a țipat c-o vrea pe mami.

Numai că ea era plecată la cumpărături, așa că Lillan a ținut-o așa vreo patruzeci și cinci de minute. Voia doar la mami. Dar, totuși, adevărul era că Mats a fost cel care-i povestise.

•

Venise vremea să se mute înapoi în apartament. Trecuseră aproximativ două luni de la incendiu. Cecilia nu știa încă ce să facă în privința lui Mats.

La două aveau o întâlnire programată acasă cu un specialist care urma să evalueze pagubele. Cecilia trecuse pe acolo cu Mats de două ori și hotărâseră să schimbe culoarea pereților și să pună tapet în unele încăperi. Discutaseră și despre cum o să amenajeze bucătăria și căzură de acord că nu voiau să semene cu cea de dinainte de incendiu.

Specialistul întârzie cinci minute. Avea o mapă care părea absurd de elegantă. Era din piele de crocodil. Nici Mats nu venise încă.

Mai așteptară zece minute și Cecilia încercă să-l sune, dar Mats nu-i răspunse.

Cei doi se apucară de treabă. Bucătăria arăta minunat. Sertarele, dulapul și suprafețele de lucru din bucătărie erau de la Ikea, de culoarea untului, cu ornamente și mânere în stil vechi. Bateria de deasupra chiuvetei avea robinete mari, din porțelan alb, ca la țară. Instalaseră și un cuptor electric.

— E mai sigur așa, spuse specialistul de la firma de amenajări.

Mats nu apăru. Apartamentul era frumos și, într-un fel, i se părea un adevărat lux să-l preia din nou complet renovat. Mai ales că locuiau acolo doar de trei ani. Când au terminat, încercă să-l sune din nou. Mats nu răspunse.

•

Fu absorbită de corvoada de zi cu zi.

Copiii erau mai neastâmpărați decât de obicei. Benjamin nu voia în ruptul capului să plece acasă după antrenament, așa că Cecilia ajunse la grădinița lui Lillan cu patruzeci de minute după încheierea programului. Lillan făcu pe ea în drum spre hotel. Când au ajuns în cameră, Benjamin își aduse aminte că și-a uitat ghiozdanul în metrou.

Mats nu apăru nici la cină. Nu era ceva neobișnuit să lucreze peste program, dar o suna mereu s-o anunțe că întârzie. Cecilia îi trimise un sms.

Nu primi niciun răspuns.

Copiii se uitau la programele mai blânde de pe Barnkanalen[32], pentru că de data asta stătea și ea lângă ei. Pe la șapte ieși pe coridor și bătu la ușa lui Mats.

Se făcu dimineață, dar tot nu reuși să dea de el. Îi lăsase peste zece mesaje în căsuța vocală.

Ca de obicei, luară micul dejun la restaurantul hotelului. Poate era ultima oară când mâncau la hotel. În ziua următoare se mutau.

Cecilia nu putea să-și imagineze unde a dispărut soțul ei.

Îi veneau tot felul de idei. Poate că hotărâse s-o părăsească. Poate nu se mai suporta. Oare o fi avut o revelație la terapeut?

Dar oricum ar fi trebuit s-o sune. Măcar un sms: „Iau pauză câteva zile", sau „Trebuie să mă gândesc singur la tot ce s-a întâmplat".

Dar nu primi niciun mesaj și niciun telefon.

Doar tăcere.

•

Trecuseră trei zile și tot nu primise niciun semn de la el. Îl sună pe șeful lui și-l întrebă dacă era la serviciu. Acesta îi răspunse că nu. Îi întrebă pe angajații hotelului dacă l-au văzut, dar nimeni n-avea idee unde putea fi. Îl sună chiar și pe Viktor Blomgren, prietenul lui cel mai bun – de care nu-i plăcea deloc – și-l întrebă dacă știe ceva. Dar primi același răspuns.

Mats Emanuelsson dispăruse.

Și nimeni nu știa unde.

***

— Vrei să coborâm să ne uităm la mașină chiar acum?

Jan căra o geantă mare pe umăr.

— Am ceva echipamente la mine, să știi.

Cei trei se îndreptară spre garajul unde era parcată mașina. Emelie tocmai le povestise că a semnat contractul de închiriere. Acum pășea lângă Teddy, la câțiva metri în urma lui Jan. Täby Centrum era plin de lume și, deși era un magazin enorm, aveai impresia că oamenii se îmbulzesc și se calcă în picioare. Podeaua strălucea și reclamele se lăudau cu faptul că central comercial fusese extins cu încă 14.000 de metri pătrați. Candelabrele din tavan păreau alcătuite din bucăți imense de cristal.

Teddy se uită la reflexia lui din vitrină. Arăta ca dracu' și se simțea și mai rău.

Încercase s-o sune pe Linda și o ragă să facă tot ce-i stă în putință ca să-l țină acasă pe Nikola, dar sora lui avea telefonul închis. Încercase să-l sune și

pe Nikola, dar nici el nu-i răspunse. Singurul lucru pe care-l putea să-l spere era că nepotul lui avea să asculte de sfatul lui.

Emelie părea cam terminată și ea. Și totuși, pe Teddy îl impresionă faptul că nu adormise la loc după vizita lui.

Lui Emelie îi sună telefonul.

Teddy o auzi când răspunse:

— Salut.

— Nu, lucrez.

— Nu, din păcate n-am timp să vorbesc acum.

— Nu, aș vrea, dar în clipa asta am cam multe pe cap.

Încetini pașii ca să rămână cu câțiva metri în urma lui Teddy, dar vorbi destul de tare ca s-o audă.

— Te rog, Felix. Ba da, vreau, dar săptămâna viitoare. Nu pot să-ți spun o zi exactă, dar poate ne auzim mai târziu?

— Nu, OK, am înțeles. Auzi, chiar trebuie să închid. Vorbim în curând.

— Nu? OK, bine. OK. Pa.

Teddy se întoarse și-i văzu fața, gura subțiată ca o dungă și privirea ațintită asupra unui punct fix. Având în vedere ultima zi din viața ei, nu-ți puteai da seama dacă era încruntată din cauza convorbirii telefonice, a experienței din noaptea trecută, sau, în general, din cauza situației ăsteia de căcat.

Indiferent care ar fi fost motivul, Teddy o înțelegea perfect.

•

Bucata de parcare închiriată de Avis nu se deosebea cu nimic de restul garajului, în afară de afișele de pe perete și logoul lor.

Teddy o văzu pe Emelie apăsând pe butonul de pe cheia mașinii și farurile mașinii clipiră.

— Ar fi bine s-o scoatem de aici înainte să te apuci de lucru, Jan, spuse ea.

Teddy întinse brațul și o opri.

— Nu, nu cred. Probabil că n-ar trebui s-o atingem deloc. În garsonieră am cam pus mâna peste tot. Tu ce zici, Jan?

— Cu cât mai puține amprente și urme străine, cu atât mai bine. Ar trebui să vă dați seama și voi.

Jan își lăsă geanta lângă mașină, se aplecă și scoase o pereche de mănuși de latex pe care le trase pe mâini.

— Mă ocup eu de asta, îi spuse lui Emelie și luă de la ea cheia mașinii.

Jan cel Competent își puse o lampă de cap, deschise portiera și se târî pe bancheta din spate.

Teddy nu vedea ce face acolo, doar că se apleca din când în când și atingea diverse suprafețe cu niște bețișoare pentru urechi și că moșmondea cu niște pungi mici și o pensetă. Se întreba ce părere și-or fi făcând oamenii din jurul lor, dar nimeni nu părea să-i fi băgat în seamă. Își închipuiau probabil că Janne era cel mai conștiincios om de serviciu al celor de la Avis.

Emelie se lăsă pe vine pe betonul gri, cu laptopul pe genunchi.

•

După zece minute, Teddy se apropie de mașină. Nu atinse nimic, dar încercă să arunce un ochi în interiorul ei. Era un Volvo combi mai nou, bleumarin, dar fără cine știe ce finețuri. Scaunele acoperite cu un material textil ieftin puteau să le fie de ajutor: probele necesare pentru analiza ADN-ului uman se lipeau mai bine de el. În portbagaj încăpea lejer un om. Teddy ocoli mașina, îl rugă pe Jan să-i deschidă ușa din față și cercetă scaunul șoferului, volanul și tabloul de bord. Se gândi la mașina lui Dejan, cea cu care venise după el. Mai nou, o mașină însemna mai mult un calculator, decât un motor. Acum Dejan conducea un model asemănător. Se lăudase deja cu streamingul, posibilitatea de a monta un televizor și pachetul de navigație.

Teddy se opri cu nasul aproape lipit de tabloul de bord.

Sistemul de navigație.

— Jan, spuse el, mașina asta are vreun GPS încorporat?

Jan ridică privirea de pe bancheta din spate.

— Ești un geniu.

Teddy și Jan se așezară pe scaunele din față. Emelie se aplecă pe geam. Teddy îi simțea parfumul, șampon amestecat cu miros de piele. Probabil că nu făcuse duș de ceva timp și mirosea și ea a om.

Jan spuse:

— Sistemele de navigație au o memorie. Dar nu știu câte rute își aduc aminte. Și nici nu știm dacă au folosit GPS-ul.

Teddy apăsă pe butoanele de pe tabloul de bord. Pe monitor apăru textul „Ultimul itinerar".

Văzură mai multe adrese. Jan făcu *scroll* pe listă. Apăsă pe butoane. Coborî mai mult.

Și se opri. O dată: 19 februarie.

Adresa se potrivea: Fatbursgatan.

Jan apăsă mai departe pe butoane.

Destinația: Lövtuna gård, Enbacken 1, Sörmland.

•

Emelie conducea Volvo-ul.

Erau în drum spre adresa către care s-au deplasat răpitorii pe 19 februarie, la ora 12.07, conform sistemului de navigație. Cel mai probabil, atunci l-au mutat pe Philip Schale într-un loc nou. Un loc în care nu se auzeau autobuze sau trafic, ci doar ciripituri.

Emelie conducea calm.

— Am găsit ceva, apropo de numărul ăla de cont de la Citibank unde a transferat Philip banii, spuse ea.

Jan plecase înaintea lor ca să analizeze tot ce a găsit. Dacă adresa aia era doar un indiciu fals, nu trebuiau să-și piardă timpul cu ea.

— Știi că am primit o grămadă de documente digitale despre Philip, pe care le-am salvat în laptopul meu. Și apoi am făcut un *due diligence* mic pe toate astea.

— Un ce?

— O investigație, o radiografie. Și apropo de banca aia, am avut impresia că o recunosc de undeva. Nu-i o bancă mică, dar niciuna obișnuită pe care o folosesc firmele din Suedia.

— Și?

— Am descoperit că banca asta a fost folosită de mai multe firme în care a investit Philip. Și e folosită și de câteva firme de-ale lui Carl-Johan. A fost folosită și de Pixel Flow, firma lui Kevin.

Amuțiră, încercând să găsească o explicație.

La pârnaie

Noiembrie: întunericul, frigul și conștientizarea faptului că primăvara sosea abia peste șase luni o făceau cea mai dezgustătoare lună a anului pentru suedezi, după februarie. Iar februarie li se părea mai nasol doar fiindcă erau sătui de vremea aia și de întunericul care îi bântuia din noiembrie, și știau că mai au de suferit o grămadă.

Dar noiembrie ăsta era altfel. Sara primise drept de vizitare.

Nu era chip s-o convingă să nu își dea demisia de la Hall. Dar nici nu avea de gând s-o facă. Să stea în celulă în dimineața aceea și să o privească în ochi și să simtă ce simțea era ceva unic. Buzele li se întâlniră doar în treacăt, ușa celulei lui era descuiată, dar gustul ei îi rămase în gură mult timp.

Într-un fel îi admira decizia. Un gardian bun trebuia să fie obiectiv, să nu favorizeze un deținut față de un altul. Și totuși, făcu aproape o criză de plâns când Hasse, cel mai bătrân gardian din secție, îi anunță oficial că Sara își dăduse demisia și că urma să plece chiar în acea zi.

•

Ce senzație bizară. Era aceeași cameră pentru vizitatori, unde stătuse de atâtea ori cu Linda, Darko, tata și uneori Dejan. Până și prietenii lui vechi îl vizitaseră acolo. E drept că majoritatea nu primiseră permisiunea să-l viziteze în închisoarea aia, cazierele lor erau la fel de populare acolo ca și calitatea de membru Al-Qaida în cazul celor care voiau să călătorească în SUA.

Dar acum Sara era cea care îl aștepta acolo. Fusese percheziționată la intrare, a trebuit să-și predea pantofii, telefonul mobil, cureaua și ceasul.

Boris, gardianul care deschise ușa, îi făcu semn cu ochiul.

— Dubios că s-a întors așa, dar bănuiesc că te bucuri.

Teddy nu putu decât să zâmbească.

S-a gândit la întâlnirea aceasta în fiecare zi după demisia ei. Dacă o să se îmbrățișeze sau dacă o să se sărute. Dacă o să se arunce pe canapeaua tapițată cu stofă, despre care vorbeau toți deținuții pe coridor când se lăudau cu futaiurile lor. Dacă o să vorbească sau dacă o să se întâmpine unul pe celălalt în tăcere.

Cu toate astea, uită de toate gândurile când intră în cameră. Sara se duse la el și Teddy o cuprinse de mijloc. Sângele nu doar că-i năvălea prin corp. Fierbea în clocot.

•

Sara bea cafea și el, ceai. În primii ani de detenție bea și șapte, opt cești de cafea pe zi, probabil din cauza plictiselii. Orice întrerupea monotonia de zi cu zi la bulău era un lucru bun și parcurgerea celor doisprezece metri de la celulă până la automatul de cafea era o rutină binevenită. Dar nu era bine pentru stomacul lui, așa că strecură un creion în fanta prin care se introduceau monezile și apoi îl rupse. Aparatul a fost scos din funcțiune zece zile și ceilalți băieți din secție erau pe cale să explodeze, dar Teddy era mulțumit. Scăpase de dependența de cofeină.

Vorbiră încontinuu. Despre studiile ei și jobul ei de la penitenciarul Kronoberg din Stockholm. Despre ultimele bârfe de pe coridor, din Hall. Despre cele mai multe discutaseră deja la telefon. Vorbiră despre când avea să i se acorde o permisie, despre ce părere aveau ceilalți gardieni despre relația lor, despre ce au spus prietenii ei când le-a povestit că e împreună cu un deținut.

Era aproape ca atunci când lucra acolo.

Până la urmă aterizară pe canapea. Nu mai făcuseră asta până atunci, iar camera și canapeaua aia li se păreau destul de mizerabile, dar pe de altă parte, era mediul lor obișnuit.

Dar au fost nevoiți să se oprească, poate din cauza camerei, poate din cauză că durata vizitei era limitată la treizeci de minute. Sara era într-o perioadă de probă, înainte să primească aprobare pentru vizita de o oră. Era bătaie de joc.

Oricum, după exact treizeci de minute, Boris bătu la ușă și intră cu ochii sclipind.

— *Time's upp*[33].

Ochii ei străluceau.

— Haide, măi, Boris, mai lasă-ne cincisprezece minute. Știi că așa făceam și eu.

— Paisprezece și jumătate, mormăi fostul ei coleg.

•

Săptămânile treceau. Toamna se transformă în iarnă, cea mai rece iarnă din noul mileniu și centrala termică a penitenciarului nu făcea față. În celule erau șaptesprezece grade în mod constant și podeaua era atât de rece, încât Hasse le împărți ciorapi de lână de la Överskottsbolaget. Majoritatea deținuților ziceau că i-a cumpărat din banii lui. Era genul ăla.

Tagg spunea că e o strategie conștientă din partea Ministerului Justiției care voia „să-i termine" și se puse pe greva foamei. Gardienii au reacționat pe măsură, trimițându-l la izolator

pentru patru săptămâni. Când a ieșit, arăta mai rău decât Saddam Hussein în gaura aia de sub pământ.

Teddy și Sara vorbeau la telefon din două în două zile, cât le permitea regulamentul. Ea îl vizita de două ori pe lună și rămânea câte o oră, ceea ce era maximum. Își dezvoltaseră anumite obiceiuri, își puneau ceai și cafea, se țineau de mână, discutau despre cărțile pe care le-au citit, despre programele pe care le-au văzut și despre bârfele de la pârnaie. Și se culcau pe canapea, ca toți ceilalți.

Dar la un moment dat, s-a întâmplat ceva neprevăzut.

Cu ocazia unei vizite din martie, Teddy observă că Sara era distrată.

— Te gândești la ceva anume? o întrebă el.

La început, îi răspunse că nu, dar când a întrebat-o din nou după zece minute, i-a spus:

— Știai că Mats Emanuelsson s-a sinucis?

Teddy înlemni. Părea că lumea se oprise în jurul lui.

Sara nu vorbise niciodată până atunci despre motivul pentru care fusese condamnat la închisoare. Răpirea lui Mats Emanuelsson. Sau „răpire și sechestrare", cum scria în sentință.

— De unde știi? o întrebă.

— Am citit în ziar.

— Și de unde știi că s-a sinucis?

— Scria în ziar, era un articol întreg, nu doar un necrolog.

— Și de unde știi tu că am vreo legătură cu el?

— Am știut-o de mult, ți-am citit sentința când lucram încă aici.

— Serios? Nu mi-ai spus.

— De ce să-ți spun? Asta nu schimbă nimic între noi.

— Ești sigură?

Sara scutură din cap, dar în același timp, îi apăru un rid între sprâncene.

Ventilatorul urui pe fundal. Teddy coborî privirea. Se concentra pe picioarele și pantofii ei.

Erau din piele neagră, fără șireturi, doar o bareță peste gleznă.

Se auziră bătăi la ușă și Boris intră.

— Busted![34] strigă el rânjind.

Dar nu erau pe canapea.

Când fu condus înapoi în celulă, lui Teddy îi veni rău.

•

Zilele treceau într-un ritm obișnuit.

Gardienii îi trezeau la ora șapte cu bătăi în ușă. Majoritatea erau de treabă și încercau să spună „bună dimineața” pe o voce cât se poate de prietenoasă. Dar, ca peste tot, mai existau și aici destule ouă clocite.

După micul dejun, Teddy lucra de obicei în atelier. După plecarea Sarei nu prea se mai simțea bine altundeva. Acum lucra bănci de lemn pentru parcuri. Partea mai grea era să întoarcă scândurile de lemn în unghiul potrivit, ca să le profileze conform schemei.

După-masa, cei mai mulți se duceau la „grupurile” lor. Numele oficial era „programul de prevenire și tratament al penitenciarului”. Erau grupuri dedicate bețivanilor, drogaților, bătăușilor sau celor care-și foloseau nevestele drept sac de box și membrilor diverselor găști criminale. Cei cu abateri sexuale aveau grupul lor, dar pe secția lui Teddy nu prea existau astfel de infractori. Tagg avusese grijă de asta.

Teddy făcuse deja trei cursuri. ART: *Aggressive Replacement Training.* CCS: Comportament Comunicare Schimbare. Și ETS: *Enhanced Thinking Skills.* Programele în sine nu erau proaste – doar că niciun idiot de-acolo nu punea botul la ele.

În clipa aia nu era înscris la niciun curs. Și totuși, nu avea voie să stea în celulă. Când deținuții erau la grupurile lor, gardienii făceau inspecție generală în celule și în spațiile folosite în comun.

De obicei, Teddy juca ping-pong cu ceilalți veterani, cei care nu mai aveau cursuri de făcut, la fel ca el.

Mai târziu, se duse la o plimbare. Aveau dreptul la o oră în aer liber în fiecare zi. Uneori avea timp să mai dea o tură pe la atelier, alteori se ducea să gătească cu Tagg și cu Loke.

După cină, deținuții își primeau vizitatorii. Teddy număra zilele până la următoarea vizită a Sarei, chiar dacă ultima oară i s-a părut cam ciudată. Dar când a vorbit cu ea la telefon, după câteva zile, totul părea din nou în regulă.

•

— Am căutat niște informații despre el, îi spuse ea într-o seară la telefon, două săptămâni mai târziu.

— Despre cine?

— Despre Mats Emanuelsson, cel pe care l-ai răpit. Sper că nu-i nicio problemă.

Era pentru prima oară când simțea ceva ce aducea a iritație, de când era împreună cu Sara. Nu înțelegea ce se întâmplă cu ea. Îl bătea la cap cu ceva ce îi făcea rău. Dacă a citit sentința, știa de ce era acuzat. Știa cât a fost de urât. Știa ce părere avea el despre sentință, faptul că a recunoscut răpirea, dar nu și tortura. Dacă îl ura pentru ce-a făcut, n-ar fi trebuit să se încurce cu el. Dacă îl plăcea doar fiindcă era o „jigodie periculoasă”, ca majoritatea gagicilor deținuților, atunci era sărită de pe fix – și nu era femeia potrivită pentru el.

Sara spuse:

— Mi s-a părut ciudat, tot cazul. Și după ce ne-am combinat, n-am putut să ignor chestia aia în care ai fost implicat.

— De ce?

— Pentru că ceva nu-i în regulă. Mats Emanuelsson nu se încadrează. Am fost la un seminar despre sechestrare și răpire – niște infracțiuni comune în Suedia – și după aceea am stat de vorbă cu lectorul. Mi-a recomandat niște

cărți pe care le-am și citit. De obicei, oamenii sunt răpiți pentru bani, sau e ceva legat de custodie, un tată care își ia copilul în străinătate, chestii de genul ăsta. Și mai sunt și răpiri de genul… trafic uman, femei duse cu forța în străinătate. Și, desigur, răzbunările între diverse bande criminale. Dar în ce categorie intră Emanuelsson?

— Cum adică? Chiar trebuie să discutăm despre așa ceva? Mi-e superrușine pentru ce am făcut. Nu trece o zi să nu regret, și nu numai din cauză că am dat-o în bară, dar și din cauza familiei Emanuelsson. Și știu că nu mă crezi, dar n-am fost implicat în partea cu tortura, deși m-au condamnat și pentru asta.

— Dar în ce categorie se încadrează Mats, vreau să știu. Tu ce zici? Doar tu l-ai răpit.

— Sara? Chiar trebuie?

— Nu, nu. Dar cred că îți face bine. Te rog, Teddy, chiar cred că te-ar ajuta. O fac de dragul tău.

— OK, OK.

— Vreau să zic: Mats Emanuelsson n-a fost infractor, nu-i așa? N-ai avut nimic de împărțit cu el. Și prietenul tău – al cărui nume n-ai vrut să-l dezvălui la tribunal – nici el n-are nimic de împărțit cu el, nu-i așa?

Teddy se gândi la Dejan. Nu, bineînțeles că nici Dejan n-avea nimic împotriva lui Mats Emanuelsson. Nici Teddy, și nici el nu-l cunoșteau dinainte să-l răpească. Și în ceea ce-l privea pe Ivan, Teddy nu știa să fi avut nici el un conflict personal cu Emanuelsson. Dar *Kum*? Teddy trăise cu impresia că și pentru el era doar un job la comandă.

Se gândi la discuția cu soția lui Mats. Cum a urmărit-o în timp ce alerga prin ploaie în fața primăriei, după care s-a oprit și s-a holbat la el nedumerită. „Dacă tu sau altcineva se duce la poliție, îl omorâm”, i-a spus. Parcă ieri s-a întâmplat.

— Păi, traficul de carne vie și neînțelegerile legate de custodia unui copil putem să le ștergem de pe listă din start. Ne mai rămâne varianta clasică, răpirea pentru recompensă. Dar parcă nici asta nu se leagă… spuse Sara.

— De ce? Urma să primim o căruță de bani. Tipul era bogat, avea *cash.*

— Nu era bogat deloc.

— Ba da, știu că procurorul a zis că mint, dar sunt baliverne. Era bogat, eu și tovarășul meu urma să luăm trei milioane de căciulă. Așa că, poftim, acum știi și asta. Să nu crezi că sunt mândru de mine. Am răpit un om pentru trei milioane. N-aș mai face asta niciodată. Am regretat căcatul ăsta în fiecare zi de atunci, dar pe vremea aia nu-mi stătea capul decât la bani. Am încercat să iau legătura cu soția lui Mats Emanuelsson ca să-mi cer scuze și să-i explic ce prost am fost. Dar asta e. Am făcut-o pentru bani.

— Atunci ți-ai luat țeapă, ți-o spun eu sigur, pentru că Mats Emanuelsson era o persoană cu venituri medii. Fără averi și așa. I-am citit declarația de venit de la Taxe și Impozite.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Înseamnă că are bani investiți sau bani murdari, nu știu.

— Nu cred. Am făcut rost și de testamentul lui, acum că a murit. Adică documentul cu repartizarea bunurilor între moștenitori, cu ce le-a lăsat nevestei și copiilor. Și să știi că nu-i mare lucru. Am fost și acolo, am văzut mașina și casa în care s-au mutat și nu era nimic *fancy.* În plus, vila e ipotecată. Mats Emanuelsson n-avea nici bani curați, nici bani murdari.

Teddy își văzu propria reflexie în geamul cabinei telefonice.

Rămase uluit.

Oare Sara o luase razna sau ce?

Sau i-au tras țeapă ca ultimului fraier?

***

O cameră nouă, din nou.

Sub el era o prelată și dedesubt, ceva ce părea un covor.

Îl durea tot corpul.

Trecuse mult timp. Față-de-Joker îl cărase la etaj pe o scară.

Nu mai putea să estimeze cât timp trecuse. Se concentra doar pe durerea din picior, umăr și spate.

Era vai de el.

•

Îl auzi pe Față-de-Joker când acesta îl salută pe celălalt tip.

— Ce-a durat atâta? Ai tot ce ne trebuie?

Se auzi un foșnet. Cei doi discutau pe un ton scăzut.

Apoi auzi din nou vocea lui Joker.

— Eu sunt mulțumit. Din partea mea, fă ce vrei.

Philip se simțea mai liniștit. Se gândea că își primiseră banii.

Dar în clipa următoare, Față-de-Joker spuse:

— OK, fă ce vrei, ți-am zis. Dar știi ce părere am despre asta.

Philip reuși să tragă cu ochiul prin gaura din legătura de la ochi. Tipul mascat ținea un ciocan în mână.

Se mișcă precum un vierme. Își suci capul și corpul dintr-o parte în alta ca să nu-i zdrobească craniul.

Simți suflul ciocanului când se legănă pe lângă el și apoi zgomotul asurzitor, când aterizăaproape de urechea lui.

Piciorul îl durea atât de tare încât simțea că mai are puțin și leșină, mai că-și dorea să-l nimerească în cap ciocanul.

Lovitura următoare nu-i nimeri fața și nici craniul, ci urechea. Durerea îi iradie direct în cap, credea c-o să-i explodeze. Scoase un țipăt fără să se mai controleze. Niciun cuvânt, doar un țipăt prelung. Nu vedea ciocanul, își imagina doar

persoana aceea aplecată asupra lui, încercând să-i spargă capul. Încercă să se îndepărteze de el. Urechea îi țiuia de parcă cineva i-ar fi implantat o sirenă în căile auditive.

Următoarea lovitură îl nimeri peste braț. Poate că i-a rupt ceva.

Simți o nouă lovitură în cealaltă ureche. Durerea îl copleși de tot.

Capul îi sângera.

Sângele se prelinse pe nailonul șifonat.

•

Zăcea nemișcat. Îi țiuiau ambele urechi. Nu știa dacă aude sunete reale, sau dacă își închipuie.

Nicio lovitură.

Nici podeaua nu scârțâia.

Simțea că avea capul crăpat în ambele părți. De parcă ar fi avut niște găuri în loc de urechi.

Auzi o voce. O voce îndepărtată și înăbușită.

— Partea asta din viața ta s-a terminat.

Nu auzea dacă vocea venea de aproape sau de departe. Urechile îi țiuiau în continuare. N-avea niciun sens să încerce să localizeze persoana care vorbea.

— Aici nu-i vorba doar de bani. E vorba de viață.

Cineva îi scoase legătura de la ochi.

Philip se uită la persoana înarmată cu ciocanul. Nu vedea clar, avea impresia că cineva i-a înfășurat capul cu niște folie de plastic.

Nu era Față-de-Joker cel care se aplecase asupra lui, de asta era sigur. Îl vedea la câțiva metri mai în spate. Era celălalt, cel cu masca de schi.

— La început m-am gândit să-ți dau drumul, acum că am primit banii. Lumea te caută, știi? O întreagă armată de amatori. Mai devreme sau mai târziu o să te găsească. Și ce o să le spui atunci? Nu putem să avem încredere în tine. Loialitatea nu e punctul tău forte.

Philip nu era sigur dacă a înțeles bine ce a zis persoana din fața lui. Vocea părea stinsă și țiuitul

din urechi era în continuare asurzitor. Era bărbat sau femeie? Și totuși, avea impresia că-l cunoaște de undeva pe nebunul ăsta.

— Ai fost important pentru mine, Philip. Foarte important. Mereu ai fost. Dar mi se pare mai drept așa. Ce ai făcut nu poate fi răscumpărat cu nimic. Banii nu cântăresc destul.

Persoana din fața lui ridică din nou ciocanul.

— Mi-ai distrus viața. Acum e rândul meu să ți-o distrug pe a ta.

*

Era o zi senină. Emelie închise gura și trase aer prin nas. Încet și calm. Inhală cât putu de adânc, atentă să-și umple burta cu aer, nu pieptul.

Teddy se întoarse și o privi.

Emelie repetă exercițiul de trei ori.

Respirație profundă. De două ori pe an, firma chema un specialist în ergonomie care, pe lângă faptul că se plimba printre mese și verifica dacă scaunele de birou erau setate cum trebuie, le oferea și un curs rapid de *stretching* pentru mâna care acționa mouse-ul și unul de *mindfulness,* varianta *office.* Conștientizarea era cheia schimbării – relaxarea prin exerciții de respirație profundă. Era pentru prima oară când Emelie punea în practică ceea ce-i învățase acel *coach.*

De multe ori fusese incredibil de stresată în scurta ei carieră de până acum. Dar nu s-a simțit niciodată atât de neliniștită.

În stânga zări un siloz portocaliu cu inscripția „Saltå Kvarn”[35]. Pe partea cealaltă se întindea un câmp. Zăpada era subțire, dar strălucitor de curată și albă aici. Erau la țară acum. Peste câteva minute ar fi trebuit să ajungă la Lövtuna gård, Enbacken 1.

Locul unde fusese, probabil, mutat Philip din apartament.

Exact cu mașina asta.

•

Părăsiră autostrada și conduseră doi kilometri pe un drum asfaltat, îngust înainte să cotească din nou. De data asta, spre un drum pietruit. La un moment dat, trecură pe lângă un turn de vânătoare care supraveghea singur traficul inexistent.

Copacii golași de pe alee erau plantați strategic. Probabil că aveau peste o sută de ani, trunchiurile lor erau groase și ramurile tăiate frumos. Emelie ghici că erau stejari, dar iarna erau mai greu de identificat.

Proprietarul înregistrat la această adresă era o firmă britanică, Meadow Management Ltd., Emelie verificase deja. Dar mai mult de atât nu aflase.

Încetini.

— Teddy, n-ar fi mai bine să-l așteptăm pe Jan sau pe vreunul din băieții lui?

— Crezi că avem timp de așa ceva?

— Îl țin deja de câteva zile, cred că mai putem aștepta o juma' de oră.

— Dar abia acum au primit banii. Poate mai vor, sau poate li se par destui.

Nu era nevoie să continue. Emelie pricepu aluzia.

•

Instrucțiunile GPS-ului se terminau aici. Trecură pe lângă o tăbliță cioplită pe care scria „Lövtuna gård. Bine ați venit".

Mai în față se vedea o casă de piatră. În fața casei se afla un peron pietruit, cu un soi de statuie în mijloc. Emelie văzu de departe cele două mașini parcate acolo.

Se opri la marginea drumului și coborî din mașină.

Din gură îi ieșeau aburi. Teddy o luă înainte cu pași mari.

Emelie se uită dacă are semnal la telefonul mobil.

Parcurseră drumul dintre stejarii cei groși. Ușa de la intrare părea larg deschisă. Când aleea se

sfârși, Teddy o luă spre dreapta și începu să pășească pe terenul deschis. Iarba uscată netăiată și înghețată îi foșnea pe sub tălpi. Pășiră pe lângă niște tufișuri. Alun sau liliac, poate, sau o altă specie pe care n-o cunoștea. Teddy se opri în spatele unui tufiș fără frunze. Se lăsă pe vine și Emelie îi urmă exemplul. Era un tufiș cu crengi dese. În poziția asta erau mai greu de descoperit de cei dinăuntru.

— Recunoști vreuna dintre mașinile astea? o întrebă el.

Emelie scutură din cap.

Parcă auzise un țipăt de undeva de departe. Sunetul venea de la celălalt capăt al casei.

— Ce-a fost asta?

— O să aflăm în curând, spuse Teddy.

•

Se apropiară de casă făcând un cerc larg. Emelie se prinse cum voia să intre Teddy fără să fie descoperit. În partea dreaptă a casei se aflau mai mulți pomi fructiferi scunzi. Mai departe se vedea pădurea cu brazi și pini înalți. În spatele pomilor se vedea o ușă. Poate era intrarea în pivniță sau ceva asemănător.

Când s-au apropiat mai mult, și-a dat seama cât de mare era, de fapt, casa aceea. Avea două etaje, fiecare etaj având cel puțin două sute cincizeci de metri pătrați. Acoperișul de tablă era negru, cu mai multe coșuri de fum și exista câte o verandă închisă la ambele etaje, orientată spre sud. Casa putea fi numită un conac mai mic.

Cei doi se deplasară în zigzag printre copaci și tufișuri. În unele locuri se îndepărtară de casă chiar și cincizeci de metri, ca să se poată ascunde pe după copaci.

Până la urmă se opriră la douăzeci de metri de ușa pivniței, în spatele unui ienupăr tuns frumos, ale cărui ace nu păreau afectate de frig.

Dacă cineva ar fi stat la pândă la ferestrele de la etaj aflate de partea aceasta a casei, i-ar fi

descoperit imediat. Nu exista nicio potecă sută la sută ferită, care să ducă spre casă. Dar n-aveau timp să aștepte să fie totul perfect.

Emelie își privi telefonul pe care-l ținuse tot timpul în mână. Trecu degetul peste ecran și formă 112. Era singura ei armă. Receptorul verde lumina în mâna ei, ca un semnal de alarmă. Era pregătită.

Teddy spuse pe un ton scăzut.

— O iau eu înainte. Tu stai aici.

Emelie încercă să protesteze.

— Măcar să ținem legătura prin telefon.

— Bine, dar n-o să scot o vorbă. Nu vreau să mă audă.

— Dar cum o să intri?

Teddy ridică o șurubelniță.

— Am împrumutat-o de la Lazar Guldman.

Nu așteptă comentariul ei, se lăsă doar pe vine și alergă spre gazon.

Șase, șapte pași mari și ajunse la treptele care duceau spre ușa de lemn. Emelie nu vedea foarte bine ce face. Dar cincisprezece secunde mai târziu deschise ușa.

Teddy dispăru în casă.

•

Emelie aștepta.

Nu fusese niciodată mai conștientă de zgomotele din jurul ei. Dinspre telefonul mobil se auzeau doar sunete sporadice, o ușă care se deschise, un gâjâit când ceva se atingea de microfon. În schimb, auzea fiecare creangă din jurul ei. Avea impresia că vede atomii care alcătuiau scoarța copacului din spatele ei. Particulele din aer care se loveau de ea păreau niște firicele de nisip.

Se uită din nou spre fațada casei. Observă că în fața unei ferestre se aflau niște scânduri rupte. Nu știa de ce, dar își aduse aminte de prima oară când se întâlnise cu un client singură, fără partenerii din firmă. Cum s-a pregătit cu câteva ore înainte, cum și-a verificat documentele de patru ori – scrisese

chiar și un scenariu cu replicile pe care avea să le spună. Exersase cu Jossan în seara de dinainte. Clientul era asistentul directorului financiar al unei firme suedeze destul de importante, din domeniul sănătății. Când s-au întâlnit și clientul i-a pus întrebări, Emelie i-a răspuns cam același lucru de fiecare dată.

„Îmi pare rău, dar va trebui să-i întreb pe parteneri".

„Din păcate nu vă pot da un răspuns fără să-i întreb pe parteneri".

Dar aici era singură.

Era responsabilă pentru tot ce făcea.

Ea și nimeni altcineva.

*

Ușa de la pivniță fusese o floare la ureche. Teddy se gândi la seara aceea când a comentat ceva legat de ușa garsonierei lui Philip de pe Fatbursgatan, trezindu-i suspiciunile lui Emelie.

Mișcarea aceea veche cu încheietura mergea și acum și, în cei cincisprezece ani cât trecuseră de când o folosea, yalele nu păreau să se fi schimbat prea mult. Asta de aici era chiar veche și ușa subțire, altfel n-ar fi fost de ajuns o șurubelniță.

Era într-un fel de magazie de la subsol. Podeaua era acoperită cu dale de piatră. Pe tavan se vedea o alarmă. O descoperise din intuiție, deși era ascunsă după o gaură de ventilație – semn că nu scăpase de obiceiurile vechi. Probabil că era oprită pentru că cineva era în casă, dar Teddy se opri totuși și trase cu urechea câteva secunde. Nu auzi niciun sunet. Lângă pereți se aflau niște rafturi simple din lemn și pe ele, sute de sticle de vin. Fereastra era sus de tot, sub tavan. Era doar cu câteva grade mai cald decât afară.

Când privi în jur, văzu că singurele obiecte din încăpere, în afară de sticlele de vin, erau trei biciclete aparent stricate. Se opri și trase cu urechea din nou. Era liniște.

Intră pe ușa următoare. O încăpere similară, doar că în loc de rafturile cu sticle, aici se vedeau două lăzi frigorifice mari și o masă lungă din inox. Podeaua era la fel ca în cramă. Trase cu urechea din nou și se uită în jurul lui. De bârnele din tavan atârnau cârlige, lanțuri și ceva ce părea o spânzurătoare. Avu impresia că a văzut și niște pete de sânge pe o dală de piatră.

În mijlocul încăperii se afla un scaun cu bandă izolatoare lipită de spătar și de șezut.

Ce mai era și asta? Lumina slabă dinspre fereastra pivniței se reflecta în tăblia mesei. Văzu un robot mare de bucătărie într-un lighean de pe jos. Un soi de tocător de carne. În clipa aceea, pricepu – era locul în care preparau și tranșau carnea. O cameră frigorifică unde puteau să atârne carnea la uscat.

Mai existau două uși. Teddy o alese pe cea din dreapta.

Camera aceasta era mai călduroasă. Niște plăci mari de gresie de culoare deschisă placau podeaua și pereții. Într-un colț se vedea un jacuzzi îngropat și o cabină imensă de duș cu capete de duș. Văzu și o ușă din sticlă și, în spatele ei, băncile de lemn ale unei saune. Spa-ul vilei, probabil.

Ieși și nimeri pe un coridor cu încă cinci uși închise. Deschise una din ele și văzu din nou camera frigorifică. În spatele următoarei uși se afla centrala termică. Cea de-a treia ducea spre o spălătorie. Când o deschise pe cea de-a patra, dădu peste o magazie plină până la refuz. Pe rafturi se vedeau schiuri și clăpari, câteva sănii vechi, scule, un televizor vechi și unul plat, cutii de carton inscripționate, aplice de perete și o grămadă de alte vechituri. Mai văzu o canapea, câteva fotolii și o măsuță rabatabilă. Totul arăta ponosit și învechit.

Deschise și ultima ușă de pe coridor.

Îndărătul ei se vedea o scară care ducea la etaj.

•

Se afla într-un hol imens. În mijlocul lui se afla o masă din lemn cu două sfeșnice mari. De tavan atârna un candelabru din alamă. O scară lată urca la etajul următor. Ușa de la intrare chiar era deschisă – văzuseră asta deja când s-au apropiat de casă. Draperiile de la ferestre erau trase și ușile duble care duceau spre palierul următor erau închise.

Deschise ușile duble cu grijă și aruncă o privire într-o cameră mare, un fel de salon. Draperii grele, trase și aici, cu ciucuri aurii. Într-un colț se vedea un șemineu decorat cu sfeșnice și, deasupra lui, un cap de căprioară. Lângă șemineu fuseseră plasate două canapele și o măsuță din sticlă, și câteva fotolii. Podeaua era acoperită cu covoare persane roșii – păreau originale. Unul din ele era acoperit cu o folie de nailon albă.

Pe folie zăceau doi oameni.

Niciunul dintre ei nu se mișca.

*

Emelie ținuse telefonul la ureche în timpul în care Teddy cercetase casa. Îl auzise chiar șoptindu-i să intre, dar nimic mai mult. O ghidă printr-o cramă, câteva camere de la subsol, apoi spre o scară, un hol și un fel de salon.

Când privi în jurul ei, aproape că scăpă telefonul din mână.

Teddy stătea aplecat peste un corp neînsuflețit. Mai încolo se vedea încă unul.

— E Philip, spuse el în șoaptă din capătul celălalt al camerei. Și celălalt e Ian.

Emelie văzu clar stropii de sânge pe folia albă de sub Philip. Își aduse aminte de ochii deschiși ai Aninei. Dar nu era ea, desigur, ci bărbatul pe care Anina voia să-l denunțe la poliție pentru viol.

Merse împleticit înainte, se aplecă peste folia de nailon și simți cum i se revoltă stomacul. Preț de câteva secunde, avu impresia c-o să verse.

Gura i se umplu de salivă acră.

Scoase o batistă de hârtie din geantă și se șterse la gură. Chestia asta nu funcționa deloc – la urma urmei, avea o sarcină de îndeplinit și atât. Și iat-o aici, lângă doi oameni care păreau morți și care aveau nevoie de ajutorul ei.

Se apropie și se lăsă pe vine lângă Philip.

Acesta zăcea cu capul într-o parte. Fața lui era aproape imposibil de recunoscut. Nasul îi arăta ca un bulgăre mare și plin de sânge, iar ochii îi semănau cu două crăpături, la cât erau de umflați. O ureche era ferfeniță și buzele, crăpate. Din urechi și gură îi cursese sânge. La o jumătate de metru de ei se vedeau niște dinți.

— Respiră, am verificat eu, spuse Teddy. Eu l-am așezat cu fața înclinată în jos, într-o parte. Dar nu știu cât o să reziste. Din câte văd eu, a suferit o comoție cerebrală destul de serioasă și are lovituri la cap. Cineva a dat cu el de pământ. Am chemat ambulanța, dar spitalul e departe și s-ar putea să le ia ceva timp…

Emelie simți cum i se întețește respirația.

— Mai putem face ceva?

— Nu cred. Nu sângerează prea tare, dar nu știu dacă are organele interne intacte sau nu. Poate fi periculos să-l ridicăm. Important e să-i eliberezi căile respiratorii, așa mi-au zis ăia de la 112. Nici Ian nu e mort. Se pare că pe el nu l-au cotonogit chiar așa de rău.

Emelie își dădu seama că nu prea avea cu ce să-l ajute pe Philip. Se duse la Ian.

Acesta era culcat pe o parte, cu genunchii trași. Avea părul ciufulit și o rană mică lângă o sprânceană. Era roșu în obraji. Cineva îl atacase și pe el, dar din câte vedea ea, nu sângera pe nicăieri.

Emelie se aplecă.

Ian o privea drept în ochi.

— Cum te simți? îl întrebă ea.

Ian se ridică încet în capul oaselor și scuipă niște salivă plină de sânge pe nailonul de sub el.

— Sunt OK. Dar Philip? E bine?

Teddy răspunse:

— O să fie bine. Cred.

Ian își masă încheieturile.

— M-au răpit și pe mine.

— Cine? îl întrebă Emelie.

— Cei care l-au răpit pe Philip.

— Și unde sunt acum?

— Nu știu. Au șters-o.

Întrebarea lui Emelie fu întreruptă de un zgomot strident. Venea de afară.

Semăna cu o împușcătură.

Emelie se duse la geam, ridică draperia și privi spre grădina înzăpezită. Nu vedea nicio mișcare.

Zgomotul se auzi din nou.

Teddy spuse:

— Mă duc să văd ce se întâmplă. Așteaptă aici.

*

Apartamentul era o închisoare.

Și lumea de afară, un câmp de luptă.

Un loc insuportabil de crud. Un loc unde totul trebuia pus înapoi la locul lui.

În caz contrar, Carl-Johan nu știa cum o să se termine totul. Încotro o s-o apuce.

Magnus îl sunase cu douăzeci de minute înainte și-i spuse că Emelie găsise, mai mult ca sigur, casa în care îl țineau ostatic pe Philip.

— Aveți grijă unul de altul. Te sun eu când aflu mai multe.

Titti stătea lângă Carl-Johan când acesta închise telefonul. Era mai palidă la față decât zăpada de pe pervazul ferestrei. Era clar că nu voia să aibă grijă de el. Nu voia nici măcar să discute cu el. Ceea ce lui îi convenea de minune. Oricum nu știa ce să zică.

Și ceea ce-i povestise Caroline despre implicarea ei?

Adevărul era că în clipa asta nu-i păsa de Caroline.

•

Carl-Johan recunoscu adresa la care se afla vila respectivă. Era o proprietate care fusese scoasă la vânzare cu cel puțin o jumătate de an în urmă. Din păcate nu știa cine era proprietarul ei, dar prietenul lui bun, Tom Crona, îi menționase ceva legat de vila aceea.

Tom și Christina locuiau la doar câțiva zeci de kilometri de vila aceea. Cumpăraseră ferma Lagerby acum zece ani. Carl-Johan își aminti că fusese acolo la vânătoare la dibuit în toamna anului trecut.

Carl-Johan adora vânătoarea la dibuit. Vânătoarea la goană obișnuită era pentru leneși – hăitașii alungau animalul spre țintă, ceea ce însemna că vânătorii stăteau doar cu mâinile în sân și așteptau – asta nu mai era sport. Dar la vânătoarea la dibuit tu erai cel care se furișa după căprior, nu alerga el spre țeava armei.

Proprietatea lui Crona măsura peste o mie de hectare și era impozitată ca domeniu agricol. Asta presupunea impozite mai mici și posibilitatea de a aplica pentru fonduri europene. În jur, 75% din suprafața totală era acoperită de păduri și restul erau pășune și teren agricol de cea mai bună calitate. Grajdurile și pășunile le închiriaseră unor crescători de cai și cariera de pietriș unei firme numite SWE Schakt, dar de exploatarea pădurii se ocupa Tom Crona în persoană. În plus, era terenul perfect pentru vânătoare.

Carl-Johan știa că Titti ar fi preferat să stea la țară. Poate c-ar trebui să cumpere totuși vila aia de care îi vorbea Tom.

•

Carl-Johan își amintea cum stătea acolo lângă Tom. Pădurea era deasă și pe o ridicătură mică de pământ zăcea căprioara doborâtă de Tom. Împușcătura răsunase peste câmpii.

Tom așezase animalul pe partea dreaptă. Îi făcuse deja o incizie pe gât și aștepta să i se scurgă sângele.

— E obosită rău, e trecută de prima tinerețe, spuse el. Face bine la selecție. Cele mai bune exemplare pentru vânătoarea la dibuit.

Carl-Johan dădu din cap.

— Nici acum nu-mi vine să cred că era să trag exact în secunda când ai tras și tu.

— Asta-i viața.

Tom se aplecă și reteză organele genitale ale animalului. Apoi îl despică pe burtă.

— Dar e ultima oară, spuse.

— De ce?

— Pentru că vrem să vindem ferma.

— Ce? Nu știam.

Mănușa lui Tom era plină de sângele care țâșnea din animal.

— E destul de penibil, Carl-Johan, te-aș ruga să nu mai zici la nimeni, nici măcar lui Titti. Adevărul e că nu ne mai permitem să întreținem locul ăsta. Am luat un împrumut destul de mare când l-am cumpărat, iar exploatarea pădurii și treaba asta cu cariera merge mai prost decât mă așteptam. E cam trist. Ian nici nu știe. Eu, unul, nu mă simt în stare să-i zic.

•

Carl-Johan nu fusese niciodată religios. Sigur că era membru în Svenska Kyrkan[36] și ambii copii erau botezați și confirmați. De preotul potrivit, în biserica potrivită. El și Titti se duceau la biserica Oscars la slujba de Crăciun, din doi în doi ani, dar doar pentru că așa voia ea.

Și totuși, acum se pregătea să se roage.

Să se roage să-l găsească pe fiul lui. Nevătămat.

Și pentru Caroline.

Spera că nu făcuse nimic ce nu trebuia.

*

Teddy ieși prin ușa principală deschisă. De îndată ce ieși, auzi țipete. Erau mai multe voci de bărbați.

Pe treptele din fața casei văzu urme de pași pe stratul de zăpadă subțire.

Se auzi din nou un urlet. Venea dinspre pădurea din dreapta casei, din direcția opusă locului din care ei se apropiaseră de casă.

Teddy alergă încolo.

Soarele strălucea pe zăpadă și Teddy văzu urme de pași și aici.

La șaptezeci de metri în fața lui se înălțau brazi și pini. Grădina casei se termina acolo și Teddy sări peste un gard rablagit.

Printre copaci se mișcau câteva persoane.

Trunchiurile copacilor se înălțau în jurul lui ca niște turnuri și lumina dispăru când soarele fu acoperit de un nor.

Trei bărbați se îndreptau spre un al patrulea care stătea în genunchi mai încolo, printre copaci. Cei trei purtau măști de schi și erau îmbrăcați în negru.

Teddy spera că nu erau cine credea el. Se ruga la Dumnezeu sperând că Linda dăduse de Nikola și îl ținea închis în casă.

Cel de-al patrulea părea să aibă la rândul lui fața acoperită. Teddy nu prea vedea pe întunericul dintre copaci, dar părea că atârnă într-o poziție ciudată cu corpul. De parcă ar fi fost rănit.

Teddy se postă la douăzeci de metri de ei. Le vorbi clar și răspicat:

— Nu știu ce faceți, dar terminați imediat!

Mascații înmărmuriră. Se întoarseră spre el.

Teddy ridică tonul:

— L-ați împușcat?

Unul dintre ei spuse ceva într-o limbă străină, arabă, persană sau aramaică.

Teddy îl văzu pe unul din ei ținând un obiect închis la culoare, ceva ce semăna cu o armă.

Persoana care stătea în genunchi se prăbuși la pământ. Teddy se întrebă cât era de rănit.

Doi dintre ei porniră încet spre Teddy.

Ultimul rămase pe loc și îl supraveghea pe cel căzut.

— Habar nu am cine ești, dar pleacă dracului de aici, strigă unul dintre ei.

Teddy nu se clinti de pe loc.

Bărbații se apropiau tot mai mult, acum le distingea mai bine și hainele. Pantaloni de trening, geci matlasate negre. Continuă să spere.

— Băieți, nu știu dacă lucrați pentru Isak sau ce faceți, dar vreau să știu ce-ați făcut cu tipul ăla din casă și ce căutați aici.

Erau la patru metri de el. Pădurea părea întunecată și pustie.

Teddy se uită la găurile din măști, lăsate libere pentru ochi.

Cei trei se opriră la doi metri în fața lui. Teddy recunoscu arma: era un Glock 17.

— Ce dracu'? Iar tu? șuieră bărbatul cu arma.

Teddy ridică mâna spre ei.

— Stați pe loc.

— Tu ai fost în garsoniera aia din Söder cu avocata? întrebă cel de-al doilea.

— Da.

Tipul se relaxă.

— Björne? Teddy?

— Eu sunt.

Dar bărbatul cu pistolul reacționă exact invers. Ridică arma și o ațintì asupra lui Teddy.

— Pizdă proastă ce ești. Era să mă sugrumi. Și văd că ne tot întâlnim. E din vina ta, totul.

Teddy privi drept în țeava armei. Bărbatul mascat cu arma era clar instabil.

Teddy ameți. Nu știa de ce, dar își aduse aminte de buchetul de flori pe care-l așezase pe sicriul mamei la înmormântare. Era atât de mare, încât abia l-a putut căra în brațe. Apoi se gândi la peretele gri de ciment de la închisoarea unde nimerise pentru prima oară, la șaptesprezece ani. Se simțea ca o insectă care se târa spre marginea cea mai îndepărtată a lumii.

Tipul de lângă cel care vorbise spuse:

— Calmează-te, Chamon. Ce naiba, e unchiul lui prietenă-tu. Și pretenarul lui Isak.

Pe fundal, Teddy îl zări pe cel de-al treilea apropiindu-se. Tipul se opri și își scoase masca. Părul îi stătea în toate direcțiile și se holba la el cu niște ochi mari.

— Nikola, spuse Teddy fără să-și miște capul măcar un milimetru. Cât mi-am dorit să nu se ajungă aici.

— Ce dracu', măi, Teddy? Doar ți-am zis, spuse Nikola încet.

Glock-ul era la zece centimetri de ochii lui Teddy. Se holbă spre țeava cea neagră.

Tipul cu arma era, evident, Chamon Hanna.

Nikola spuse:

— Hai, las-o baltă, Chamon. E de partea noastră.

Teddy ridică privirea de pe armă și se uită la Nikola.

Unul dintre ochii nepotului său se zbătu.

— Serios? Și vrei să te cred? se răsti la el Chamon. A încercat să mă omoare. Și după aia, și-a băgat nasul unde nu trebuie cu avocata aia. De asta a murit Anina.

Teddy încercă să vorbească pe un ton calm.

— Știu cine ești, Chamon. Ești prietenul nepotului meu. Ești unul din oamenii lui Isak. Te înțeleg că ești supărat după tot ce s-a întâmplat. Dar sunt prietenul tău.

Nikola încercă să-i spună ceva în aramaică. După tonul lui, Teddy ghici că încerca să-l convingă pe Chamon. Dar nu putea să se concentreze pe asta acum.

Se uită la moartea din fața lui.

Ochii lui Chamon se vedeau prin găurile măștii.

Erau mai întunecați decât ochiul negru al țevii.

*

Emelie se holbă la Ian.

Nu mai auzise țipete sau împușcături de afară, dar Teddy nu se întorsese încă.

Philip zăcea în continuare pe jos. Starea lui nu părea să se îmbunătățească cu nimic. Dar respira

încă. Emelie se aplecase ca să-l asculte și să se uite la pieptul lui. Acesta se umfla și se dezumfla încet.

Ian stătea pe unul dintre fotolii. Arăta un pic mai normal și roșeața din obrajii lui dispăruse.

Emelie se întoarse spre el.

— Cum ai ajuns aici?

Ian se mișcă pe fotoliu și oftă.

— M-au luat pe sus. Presupun că-s aceiași tipi care l-au răpit și pe Philip. Eram acasă, au sunat la ușă și apoi mi s-a făcut negru în fața ochilor și m-am trezit aici. Ne-au bătut. Nu știu dacă voiau să mă omoare sau ce, dar păreau mai porniți pe Philip. Sunt niște psihopați, îți spun. Mă mir că n-a murit.

— Philip era conștient când ai ajuns aici?

— Nu știu, zăcea acolo unde zace și acum.

— Și zici că au fugit?

— Da, s-au cărat, toți. Teddy ar trebui să aibă grijă.

Emelie se uită din nou pe fereastră.

Copacii formau un zid întunecat în depărtare.

•

La pârnaie

În celule era din nou cald, dar Tagg lucra în continuare la lista lui împotriva Proiectului Congelatorul – cum botezase problema cu care se confruntaseră în noiembrie.

Teddy și Sara vorbeau din două în două zile la telefon, ca de obicei, dar totul părea schimbat. Teddy nu știa dacă se mai gândea și acum la motivul pentru care fusese condamnat, dacă mai scormonea și acum prin trecut.

•

Peste patru săptămâni urma să i se acorde prima permisie nesupravegheată, zece ore în care era liber să facă ce voia. Pe lângă o vizită mult-așteptată la dentist, avea să-și petreacă restul zilei cu Sara. Urma să-l prezinte și tatălui ei.

Teddy și Sara plănuiseră ore în șir totul în detaliu. Cum o să-l ia de acolo cu Fiat Punto-ul ei la nouă dimineața, cum o să-l lase să conducă o bucată pe un drum de pădure, cu toate că nu mai avea permis de conducere – doar de dragul senzației. Apoi urmau să ia micul dejun la ea acasă. Sara îi arătase deja poze cu apartamentul ei, dar faptul că avea să îl vadă pe bune, că avea să stea pe canapeaua ei, că avea să se uite la cărțile ei, că putea să se întindă pe patul ei, i se părea aproape ireal. După micul dejun urma să plece la dentist. Teddy avea cel puțin două plombe vechi care îi dădeau bătăi de cap, plus caria aia urâtă de jos care trebuia plombată cu porțelan sau ceva de genul ăsta. Dar nu credea să dureze mai mult de o oră. Apoi voia să se plimbe puțin cu ea în oraș, să bea o cafea – Sara râse de el.

— Parcă ai renunțat la cafea.

— Da, dar când am liber, vreau să mă îmbăt, îi răspunse Teddy.

Voia să-și cumpere niște CD-uri și haine. Și apoi se gândea să mănânce la McDonald's.

— Ce, ești nebun, de ce vrei să mănânci tocmai acolo?

Teddy nici nu voia să audă.

— Putem să luăm cina într-un loc mai elegant. Dar pentru mine, McDonald's înseamnă libertate. E o chestie simbolică, înțelegi, nu pot să-ți explic mai bine de atât.

După-masa voiau să-l viziteze pe tatăl ei și apoi să se întoarcă acasă la ea. Sara rezervase o masă pentru ei la Sturehof. Asta însemna că avea să mănânce pe fugă pentru că trebuia să treacă prin poarta centrală la șapte, niciun minut mai târziu dacă nu voia să-și pericliteze permisia următoare.

•

Când au vorbit cu trei zile înainte să iasă, Sara îi spuse:

— Știi că nu pot să uit chestia aia pentru care ai fost condamnat?

— Da, văd, dar nu înțeleg de ce. Faptul că Mats Emanuelsson n-avea bani nu mai are nicio importanță acum. Greșeala mea a fost că i-am crezut, atâta tot.

— Nu numai.

— Dar ce? Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Am mers mai departe și sper că și familia Emanuelsson a făcut același lucru.

— Știu și te respect pentru asta. Dar simt că ar trebui să verific mai de aproape ce s-a întâmplat de fapt. De dragul tău, Teddy. Cred c-o să aflu mai multe mâine. O să mă întâlnesc cu Cecilia Emanuelsson, văduva lui Mats.

— Sara, nu cred că e bine să te amesteci în chestia asta.

— Dar sunt sigură. Ceva nu se leagă. Nu știu exact ce. Dar cred c-o să am mai multe de povestit când o să ne vedem.

•

Teddy număra orele.

Mai avea o zi până la permisie. Încă o zi și avea să vadă lumea fără ziduri și gardieni pentru prima oară după mai bine de patru ani. Avea să se miște liber, avea să se ducă unde o să vrea, avea s-o țină în brațe pe Sara cât voia.

Tagg murea de gelozie.

— Te rog, Teddy, când o fuți pe Sara, nu poți s-o saluți din partea mea chiar înainte să-ți dai drumul? Aș vrea să particip și eu la momentul ăla special.

— Poți să faci glume cât vrei, Tagg, dar nu și despre ce fac sau nu fac cu Sara. Noi nu ne futem. Noi facem dragoste.

— Și v-ați tras-o?

— Nu-i treaba ta.

•

Urma să mai vorbească o dată înainte să se întâlnească pentru a pune la punct ultimele detalii.

— Salut, eu sunt.

O auzi pe Sara smiorcăindu-se în telefon și se prinse imediat că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu putem să ne vedem mâine, spuse ea.

— Ce vorbești?

— Nu putem să ne mai vedem deloc. S-a terminat.

— Încetează, Sara, ce ai? Ce s-a întâmplat?

— Nu glumesc. E ultima oară când vorbim la telefon. Nu putem să ne întâlnim mâine și niciodată. Nu merge. Trebuie să ne despărțim.

Teddy nu înțelegea nimic. Era schimbată. O cunoștea prea bine ca să-și dea seama după vocea ei că ceva nu era în regulă.

Nu era doar supărată.

Era speriată de moarte.

— Are vreo legătură cu Emanuelsson? întrebă el.

— Nu pot să mai vorbesc… au zis… n-am voie…

Nu putu să mai vorbească pentru că i se întretăie vocea și începu să plângă necontrolat. Nici nu înțelegea ce încerca să zică.

A fost ultima oară când a vorbit cu Sara.

***

Copacii arătau de parcă ar fi vrut să se prăbușească peste el.

Avea un pistol îndreptat spre fruntea lui. Ajungea ca tipul ăla să apese pe trăgaci.

Un adolescent din Södertälje orbit de furie. La fel de nebun cum fusese și el cândva.

Teddy încercă cu cea mai blândă voce a lui:

— Nu poți mai bine să-mi spui ce faceți aici?

Chamon se răsti la el:

— Ce dracu'? Crezi că-s prost?

Teddy apăsă fiecare silabă.

— Doar spune-mi ce faceți aici. Sunt unchiul lui Nikola. Prietenul din copilărie al lui Isak. N-am

nimic de împărțit cu tine. Și n-am de-a face cu moartea verișoarei tale.

Fața lui Chamon tresări.

Își ținea brațul întins, cu pistolul la doar câțiva centimetri de ochii lui Teddy. Teddy văzu cum țeava începu să tremure. Era un semn că lui Chamon îi obosise mâna. Părea impresionat și de ce-i spusese Teddy și de rugămințile lui Nikola. Cel de-al treilea tip îl rugă să lase arma jos.

— Frate… faci o greșeală.

Teddy respiră pe nas și își umplu plămânii cu aer. Își percepea fiecare membru, brațele, spatele, capul. Se uită drept spre țeava pistolului și apoi la mâna care-l ținea. De fapt, nu voia să-l rănească pe copilul ăsta.

Dar trebuia să se miște, acum ori niciodată. Explodă.

Chamon nici nu apucă să-și dea seama ce s-a întâmplat. Teddy făcu ce făcu dintr-o singură mișcare în care fiecare unghi și fiecare înclinare făcea parte dintr-o manevră perfectă.

Apucă mâna lui Chamon și-o suci astfel încât arma să fie ațintită în jos. Prin același gest, îl strânse între degetul mare și cel arătător cât putu de tare și îi dădu mâna pe spate.

Arma se descărcă în pământ.

În mai puțin de o fracțiune de secundă, brațul lui Chamon ajunse într-o poziție atât de dureroasă, încât fu nevoit să-i dea drumul pistolului.

Teddy putea să facă ce voia cu brațul, mâna și arma lui.

Făcu ceva ce era inevitabil. Îi trase un genunchi lui Chamon în stomac, încât acesta zbură înapoi doi metri. Ateriză pe mușchiul acoperit de zăpadă și scoase un geamăt slab.

Nikola făcu ochii mari.

Teddy ținea arma în mână.

Cel de-al treilea se holba și el.

— Și acum spuneți-mi ce căutați aici, spuse Teddy.

Nikola clipi.

— Urmăream un tip și l-am văzut intrând în casa aia.

— Pe cine, pe Ian Crona?

— Pe Ian Crona, da.

Chamon șuieră:

— Pizda aia a omorât-o pe vară-mea.

Teddy respiră prin nas.

— Îmi pare rău. Dar de unde știi?

— Știu, pur și simplu. S-a mai dat la ea și mai demult. Și ălălalt, Philip.

— Și ce s-a întâmplat?

Nikola continuă:

— Am intrat și l-am luat în primire pe Ian acolo înăuntru. Dar ăla de acolo a reușit s-o șteargă. L-am prins aici, în pădure. N-a vrut să se oprească, așa că Chamon l-a împușcat. Și apoi ai apărut tu.

— Deci individul ăsta era în casă când ați ajuns voi, împreună cu Ian și cu Philip?

— Yes, și tipul avea o bandană dubioasă pe gură. Habar nu am cine e, dar n-ar fi trebuit s-o șteargă. Sunt sigur că sunt implicați în ce s-a întâmplat cu verișoara lui Chamon.

Teddy văzu cum fața lui Chamon se crispă de durere.

Se duse la bărbatul întins pe jos.

Acesta părea că-și pierduse cunoștința și zăpada de sub picioarele lui era vopsită în roșu.

Avea gluga hanoracului legată cu șireturi. Era legat la gură cu un fel de eșarfă. Arăta ciudat, Teddy se uită pieziș la ea. Era imprimată cu o gură care rânjea larg și exagerat. Un fel de rânjet de Joker.

Era ceva familiar la rânjetul ăla. De fapt, toată situația i se părea cunoscută.

Teddy spuse cu voce tare:

— Hei?

Bărbatul se mișcă.

După un timp se ridică încet în capul oaselor. Părea că are dureri mari și Teddy își dădu seama că

avea pantalonii uzi de sânge.

— Ești OK?

Bărbatul tuși.

— Ce s-a întâmplat?

Bărbatul își feri fața.

Teddy strânse mânerul pistolului.

— Ce s-a întâmplat, te întreb.

Făcu un pas înainte și îi smulse bandana de Joker.

Mai târziu, Teddy se gândise la scena aceea ca la un punct care condensa toate alegerile lui într-un singur moment. Un punct care conținea tot trecutul lui și indica spre un viitor prestabilit într-un mod nemilos. Un punct în care poate nu voia să ajungă, dar pe care n-a reușit să-l evite.

Își dădu seama imediat de ce i se păruse cunoscut bărbatul din spatele bandanei ciudate.

Era Dejan.

Acesta se răsti la el:

— Nu știu ce dracu' cauți aici, Teddy, dar dispari imediat. Nu te băga în chestia asta!

Teddy susținu privirea lui Dejan. Prietenul lui cel mai bun. Cel care îl primise în casă și-l lăsase să stea la el.

Preț de o secundă, se întrebă dacă-l privise vreodată pe Dejan astfel. Dar acum o făcea. Căuta un suflet în spatele ochilor prietenului său.

Dar nu descoperi nimic.

— Încă te mai ocupi de prostii din astea? era singura întrebare care îi veni în minte.

Dejan părea că mai are puțin și izbucnește în plâns.

— Nu mă judeca, Teddy. Noi doi cu asta ne ocupăm tot timpul. Și habar nu ai în ce te bagi.

— Eu m-am retras de mult. Cine mai e implicat? Cine a fost cu tine?

— Nu e cazul să discutăm despre asta, prietene. Sper că nu vrei să chemi poliția? Tu nu ești genul ăla.

Teddy coborî privirea.

Dejan repetă întrebarea.

— Teddy, tu nu ești genul ăla, nu-i așa? Spune-mi că nu te-ai schimbat chiar așa.

Teddy îi întoarse spatele.

O rupse la fugă spre casă.

*

O bubuitură dinspre pădure. Dar acum era liniște din nou.

Philip părea că nu mai respiră. Emelie se duse imediat la el ca să se uite dacă i se mișca pieptul.

Ian se ridică.

— Poate ar trebui să plec și eu. Cred c-ar fi bine să mă duc la un doctor.

— Nu poți să aștepți ambulanța? îl întrebă Emelie.

Nu se gândise că Ian voia să părăsească vila așa de repede.

— Ne auzim mai încolo, după ce mă oblojesc, spuse el, și zâmbi larg.

Emelie se uită la el. Oare chiar avea nevoie de copci? Probabil că primise o lovitură ușoară la cap, poate și peste obraji și frunte. Dar mai mult de câteva vânătăi nu vedea la el.

În clipa următoare, văzu ceva ce nu observase atunci când l-a găsit pe jos și nici când s-a așezat în fotoliu.

Cămașa lui era pătată de sânge.

Poate că rănile lui erau mai grave decât credea ea.

— Cred c-ar fi mai bine dacă ai aștepta ambulanța. Văd că te-au cam șifonat și pe tine, spuse ea, și arătă spre cămașa lui.

— Nu, sunt OK. Sângele ăla e sigur de la ei.

Dar cămașa părea umedă de sânge.

— Ian, vreau să mai rămâi puțin.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să spun nimic. Mă gândeam doar că poate ai putea să mai rămâi puțin. Până se întoarce Teddy.

Ian se transformă într-o furie în fața ei. Împroșcă salivă în jurul lui când se rățoi la ea:

— Nu, plec acum și sun la poliție din mașină.

Își scoase telefonul și începu să formeze un număr.

Emelie se întinse repede după telefon și i-l smulse din mână.

— Nu putem să sunăm la poliție împreună?

— Ești proastă la cap sau ce? Nu tu m-ai amenințat c-o să mă dați în judecată dacă îi sun? De ce tot trageți de timp? Doar s-au comis destule infracțiuni grave până acum.

— Te rog, așteaptă aici câteva minute, până când vine ambulanța după Philip. Putem să sunăm la poliție chiar acum, tu și eu.

Ian încercă să-i smulgă telefonul din mână. Emelie nu știa că e atât de puternică. Nu voia nici să facă ceva ridicol. Și totuși, s-a ajuns la o luptă, cei doi trăgeau de telefon înainte și înapoi.

Telefonul lui Ian zbură prin cameră și ateriză pe covor, la cinci metri de ei.

În clipa aceea se deschiseră ușile duble și Teddy intră în salon.

Preț de o secundă păru ireal, o arătare care bântuia conacul acela. Razele soarelui năvăliră în casă dinspre hol și se împrăștiară în jurul lui.

Teddy rămase nemișcat și urmări scena din fața lui.

Emelie nu reuși să-i distingă fața în *contre-jour*.

*

Cei trei făcură schimb de priviri și, până la urmă, Yusuf începu să râdă în hohote.

— Frate, trăiți-ar familia! Sunteți bolnavi la cap. Toți. Ce dracu' învârte Teddy ăsta?

Nikola răsuflă ușurat. Se bucura că Yusuf o luase ca pe o glumă.

— Poate e din cauza lui maică-mea. Că l-a dat afară și s-a luat de el. Parcă vorbea cu mine, nu cu frate-su.

Privirea lui Yusuf se întunecă.

— Tu ești bine, Chamon?

Chamon se strâmbă.

— Da, sigur. Atât că am scula undeva între plămâni.

Scuipă sânge.

— Și curva aia care a omorât-o pe Anina e tot acolo.

Cerul abia se vedea de copaci. Brazii înalți stăteau tăcuți în jurul lor, de parcă ar fi așteptat să ia o decizie. Nikola se gândi la ceva ce-i povestise Teddy. La cum a dormit sub un brad într-o noapte, când încerca să se ascundă de poliție.

Cei trei se priviră. Yusuf era cel mai în vârstă și avea toată încrederea lui Isak. Dar, pe de altă parte, Chamon era cel care o pierduse pe vară-sa.

Yusuf spuse:

— Isak îl iubește pe Teddy. Am putea face un serial la câte ne-a povestit despre el. N-o să ne toarne, nu-i așa, Nikola?

— *Fuck no.*

— Și Chamon, să știi că n-o să uităm chestia asta cu verișoară-ta. Isak și-a dat cuvântul, *walla.*

Chamon se ridică.

— OK, haideți să ne cărăm.

— Și fraierul ăla cu fața de Joker? îi întrebă Nikola. Cu el ce facem?

Se uitară spre locul în care zăcuse bărbatul pe care Chamon îl împușcase în picior.

Dar tipul dispăruse.

Nu se mai vedea nici măcar pata de sânge de pe zăpadă. Probabil că o acoperise cu zăpadă.

•

Cei trei alergară spre X5. Chamon se opri la un moment dat și înjură scuipând sânge.

Cealaltă mașină dispăruse. Jokerul o șterse probabil.

Fața lui Nikola împietrise de la aerul rece. Își dădu seama cât era de obosit. Nu mai suporta să stea la Chamon sau la ceilalți băieți, să se mute de colo-colo ca un boschetar, să nu aibă un dulap cu

hainele lui. Să nu știe niciodată când poate să-și spele chiloții. Frica de o percheziție la domiciliu, teama că poliția o să-l salte pentru niște lucruri de care nici nu-și mai aducea aminte.

Și toată povestea aia cu Anina. Și cu Teddy.

Poate că venise vremea să se mute înapoi la mama.

*

— Stai jos, Ian. Acum.

Teddy vorbi pe cât putu de clar și de răspicat.

După-amiaza asta îl cam secase de energie.

Dar Ian nu se așeză, ci porni spre mobilul care zăcea la câțiva metri de el.

Teddy îl apucă de subraț și-l strânse cât putu de tare. Tipul era zvelt, dar nu și slab. Probabil că se antrena sârguincios cu un antrenor personal la vreo sală de fitness luxoasă din centru.

— Ți-am spus să stai jos.

Ian înmărmuri. Teddy se aplecă și ridică telefonul. Era încă întreg, din câte își dădea seama.

— Sunteți nebuni, mârâi Ian, și Teddy îl văzu cu coada ochiului cum apucă un ciocan de pe măsuța de cafea.

Se aruncă instinctiv într-o parte. Prea târziu, însă. Simți că ceva îl lovise peste maxilar.

Văzu negru în fața ochilor.

•

Un tunel, un tunel străbătut de un curent slab. Senzația că totul se învârtește. Că tunelul se mișca și el.

Și undeva, departe, o lumină. O lumină puternică, exact ca primele raze de soare primăvăratice care pătrundeau prin zidurile ce împrejmuiau curtea de recreație de la închisoare.

O lumină care îi mângâia fața și-i amintea de ceva mai bun undeva, dincolo de ziduri.

•

Teddy se învârti. Probabil că leșinase preț de câteva secunde. De pe podea, unde se afla, îl văzu

pe Ian ridicându-și telefonul și ieșind prin ușile duble. Încă mai ținea ciocanul în mână.

Emelie îi tăie calea.

Teddy încercă să se ridice, dar ameți. Durerea din maxilar îl făcu să-și piardă echilibrul din nou. Nu ajunse departe și îngenunche. Capul îi zvâcnea și avea impresia c-o să vomite. Era de parcă ar fi stat pe scările rulante din Casa ciudată de la parcul de distracții, în timp ce cineva îl înjunghia în față cu un cuțit.

Emelie ridică palma spre Ian.

— Stai pe loc.

Ian încercă s-o ocolească.

Emelie îl apucă de braț.

Ian legănă ciocanul spre capul ei, dar Emelie reuși să facă un pas într-o parte și să-l evite.

Nu mai putea să-l țină pe loc.

Teddy abia reuși să-și deschidă gura din cauza durerii.

— Ai grijă, Emelie, spuse totuși, gâfâind.

Dar ea îl ignoră și se duse drept spre Ian.

Acesta ridică din nou ciocanul. Dar de data aceasta, Emelie părea că știe ce trebuie să facă. Puse jos piciorul stâng în fața lui și își mișcă fulgerător piciorul drept.

Teddy nu mai văzuse în viața lui o lovitură circulară *muay thai* executată atât de perfect. Cunoștea tipi care se antrenau de cincisprezece ani, care n-ar fi putut să repete figura. Rapiditatea se putea însuși cu timpul, dar restul era o chestiune de talent.

Piciorul drept al lui Emelie îl nimeri din plin pe Ian. Acesta scăpă ciocanul și se clătină.

Dar Emelie ateriză în *fight statice,* stabilă ca o stâncă.

— Și acum te calmezi, spuse ea.

•

Ian se așeză într-un fotoliu cam fără voia lui. Se ținea de piept. Poate își fracturase vreo coastă. Lovitura lui Emelie nu fusese doar bine țintită, ci

și puternică. Dar Ian nu comentă deloc cele întâmplate. Își lăsă doar capul pe spate și rămase cu privirea ațintită în tavan.

Teddy se ridică cu chiu, cu vai și se târî în patru labe până la canapea. O rugă pe Emelie să-i dea telefonul lui Ian.

Ian, Emelie, Philip care zăcea fără suflare, el – toate astea trebuiau să se termine acum.

Teddy trebuia să-și ia banii și să se ocupe de nepotul lui.

— Tu știi foarte bine ce se întâmplă, Ian. Dar și eu.

— Ce vorbești? Ești bolnav la cap. Și ea e dusă cu pluta, spuse Ian arătând spre Emelie. Dați-mi telefonul.

Teddy se uită la iPhone-ul lui Ian. Maxilarul îl durea îngrozitor.

— Nu încă. Ești vinovat de răpire, sechestrare, șantaj și tentativă de omor.

— De când te-ai făcut tu polițist?

— Taci din gură. Tu l-ai angajat pe omul ăla care a dispărut în pădure ca să te ajute să-l răpești pe Philip. Hai să-l numim Joker. Se întâmplă să știu c-a mai făcut chestii din astea.

Ian ridică privirea și se holbă la el. Teddy nu reușea să-și dea seama dacă e ură sau uimire în ochii lui.

25 februarie

— De obicei ciocnim cu șampanie când rezolvăm un caz, dar de data asta mi s-ar părea cam deplasat.

Magnus Hassel puse câte o ceașcă de cafea în fața lui Teddy și a lui Emelie. Aceasta nu știa dacă voia să facă glume sau doar să-l informeze pe Teddy.

Magnus arăta ca de obicei. Avea părul lins, dat pe spate și obrajii perfect netezi. Costum bleumarin, cămașă albastru-deschis, cravată de culoarea albăstrelei și o batistă portocalie în buzunarul de la piept. În mare, toate astea semănau cu o zi lucrătoare obișnuită, dar situația nu era deloc normală.

De câteva zile, Magnus, Emelie și Teddy răspundeau la întrebările poliției. Emelie repetase aceleași răspunsuri de mai multe ori, doar că de data asta încercase să le dea mai multe detalii. În ceea ce privește ancheta, le spusese aproape tot ce știa despre răpirea lui Philip.

Acum Magnus voia să țină un *debriefing* mic cu ei.

— Va trebui să încheiem într-o notă diferită. Sincer să fiu, abia aștept. Ador să muncesc, tu știi cel mai bine, Emelie, dar treburile astea nu-s de

nasul meu. Și dacă te gândești ce s-a întâmplat cu fata aia, sărmana… Și… Philip… și tot.

Magnus sorbi din cafeaua lui.

Teddy își bea cafeaua cu paiul. Arăta de-a dreptul comic. Fusese nevoit să-și opereze maxilarul după lovitura aia cu ciocanul, dar medicul spunea c-o să se vindece repede. Altfel, părea mai interesat de operele de artă de pe pereți, decât de discuții. Emelie își dădu seama că nu mai fusese niciodată în biroul lui Magnus, doar în săli de întâlniri. Asta însemna că Teddy se bucura de încredere deplină din partea firmei, presupuse Emelie.

Oricum, Magnus discutase deja cu ei despre părțile mai importante. Totuși, Emelie îl ascultă cu atenție și încercă să răspundă la întrebările lui.

Poliția sosi la scurt timp după ambulanță. Îi luaseră cu ei pe Ian și pe Emelie. Philip și Teddy plecaseră cu ambulanța.

În salon se afla și o geantă sport a cărei prezență le scăpase. Poliția o deschisese doar preț de câteva secunde, dar Emelie apucă să vadă teancurile de bancnote de dinăuntru.

Magnus presupunea că erau banii pe care îi ridicase de la bancă Ian. Plata pentru tipul pe care Teddy îl numea Jokerul.

În schimb, băieții cu care se întâlnise în pădure dispăruseră. Teddy părea foarte secretos în legătură cu ce se întâmplase acolo și Emelie nu putea decât să dea cu presupusul. Într-un fel, era problema lui dacă voia sau nu să le povestească. Se întreba doar dacă fusese la fel de discret și în prezența poliției.

Starea lui Philip nu mai era critică. Se trezise în urmă cu două zile, la spitalul Huddinge.

Investițiile lui Ian și toate bunurile lui se transformaseră în scrum, constată Emelie după un *due diligence* serios. Îi verificase firmele, dar aflase mai multe și despre datoriile lui, despre conturile, creditele și cărțile lui de credit. Genul de informații pe care reprezentanții băncii nu ți le-ar

fi dezvăluit nici morți, dar de data asta trebuiau să facă o excepție.

Emelie află, printre altele, că o persoană pe nume Jonas Svensson fusese la sediul băncii Handelsbank din centru pe data de 21 februarie, după-amiaza, și făcuse o retragere de cinci sute de mii de coroane. Retragerea fusese pregătită din timp și toate documentele fuseseră trimise la bancă, conform regulilor. Doar că acel Jonas Svensson, a cărui legitimație fusese folosită la retragerea numerarului, era la închisoarea Kumla de trei ani. Condamnat pentru trafic de droguri.

Emelie primise chiar permisiunea să se uite peste înregistrările camerelor de supraveghere ale băncii. Persoana care intră în sediul băncii purta ochelari de soare și o șapcă trasă peste ochi. Cam greu de identificat, dar poate că poliția avea metode speciale pentru așa ceva. Teoria ei era că Ian cumpărase, pur și simplu, datele personale ale lui Svensson și s-a dus la bancă personal. Poate chiar semănau.

Problemele economice ale lui Ian erau evidente. Atât el, cât și firmele lui aveau credite peste credite. Investițiile lui nu-i aduseseră niciun profit.

În total, era vorba de o pierdere de aproape o sută de milioane de coroane la firmele lui și zece milioane pe plan personal. Emelie aflase câte ceva și despre creditele lui private. Două mașini, un Ferrari și un Maserati. Dar mai ales, credite de consum. Camere de hotel, șampanie de cinci mii de euro sticla în cluburi din Londra și New York, ceasuri, cine luxoase de cel puțin trei mii de coroane, haine și zboruri la clasa întâi. Și o grămadă de retrageri de numerar.

Emelie continuă să sape. În locuri care nu i-ar fi plăcut lui Magnus. Află că părinții lui, Tom și Christina Crona, n-aveau cum să-l ajute nici ei. Arta de a trăi pe picior mare, dar fără acoperire, părea o moștenire de familie.

Cele șaisprezece milioane de la Philip ar fi putut, poate, să-i acopere datoriile personale. Dar restul afacerilor lui Ian erau la pământ.

Teddy spuse:

— Poliția i-a confiscat telefonul. V-au întrebat de sms-urile lui?

Emelie și Magnus dădură din cap.

Poliția găsise sms-uri de la Philip. „Poți să te uiți peste un proiect de-al meu? Se cheamă CashFinans. Am văzut cifrele, au un flux de numerar ridicol de tare".

Mesajul fusese trimis în seara dispariției lui Philip, pe 21 februarie. Ian i-a răspuns la sms, Teddy văzuse mesajul: „Putem să vorbim mâine?"

Dar când Ian, Axel și Carl urcaseră la birou, Axel i-a spus că și el primise un sms de la Philip în care îi spunea că e bolnav de gripă sau așa ceva.

Emelie își amintea răspunsul lui Ian.

— Da, spuse Magnus. Îmi amintesc și eu. A zis că și el a primit sms-ul ăla, lucru pe care l-am spus și polițiștilor.

— Dar n-avea niciun sms de genul ăsta în telefon, spuse Teddy. Philip nu i-a trimis niciun sms lui Ian pentru că Ian nu avea nevoie de un astfel de mesaj, doar știa tot timpul de ce nu dă niciun semn Philip. Probabil că el a fost cel care i-a trimis mesajul despre gripă lui Axel și celorlalți și a dat o grămadă de telefoane care să-i inducă în eroare pe cei care ar fi vrut să-i controleze telefonul. Numai să nu înceapă lumea să intre la bănuieli.

Nici Emelie, nici Teddy și nici Magnus nu știau nimic despre declarația pe care o dăduse Ian la poliție. Au putut să constate doar că poliția îl arestase cu câteva ore în urmă și avea să-l țină în arest pe perioada anchetei. Era bănuit de răpire, sechestrare, șantaj și atac deosebit de grav. Adică exact ce îi spusese și Teddy în casă.

Sângele de pe cămașa lui care, cel mai probabil, provenea de la Philip, ADN-ul de pe sticla din

garsoniera de pe Fatbursgatan, servieta plină cu bani și comentariul ciudat privind mesajul despre gripa lui Philip, constituiau suficiente dovezi ca să-l aresteze.

— Dar oare sunt suficiente pentru o condamnare? în cazul ăsta nu trebuie să existe niciun dubiu legat de vinovăția lui, spuse Magnus.

— Să vedem ce mai găsește și poliția. Tranzacții, transferuri, ADN, amprente, mai multe mesaje pe telefonul lui… Sunt destule dovezi, zise Teddy. Dar, sigur, poate să mintă că a fost împroșcat cu sânge, că altcineva l-a bătut pe Philip. Și că sticla a fost plasată acolo, că el n-a fost în garsonieră.

Magnus îi privi cu un aer gânditor.

•

Singura greșeală pe care o făcuse Ian pe parcursul operațiunii răpirii a fost că nu știa despre sistemul de blocare a transferurilor, folosit de bancă. Dacă băncile n-ar fi ținut cont de un plafon global pentru transferuri în afara țărilor UE, ar fi putut să transfere cele zece milioane chiar și cu un dispozitiv de *self-banking.* Philip zicea că Ian nu s-a priceput niciodată la detaliile practice.

În plus, Carl-Johan a intrat la bănuieli când Philip nu l-a sunat în legătură cu arma aia de vânătoare pe care voia să i-o facă cadou. Ian și răpitorii nu s-au așteptat la chestii de genul ăsta.

În schimb, au fost convinși că transferul ăla n-o să le ia mai mult de o zi, dar din cauza întârzierii, au început să caute un alt loc în care să-l țină pe Philip. Ferma Lövtuna era scoasă la vânzare de ceva timp. Proprietarul a confirmat faptul că Jonas Svensson l-a sunat cu câteva zile în urmă și că i-a închiriat vila pe loc. Aceeași persoană. Ian nu-și folosise nici măcar o dată propriul nume.

— Și băieții din Södertälje erau acolo pentru că voiau să-l prindă pe cel sau cei care au omorât-o pe Anina Björklund. Am înțeles bine? continuă Magnus.

Teddy și Emelie dădură din cap.

— Îl urmăreau pe Ian din același motiv pentru care îl urmăreau și pe Philip. Pentru că amândoi *au violat-o* pe Anina. Faza aia când l-au scos pe gheață pe Philip era doar începutul răzbunării, răspunse Emelie.

— Da, sună complicat. Membrii familiei Schale sunt clienții mei. Așa că prefer să nu discut acum despre partea asta. Mă mulțumesc să constat că Philip n-a fost răpit de gașca din Södertälje.

Cei trei își ridicară simultan ceștile de cafea și sorbiră din ele.

Magnus se uită la Emelie și la Teddy peste marginea cești.

— A dracu' dubioșenie, spuse el.

Emelie nu-l mai auzise înjurând.

— Le-ați povestit tot polițiștilor?

— Aproape tot, spuse Teddy.

Magnus oftă.

— Mda, cum spuneam, e un caz tare încurcat. Oricum, noi l-am servit pe client și ne-am făcut treaba. E sarcina poliției să afle ce s-a întâmplat cu Anina. Nu a noastră.

Apoi puse un plic pe masa de scris.

— Am zis că poate îți vrei onorariul, spuse el, și împinse plicul spre Teddy.

Teddy îl deschise și-i verifică conținutul.

Apoi își strânse buzele și spuse:

— Nu mai lucrez în stilul ăsta. Pune-mi trei sute de mii într-un cont din ăla, client sau cum îi zice, și restul îi vreau transferați în contul meu privat. Și vreau să-mi plătiți și contribuția la fondul de pensii.

Magnus încercă să schițeze un zâmbet și trase înapoi plicul.

— Ești sigur? întrebă el.

Teddy se ridică și dădu mai întâi mâna cu Magnus și apoi cu Emelie.

— După jobul ăsta sunt mai sigur decât oricând, crede-mă.

Apoi se întoarse spre Emelie:

— Apropo, cine te-a învățat *muay thai*? Oricum, spune-i c-a făcut treabă bună.

•

Emelie și Magnus căzură pe gânduri după plecarea lui Teddy. Nu prea mai aveau nimic de discutat, dar de gândit, cu atât mai mult.

Emelie trebuia să uite de cazul ăsta. Să meargă mai departe la etapa *post-closing*. La senzația de liniște și armonie completă din zilele de după finalizarea unei tranzacții importante, când nu mai avea chiar nimic de făcut.

Deși știa că n-avea să se simtă așa și după cazul ăsta. Poate că avea nevoie de un psihoterapeut, ca să-și ordoneze gândurile în cap.

Nu reușea s-o uite pe Anina.

— Deci, cam asta ar fi, oftă Magnus. Ce harababură oribilă. Sper că ziarele nu vor scrie prea multe despre implicarea noastră. Ar putea să însemne *bad will* pentru birou. Nici măcar n-ar trebui să ne ocupăm cu chestii din astea.

— Magnus, mă gândeam să plec acasă puțin mai devreme azi, dacă e OK.

— Bineînțeles, scumpo. Măcar atât.

— Vreau să te întreb ceva.

— Spune.

— De ce l-ați implicat pe Teddy în cazul ăsta? Știu că-i din Södertälje, dar nu cred că numai din cauza asta… în sfârșit, am făcut rost de sentință. A fost condamnat pentru ceva asemănător. Acum opt ani. Răpire, sechestrare. De asta voiai să lucrăm cu el? Că era expert în treburi din astea?

— Parțial, Emelie, parțial. Dar mai era și un alt factor care a cântărit și mai mult. Probabil că ai văzut și tu că Teddy n-a fost singurul vinovat în povestea aia îngrozitoare. Dar a fost singurul condamnat. Știi de ce?

— Nu știu, nu m-am gândit la asta.

— Răspunsul e simplu. Pentru că… n-a *ciripit,* dacă-mi permiți să folosesc un cuvânt mai exotic.

Teddy a știut să-și țină gura. N-a turnat pe nimeni. A păstrat secretul profesional, ca un avocat. Și am bănuit că, dacă voiam să-i dăm de cap cazului ăstuia, o să avem nevoie de o persoană care nu scurge informații. Nici măcar dacă riscă opt ani de închisoare.

Emelie clipi.

Magnus nici nu știa câtă dreptatea avea.

Emelie era sigură că Teddy n-avea să dezvăluie nimic despre gașca lui Isak Nimrod din pădure.

Un singur lucru nu știa nici ea: cine era Joker ăla. Dar asta n-o deranja câtuși de puțin.

1 martie

Steffi se întorsese din vacanță, dar i-a fost interzis să-l viziteze la spital.

Philip nu s-a văzut în oglindă decât de două ori de când și-a revenit, dar a fost de ajuns ca să-i vină să plângă. Avea un soi de bandă adezivă rezistentă pe nas și pe buza superioară. Îi lipseau doi dinți din față și câțiva din maxilarul superior erau strânși laolaltă cu un fel de aparat dentar. Avea vânătăi sub ochi, urechile bandajate și un guler galben din plastic în jurul gâtului.

Comoție cerebrală gravă, fractură nazală, osul maxilarului era și el crăpat, urechile și picioarele mutilate și hematoame peste tot, îi spuse doctorul Alvnäs. În plus, îi degeraseră picioarele și obrajii. Urma să i se facă o tomografie computerizată și radiografii magnetice, dar nu știau dacă aveau să-i rămână urme permanente.

Și simțea că-i explodează capul de durere.

N-avea nevoie de compasiunea lui Stephanie. Și n-avea chef să mai turuie odată toată povestea aia oribilă, îl pompaseră destul poliția și părinții lui.

Voia să se simtă din nou întreg.

Să dispară de acolo.

*

Întregul salon mirosea a clădire de stat sărăcăcioasă. Pe jos aveau linoleum și perdelele de la fereastră păreau din poliester. Lampa care atârna deasupra măsuței de lângă fotoliu era o copie după originalul lui Poul Henningsen. Până și ciocolata

pe care o primise de la asistenta medicală părea de undeva din Coreea de Nord.

Poliția îl interogase de trei ori. Prima oară era atât de varză, că nici măcar nu a putut să vorbească. Habar n-avea de ce interogau un om care nici măcar nu-și amintea codul lui numeric personal.

Oricum, se bucura că doctorul Alvnäs i-a prescris un adevărat cocktail din medicamente. Morfin Meda, flunitrazepam și Propavan.

A doua oară chiar s-a străduit să-și amintească. Atacul din holul garsonierei de pe Fatbursgatan. Zilele petrecute în baie. Cum a tras cu urechea la ce zicea Față-de-Joker, dar vocea celuilalt nu-și amintea s-o fi auzit vreodată. Faptul că se așteptau să rezolve totul în doi timpi și trei mișcări. Și cât s-au stresat din cauză că n-a mers și l-au mutat în vila aia. Faptul că nu și-au arătat fețele.

Polițista care îl audiase îi punea mereu aceleași întrebări. Majoritatea aveau legătură cu tipul cu bandana. Philip voia și el să-l identifice, doar îi văzuse ochii. Dar n-avea cum. Când se gândea la nemernicul ăla, nu-și amintea decât privirea lui ca o flacără care îl orbea. Nu-și amintea cum arăta, de fapt.

A treia oară, poliția a dat banda înapoi și voiau să le povestească cum a început totul. Când au început să-i pună întrebări legate de prezența lui în garsoniera de pe Fatbursgatan, s-a împuțit treaba.

— Mai trec pe acolo din când în când.

— A cui e garsoniera?

— A unui amic, Jarl îl cheamă. Nu-l cunosc foarte bine.

— Cum îl cheamă? Care e numele lui complet?

— Nu știu, scrie pe ușă, cred. Polj… ceva.

— Ai numărul lui de telefon?

— Cred că da. Trebuie să mă uit în telefon, dar nu-i la mine.

— Aha. Și ce *faci* când ești acolo?

Polițista al cărei nume îl uitase deja îl privi cu ochi mari, rotunzi. Oare era doar drăguță cu el, sau îi vorbise pe un ton ironic?

— Nimic special, îi răspunse el. Auziți, mai aveți multe întrebări? Că nu mă simt prea bine.

Polițista întrerupse audierea după câteva minute. Doar era vorba de o victimă care suferise un abuz îngrozitor și fusese torturată într-un mod absurd. Avea voie să ceară o pauză.

Dar și-ar fi dorit să nu mai audă niciodată întrebările alea.

•

Îi oferiseră posibilitatea de a sta de vorbă cu un terapeut. TSPT – tulburare de stres posttraumatic, i-au spus. „Cred că ai nevoie de terapie cognitiv-comportamentală”, i-a spus doctorul Alvnäs și l-a bătut pe umăr. Dar Philip nici nu voia să audă de șarlatanii ăia. Asta mai lipsea, să-l facă să-și aducă aminte din nou de tot ce s-a întâmplat.

Voia să uite.

Voia să plece acasă.

Avea treburi de rezolvat. Investiții. Planuri de afaceri.

Și Ian?

Era greu de înțeles.

Nici lui nu prea îi venea să creadă. Dar la cea de-a treia audiere, polițista i-a dezvăluit că prietenul și partenerul lui de afaceri era principalul suspect. Nu mai putea să-i ascundă informația asta: presa vuia despre arestarea lui Ian Crona.

Poliția îi spusese că situația financiară a lui Ian era dezastruoasă. Jucase un joc periculos. Luase credite peste credite, din câte a înțeles. Acum că se gândea, își aducea aminte că Ian i s-a plâns de multe ori despre cât de rău îi mergeau afacerile. Firmele pe care le deținea împreună fuseseră și ele afectate. Philip își dăduse seama de asta. Ian îl orbise cu cifre false.

Ian se comportase ca un imbecil și n-avea decât să suporte consecințele. Avea nevoie de bani. Până

aici, îl înțelegea.

Dar mai era ceva. Ceva mai întunecat. Philip o simțea prin tot corpul lui mutilat.

Ură.

Și, da, el și ceilalți băieți se purtaseră destul de dur cu Ian în copilărie. Făcea parte din atmosferă. Îi afectase pe toți, doar că Ian se nimerise de mai multe ori în bătaia armei. Philip se gândi la groapa aia unde s-au pișat pe fața lui, în clasa a cincea. Își aduse aminte și de ziua aceea, în clasa a opta, când l-au obligat să-și înghită propria spermă. Și parcă vedea și acum cheful ăla – Ian credea că o să și-o pună și el, dar toate gagicile au râs de el și ei l-au filmat. După care au făcut vreo douăzeci de copii și le-au distribuit prietenilor de la școală.

Toți au fost duri cu el. Dar Ian se întorcea mereu la ei, făcea parte din gașcă.

Nu-i venea să creadă că s-a ajuns aici.

Philip nu înțelegea de ce a rămas prieten cu el după bacalaureat dacă îl ura atât de tare. De ce a vrut să facă o firmă cu el? Nu-i trecea prin cap decât un singur răspuns.

Ian voia să rămână lângă ei. Dar umilința era tot acolo, în sufletul lui. Ca o tumoare malignă despre care n-a știut nimeni. Pe care n-a descoperit-o niciunul dintre ei.

•

Ai lui îl vizitaseră de câteva ori. Nu i-au spus cine știe ce. Îi aduceau reviste, îl mângâiau pe frunte și-i spuneau că totul avea să fie din nou bine.

Bullshit. Nimic n-avea să mai fie ca înainte.

Dar n-avea chef să se gândească la asta acum.

Îi povestiră pe scurt despre echipa care îl găsise și despre cum s-a întâmplat.

I-au amintit ceva și despre un alt caz tragic. Despre o tânără care a fost găsită moartă. O femeie cu care a avut legături amoroase, spuneau ei.

Anina – Philip nu făcu niciun comentariu.

Nici măcar nu era vina lui. Dar poate că Ian era implicat și-n asta. Se ținea după ea la fel de mult ca și el.

•

Intră asistenta. Asta abia vorbea suedeza, dar spitalul se aștepta de la pacienți să aibă încredere în ea. Oare ce era în capul lor?

— Aveț visitator.

— Poftim?

— Fată, aișa. Visita.

— Vizită? Spuneți-i să intre.

Era Caroline. Purta aceleași haine ca de obicei. O pereche de pantaloni largi, gri și un pulover croșetat. Își puse geaca matlasată pe masă. Arată foarte bine azi, se gândi el.

— Mama și tata nu mai vor să vorbească cu mine, îi spuse Caroline.

— Nu vrei să mă întrebi mai întâi cum mă simt?

— Păi, văd cum te simți. Mult mai bine decât atunci când te-au găsit, presupun.

— De ce nu vor să vorbească cu tine?

— Pentru că și-au dat seama că eu sunt iepurele albinos.

— Cum?

— Oamenii ăia de la firma de avocatură i-au contactat pe cei de la Facebook care n-au vrut să-i ajute la început. Dar din cauza anchetei, Emelie aia i-a întrebat din nou și a cerut informații despre identitatea user-ului cu poza aia de profil. Anton Antonson. Facebook a făcut publice câteva informații, printre altele, faptul că adresa mea de mail era atașată la contul ăla, așa că și-au dat seama că eu ți-am trimis mesajele. Și au văzut că tot eu am contactat-o și pe Anina. Sau poate din cauza asta.

Caroline ridică brațul. Philip zări tatuajul micuț de deasupra încheieturii: un iepuraș alb cu ochi roșii.

— Aha. Ce să-ți fac? Numai tu ești de vină. M-ai terminat cu mesajele tale și cu felicitările alea și

tot.

— Și tot nu te-ai schimbat.

— De ce ai venit aici? Ca să mă sâcâi la cap?

Philip încercă să se ridice în pat, dar nu prea reuși. Îl dureau fălcile și ceafa când se mișca.

Caroline se ridică și se duse la el.

— Oare de ce a făcut asta Ian?

Stătea aplecată asupra lui și îi scoase încet perna de deasupra, cea pe care își odihnea capul.

— Aoleu, Caroline. Pui și tu niște întrebări… Habar nu am. Ian e nebun, e bolnav rău de tot. Mă urăște pentru niște chestii pe care le-am făcut la paisprezece ani. N-am cum să înțeleg.

Philip își simți capul cu vreo zece centimetri mai jos când îi luă perna.

— Te urăște pentru niște chestii pe care le-ai făcut când aveai paisprezece ani?

Caroline ridică perna deasupra lui. N-o mai vedea acum, ci doar fața de pernă de culoarea untului la câțiva centimetri de fața lui.

Ce voia să facă?

Îi auzi vocea. Părea că vine de undeva de departe.

— Voia să te omoare pentru ceva ce ai făcut acum o sută de ani?

Dintr-odată, Philip se simți istovit. Dacă ar fi lipit perna aia de fața lui, n-ar fi avut energia să se împotrivească. Nu cu ceafa aia amorțită de durere și cu maxilarul care-l durea și mai rău decât până acum. Nu cu toate medicamentele pe care i le-au băgat pe gât în ultimele ore.

— Nu știu, Caroline.

Înghiți în sec.

— Și tu? Ai fi vrut să mă omoare?

Caroline coborî perna câțiva centimetri.

Durerea îl săgetă în spate când încercă să scoată mâinile de sub pătură ca s-o împiedice. Abia se mișca. Chiar că era slăbit.

Perna îi atingea vârful nasului.

Îi auzi vocea:

— Nu vreau decât să te schimbi și să nu te mai încurci cu tot felul de femei, fete și copii. Adu-ți aminte că știu de ce ești cum ești. Doar am primit același tratament acasă, și tu, și eu. Dar asta nu înseamnă că eu trebuie să fiu ca tine.

Philip încercă să-i răspundă, dar gura îi amorțise. Caroline tresări.

Aruncă perna. Aceasta ateriză pe fotoliu.

Apoi își puse geaca și ieși.

Philip se gândi că geaca aia era prea frumoasă și călduroasă ca să fie a ei. Lui Caroline nu-i păsa de obicei dacă era cald sau frig. Se îmbrăca mereu cum o tăia capul.

Era o idioată.

*

Teddy stătea acum la Linda, dar nu mai dormea în camera lui Nikola. I-a promis că n-o s-o mai facă atunci când s-a mutat înapoi.

Dormea pe canapea.

Spre bucuria Lindei și a lui Teddy, Nikola a dormit acasă în fiecare noapte de la incidentul acela din pădure. Mai mult de o săptămână. O singură noapte a lipsit de acasă, dar i-a sunat să le zică unde e.

El și Teddy discutaseră despre chestia aia o singură dată.

S-au întâlnit în bucătărie dimineața, după ce Linda a plecat la serviciu. Nikola stătea cu ochii în pământ. Teddy stătea lângă cafetiera cu care se mândrea Linda tot timpul. „Un Nespresso”, zicea ea. „E ca și când ai fi membru într-un club al iubitorilor de cafea. Și cafeaua e tot timpul proaspătă în pastilele alea mici”.

Lui Teddy i-a luat o jumătate de oră să-și dea seama cum funcționează, prima oară când a folosit-o.

— Voiai să zici ceva? spuse Teddy zâmbind.

Nikola deschise ușa frigiderului și își turnă un pahar de suc.

— Scuze.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Știu cum e. Și îmi pare rău de Chamon. Cum se mai simte?

— Ca dracu'.

— Îmi dau seama. Dar promite-mi un lucru.

Nikola puse paharul pe masă.

— Nu executa ordine orbește, Nikola. Gândește cu capul tău. Să nu uiți asta. Eu, unul, nu cred că el e cel pe care-l căutați.

— De unde știi?

— *Gut feeling*[37]. Ian l-a răpit pe celălalt tip pe care-l căutați. Dar nu el a omorât-o pe verișoara lui Chamon. Altcineva a făcut-o.

— Cine?

— Nu știu încă.

— Și ai de gând să afli?

Teddy nu știa ce să-i răspundă.

— Vreau să te întreb ceva. De ce ne-ai lăsat să plecăm? îl întrebă Nikola.

— Nu e așa de ușor, Niko.

— De ce?

Teddy introduse o pastilă în espressor.

— Nu știu, uite, chiar nu știu.

•

Maxilarul i se vindecase repede și se dezumflase deja. Putea să mănânce mâncare solidă, dar vânătaia era la fel de vizibilă și devenise ușor verzuie.

Canapeaua din apartamentul Lindei era mai confortabilă decât cea de la Dejan. Își scutura pernele în fiecare zi. Și totuși, simțea că era prea scurtă pentru el. Nu putea să se întindă ca lumea și într-o noapte chiar se culcase pe jos ca să doarmă măcar o dată liniștit. Când l-a găsit acolo dimineața, Linda crezu că a căzut din pat în somn și i se făcu milă de el.

În seara următoare găsi o saltea gonflabilă lângă canapea. Teddy se culcă aici și, spre mirarea lui, descoperi că nu era deloc incomodă.

Dimineața auzea discuțiile șoptite dintre Nikola și Linda, când era obosit și nu voia să se trezească

așa de devreme. Sora lui nu se lăsa deloc. Încerca și acum să-l dea pe brazdă pe nepotul lui.

•

Teddy își vizită din nou mentorul de la Forțele de Muncă, dar primi același răspuns ca și înainte. „O să dureze ceva, Teddy, dar știi cum se zice: toate drumurile duc la Roma”.

Nu era chiar același lucru, data trecută îi spusese că „Roma n-a fost construită într-o zi”.

Teddy prefera cea de-a doua replică. În orice caz, nu găsi nimic de lucru.

Onorariul de la firma de avocatură Leijon intrase puțin la apă după ce i-au dedus tot impozitul și ajunsese la cincizeci de mii de coroane. Asta însemna că putea să se mențină pe linia de plutire încă vreo patru, cinci luni. Restul de trei sute de mii rămăseseră într-un cont al firmei Leijon, conform rugăminții lui.

Îl sună pe Mogge Viking într-o după-amiază, după o plimbare cu Nikola.

— Teddy, tu chiar ești un om de cuvânt. N-aș fi crezut, spuse Mogge uimit după ce Teddy îi spuse că vrea să-și plătească datoriile.

— Cu o condiție. Banii o să fie transferați dintr-un cont

În altul.

— Aoleu, nu se poate. E *impossible,* cum zic francezii. Noi nu lucrăm așa.

— Asta e, n-ai de ales.

— Glumești? Chiar ai cashu’ într-un *cont*?

— *Yes,* și nu într-un cont oarecare. E contul unei firme de avocatură.

Mogge Viking începu să râdă.

— OK, *for you only, my friend.* Se pare că lumea e capabilă de schimbare. Bine, lasă că rezolvăm noi.

•

Ziua, Teddy încerca să se antreneze și să petreacă timpul cu Nikola. Se duceau la piscină să înoate, stăteau și două ore la saună și vorbeau

despre Bojan, Linda, despre cum a fost să stea la pârnaie. Se duceau în oraș și se uitau la lucruri pe care nu și le permiteau. Vorbeau despre ce avea să facă Nikola cu viața lui. Îl interesau calculatoarele și să se antreneze, îi spuse el.

— Și dreptul? îl întrebă Teddy. Nu ți se pare interesant?

Nikola rânji.

— N-o să primesc note de trecere la nicio materie. Am cam aceleași șanse să mă fac avocat câte ai tu să te faci polițist.

Teddy își duse mâna la gură ca să-și ascundă zâmbetul larg.

•

Într-o seară, Linda îi spuse că o sunase Dejan și că-l ruga pe Teddy să ia legătura cu el.

„Nu cred că-i o idee bună să ne vedem chiar acum” îi scrise Teddy într-un sms. „Cred c-ar fi bine să păstrăm distanța deocamdată”.

Dar Dejan nu se dădu bătut. Acum că avea numărul lui, îl suna și îl bombarda încontinuu cu mesaje. Teddy nu-i răspunse, dar îi asculta mesajele. Dejan încerca să-l convingă că nu vrea decât să-l scoată la o bere și să discute pe îndelete cu el. Nimic altceva.

Teddy nu știa cum să interpreteze toate astea. Ori voia să se întâlnească cu el ca să-i facă felul pentru că își băgase nasul unde nu-i fierbea oala – de atâta își dădea seama și singur. Ori chiar voia să-i dea o explicație. Ambele variante erau la fel de neliniștitoare, chiar dacă prima părea mai logică.

Până la urmă, Teddy îi răspunse cu un sms: „OK, hai să ne vedem. Dar nu acum, hai s-o lăsăm pe vară. Când se mai liniștesc lucrurile”.

Primi imediat un răspuns de la Dejan. „Numai să știi. *No hard feelings. A* fost doar *business as uzual.* El a luat legătura cu mine. Zgârcitul dracului”.

Apoi mai sosi un sms: „Și pot iar să merg. Nu mai am nevoie de cârje. Dar știi cumva care a fost

porcul ăla care m-a ciuruit?”

Dejan încheie cu un *smiley.*

Teddy nu-i răspunse.

3 martie

Zebra de pe hol o surprinse pe Emelie, cu toate că mai fusese la ei.

Catharina Schale arăta mult mai bine decât ultima oară când s-au văzut. Probabil că-și făcuse părul șuvițe de curând pentru că avea o nuanță blond-cenușie perfectă și probabil că fusese la solar sau folosea un fond de ten fantastic pentru că arăta bronzată și sănătoasă.

Emelie întinse mâna ca s-o salute, dar Catharina făcu un pas spre ea, întinse capul și o sărută pe ambii pomeți.

— Bine ai venit, spuse ea în timp ce-i luă haina extrem de scămoșată, își dădu seama Emelie.

— Ce bine că ai putut să vii. Intră, te rog.

Catharina o conduse în bibliotecă.

Emelie observă că femeia se împiedică în prag.

Se așezară pe canapea. Aceasta i se păru la fel de incomodă și Emelie avea impresia că trebuie să-și controleze fiecare mușchi ca să stea normal. Sunt lucruri pe care n-o să reușesc să le învăț niciodată, se gândi Emelie.

— O clipă. Mă duc să-l chem pe Carl-Johan, spuse Catharina.

Emelie lucra ca de obicei la birou de câteva zile. Pregăteau o nouă tranzacție și Emelie era responsabilă de raportul *due diligence.* Nimic ieșit din comun, doar că de data asta i-au permis să le împartă diverse sarcini unor stagiari mai tineri decât ea. Și totuși, petrecuse treizeci de ore din ultimele patruzeci și opt în biroul micuț unde

aveau calculatoarele. Aerul era închis și mapele se umpleau cu documente atât de repede, încât nici nu apucau să le verifice, iar cei doi stagiari tineri nu înțelegeau ce anume trebuie să caute.

Dar, într-un fel, era chiar plăcut. Un teritoriu cunoscut. Aici n-o păștea niciun risc. Nu trebuia să se teamă c-o să dea peste tipii ăia cu bâta lor de baseball. Sau c-o să găsească o femeie moartă în spatele cărucioarelor cu dosare. Avea nevoie de asta ca să nu se mai gândească la restul.

La Anina.

•

În plus, a apucat să se întâlnească și cu Felix, la un pahar de vin, într-o seară.

Felix nu voia să înțeleagă nici în ruptul capului unde a dispărut atâta timp. Și el era avocat la un birou mai mic care se ocupa mai ales de cazuri de drept civil și insolvabilitate. Era un loc de muncă de cu totul alt calibru decât Leijon. Felix zicea că muncește prea mult când se întorcea acasă la nouă seara, de două ori pe săptămână.

După aceea s-au dus acasă la ea și au făcut sex.

Dar ceva i se părea schimbat lui Emelie. Nu-i mai făcuse aceeași plăcere ca de obicei.

Gândurile îi zburau aiurea.

•

Carl-Johan nu arăta la fel de bine ca nevastă-sa. Era neras și avea ochii roșii.

— Bună, Emelie, îi spuse pe o voce obosită.

Catharina spuse:

— De fapt, voiam doar să-ți mulțumim pentru ce ai făcut. Nu prea îmi vine să ies din casă acum când toți jurnaliștii ăștia oribili ne bombardează cu întrebări, așa că ne-am gândit că ar fi mai bine să vii tu aici.

Emelie se întrebă de ce nu voiau să-i mulțumească și lui Teddy, dar nu spuse nimic.

Catharina puse un pachet pe masă. Părea că se străduia să arate bine dispusă.

— Deschide.

Era un bol rotund mare, din sticlă. Pe o etichetă atașată cutiei de carton, Emelie citi: „Vas Dagg”[38].

Era frumos, chiar dacă era prea mare pentru garsoniera ei micuță. Citi mai departe textul de pe etichetă: „Când a proiectat vazele ei pentru Svenskt Tenn, Carina Andersson s-a inspirat din obiectele exotice pe care Estrid Ericson le-a luat din țările pe care le-a vizitat”.

Afară părea să fi sosit primăvara, deși Emelie știa că era încă destul de frig. Soarele pătrunse în cameră și se reflectă în firele de mătase din covor.

— Cum se simte Philip? întrebă ea.

— Se reface pe zi ce trece, răspunse Carl-Johan. Dar e tot într-o stare de șoc.

Mai discutară câteva minute despre starea de sănătate a lui Philip și despre ce scriseseră ziarele despre caz.

Lui Emelie îi venea greu să se concentreze. Se gândea tot timpul la Anina și la Cassandra. În ceea ce o privea pe cea din urmă, Emelie sunase la poliție și aflase că fata se afla în custodia celor de la Migrationsverket.

După un timp, Carl-Johan se ridică și dădu să iasă.

— Scuză-mă, Emelie, dar mai am niște treburi de rezolvat. Încă o dată, îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Și vrem să-i transmitem salutări călduroase și partenerului tău, Teddy.

Emelie se ridică.

— Atunci cred c-o să plec și eu.

— Nu, nu, nu pleca încă. Hai să bei o cafea cu mine mai întâi, spuse Catharina. După toate astea mi-e și silă să-mi beau cafeaua singură.

Emelie auzi ușa din hol trântindu-se după Carl-Johan.

•

Pe măsuța de cafea se afla o tavă cu plăcintă cu mere, o sosieră cu sos de vanilie, o spatulă pentru tort, două farfurioare și două cești cu cafea. Și mai

erau și câteva pere și un cuțit mic pentru fructe pe un blat de lemn. Pe cuțitaș scria Porsche.

— Pot să te servesc cu niște plăcintă? întrebă Catharina.

Îi tăie cu grijă o felie.

Emelie observă imediat că îi tremura mâna.

Catharina așeză bucata de plăcintă pe o farfurioară și i-o întinse.

— Și niște pere, poate?

Începu să taie cu atenție o pară cu cuțitul cel mic.

— Nu vreau, mulțumesc, spuse Emelie.

Catharina mușcă din pară.

— Eu nu mănânc alimente care conțin carbohidrați, așa că trebuie să mă mulțumesc cu niște pere.

Luă din nou cuțitul și mai tăie câteva felii de pară.

*

Teddy insista să se întâlnească cu ea de mai multe zile. Îi lăsase cinci mesaje, chiar dacă Magnus i-a spus clar că, în ceea ce-i privea, cazul era închis.

Dar ea nu-i răspunse. După mai multe zile, primi un sms.

„Putem să ne vedem undeva lângă casă?”

•

Stabiliră o întâlnire afară, pe Djurgårdsbron. El și Caroline Schale.

Era o zi frumoasă și mulți locuitori ai orașului erau afară și se plimbau. La terase se vedeau chiar și câțiva optimiști care își beau cafeaua în aer liber. Nici chiar așa, se gândi Teddy.

Ghici că era sâmbătă. Gândul că nu mai știa ce zi e îl deprima și nu făcea decât să întărească imaginea lui de șomer *loser*.

În depărtare se zăreau turnurile ascuțite ale muzeului Nordiska. Arăta ca un castel dintr-un basm. Dar Teddy știa că în orașul ăsta nu era loc de basme.

O văzu de departe, apropiindu-se din capătul celălalt al podului. Purta o geacă mare, umplută cu puf.

Când se opri în fața lui, Teddy putu să descifreze inscripția de pe mânecă: Mountain Works. Cei doi dădură mâna și începură să se plimbe în tăcere.

Întreaga situație părea ciudată. Caroline fusese la un moment dat printre suspecți pe parcursul anchetei din cauza mesajelor și a cărților ei poștale trimise lui Philip.

Și acum? Mai era oare suspectă? se întreba Teddy.

Geaca.

— Înainte să începi cu întrebările, pentru că bănuiesc că de asta ai vrut să ne întâlnim, aș vrea să-ți mulțumesc, spuse Caroline după câteva sute de metri.

În dreapta lor se vedea apa strălucitoare din Djurgårdskanalen. Câteva bucăți de gheață mai pluteau și acum pe suprafața ei.

— Pentru ce?

— Că ai salvat-o pe fata aia.

— Pe cine? Pe Cassandra?

— Da, mulțumesc. O s-o ajut. Vreau să mă asigur că primește permis de ședere în Suedia.

Teddy își imagină țigara aprinsă a madamei.

Caroline spuse:

— M-a sunat și mi-a povestit ce-ai făcut. Dar cred c-o să fie greu. Cassandra e speriată de moarte de un fel de blestem. Spune că au blestemat-o în Nigeria. Se pare că e o practică destul de comună, face parte din traficul de carne vie. Le taie o șuviță din păr sau o unghie și se duc cu ea la un vraci. Și dacă femeia încearcă să fugă sau nu-și plătește datoriile inventate de ei, poate s-o pățească rău de tot.

— *Juju*? *Voodoo* african?

— Exact. E o nebunie. Nici nu trebuie să le păzească sau să le amenințe pe fete, la cât sunt de

speriate de blestem. Și nu reușesc s-o conving pe Cassandra că e o prostie. Nu îndrăznește să spună nimic.

— Am observat. Și am văzut că nu le păzea nimeni. Nici măcar nu le țineau încuiate în casa aia.

Merseră mai departe. Peste tot se auzea susurul și picuratul apei. Zăpada se topea în jurul lor.

— Dar bănuiesc că nu de asta ai vrut să ne întâlnim. Ca să auzi mulțumiri.

— Nu. Eu mi-am făcut treaba, firma de avocatură și-a încheiat socotelile cu mine. Așa că voiam să ne întâlnim în privat. Pur și simplu, nu pot să uit de povestea asta. Vreau să aud de ce s-a ajuns aici.

— Te înțeleg. Mama și tata și-au achitat datoriile față de Leijon. Poliția a preluat cazul. Probabil c-o să mai scormonească un timp, o să ne cheme la interogatorii și tot așa.

— Da, sunt sigur. Dar voiam să aud versiunea ta, spuse Teddy. Numai tu știi de ce ai făcut ce-ai făcut.

Caroline deschise gura, dar așteptă până când un *jogger* trecu pe lângă ei.

— Îi urăsc pe părinții mei. Și îl urăsc și pe fratele meu. Și totuși, nu pot să mă abțin să nu-mi pese.

Caroline se întoarse spre el și îl privi drept în ochi. Preț de o secundă, Teddy se simți stânjenit.

— De ce?

— Știu de ce a ajuns fratele meu așa. Am fost educați cu aceleași metode.

— Ce vrei să spui?

— Trebuia să fim niște urmași demni și să ducem mai departe idealurile tatei. Tata care avea propriile metode de educare. N-o să uit niciodată pedepsele lui. Nu-i vorba că ne-a bătut cu cureaua sau cu pumnul. Nu, totul făcea parte din planul lui. Dacă nu ne făceam temele cu dădaca, ne punea să scriem chestii de genul: „O să mă străduiesc să fiu

un elev mai bun” de o mie de ori, în carnețelul lui maro. Uneori ne lua o sâmbătă întreagă. Dacă nu făceam reverențe cum voia el când îi salutam musafirii, ne punea să stăm ghemuiți, legați la picioare și la gât cu o sfoară. Încă o mai păstrează și acum, am văzut-o în dulapul lui acum când am stat la ei. Pentru tata nu există decât două lucruri: eticheta și disciplina. Probabil că ne-a iubit în felul lui, dar să ne trateze cu căldură sau cu gingășie – așa ceva nu exista în lumea lui. Și asta l-a influențat pe Philip.

— În ce sens?

— Nici el nu-i capabil de căldură umană sau de empatie. N-a fost capabil niciodată, de când îl știu. A încercat să transforme însușirile astea în opusul lor. De asta am încercat să-l opresc. Am încercat să salvez oamenii care puteau să sufere din cauza violenței lui. Și cred că ești singurul care a înțeles cu ce se ocupa, de fapt, Philip.

— Știu ce făcea, da. Dar crede-mă că există destui ca el în orașul ăsta.

— Mi-am dat seama și eu. Acum. Trei ani m-am chinuit să-l conving să se schimbe. L-am sunat, i-am trimis mesaje, scrisori. Tot. În ultimele luni am fost complet obsedată de chestia asta. Mi-am luat liber și m-am mutat înapoi în Suedia, fără să-i înștiințez pe ai mei sau pe Philip. Am început să-l urmăresc, să-i controlez viața. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-l opresc, ca să le salvez pe fete. Iar persoanele pe care nu le-am putut împiedica să se întâlnească cu el le-am contactat ulterior. De la fetele pe care le-a întâlnit în cluburi de noapte până la prostituatele pe care le-a violat.

— Cum ai cunoscut-o pe Cassandra?

— După ceva timp, am descoperit că Philip închiria un apartament pe Fatbursgatan. A făcut rost de el printr-un intermediar, a folosit numele altcuiva. Singurul lui scop era să găsească un loc unde să poată să-și ducă femeile. Nu voia să-și folosească celălalt apartament. Nu voia să-l dea în

vileag Stephanie sau vreun vecin. Dar garsoniera are pereți groși și vecinii nu-l băgau deloc în seamă. Am văzut-o pe Cassandra ieșind de acolo acum câteva săptămâni. Așa că m-am dus să vorbesc cu ea.

— Și Anina? Cu ea ce s-a întâmplat?

Aerul expirat de Caroline deveni un nor de abur care se dizolvă în umezeala din jur.

— Nu știu. Dar ea a fost ultima dintre fetele abuzate de Philip cu care am apucat să vorbesc. Era dificilă, Anina. Nu prea voia să înțeleagă.

— Ce anume?

Teddy se gândi la ce-i spusese Anina lui Emelie. Că persoana care o contactase părea complet nebună.

Caroline nu-i răspunse.

Pașii lor scârțâiau pe pietriș când o luară spre grădinile Rosendal. Fură nevoiți să facă slalom printre firicelele de apă și băltoacele de pe poteca pietruită.

Cerul nu mai era perfect senin. Niște nori cenușii invadaseră repede cerul primăvăratic.

Teddy comisese multe infracțiuni de-a lungul vieții. Furase, mințise și păcălise oameni. Nu-și mai amintea nicio zecime din tot ce făcuse. Era cât pe ce să omoare pe cineva. Răpise și șantajase vreo șase persoane în anii lui activi, unul din ei fiind Mats Emanuelsson. Dar nici prin cap nu-i trecuse vreodată să umilească o femeie în halul ăla.

— Când a început cu comportamentul ăsta? întrebă el.

— Demult, îmi amintesc de o întâmplare de pe vremea când era la liceu. O fată ne-a spus că s-a dat la ea la o petrecere. Dar nu s-a ajuns la o reclamație oficială. În orice caz, eu i-am povestit maică-mii. Știi ce mi-a zis?

Dintr-un motiv obscur, Teddy se gândi la unghiile îngrijite ale Catharinei Schale.

— Mi-a zis că nimeni n-are voie să-l defăimeze pe Philip, nici măcar propria-i fiică. Trei luni mai

târziu, m-am mutat de acasă. La un internat din Anglia. Aveam cincisprezece ani.

Copacii goleși începură să se legene în vântul din ce în ce mai puternic.

Teddy își repetă întrebarea:

— Și de ce a murit Anina?

Vântul se înteți. Picături mici și înghețate îi aterizară pe față.

Caroline începu să plângă. Teddy căută o batistă sau un șervețel prin buzunare, dar nu găsi decât scame.

Stockholm fusese un oraș însorit cu câteva minute mai devreme.

— Nu știu, se smiorcăi Caroline.

Scoase o bucată de hârtie galbenă din buzunarul gecii și își suflă nasul de câteva ori, după care o aruncă la coșul de gunoi.

— E îngrozitor.

După un timp, reuși să se calmeze.

— Mi-aș fi dorit s-o salvez. E vina mea, n-ar fi trebuit s-o presez.

— Nu, nu lua vina asupra ta. N-ai greșit cu nimic. Dar poți să-mi răspunzi la o întrebare? Ai o geacă foarte frumoasă. E a ta? o întrebă Teddy.

Caroline se uită la el de parcă ar fi fost complet sărit de pe fix. Lacrimile i se uscară numaidecât.

— Ce legătură are asta cu ce ziceam?

— Nu știu. Dar spune-mi, e a ta?

— Da, e a mea. E călduroasă și îmi place și cum arată.

— La cine stăteai pe 20 februarie?

— De ce?

— Așa, vreau să știu.

— Eram la mama și tata, dar am ajuns acasă târziu. Vrei să insinuezi ceva?

— Nu, nu cred. Mă întrebam doar. Mai era cineva la voi în ziua aia?

— Da, un tip, un angajat de-al firmei Redwood. Și acum, explică-mi: ce-i cu întrebările astea?

— O să-ți explic altă dată.

Cei doi făcură stânga-mprejur și merseră mai departe în tăcere.

Mintea lui Teddy încercă să analizeze situația.

Ploaia continuă să cadă.

La pod, Caroline se opri și dădu mâna cu el.

— Sper că ai primit răspunsurile pe care le voiai. Sună-mă dacă mai vrei să mă întrebi ceva.

Caroline o luă spre Strandvägen.

Teddy rămase pe loc. Avea părul ud și apa îi curgea pe frunte. Clienții optimiști ai cafenelelor dispăruseră.

Ce să facă? Să sune la poliție? Sau s-o sune pe Emelie?

Trebuie să mai fie ceva. O dovadă mai plauzibilă decât geaca aia. Niște semnalmente pe care să le fi văzut Emelie la persoana aia care a ieșit valvârtej din blocul de pe Körsbärsvägen. Sau la mașina aia cu care a dispărut.

În clipa aceea, Teddy avu o revelație.

O rupse la fugă prin ploaie.

*

Carl-Johan se simțea tot mai prost dispus când se gândea la comportamentul soției sale. Era prea ametită de la pastilele cu care se îndopase în ultimele zile. Tremura și se clătina ca un portdrapel în timp ce o conducea pe avocata aia a lui Magnus în salon. Spera ca Emelie să nu fi observat nimic.

Carl-Johan stătea în mașină și se gândea în tăcere. Șoferul, de obicei vorbăreț, nu-i punea nicio întrebare. N-o mai făcuse de când cu întâmplarea aceea îngrozitoare.

Se întreba ce mai urma. Adevărul era că, de când îl găsiseră pe Philip, Titti părea și mai absentă decât înainte, când acesta era dispărut. Era ca și când amintirea ar fi fost mai dureroasă decât întâmplarea în sine.

Stătea mai mult în casă, evident, de fapt, amândoi făceau asta. Pe de o parte, pentru că nu aveau chef de confruntări cu jurnaliștii, cum îi

spusese și lui Emelie. Răpirea lui Philip era subiect de pagina întâi pentru presa murdară, de câteva zile. Asta confirma exact ce bănuise tot timpul. De îndată ce cazul ajungea la poliție, linia era liberă pentru nemernicii ăia de jurnaliști. Pe de altă parte, pur și simplu, nu era în stare să înfrunte realitatea de dincolo de pereții casei. Era neliniștit. Speriat, chiar. Erau atât de vulnerabili. Copiii lui. Soția lui. El însuși.

Nu mai dormise niciodată atât de prost ca în zilele acestea.

Dar cu Mama nu era doar asta. Părea că se închide în ceva. Refuza să se întâlnească cu terapeutul cu care Carl-Johan vorbise chiar de două ori. Nu voia să vorbească cu nimeni despre răpirea lui Philip. Abia dacă ascultase *debriefing*-ul lui Magnus, când acesta îi vizitat acasă ca să treacă în revistă cele întâmplate. Voia doar să se ducă în vizită la Philip o dată pe zi, escortată de câțiva tipi de la Redwood și să se uite la televizor.

•

Urma să participe la o întâlnire, deși era sâmbătă. Trebuia să se întâlnească cu directorul unei subsidiare care avea nevoie de o mustrare severă. Se întreba dacă avea să se poată măcar concentra. Dar trebuia să fie prezent. N-avea voie să se ascundă.

Tonul Mamei părea încordat și dezechilibrat.

Chiar că nu era ea însăși în ziua aceea.

*

Coșul pentru hârtii era de tip standard, tipic pentru Stockholm. Din metal, vopsit în verde, cu un capac pe care-l puteai ridica dacă voiai să arunci obiecte mai voluminoase.

Teddy ridică ușor capacul și își strecură mâna în coș.

Scoase hârtia mototolită în care își suflase nasul Caroline, o desfăcu încet și constată că era o amendă pentru parcare într-un loc nepermis.

Amenda pe care niciun locuitor al Stockholmului nu voia s-o vadă sub ștergătoarele de parbriz.

Culoarea aceea galbenă, se gândi el – culoarea aceea îl făcuse să reacționeze. Nu mai văzuse pe nimeni să-și sufle nasul în așa ceva.

Pe verso, Teddy citi adresa unde fusese parcată mașina: Körsbärsvägen 9.

Era trecută și data și ora exactă: 20 februarie. Ora 22:45.

Și numărul de înmatriculare: MFG 637.

În fața blocului Aninei.

Emelie o găsise moartă câteva minute mai târziu.

Teddy nu cunoștea numărul acela de înmatriculare. Trimise un sms la Registrul Auto. Tagg îl învățase. Dacă bănuiai că ești urmărit de un gabor sau că mașina din fața casei era a unui polițist în civil, apelai la trucul ăsta.

Teddy știa că mașina pe care o văzuse Emelie era parcată pe trotuar. Cineva trebuie s-o fi văzut, se gândi Teddy, convins că poliția bătuse la ușile oamenilor după moartea Aninei. Dar paznicii din Stockholm păreau mai chițibușari decât colegii lor din Södertälje; proprietarul mașinii apucase să încaseze o amendă. O amendă pe care cel care urcase în mașină o smulsese de sub ștergătoare și o îndesase în buzunarul gecii.

Telefonul îi zbârnâi. Îl scoase și se holbă la mesaj.

Picăturile de ploaie se loviră de ecran ca niște perle mici.

Primise un răspuns.

Nu știa ce să facă.

O sună pe Emelie.

*

Ar fi trebuit să plece de mult.

Și totuși, era încă acolo. Nici ea nu știa de ce.

Poate din cauză că gazda ei părea atât de zăpăcită – ea, care păruse să plesnească de sănătate când a întâmpinat-o la ușă. De parcă ar fi avut

nevoie de ajutor ca să înțeleagă ce se întâmpla în jurul ei după răpirea fiului său. Sau poate fiindcă nu reușea să se ridice de pe canapeaua aia.

În clipa aceea îi sună telefonul. Emelie văzu numărul lui Teddy. Nu se mai văzuseră de la debriefingul lui Magnus.

— Mă scuzi, dar trebuie să răspund, spuse ea.

— Eu sunt, spuse Teddy.

— Sunt la Catharina Schale, putem să vorbim mai încolo?

— Nu, ascultă-mă.

— OK, stai așa.

Emelie se ridică și ieși din bibliotecă. Teddy n-ar fi rugat-o să întrerupă o discuție cu familia Schale dacă n-ar fi fost vorba despre ceva important.

— Ce s-a întâmplat?

— Te aude?

— Nu.

— Tocmai m-am întâlnit cu Caroline.

Emelie lipi telefonul de ureche.

Teddy îi povesti repede ce se întâmplase. Ce geacă purta Caroline și ce a aruncat la coșul de gunoi.

Emelie înlemni. Inima îi bătea nebunește, de parcă ar fi vrut să-i sară din piept.

— Pot să-i pun câteva întrebări Catharinei, dacă vrei, spuse ea.

— Doar dacă sunt și eu acolo. Să nu închizi.

•

Emelie se așeză cu grijă pe canapea, cu toate astea, era cât pe-aci să-și piardă echilibrul când încercă să se sprijine de spătar.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu Teddy, spuse Emelie și strecură telefonul în buzunarul sacoului fără să-l închidă.

— E așa de înalt…

Emelie habar n-avea despre ce vorbea Catharina.

— Da, e destul de… dezvoltat.

— Dar e la fel de dezvoltat și, ca să zic așa, mental?

— Nu cred că înțeleg la ce te referi.

— Nu, nu. Și ce voia?

— Nimic, trebuia să stabilim niște chestii.

— Mai colaborați cu el?

— Nu, adevărul e că nu. Dar m-am gândit la câteva lucruri. E OK dacă îți pun câteva întrebări?

— Da, sigur.

— Aveți cumva o mașină cu numărul de înmatriculare MFG 637?

— Da, e mașina noastră. Un Golf. O folosim când nu e șoferul la noi.

— Și la cine sunt cheile?

— Păi… la noi.

— Îmi cer scuze că întreb, dar se poate ca angajatul celor de la Redwood să fi împrumutat mașina în seara sau noaptea din 20 februarie?

— 20 februarie?

— Da.

— De ce?

— Mă întrebam și eu.

— Stai să mă gândesc… nu, cred că pe vremea aia nu mai era la noi. L-am trimis acasă că oricum nu ne era de niciun folos. Dar vreau să știu încotro bați.

— Aș mai avea câteva întrebări. Pot să continui?

— Nu știu dacă mi se par chiar așa de amuzante, sincer.

— Unde stătea Caroline pe 20 februarie, îți mai amintești?

— Păi, să vedem… încă nu se mutase de la noi. Da. Stătea la noi. Dar pui niște întrebări cu totul diferite față de ce mă așteptam eu. Cred că ajunge.

— Dar era acasă în seara sau noaptea aia?

— N-ai auzit ce-am spus? Mă bați la cap cu ce-a făcut fiică-mea în februarie. N-are legătură cu ce s-a întâmplat cu fiul meu, nu-i așa?

— Nu, adevărul e că nu. Are legătură cu ce s-a întâmplat în noaptea de 20 februarie.

Catharina se mută mai aproape de Emelie.

— Auzi? Eu nu mai tolerez întrebările astea ale tale.

Emelie încercă să se miște câțiva centimetri mai încolo, dar Catharina îi puse mâna pe picior.

— Atunci poate ar fi mai bine să plec, își încercă norocul Emelie.

Dar era prea târziu. Ochii Catharinei scăpărau.

— Să știi că părinții lui Philip fac totul pentru el, șuieră ea. Și nimeni, nici țiganca aia, nici tu n-aveți dreptul să-l defăimați. Și acum mă mai iei și la întrebări despre fiică-mea. În propria mea casă.

Emelie îi evită privirea și încercă, în același timp, să se tragă în spate. Ar fi trebuit să se așeze în fotoliu, nu pe canapea după ce vorbise cu Teddy.

Catharina se aplecă peste ea. Mâna și-o ținea în continuare pe piciorul ei.

Dintr-odată, Emelie își dădu seama că în cealaltă mână ținea cuțitul de curățat fructe.

— Curviștină mică, șuieră Catharina.

*

Teddy asculta cu atenție la telefon, în timp ce alerga. Djurgårdsbron se afla la doar câteva sute de metri de apartamentul lui Titti și Carl-Johan.

Maxilarul îl durea și mai mult. De parcă fiecare pas pe asfalt s-ar fi transformat în lovituri mici pe fălcile lui.

Dar de data asta n-avea de gând să se lase surprins de vreun nebun înarmat cu un ciocan. De data asta avea s-o ajute pe Emelie. Ploaia cădea aproape vertical.

Teddy gâfâia.

Era un răpitor. Făcuse atâtea lucruri nasoale pentru bani.

Dar își ispășise pedeapsa.

Și ajutase și un om care fusese răpit.

Restabilise echilibrul. Nu era nevoie să facă mai multe acte de eroism.

Și totuși, trebuia să ajungă.

Auzise vocea Catharinei Schale la telefon.

Femeia aia era nebună.

*

Venele de pe brațele ei slabe erau albastre și umflate.

Emelie nu reuși să scoată nicio vorbă. Stătea aproape culcată pe spate. Catharina mai avea puțin și se culca peste ea.

Afurisita aia de canapea!

Dacă ar fi stat în picioare, ar fi putut să fugă de acolo sau s-o pună la punct așa cum procedase și cu Ian. Dar din poziția asta n-avea cum.

Nu și cu un cuțit de curățat fructe aflat la cinci centimetri de ochiul ei.

Catharina o împroșcă cu salivă când deschise gura.

— Habar nu ai cum e să fii mama cuiva! O mamă e în stare de orice. *Trebuie* să fie în stare de orice! țipă ea.

Emelie nu îndrăznea să-și miște capul. Ținea privirea ațintită asupra vârfului cuțitului și se încordă atât de tare, încât începură s-o doară umerii.

Catharina când țipa, când șoptea. Îi îndruga verzi și uscate despre datoria unei mame, despre sfințenia unui fiu, complet incoerentă. Despre disprețul lumii înconjurătoare față de familia ei.

Până la urmă se opri. Amuțise.

Emelie avea impresia că se holbează la ea, dar tot nu îndrăznea să ridice capul.

— Spune ceva, șuieră ea.

Saliva ateriză pe fruntea lui Emelie.

Voia să-i răspundă, dar avea impresia că are gura plină de hârtie de ziar.

Vârful cuțitului se afla în continuare deasupra ochiului ei drept.

— Ce vrei să spun? reuși să îngâne până la urmă.

— Spune ce crezi despre mine.

— Nu știu nimic.

— Dar ce crezi?

Emelie nu știa de ce îi răspunsese. Îi vorbi aproape în șoaptă.

— Tu ai fost pe Körsbärsvägen pe 20 februarie? Asta vreau să știu. Erai îmbrăcată cu o geacă groasă, umplută cu puf? Te-ai urcat într-un Golf? Și ce s-a întâmplat acolo sus, la Anina Björklund? Vreau să știu ce s-a întâmplat. Tu erai, nu-i așa?

Femeia începu să urle. Tremura din toate încheieturile. Apartamentul se umplu de țipătul ei. Parcă era un animal rănit.

Emelie înregistră mișcările ei, cum își retrase mâna ca să-i aplice lovitura cu cuțitul.

Încercă să-și ridice mâna ca să se apere.

Poate era prea târziu.

N-ar fi trebuit să accepte cazul ăla.

Dar în clipa următoare, ceva o împiedică pe Catharina.

— Gata. Ajunge.

O voce bărbătească.

*

Teddy gâfâia.

Gemea.

Ar fi trebuit să fie într-o formă mai bună. Doar era afară. Liber. Avea posibilitatea să se antreneze.

Marmura albă strălucea în casa scărilor. Liftul abia se mișca, așa că o luă pe scări. Formase codul la interfon înainte să intre. Și-l amintea de la ultima vizită la Carl-Johan și Titti.

Părea să fi trecut o veșnicie de atunci – deși nu erau decât două săptămâni.

Telefonul îi zbârnâise în timp ce o asculta pe Emelie.

Teddy privi ecranul. Era un mms de la Caroline, dar Teddy nu era sigur că-l poate deschide fără să întrerupă convorbirea. Trebuia să aștepte.

Sări câte cinci trepte deodată.

Apartamentul era la ultimul etaj.

Pe ușa familiei Schale nu mai era nicio plăcuță, probabil că o scoseseră după răpirea lui Philip. Era de înțeles.

Își luă avânt și se propti în ușă cât putu de tare.

Își amintea că mai aveau și un grilaj, ceea ce însemna că ușa în sine nu era foarte groasă, altfel n-ar fi avut nevoie de o întărire.

Ecoul se răspândi pe casa scărilor.

Teddy își luă din nou avânt. Avea impresia c-o să-și facă praf umărul.

Se gândi din nou la lovitura cu ciocanul a lui Ian.

Se aruncă încă o dată spre ușă.

Ceva se întâmplă. Lemnul crăpă.

Ușa se deschise.

Grilajul era deschis. Nimeri nas în nas cu zebra.

Auzi țipete dinspre bibliotecă. Făcu pași mari.

•

— S-a terminat.

Teddy îl văzu pe Carl-Johan ținând-o strâns în brațe pe nevasta lui.

— Trebuie să te odihnești.

Cei doi stăteau pe jumătate tolăniți pe canapea.

Teddy se duse lângă Emelie care stătea lângă măsuță, la o distanță considerabilă de Catharina.

— Ești bine?

*

— Susține că m-am dus la fata aia, Anina, și c-am omorât-o.

Catharina se întinsese pe canapea cu dosul palmelor peste ochi. O poză teatrală. Carl-Johan îi dăduse drumul. Vorbea pe un ton mai calm acum, dar era răgușită și gata să izbucnească în plâns. Își pierduse complet controlul. Era ca un copil.

Emelie îi privi pe amândoi. Bineînțeles că au rămas surprinși când au auzit bubuitura aia din hol și l-au văzut pe Teddy intrând valvârtej. Dar acum părea că-l ignorau cu desăvârșire.

— N-am zis așa ceva. Am pus doar câteva întrebări.

Cuțitul de curățat fructe era pe o măsuță, departe de ei. Carl-Johan îl smulsese din mâna Catharinei.

Iar acum stătea pe marginea canapelei și o mângâia pe obraz.

— Ce prostie monumentală, spuse el, și îi aruncă o privire acuzatoare lui Emelie. O să discut eu cu Magnus. Noroc că am ajuns acasă la timp. Întâlnirea a fost amânată, așa că m-am întors imediat.

Emelie nu știa încotro s-o apuce. Teddy stătea lângă ea și se juca absent cu telefonul. Avea părul umed și gâfâia. Părea complet terminat. Emelie se întreba ce avea de gând.

— Dar de ce, Carl-Johan? De ce spune așa ceva? se lamentă Catharina.

Carl-Johan se ridică în picioare și continuă să se holbeze la Emelie.

— Nu știu, Mămica. Tu nici măcar nu știi să conduci. Nici permis nu ai. N-ai condus în viața ta.

Teddy continuă să se uite la ecranul telefonului.

Apoi ridică privirea.

— Atunci tu ai făcut-o, Carl-Johan. Tu te-ai întâlnit cu Anina Björklund în noaptea aia.

Epilog

Teddy locuia în continuare la Linda. Maxilarul i se vindecase complet.

Trecuseră mai multe luni fără să fi găsit o chirie convenabilă. Și nici loc de muncă. Dar măcar era într-o condiție fizică mai bună. Din lipsă de ocupație, se antrena cât putea de des.

Urmărise ancheta în ziare. Procesul intentat lui Carl-Johan Schale a ținut patru zile. După ce poliția a găsit amprentele lui în apartamentul Aninei Björklund, el a început să mărturisească totul.

Teddy nu mai auzise nimic de Emelie sau de Magnus, dar știa că fuseseră amândoi audiați de către procuror.

Astăzi, 22 mai, urma să afle și verdictul.

Mesajul pe care-l primise de la Caroline pusese punctul pe i. L-a deschis în timp ce stătea lângă Emelie și asculta tonul acuzator al lui Carl-Johan. Era o poză cu Caroline și un prieten necunoscut. Cei doi beau vin și păreau că se distrează de minune. Sub poză scria: „Asta am făcut între nouă și miezul nopții pe 20 februarie. Ca să știi și tu./C”.

Metoda prin eliminare: Caroline n-avea cum să fi fost pe Körsbärsvägen pe 20 februarie, dacă era adevărat ce scria în mms. Carl-Johan îi confirmase că Titti n-avea permis și nu știa să conducă. Îi mai rămânea Carl-Johan.

Singurul care avea acces la geacă și la mașină.

•

Teddy sună la tribunal. Folosea calculatorul lui Nikola. Cei de acolo i-au promis c-o să-i trimită verdictul pe mail.

Interesul mass-mediei era de-a dreptul exagerat. Poate că era de așteptat. Familia Schale făcea parte din lumea financiară de top a Stockholmului, acel procent din populație care deținea jumătate din țară.

Acea parte a populației care își făcea veacul prin saloanele VIP ale societății.

În mod normal.

Tribunalul Stockholm

Inculpatul: Carl-Johan Philip Schale
510324 – 0034
Ulrikagatan 5
115 23 Stockholm

Avocat privat: Av. Ulrik Hansson
Hantverkargatan 78
112 38 Stockholm

Chemare la judecată pentru:
O*mor calificat,* respectiv *ucidere din culpă,* respectiv lovituri cauzatoare de moarte

Interogatoriu (extras)

Carl-Johan ne-a declarat următoarele:

A aflat că Anina Björklund a făcut anumite declarații privitoare la fiul lui, Philip Schale. Anina Björklund a spus, printre altele, că vrea să-l denunțe la poliție pentru viol. În clipa aceea, Carl-Johan a încercat să ia legătura cu ea ca să discute despre asta. Nu i s-a părut normal ca Anina Björklund să facă astfel de acuzații defăimătoare la adresa lui Philip. Oricum, Carl-Johan voia să audă și versiunea Aninei Björklund. Situația era deosebit de delicată deoarece, la momentul respectiv, Philip era dat dispărut. Carl-Johan nu se simțea prea bine. Văzând că nu reușește să ia legătura cu Anina Björklund, Carl-Johan s-a deplasat cu mașina la domiciliul acesteia. A împrumutat geaca fiicei lui care locuia la părinți temporar. Geaca este fabricată de firma Mountain Works. Și-a folosit propria mașină, un Golf, cu numărul de înmatriculare MFG 637. A parcat-o în fața intrării, destul de neglijent, într-un loc probabil nepermis pentru că, mai târziu, a primit o amendă. Asta se întâmpla la miezul nopții, dar în

clipa aceea, lui Carl-Johan nu i-a trecut prin cap că e o oră nepotrivită pentru vizite.

I s-a permis să intre în bloc și apoi în apartamentul Aninei Björklund. În apartament, Carl-Johan a avut o discuție cu Anina Björklund despre afirmațiile făcute de aceasta. Erau doar ei doi în apartament. La început, atmosfera a fost degajată, dar la un moment dat, Anina Björklund a început să se comporte anormal. S-a ajuns la o discuție aprinsă. Carl-Johan nu-și amintește în detaliu tot ce s-a discutat. Apoi Anina Björklund l-a îmbrâncit pe Carl-Johan și a început să se comporte de parcă ar fi înnebunit. Carl-Johan se simțea încolțit și întreaga situație i se părea neplăcută. A apucat-o de brațe pe Anina Björklund. În tumultul creat, Carl-Johan nu s-a mai putut concentra. Își aduce aminte că era foarte revoltat și furios. Până la urmă, a împins-o pe Anina Björklund astfel încât aceasta a căzut și a aterizat pe podea. Cel mai probabil, s-a lovit la cap foarte rău. Carl-Johan nu intenționa s-o rănească pe Anina Björklund. Carl-Johan era doar revoltat și speriat. Nu bănuia că gestul lui va provoca o căzătură atât de nefericită. Carl-Johan are șaizeci de ani și nu e foarte puternic.

Motivarea Tribunalului (extras)

În urma audierii inculpatului Carl-Johan Schale, a medicului legist Eva Grentund și a comisarului de poliție Per Torulfson care a investigat locul crimei, s-a constatat că inculpatul a îmbrâncit-o foarte puternic pe victima Anina Björklund. Aceasta s-a lovit cu capul de calorifer și a decedat pe loc din cauza leziunilor suferite la nivel cerebral.

Cu toate acestea, nu s-a putut dovedi că inculpatul Carl-Johan Schale a intenționat s-o

rănească pe Anina Björklund. Intenția lui pare să fi fost, mai degrabă, exprimarea nemulțumirii sale față de afirmațiile Aninei Björklund. De asemenea, nu s-a putut stabili cu certitudine dacă leziunile suferite de victimă constituie o urmare inevitabilă a gestului inculpatului. Cu toate acestea, Carl-Johan Schale a intuit cu siguranță că o îmbrânceală atât de puternică poate avea urmări fatale. Mai departe, din investigație reiese că inculpatul Carl-Johan Schale a comis fapta într-o stare psihică extrem de tulburată. El însuși a admis că era furios. Din mărturia vecinului Saman Hassan reiese că acesta a auzit prin perete o voce de bărbat. Acesta striga „curvă afurisită” și „acum îți ții gura”. Cel mai probabil, cel care a strigat a fost tocmai Carl-Johan Schale, chiar dacă acesta nu-și mai aduce aminte exact ce a spus.

Faptele lui Carl-Johan Schale dau dovadă, conform înțelegerii Tribunalului, că acesta era indiferent față de riscurile implicate de gestul său. De aceea, inculpatul va fi condamnat pentru o infracțiune săvârșită din culpă, adică ucidere din culpă sau omor calificat, și nu pentru lovituri cauzatoare de moarte.

Referitor la întrebarea dacă fapta trebuie considerată omor sau omor calificat, aceasta depinde de un anumit factor, în mod special, și anume, dacă Anina Björklund l-a provocat sau nu pe inculpat. Această problemă trebuie analizată din perspectiva celor declarate de Carl-Johan Schale referitor la cursul evenimentelor, având în vedere că nu există martori care să fi asistat la întregul proces. Anina Björklund a făcut anumite afirmații referitoare la fiul lui Carl-Johan Schale și l-a îmbrâncit pe acesta de câteva ori. Prin urmare, faptele lui Carl-Johan Schale nu pot fi considerate neprovocate. De aceea, fapta inculpatului trebuie considerată ucidere din culpă.

Decizia Tribunalului:

Conform cap. 3, § 2 BrB, Tribunalul îl condamnă pe Carl-Johan Schale la o pedeapsă cu închisoarea de 6 ani pentru ucidere din culpă.

H
a
r
d
d
i
s
k
u
l

Cecilia își lăsă copiii la părinții ei și se întoarse singură la Stockholm. Ai ei credeau că era încă hipersensibilă din cauza incendiului, că de asta adormea plângând în fiecare seară și s-a despărțit tot plângând de Lillan și Benjamin. N-aveau cum s-o înțeleagă.

Bărbatul care a sunat-o din fața Primăriei a fost cât se poate de clar. Își punea familia în pericol dacă suna la poliție, i-a spus. Și totuși, nu putea să nu se gândească la asta. Mats comisese cea mai gravă infracțiune, după părerea ei. Poate că merita să fie răpit, poate îl pedepsise Dumnezeu. Pe de altă parte, era încă soțul ei și tatăl copiilor. Fusese la poliție când l-au chemat și chiar și la un terapeut. Nu merita așa ceva.

•

Era complet singură în apartamentul proaspăt renovat. Deocamdată nu exista nimic acolo care să facă locul primitor și cald. Niciun covor, nicio perdea, niciun tablou. Nici măcar un televizor nu avea.

Era clar: îi era dor de copii. Liniștea asta era neplăcută, își aduse aminte de tavanul ars la care se uita atunci când a descoperit calculatorul.

Încercă să citească, dar nu reuși să se concentreze. Până la urmă, nu făcu decât să

privească în gol. Îi sună telefonul.

— În legătură cu Mats.

Nu recunoscu vocea. Nu era bărbatul care a așteptat-o cu gluga trasă peste ochi în fața Primăriei. Dar atitudinea era aceeași.

— Ce vrei?

— E la noi.

— Știu. Dar spuneți-mi odată, ce vreți, de fapt?

— Sper că n-ai vorbit cu nimeni.

— Nu.

Simțea o durere surdă în stomac. Cum să se descurce singură în situația asta?

— Avem nevoie de ceva ce-i aparține lui Mats.

— Ce anume?

— Cred că știi foarte bine ce. Și adu-ți aminte: dacă te duci la poliție, l-am terminat. E vorba de calculatorul lui. Ai înțeles? Trebuie să ne dai calculatorul lui Mats.

•

Lumina se aprinse automat când formă codul și deschise ușa de oțel.

Era un loc înfricoșător.

Depozitul firmei Shurgard de pe Fruängen, unde pusese la păstrare toate bunurile din casă. Printre altele, calculatorul lui Mats.

Coridorul cel lung din fața ei era întunecat, dar lămpile din tavan se aprinseră pe rând. Ușa se trânti în urma ei. Pe tavan se vedeau camere de supraveghere.

Se gândi la expresia de pe fața lui Benjamin când îl îmbrățișase la părinții ei. „Sper că te întorci, mami", i-a spus el.

Jaluzelele de metal erau trase în fața boxelor pe lângă care trecea.

Beton. Metal. Plexiglas.

Luase un autobuz până acolo, dar făcuse o plimbare înainte să se ducă la depozit. Numai ca să se asigure că de data asta n-o urmărește nimeni. Trebuia neapărat să fie singură acolo.

Pașii ei răsunau pe beton. Ținea în mână cheia cea mică de la lacăt.

Numărul 151.

Jaluzeaua se ridică zgomotos.

Cutiile de carton așezate una peste alta păreau niște cărămizi dintr-un zid.

Probabil c-avea să dureze ceva timp.

•

Dar îl găsise totuși. Calculatorul era mai accesibil decât își imaginase.

Se așeză pe canapea. Era din nou acasă.

Oare avea să se mai simtă vreodată acasă în locuința aia? se întrebă ea.

Făcuse o plimbare prin cartier și până să ajungă acasă. Nu părea să fi fost urmărită de nimeni.

Calculatorul se afla pe măsuța de cafea. Lângă el așezase un hard disk extern pe care-l cumpărase la Elgiganten din Kungens Kurva. Nu era chiar pe lângă, când venea vorba de calculatoare, dar îl rugase totuși pe vânzător să-i explice cum să procedeze.

O senzație neplăcută îi inundă întreg corpul. Nu voia să vadă ce conținea calculatorul lui Mats.

Dar trebuia transferat totul.

***

Într-o seară, lui Teddy îi sună telefonul. Se întreba cine e pentru că își schimbase de curând numărul. Din câte își amintea, îi anunțase doar pe Magnus, Emelie, Linda, Nikola, pe tatăl lui și pe Dejan.

— Salut, sunt Loke.

— De unde ai numărul meu?

— Sunt Loke, n-auzi?

— Ești un drăguț.

— M-ai rugat să caut o chestie care te interesa personal, îți mai aduci aminte?

— Da.

— A fost mult mai greu decât cealaltă treabă, asta-i clar. De asta a durat atâta.

Teddy avu impresia că inima îi bătea cu viteză dublă. Uitase deja de favoarea pe care i-o ceruse lui Loke atunci când s-au întâlnit la Lötet și l-a ajutat cu site-ul ăla de proxeneți. Asta se întâmpla cu trei luni în urmă.

Își aduse aminte de spusele tatălui său. „Trebuie să fii sincer față de tine însuți”.

— L-am verificat pe Mats Emanuelsson, spuse Loke. A murit de mai bine de patru ani, știai?

— Da, mi-a povestit Sara pe vremea aia. S-a sinucis.

— Ah, tu *știai*?

— Asta mi-a zis Sara.

— Dar l-ai răpit cu mulți ani înainte.

— Da.

— De ce?

— Pe vremea aia am crezut c-o fac pentru bani.

— Dar tipul era lefter.

— Da, am aflat și eu mai târziu. Tot Sara mi-a zis, după moartea lui Mats.

— Mats Emanuelsson era membru Dreamboard. Știi ce-i aia?

— Habar nu am.

— E una dintre cele mai mari rețele de pedofilie din lume.

— Ce?

— E o rețea de pedofili pe net. E cea mai bolnavă chestie pe care am văzut-o în viața mea. Și au diferite niveluri. Ca să intri în Super VIP dot, care-i nivelul cel mai avansat, trebuie să fi comis singur abuzuri. Ca să intri în liga aia, Dreamboard îți cere să faci poze în care să se vadă clar cum copiii ăia suferă și plâng. Băieții organizau și întâlniri live. Chiar și în Suedia.

Teddy nu știa ce să zică.

Loke continuă:

— Dar se pare că pe Mats Emanuelsson a început să-l mustre conștiința și s-a dus la poliție. Putea să dezvăluie toată schema. Calculatorul lui era unul dintre serverele folosite de rețea. Era pe

cale să predea calculatorul la poliție. Dar a fost răpit…

Teddy simți cum i se strânge stomacul.

—… de tine.

— Bine, dar habar n-aveam. Era un job la comandă.

Se gândi la vorbele lui Dejan. „Business as usual”. Chiar așa a și fost.

Apoi se gândi la Ian Crona – care fusese condamnat de curând. La paisprezece ani de închisoare.

Loke spuse:

— Nu, poate nu știai care era scopul răpirii. Oricum, calculatorul lui Emanuelsson n-a mai ajuns la poliție. Ați șantajat-o pe nevastă-sa, Cecilia, să vi-l predea vouă…

— Eu n-am șantajat pe nimeni… eu doar l-am răpit, l-am supravegheat și…

— Poate nu tu, personal, dar cineva o șantaja.

Pe Teddy îl durea stomacul tot mai tare. Se gândi la ziua aceea în care Ivan și un tip necunoscut au venit la casa în care el și Dejan îl țineau pe Emanuelsson, cum au închis ușa și cum l-au chinuit. Își amintea clar că Mats Emanuelsson urla de durere în camera aia.

Se întinse pe salteaua gonflabilă.

— N-am știut, spuse el cu vocea sugrumată.

Opt ani.

— Eu te cred, Teddy. Dar asta nu-i împiedică pe scârbele alea să-și vadă de treabă, având în vedere că nici acum nu i-a dat nimeni în vileag. Calculatorul ăla a dispărut, cum ți-am zis. Cred că rețeaua aia are membri activi în toată Suedia, pe toate nivelurile.

Teddy respira încet. Se gândi la felul abrupt în care se despărțise Sara de el, de cât de speriată era. La patru ani după răpirea aia, după ce începuse cu investigațiile pe cont propriu.

— Chiar nu se poate face nimic? spuse Teddy.

— Nu, crede-mă. Jegurile astea stau cu ochii în patru. Ai văzut cât timp mi-a luat să aflu toate informațiile astea. Dar ne-am putea apropia de ei dacă am găsi un server. Calculatorul lui Mats Emanuelsson, de pildă, pe care urma să vi-l predea nevastă-sa. Sau o duplicare de date. Ar fi fost o chestie…

— O duplicare de ce?

— O copie.

Nu știa ce să zică.

Avea un singur gând în cap.

Că opt ani din viața lui dispăruseră din cauza scârbelor ălora bolnave.

Prădătorii.

•

A doua zi primi un telefon de la Leijon. Era singur, acasă la Linda.

— Salut, sunt Emelie. N-am mai vorbit de un car de ani. Ce mai faci?

Discutaseră doar pe fugă după incidentul din apartamentul familiei Schale.

Teddy îi spuse adevărul.

— Așa și așa. Am primit niște vești proaste.

— În legătură cu…?

— În legătură cu motivul pentru care am stat la pârnaie.

— Of, fir-ar să fie. Ai chef să vorbești despre asta?

— Nu, nu acum.

— Bine, pentru că te-am sunat ca să te întreb dacă vrei să ieșim în oraș într-o seară. La cină.

— La cină? Sper că nu-i vreun debriefing nou, vorba lui Magnus.

— Nu, nimic de genul ăsta. Magnus nu vine. O să fim numai noi doi. Vrei?

Părea sigură pe ea după voce.

Teddy revăzu în minte figura ei în clipa în care încercase să-l împiedice pe Ian în salonul ăla din vila Lovtuna. Razele de lumină din hol, filtrate de părul ei.

— Sigur că da, cu plăcere, spuse el. Cu mare plăcere.

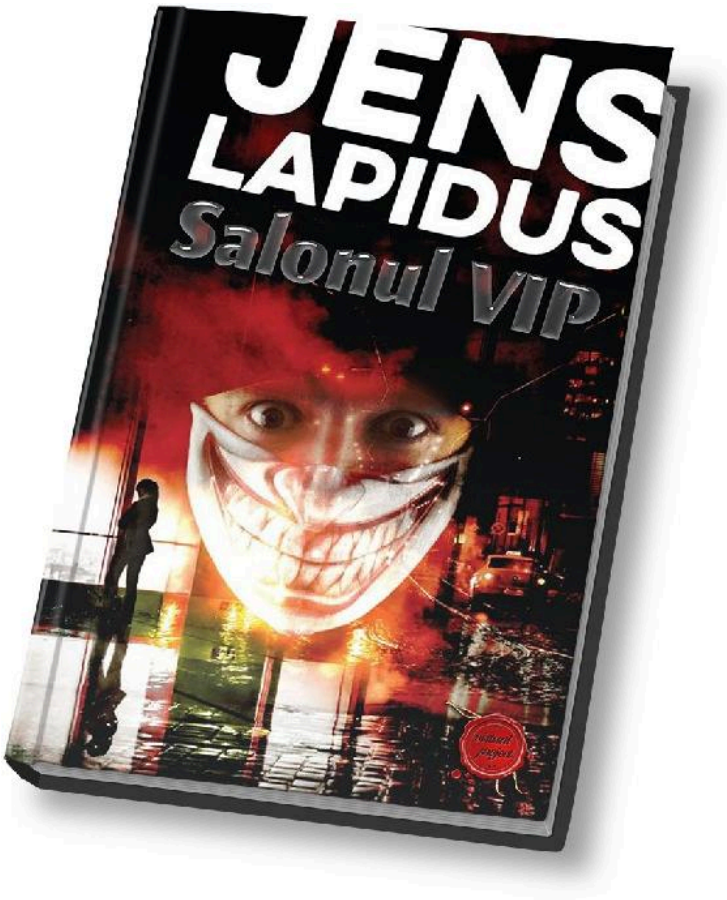

virtual-project.eu

{1} Svensson – metaforă pentru „suedezul obișnuit”.

{2} Formație suedeză de muzică electronică.

{3} Fuziuni și achiziții (în engl.).

{4} Lanț de magazine prezent în toată Suedia.

{5} Multe restaurante din Suedia sunt deschise doar între orele 11 și 14 și servesc un meniu fix la prânz, mult mai ieftin decât meniul *à la carte* în afara orelor menționate.

{6} Taxe și Impozite.

{7} *As soon as possible* (în engleză, în orig.) – cât de repede poți, cât de curând.

{8} Prescurtare de la Ladugårdsgärdet, zonă aflată în centrul Stockholmului.

{9} Autoritatea de executare silită din Suedia.

{10} Joc de cărți.

{11} Lättöl – bere cu un conținut scăzut de alcool (max. 2,25%) care se vinde și în magazinele alimentare din Suedia. În rest, Systembolaget deține monopol în ceea ce privește comercializarea băuturilor alcoolice.

{12} Cel mai înalt vârf montan din Suedia.

{13} Club de noapte din Stockholm.

{14} Volum omagial dedicat unei persoane cunoscute.

{15} Lampă proiectată de arhitectul și designerul de mobilier danez Arne Jacobsen, devenită un soi de piesă emblematică în țările nordice.

{16} „Directorul eficient”, „Puterea implicării totale”, „Mașina care a schimbat lumea”.

{17} Proprietari de mașini (în sued.).

{18} În Suedia, poștașul introduce ziarele și revistele (în unele locuri, întreaga corespondență) printr-o fantă cu clapetă montată pe ușa principală a locuinței.

{19} Ultimate Fight Championship, serie de evenimente care prezintă meciuri de arte marțiale mixte în SUA.

{20} Thriller suedez.

{21} Film de groază/SF american.

{22} Iubitule, dragule în arabă.

{23} În economie, acronim pentru Brazilia, Rusia, India și China.

{24} Șmecheră (engl.).

{25} Abreviere de la *Rikskriminalpolisen*, fostă unitate în cadrul Poliției Naționale, Biroul Poliției Criminale.

{26} Motiv popular în pictura suedeză a secolului al XVII-lea, reprezentând viața omului în diferite etape, pe o scară simbolică.

{27} Teatru studențesc, tradiție veche în Suedia.

{28} Mă bucur că ai primit banii. Vreau să știu dacă te mai plătește și acum. Da, o face. El, cel de pe Fatbursgatan. Mersi. Bine că știu. (engl.)

{29} Personaje din cărțile pentru copii ale lui Astrid Lindgren.

{30} În Suedia, de câteva ori pe an, proprietarii mașinilor sunt rugați să-și mute mașinile pentru curățenie generală.

{31} Noua Societate, club exclusivist pentru bărbați din Stockholm.

{32} Canal TV pentru copii.

{33} A expirat timpul (engl.).

{34} V-am prins (engl.).

{35} Moara Saltå.

{36} Biserica Suedeză.

{37} Instinctul (engl.).

{38} Vaza „Rouă”.

Table of Contents

18 ianuarie
21 ianuarie
5 februarie
12 februarie
Hard diskul
15 februarie
16 februarie
18 februarie
La pârnaie
19 februarie
Hard diskul
Hard diskul
20 februarie
Hard diskul
Hard diskul
21 februarie
Hard diskul
25 februarie
1 martie
3 martie
Epilog
Hard diskul

Table of Contents

18 ianuarie
21 ianuarie
5 februarie
12 februarie
Hard diskul
15 februarie
16 februarie
18 februarie
La pârnaie
19 februarie
Hard diskul
Hard diskul
20 februarie
Hard diskul
Hard diskul
21 februarie
Hard diskul
25 februarie
1 martie
3 martie
Epilog
Hard diskul

Table of Contents

18 ianuarie	5
21 ianuarie	12
5 februarie	27
12 februarie	30
Hard diskul	43
15 februarie	48
16 februarie	54
18 februarie	74
La pârnaie	90
19 februarie	97
Hard diskul	137
Hard diskul	202
20 februarie	228
Hard diskul	277
Hard diskul	344
21 februarie	359
Hard diskul	422
25 februarie	467
1 martie	475
3 martie	486
Epilog	505
Hard diskul	511